

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வசன பூஷண ப்ரமாணத்திரட்டு.

அரும்பதவிளக்கம்.

திருக்குடந்தை, திருப்புறம்பயம்
T. D. இராமஸ்வாமி இராமாநுஜதாஸரால்,
இயற்றப்பட்டு,

பண்டிதர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு,

கும்பகோணம்,
ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜயநம:

அன்ன புகழ்முடும்பை யண்ணலுலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்த கலையாவையிலும்-உன்னில்
திகழ்வசநபூடணத்தின் சீர்மை யோன்றுக்கில்லை
புகழல்ல விவ்வார்த்தை மெய்யிப்போது

திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை கபிஸ்தலம்
ஸ்ரீமத். உ. வே. அனந்தாசாரியஸ்வாமிகள்

உய்ய நினைவுடை யீருங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வைய குருமுன்னம் வாய் மொழிந்த—செய்யகலையாம்
வசனபூடணத்தின் ஆழ்பொருளைக் கற்றதனுக்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நான் முகம்.

முன்னங்குர வோர் மொழிந்த வசநங்கள்
தன்னைமிகக்கொண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு—மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசந பூடணமேன்னும்
பேரிக் கலைக்கிட்டார் பின்.

'உடமையும் வருமையும் ஒருவழிநில்லா' இவ்வுலகவாழ்க்கையை, அயர்வறுமமரர்களிலும் அதிசய ஜ்ஞாநத்தை மயர்வறப்பெற்ற மாறன், 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை' என்றத்தை, 'இன்னின்ற நீர்மையினியாமுறுமை' என்றும், 'விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்' என்று இவ்வழுக்குடம்பைப் போக்கித்தாவேணுமென்று முதலடியிலே ப்ரார்த்தித்தார் இவர் ஒருவரே. ஸர்வார்த்த ஸாதகமான இச் சரீரத்தை, சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒரு தலையாய் ப்ரார்த்திக்க, இவர் 'யானுநீதானுய்த் தெளிதொறு நன்று மஞ்சுவனரக நானடைதல்' என்று வெறுத்து வேண்டாமென்றது:—இது அவனுக்குச் சரீரமாய்ச் சேஷமாயிருந்தாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு, அவன் கொடுத்த மயர்வற்ற ஜ்ஞானத்தையும் கெடுத்து, பழய ஸம்ஸாரியாய் ஆக்கி, அவனையும் அகலச்செய்யு மென்றும் பயத்தாலே அருளிச்செய்தாரித்தனை.

இவரைப் பின்பற்றின நம்மாசார்யர்களும், ஆத்ம தர்மத்தையே அவலம்பித்து, தாங்களும் அநுஷ்டித்து பிறருக்கும் உபதேசித்துப் போந்தார்கள். இப்படி உபதேச ப்ராப்த்தமான ரகஸ்யங்களை க்ரந்த ரூபமாக அருளிச்செய்தவர்களில், லோகாசாரியன் பிள்ளைக்கு ஸமானர்களும், இவர் செய்தருளின ஸ்ரீ வசநபூஷண சாஸ்த்திரத்திற்குச் சமான சாஸ்த்திரமும், கிடையாதென்பது ஆன்றோர் கொள்கை.

மற்றவர்களைக்காட்டிலும் இவருக்கு ஏற்றம் வந்தபடி
யாவது:— நம்மாழ்வார் ஆசார்ய லக்ஷணம் அருளிச்செய்யும்
போது, ‘மல்கு நீர்ப்புனற் படப்பை யிரைதேர் வண் சிறுகுரு
கே!’ என்று பக்ஷிகளுக்குச் சமான தர்மத்தை யுடையவர்கள்
ஆசாரியர்களென்று வெளியிட்டார். அதாவது, குருகானது
எப்படி தன் குஞ்சுகளின் வாய்க்கடங்கின இறையைத் தேடிக்
கொடுக்குமோ, அப்படிப்போலே, ஆசார்யர்களும் தங்கள்
ஜ்ஞாநத்தையும், வ்யுத்பத்தியையும்காட்டாமல், சிஷ்யனுடைய
அறிவிற்குத் தக்கபடி, அர்த்தங்களை போதிக்கவேணுமென்றார்.
அவ்வாறே இவரும், சேதநர்கள் விஷயமாக, ரகஸ்யத்ரயார்த்த
ங்களை வெளியிடும்போது, நாலு தரமாக இட்ட வைபவத்தை
நிரூபித்தால், இவர் க்ருபை மற்றவர்களுடைய க்ருபையைக்
காட்டிலும் ஒப்பற்றதேயாகும்.

மற்ற சாஸ்த்திரங்களைக் காட்டிலும் இதுக் காதிக்யம்
சொல்லும்போது, அவைகள் விசிஷ்ட வேஷத்தைக்கொண்டு
வர்ணத்தையே குவாலாக மதித்து, ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தை யுப
தேசித்துப் போந்தது. இது அங்ஙனன்றிக்கே, பகவத் ஸம்
பந்தத்தையே பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு, வர்ணாதிகளால்
வரும் உத்க்ருஷ்டங்களை அப்ரயோஜகமென்று கழித்து, ச
ஞாதியின் உட்பொருளான நிவ்ருத்தி தர்மத்தையே முக்ய
மாகக்கொண்டு, “ஆசாரியாபிமானமே உத்தாரகமாக” அறுதி
யிட்ட ஏற்றமுண்டு. இத்தால், “திகழ் வசந பூடணத்தின் சீர்
மை யொன்றுக்கில்லை-புகழல விவ்வார்த்தை மெய்” என்
அர்த்தவாத மின்றிக்கே, ஆப்திக்குடலாக, “ஸத்யம் ஸத்யம்”
என்னுமாப்போலே, ஸ்வாமி ஸ்ரீவரவர முனிகள், இதன் சீர்மை
யை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யருளினர். வேதங்களில் இலை மறை
கனிபோலப் பொதிந்து கிடக்கும் குஹ்யார்த்தங்களை, இப் ப்ர
பந்தம் வெளியிட்டிருப்பதால், யாவரும் அபிநிவேசத்துடன்
அறிகைக்கும், அநுஷ்டிக்கைக்கும், ஈடான ஜ்ஞாந சக்தி அதி
காரம் தங்களுக்கில்லை யென்ன வொண்ணாதென்பதை, ஸ்வாமி
யதீந்த்ர ப்ரவணர் “வசன பூடணத்தின் வான் பொருளைக்கற்
லாத தென்னோ கவர்ந்து” என்று, இதன் மஹிமையை, வே

கத்தாருமறியும்படி யியம்பினர். இன்னமும், கடல், போராழ
மாயிருக்கச்செய்தேயும், நீர் தெளிவாலே, “மலைகளும் மாம
ணியும் மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்,”
என்னும்படி, தரையில் கிடக்கும் இரத்தினங்களை தோற்றுவிப்
பிக்குமாப்போலே, இப் ப்ரபந்தத்தின் அர்த்தங்கள் கனத்திரு
க்கச்செய்தேயும், சப்தங்களின், செவ்வையாலே, செம்பொரு
ளெல்லாம் செவ்வே இப் ப்ரபந்தம் யறிவிப்பதால் “ஆர்வசந
பூடணத்தி னுழ்பொருளெல்லாமறிவார்-ஆர்” என்று ஸ்வாமி
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள், இதன் பெருமையை பாரறியப்புக
ழ்ந்தார். மற்றவர்களும், “அசை விலாவேத மதனுளனைத்தை
யும்-வசந பூடண வழிபாலருளிய, மறையவர் சிகாமணி” என்
றருளியபடி, இவருடையவும், இவருடைய ப்ரபந்த்தினுடைய
வும் அப்ரதிமப்ரபாவத்தை யாவராலுமில்லை செய்யப்போகாது.

உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கும் கன்னற்கட்டி போன்ற
இத்திவ்ய சாஸ்த்ரார்த்தத்தை, விசதவாக் சிகாமணியான ஸ்ரீ
மணவாள மா முனிகள், யாவரும் ஆவலுடன் எளிதில் தேனும்
பாலும் கன்னலும் அமுதமொத்தரசாயனம்போல் கடுகப்பருக
லாம்படி, ‘தொண்டர்க் கமுதமான’ ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு
‘மெச்சும்’ வியாக்யானமா யருளிச்செய்த ப்ரபாவத்தை, பா
வுதலும் வேண்டுமோ! தீம் பண்டங்களை நன்றாக சுவைத்தருந்
தினால், அப்போது நாவுக்கினிமையும், பிறகு சரீரத்திற்கு
ஆரோக்யத்தையும் விளைவிக்குமாபோலே; இவ் வ்யாக்யானத்
திலுள்ள உபய வேதாந்த ப்ரமாணங்களின், சொற்சுவை, பொ
ருட் சுவை, முதலியவற்றை, நன்றாய் உணர்ந்துணர்ந்து தெளி
ந்தால், அப்போது மனதிற்கு ஆனந்தத்தையும், ஸ்வரூபாதிக
ளில் த்ருடாத்யவசாய ஜ்ஞானத்தையும் பிறப்பிக்கும். மற்ற
ப்படி தீம் பண்டத்தை யுண்டவர்களுக்கு, இனிமை யற்று
அஜீர்ணத்தையும் உண்டுபண்ணி, முடிவில் வியாதிக்கு ஹேது
வாக்குமாப்போலே, ப்ரமாணங்களை நன்றாயறியாதவர்களுக்கு,
விசுவாச மாந்தியத்தால், அநாத்ம புத்தி பிறந்து, முடிவில் ஆத்
மநாசத்தையும் விளைவிக்கக்கூடும். ஆகையால், இவைகளை ஒரு
வாறு அறியும் வண்ணம், ஆசாரியன் ஸந்நிதியில் கேட்ட அர்

த்த விசேஷங்களை, ஞாபகார்த்தமாக எழுதிவைத்திருந்ததை இப்போது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினேனித்தனே.

திருக்குடந்தை. }
4—1—22. }

தாசன்,
தி· த· இ· இ·

குறிப்பு.— இக்க்ரந்தத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதில், ஸ்ரீமத். உ. வே. சின்னமு. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்டராசாரியர் ஸ்வாமிகள் தெரியாத ப்ரமாணங்களைத் தேடிக்கொடுத்து, அறியாத வர்த்தங்களை யறிவித்து, மற்றும் அச்சிடும் காரியங்களில் பல முகமாக நின்றுதவி புரிந்தப் பேருதவிக்குக் கைம்மாறு, பரமமான அஞ்ஜலியைத்தவிர, அவ்வருக்கு செய்யலாவது, எங்கும் எப்போது மில்லையென்பதை விண்ணப்பித்தேன்.

தி· த· இ· இ·

ஸ்ரீ꞉ ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉ ॥

ஸ்ரீவசனபூஷண ப்ரமாணத்திரட்டு.

1. யத்ரர்ஷய꞉ ப்ரதமஜா யே புராணா꞉.

(பதவுரை) யத்ர—எந்த பரமபதத்தில், யே—எந்த, ருஷய꞉—நித்ய ஸூரிகள், ப்ரதமஜா꞉—முதலிலுண்டானவர்கள், புராணா꞉—முன்பும் புதிதாயிருப்பவர்கள் (அதனால் நித்யர்.)

2. அநாதிமாயயாஸுப்த꞉ யதாஜீவ꞉ப்ரபுத்ய(யு)தே ।
அஜமநித்ரமஸ்வப்நமத்வைதம் புத்ய(யு)தேததா ॥

அநாதிமாயயா—காரணசூன்யையான ப்ரகிருதியினால், ஸுப்த꞉—உறங்குகிற, ஜீவ꞉—ஜீவாத்மாவானவன், யதா—எப்பொழுது, அஜம்—தன்னைப் பிறப்பில்லாதவனாகவும், அநித்ரம்—உறக்கமில்லாதவனாகவும், அஸ்வப்நம்—ஸ்வப்நசூந்யனாகவும், அத்வைதம்—பரமாத்மாவுக்கும் தனக்கும் பேதமில்லாதவனாகவும், புத்யதே—அறிகிறான்.

3. அநந்தா வை வேதா꞉.

வேதா꞉—வேதங்கள், அநந்தாவை—எல்லையில்லாதவைகள்.

1 ய—வே—அச்சி—ப—62. 2. மாண்டூக்யம்—2—கண்டம்—21—வாக்கியம். 3. ய—வே—காட—ப்ர—1—14.

முதல் ஸூத்திரம்.

4. ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா: கணாதஸுகதௌ புந: ।
அநுமாநஞ்ச தச்சாபி ஸாங்க்யா: ஶப்தஞ்ச தே அபி ॥
அர்த்தாபத்த்யாஸஹிதாநி சத்வார்யாஹ ப்ராபாகர: ।
ந்யாயைகதேஶிநோऽப்யேவ முபமாநம் ப்ரத்யக்ஷகே ॥
அபாவஷஷ்டாந்யேதாநி பாட்டா வேதாந்திநஸ்ததா ।
ஸம்பவைதிஹ்யயுக்தாநி தாநி பௌராணிகாஜகு: ॥

சார்வாகா:-லோகாயத மதஸ்தர்கள், ப்ரத்யக்ஷம் ஏகம்-ப்ரத்யக்ஷ மொன்றையே ப்ரமாணமாக, ஜகு:-சொன்னார்கள். கணாதஸுகதௌ புந:-நையாயிகர்களும் பௌத்தர்களும், அநுமாநஞ்ச-அநுமான த்தையும், தச்ச-அந்தப்ரத்யக்ஷத்தையும் ப்ரமாணமாகச் சொன்னார் கள். ஸாங்க்யா:-கபிலமதஸ்தர்கள், சப்தஞ்ச-சப்தத்தையும், தே அபி-அந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமாநங்களையும் (சொன்னார்கள்) ப்ராபாகர:-ப்ரபா கரன், அர்த்தாபத்த்யாஸஹ-அர்த்தாபத்தியோடுகூட, ஏதாநி சத்வாரி இந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமான சப்த அர்த்தாபத்தியென்னும் நான்கையும் (ப்ரமாணமாக) ஆஹ-சொல்லுகிறான். ந்யாயைகதேசிந:-நையாயிகர்க ளில் சிலர், ஏவம்-முன்சொன்ன நான்கையும், உபமானமபி-உபமான த்தையும் (ப்ரமாணமாக) ப்ரசக்ஷதே-சொல்லுகிறார்கள். பாட்டா:-பாட் டமதஸ்தர்களும், ததா-அப்படி, வேதாந்திந:-வைதிகர்களும், ஏதாநி-முன்சொன்ன ப்ரத்யக்ஷாதி ஐந்து ப்ரமாணங்களை, அபாவஷஷ்டாநி-அபாவத்தோடு ஆறு ப்ரமாணங்களாக, ஜகு:-சொல்லுகிறார் கள். பௌராணிகா:-பௌராணிகர்கள், தாநி-கீழ்ச்சொன்ன அந்த ஆறு ப்ரமாணங்களையும், ஸம்பவைதிஹ்யயுக்தாநி-ஸம்பவம், ஐதி ஹ்யம் என்று இவைகளுடன்கூடி எட்டு ப்ரமாணங்களாக, ஜகு:-சொல்லுகிறார்கள்.

சார்வாகர்களுக்கு ப்ரமாணம்-ப்ரத்யக்ஷம்-1.

வைசேஷிகர், பௌத்தர், இவர்களுக்கு ப்ரமாணம்-ப்ரத்ய க்ஷம், அநுமானம்-2.

ஸாங்க்யருக்கு ப்ரமாணம்-ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆக மம்-3. நையாயிகர்கள், பூர்வமதத்திலுள்ளார், இவர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ரமாணங்கள்.

உதயந மதத்தாருக்கு கீழ்ச்சொன்னதோடு உபமானத்தை யுஞ்சேர்த்து-4.

ப்ராபாகரர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்னதோடு அர்த்தாபத்தியைச் சேர்த்து-5.

பாட்டர், மாயாவாதிகள், இவர்களுக்கு கீழ்ச்சொன்னதோடு அபாவத்தையுஞ்சேர்த்து ப்ரமாணம்-6.

பௌராணிகர்கள், கீழ்ச்சொன்ன ஆறு ப்ரமாணங்களோடு, ஸம்பவமும், ஐதிஹ்யமும் சேர்த்து 8 ப்ரமாணமென்பார்கள்.

அஷ்டவித ப்ரமாணங்கள்.

ப்ரமாணமென்பது-ப்ரமாகரணம். ப்ரமையென்பது-யதாவஸ் திதவ்யவஹாராநுகுணஜ்ஞானம். (ஸம்சய அந்யதாஜ்ஞான விபரீ தஜ்ஞான மில்லாமல் வ்யவஹரிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம்.)

1. ப்ரத்யக்ஷமாவது-ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரமையையுண்டுபண் ணத்தக்க கண் முதலிய இந்திரியங்கள்.

2. அநுமானமாவது:—வ்யாப்தமாயிருக்கிற சில அடையாளங் களைக்கொண்டு காணப்படாத வேறொரு வஸ்து இருக்கிறதென்று அறிவதற்குக்காரணமான ஹேது ஸம்பந்தஜ்ஞானம். அதாவது-மலை யின்கண் மறைந்திருக்கும் அக்னி வெளியில் காணப்படும் தூமாதி களால் அம்மலையிலிருக்கிறதென்று நிச்சயிக்கைக்குடலாயிருப்பது.

3-ஆகமமாவது:—சாஸ்த்ரமும், ஆப்தர்கள் (உண்மைசொல்லுபவர்கள்) வாக்கியமும்.

4-உபமானமாவது:—அறியாத ஒரு பொருளை யுணர்த்தும் பொருட்டு அதுபோன்ற அறிந்த ஒரு பொருளைத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகை. அதாவது:—மறையைக் காட்டில் காண விரும்புமொருவனுக்கு அதைக் கண்டறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு 'மறைபசுவைப்போலிருக்கும்' என்றுரைப்பது.

5-அர்த்தாபத்தியாவது:—பகலுணாது நான் உபவாசி என்பவன் தேகம் பருத்திருப்பதைக்கண்டு அவன் இரகசியமாக இரவில் புஜிக்கிறான் என்றறிவது.

6-அபாவமாவது:—ஒன்றின் இல்லாமையை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ஜ்ஞானம். அதாவது:—'இங்கு புதககம் இல்லை' என்றபோது புத்தகம் புலப்படாமையே அவ்வாக்கியம் உண்மையென்பதை யறிவிக்கிறது.

7-ஸம்பவமாவது:—ஆயிரமுள்ளவிடத்தில் நூறுண்டு என்கிற உபபத்தி.

8. ஐதிஹ்யமாவது:—முதலில் சொன்னாரின்னாரென்று அறியாமல் யாவரும் கூறிக்கொண்டிருக்கும் 'இம்மரத்தில் பேயிருக்கிறது' என்பன வார்த்தைகள்.

5. வேதே கர்த்ராத்ய (பா)வாத் பலவதி ஹி நயைஸ்த்
வந்முகே நீயமானே, தந்மூலத்வேந மாநம் ததிதரதகி
லம் ஜாயதே ரங்கதாமந் । தஸ்மாத் ஸாங்க்யம் (ஸ)ஸ
யோகம் ஸபசுபதிமதம் குத்ரசித் பஞ்சராத்ரம் ஸர்
வத்ரைவ ப்ரமாணம் ததிதமவகதம் பஞ்சமாதேவ வேதாத்॥

5. ஸ்ரீர-ஸ்த-உ-த்-14.

ஹே ரங்கதாமன்-எ ரங்கநாதனே! கர்த்ராத்யபாவாத்-செய்தவனும் அவனடியாக வரும் ப்ர(மா)ம விப்ரலம்பாதிகளுமில்லாமையால், பலவதி-ஸ்மிருதீதிஹாஸங்களைக்காட்டிலும் ப்ரபலமான, வேதே-வேதமானது, ந்யாயை:-ஸாமாந்ய விசேஷ கதி ஸாமாந்யாதி ந்யாயங்களினால், த்வந்முகே-தேவரீரைப்ரதிபாதிப்பதாக, நீயமானே-அடைவிப்பிக்கப்பட்டிருந்த வளவில், ததிதரத்-அந்த வேதத்தைக்காட்டிலும் வேறான, அகிலம்-ஸமஸ்தமான ஸ்மிருதிமுதலியவைகள், தந்மூலத்வேந-அந்த வேதத்தை மூலமாகவுடைத்தாயிருப்பதாலே, மானம் ஜாயதே-ப்ரமாணமாகிறது. தஸ்மாத்-ஆகையால், ஸயோகம்-யோகமதத்தோடும், ஸபசுபதிமதம்-சைவாகமத்தோடுங்கூடின, ஸாங்கியம்-ஸாங்கியாகமம், குத்ரசித்-சில விடத்திலேயே, ப்ரமாணம்-ப்ரமாணமாக ஆகிறது. பஞ்சராத்ரம்-பாஞ்சராத்ராகமமானது, ஸர்வத்ரைவ-ஸர்வாம்சத்திலும் (ப்ரமாணமாகிறது) ததிதம்-இவ்வித அர்த்தமானது, பஞ்சமாதேவ வேதாத்-ஐந்தாம் வேதமான பாரதத்தாலேயே, அவகதம்-அறியப்பட்டது.

6 வாசா விரூப நித்யயா.

விரூப-அழகுள்ளவனே! நித்யயா-எப்போதுமுள்ள, வாசா-வாக்கினால், (வேத வாக்கினால் ஈச்வரனை யறியலாம்)

7. அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா (நித்யா) வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வ
யம்புவா । ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யத: ஸர்வா: ப்ர
வ்ருத்தய: ॥

யத:-எந்த வாக்கினால், ஸர்வா:-ஸமஸ்தமான, ப்ரவ்ருத்தய:-ஜன்மங்களும் (ஸகல ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிகள் அறியப்படுகிறதோ) அநாதிநிதநா-உத்பத்தி விநாசங்களற்றதாய், திவ்யா-ப்ரமாணந்

6. ய-வே-கா-2-ப்ர-6-பா-2-வா-2. 7. மநு.

தரங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணையாய், வேதமயீ-வேதஸ்வரூபமா
ன, ஏஷா-இந்த, வாக்-வாக்கானது, ஆதௌ-ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்
ஸ்வயம்புவா-ஸ்வயமாகவே (புண்யபாபங்களாலன்றிக்கே தன்னிச்
சையினால்) அவதரிக்கிற ஸர்வேச்வரனால், உத்ஸ்ருஷ்டா-உண்டாக்
கப்பட்டது.

8. ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யமுத்ருத்ய (ஈ்ருத்ய) புஜமுச்ய
(வ்ய)தே । வேதசாஸ்த்ராத்பரம்நாஸ்தி நதைவம் கேச
வாத் பரம் ॥

ஸத்யம் ஸத்யம்-மெய்யே மெய்யே, புநஸ்ஸத்யம்-மீளவும்
மெய்யே, (அடிக்கடி மெய் என்பது-வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணம்,
கேசவனே பரதேவதை என்பதை எல்லார் நெஞ்சிலும் த்ருடப்படு
த்துகைக்காக) புஜம்-கையை, உத்த்ருத்ய-தூக்கிக்கொண்டு, உச்
யதே-சொல்லப்படுகிறது. (அதாவது) வேதசாஸ்த்ராத்-வேதமா
கிற சாஸ்திரத்தைக்காட்டிலும், பரம்-மேலான ப்ரமாணம், நாஸ்
தி-கிடையாது, கேசவாத்-கேசவனைக்காட்டிலும், பரம் தைவம்-
உத்க்ருஷ்டையான தேவதை, நாஸ்தி-கிடையாது.

9. ஆஹுள வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபக்ருதே ஸேதி
ஹாஸை: பௌராணைர்ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்சாவிதிமுபரி
பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: । ஊர்த்வோ (ஊ்ர்த்வோ) பாகஸ்த்.
வதீஹாகுணவிபவபரிஜ்ஞாபனைஸ்த்வத்பதாப்தௌ வே
த்யோ (வேத்ய) வேதைச்ச ஸர்வைரஹமிதி ஸமவந்
ஸ்வேந வ வ்யாவகத்த (தூ) ॥

ஹே பகவன்-வ பகவானே! வேதா:-வேதங்கள், ஆதௌ-
முதலடியில், ப்ரமாணம் ப்ரமாணமாகின்றன. ஸ்ம்ருதி:-மந்வா
திஸ்ம்ருதிகள், ஸேதிஹாஸை:-ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதி

8. ஹரி-சேஷ-2-15. 9. ஸ்ரீரங்-ஸ்த-உத்-19.

ஹாஸங்களோடு கூடிய, பௌராணை:-ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணாதிகளோடும்,
ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம்-பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளோடும், உபக்ரு
தே-உபகரிக்கிறது. பூர்வ பாக:-(அந்த வேதத்தில்) கர்மகாண்டமா
னது, த்வதர்ச்சாவிதிம் உபரி-தேவரீரது ஆராதந விதியில், பரி
க்ஷீயதே-ஒன்று விடாமல் பர்யவஸிக்கிறது. ஊர்த்வோபாக:-
மேலான ப்ரம்ஹபாகமானது, தவஈஹாகுண விபவபரிஜ்ஞாபனை:-
தேவரீருடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள், தத்தகுணஜ்ஞா
னசக்த்யாதிகள், விபூதிகள், இவைகளை நன்றாய் தெரிவிப்பதால்,
த்வத்பதாப்தௌ-தேவரீர் திருவடிகளைச்சேருகிறதில், [பரிக்ஷீய
தே-பர்யவஸிக்கிறது] ஸர்வை:-ஸமஸ்தங்களான, வேதை:-வேத
ங்களால், அஹம்-நான்-வேத்ய:-அறிவிக்கப்படுமவன், இதி-என்
று, ஸ்வேநச-தேவரீர் முகமாகவும், வ்யாசகத்த-வெளியிட்டரு
ளிற்று.

10. அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா.

அத-வேதாத்யயநமானபிறகு, அத:-அதே காரணத்தினால்,
தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா-தர்மத்தை யறியவிருப்பம் (கர்த்தவ்யா-செய்யவே
ண்டும்.)

11. அதாதோ ப்ரம்ஹ ஜிஜ்ஞாஸா.

அத-வேதத்தின் பூர்வ பாகமாகிய கர்ம காண்டங்களின் அர்
த்தத்தை விசாரித்த பிறகு, அத:-கர்ம பலங்கள் அற்பமென்றும்,
அஸ்திரமென்றும் ஜ்ஞானமுடையவனுகையால், ப்ரம்ஹஜிஜ்ஞா
ஸா-அநந்த ஸ்திரபலமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய விசாரத்தில் இச்
சை (கர்த்தவ்யா-செய்யவேண்டியது.)

12. ஸ ஆத்மா அங்மான்யாந்யா தேவதா:.

10. பூர்-மீ-1-1-1. 11. உத்-மீ-1-1-1. 12. தை-உப-
சிக்ஷாவல்லி-அநு-5.

ஸ꞉-அந்த (பரமாத்மாவானவன்) ஆத்மா-ப்ராணன், அந்யா தேவதா꞉-மற்ற அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவர்கள், அங்காநி-சரீரங்கள்.

13. யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ரா(ஹ்ம)ம்ஹணாந் ஸஹுதாஶநாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥

யே-எவர்கள், பித்ருந் தேவாந்-பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும், ஸஹுதாஶநாந்-அக்நியோடுகூடிய, ப்ராம்ஹணாந்-ப்ராம்ஹணர்களையும், யஜந்தி-பூஜிக்கிறார்களோ, தே-அவர்கள், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம்-ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற, விஷ்ணுமேவ யஜந்தி-விஷ்ணுவையே உபாஸிக்கிறார்கள்.

14. யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்த(த்)யாऽந்விதா꞉ । தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் ॥

ஹே கௌந்தேய-ஓ அர்ஜுநா! யேऽபி-எந்த சிலபேர், அந்ய தேவதாபக்தா꞉-வேறொரு தேவதையிடத்தில் பக்தியுடையவர்களாய்க்கொண்டு, ஶ்ரத்தயாऽந்விதா꞉-விச்வாஸத்துடன் கூடினவர்களாய், யஜந்தே-(அவ்வோ தேவதைகளை) பூஜிக்கிறார்களோ, தேऽபி அவர்களும், அவிதி பூர்வகம்-அசாஸ்திரியமாக, மாமேவ யஜந்தி-என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள்.

15. த்வமர்ச்சாவிதிம்...த்வத்பதார்ப்பிதௌ ।

9-வது இலக்கத்தில் கண்டுகொள்வது.

16. இதிஹாஸ புராணாப்யா(ப்யா)ம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹ(ஹ்மயே)யேத் । பிபேத்யல்பஶ்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி ॥

13 தக்ஷஸ்ம்ருதி. 14. கீதை-9-23. 16. பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி.

இதிஹாஸ புராணாப்யாம்-இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும், வேதம்-வேதத்தை, ஸமுபப்ரும்ஹயேத்-விஸ்தரிக்கவேண்டியது. (வேதார்த்தம் தெரிந்துகொள்ளவேணும்) வேத꞉-வேதமானது, அல்பஶ்ருதாத்-கொஞ்சந் தெரிந்தவனிடமிருந்து, அயம் இவன், மாம்-என்னை, ப்ரதரிஷ்யதி-வஞ்சிப்பானென்று, பிபேதி- பயப்படுகிறது.

2. ஸூத்திரம்

17. ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மஶாஸ்த்ரத꞉ । இதிஹாஸ புராணாப்யா(ப்யா)ம் வேதாந்தார்த்த꞉ (ப்ர-த꞉) ப்ரகாஶ்யதே ॥

ப்ராயேண-முக்யமாக, பூர்வபாகார்த்த பூரணம்-வேதங்களின் பூர்வபாகத்தின் அர்த்த நிர்ணயஞ்செய்வது, தர்மஶாஸ்த்ரத꞉-ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டேதான். இதிஹாஸ புராணாப்யாம்-இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டே, வேதாந்தார்த்த꞉-வேதாந்தங்களின் அர்த்தம், ப்ரகாஶ்யதே-ப்ரகாசிக்கப்படுகிறது.

3. ஸூத்திரம்

18. வேதவேத்யே(த்யே) பரே பும்ஸி ஜாதே தஶரதாத்மஜே । வேத꞉ ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா ॥

வேதவேத்யே பரே பும்ஸி-வேதத்தில் சொல்லுகிற பரமபுருஷன், தசரதாத்மஜே ஜாதே-சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்தவாறே, வேத꞉-வேதங்களானவை, ப்ராசேதஸாத்-ப்ரசேதஸ்ஸின் குமாரரான வால்மீகி பகவானிடத்தினின்றும், ராமாயணாத்மநா ஆஸீத்- ராமாயண ரூபமாகப்பிறந்தது ॥

19. முதிமந்யாக மாவித்ய(த்ய)யோநாஸஏ ப்ருதிஸாமராத் । ஜமத்ஹி(தி)தாய ஜநிதோ மஹாஸார தவந்த்ர(வம்ஶ)மா꞉ ॥

18. ஸ்காந்தம். 19. வாயுப்ரோக்தசைவேஷு.

யேந-எந்த வேதவ்யாஸ பகவானால், ச்ருதிஸாகராத்-வேதமாகிற ஸமுத்ரத்தினின்றும் மதிமந்தானம் ஆவித்ய-ஜ்ஞானமாகிற மத்தையிட்டுக்கடைந்து, ஜகத்ஹிதாய-எல்லாருடையவும் உஜ்ஜீவனார்த்தமாக, அஸௌ-இந்த, மஹா பாரத சந்த்ரமா:-மஹா பாரதமாகிற சந்த்ரன் (அதாவது-சந்த்ரன்போல் லோகஜநகமான மஹா பாரதம்) ஜநித:-உண்டுபண்ணப்பட்டதோ ॥

20. வ்யாஸ வாக்யஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா ।
வேதசைலாவதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா ॥

வேதசைலாவதீர்ணேந-வேதமாகிற மலையினின்றும் பிறந்ததாய், குதர்மதருஹாரிணா-அதர்மமாகிற மரங்களை வேரோடே பிடுங்கிப்போடக்கடவதாயிருக்கிற, வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகேந-வ்யாஸருடைய வாக்யமாகிற ஜலப்ரவாஹத்தினால், நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா-பூமியானது அஜ்ஞாநமாகிற அழுக்கற்றதாகப் பண்ணப்பட்டது.

21. பிபேதி கஹநாச்ஶாஸ்த்ராந் நரஸ்தீவ்ராதிவௌஷதாத் ।
ஸாரதஶ்ஶாஸ்த்ரஸாரோ(அ)யம் தத: காவ்யாத்மநா க்ருத: ॥

தீவ்ராதிவௌஷதாத்-க்ரூரமான ஔஷதத்தினின்றும்போலே, நர:-சேதநன், கஹநாத் ஶாஸ்த்ராத்-அறியமுடியாத வேதஶாஸ்த்ரத்தினின்றும், பிபேதி-பயப்படுகிறான். அத:-ஆகையால், ஶாஸ்த்ரஸார: அயம் பாரத:-வேதஸாரமான இந்த பாரதமானது, காவ்யாத்மநா க்ருத:-காவ்யரூபமாய் செய்யப்பட்டது.

22. விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராம்ஹ
ணேஷு ச । பக்திர்பவதி கல்யாணீ பாரதாதேவ தீ
மதாம் ॥

தீமதாம்-புத்திமான்களுக்கு, விஷ்ணௌ-பரம ப்ராப்யமான விஷ்ணுவினிடத்திலும், வேதேஷு-அவனை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதங்களிடத்திலும், வித்வத்ஸு-அவற்றின் அர்த்தங்களையறிந்த

20. மார்க்கண்டேய புரா. 21. பவிஷ்யத்புரா.

பாகவதர்களிடத்திலும், குருஷு-அவற்றை உபதேசிக்கிற ஆசார்யர்களிடத்திலும், ப்ராம்ஹணேஷு ச-ப்ரம்ஹநிஷ்டர்களிடத்திலும் பாரதாதேவ-பாரதத்தினாலேயே, கல்யாணீ பக்தி:-நன்றான பக்தியானது, பவதி-உண்டாகிறது.

23. யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரம்ஹணாபுரா ।
தஸ்ய தஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥

யஸ்மிந் கல்பே து-எந்த கல்பத்திலே, ப்ரம்ஹணா-பிரம்ஹாவினாலே, யத் புராணம் ப்ரோக்தம்-எந்த் குணம் விஞ்சியிருக்கும் போது எந்த புராணஞ்சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்ய தஸ்ய து-அந்த (ஸாத்விக ராஜஸதாமஸ) தேவதைகளுடைய, மாஹாத்ம்யம்-மஹிமையானது, தத்ஸ்வரூபேண-அந்தந்த குணாநுகுணமாகவே, வர்ண்யதே-வர்ணிக்கப்படுகிறது.

24. அபேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ:, கு
த:,பரிக்ர(ஹ)ஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்தயேந
(லௌகிக வைதிக) பூதார்த்தப்ரதீதே:, வசந ஸௌஷ்ட
வேந கர்த்ருராப்த தமத்வாவகமாதேஶ்ச ।

அபேதிஹாஸயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ:-இதிஹாஸபுராணங்களிரண்டிலும் இதிஹாஸங்கள் ப்ரபலங்கள், குத:-ஏனென்றால் தேஷாம்-அந்த இதிஹாஸங்களுக்கு, பரிக்ரஹாதிரேகாத-விசேஷமாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டதினாலும், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந-லௌகிக வைதிகவிஷயங்களிலும் நடுநிலைமையால், பூதார்த்த ப்ரதீதே:-முன்னடந்த விஷயங்களைச் சொல்லுகையாலும், வசநஸௌஷ்டவேந-நன்றாய் ஒன்று சேரக்கூடிய வாக்யங்களால்(அதாவது-முன்பின் விரோதமில்லாமலும் அதிவாதமில்லாமலுமிருக்கிற வாக்கியங்களால்) கர்த்ருராப்ததமத்வாவகமாதேஶ்ச-செய்தவர்கள் நம்பத்தக்கவர்களாயிருப்பதாலும்.

23. மாத்ஸ்யபுரா. 24. தத்வநிர்ணயம்.

25. மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ர(ஞ்)ஹ விசேஷாவஸிதம் ॥

மஹாபாரதம் ஹி-மஹாபாரதமானது, பரிக்ரஹ விசேஷாவ ஸிதம்-புராணங்களாலே-மிகவும் அங்கிகரிக்கப்பட்டது.

26. யர்மேசார்த்தே(ச-)வ காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷ. ஹ। யதிஹாஸ்தி தத்ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்॥ இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்த(ஸ-)நிர்ணயாயிக்ருதத் வேந, க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச(ஞ்) புராணேப்யோ (ஷ்யா) பலவத்தரம் ॥

பரதர்ஷப-ஹே பீஷ்மா! தர்மேசார்த்தேச காமேச மோ க்ஷேச-தர்மார்த்த "காம மோக்ஷங்களில்," யத்-யாதொன்றுண்டு, அந்யத்ர-இதற்கு (பாரதத்திற்கு) வேறான லோகவேதங்களில், அஸ்தி-இருக்கிறதோ, தத்-அதுவானது, இஹ-இந்த பாரதத்தில் அஸ்தி இருக்கிறது. இஹ-இந்த இதிஹாஸத்தில் (பாரதத்தில்) யத் நாஸ்தி-எது இல்லையோ, தத்-அதுவானது, க்வசித்நாஸ்தி-வேறொரிடத்திலுமில்லை. இதி-என்று வைதிக லௌகிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதிக்ருதத்வேந-ஸகல வைதிக லௌகிகார்த்தங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு ஏற்பட்டிருப்பதால், க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச-ஒருவிடத்திலும் பக்ஷபாதமில்லாமையாலும், புராணேப்ய பலவத்தரம்-புராணங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் மேலான ப்ரமாணம் ॥

4. ஸூத்திரம்

27. இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்.

இதிஹாஸங்களும் புராணங்களும் ஐந்தாவது.

28. இதிஹாஸபுராணாப்யாம்(ஞ்யாம்) 16-வது இலக்கம் பார்க்க.

5. ஸூத்திரம்.

29. வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்திதேசாஸநம் ததஃ। ப்ரம் ஹணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ்ஸோப்யுபாவிசதாஸநே ॥

25, 26. ஸஹ-நாமபாஷ். 27. சா-உ-7-21. 28. பா-ஆ-1-273. 29. ரா-பா-2-26.

ததஃ-பிறகு, வால்மீகயே மஹர்ஷயே-வால்மீக மஹர்ஷிக்கு, ஆஸநம்-ஆஸநத்தை, ஸந்திதேச-நியமித்துக்கொடுத்தார். ப்ரம் ஹணா-பிரமனால், ஸமநுஜ்ஞாதஃ-அநுஜ்ஞை பெற்றவராய், ஆஸ நே-ஆஸநத்தில், ஸோऽபி-அந்த வால்மீகி பகவானும், உபாவிசத்-உட்கார்ந்தான்.

30. ந தே வாக் அந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி । குரு ராமகதாம் புண்யாம் ஶ்லோகபத்தாம்(ஞ்சாம்)மநோரமாம் ॥

அத்ர காவ்யே-இந்த காவியத்தில், காசித் வாக்-ஒரு வாக்யங்கூட, அந்ருதா-பொய்யாக, ந பவிஷ்யதி-ஆகப்போகிறதில்லை, ராம கதாம்-இராமகதையை, புண்யாம்-புண்யமாயும், மநோரமாம்-மநோஜ்ஞமாயுமிருக்கிற, ச்லோகபத்தாம்-ச்லோகரூபமாய் செய்யப்பட்டதாக, குரு-செய்வாக ॥

31. யாவத் ஸ்தாஸ்யந்தி கிரயஸ்ஸரிதஶ்ச மஹீதலே । தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி ॥

மஹீதலே-பூமியில், கிரயஃ-மலைகளும், ஸரிதச்ச-நதிகளும், யாவத் ஸ்தாஸ்யந்தி-எவ்வளவு காலமிருக்கிறதோ, தாவத்-அவ்வளவுகாலம், ராமாயணகதா-ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்ட கதைகள், லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி-லோகமெல்லாம் வ்யாபரித்திருக்கப்போகிறது.

32. வேதவேத்யே(ஞ்யே) 18-வது இலக்கம் பார்க்க.

33. யத்ய(ஞ்ய)ஸ்தி பதிஶுஶ்ருஷா யத்ய(ஞ்ய)ஸ்தி சரிதம் தபஃ। யதி வாஸ்த்யேக பத்நீத்வம் ஶீதோ பவ ஹநூமதஃ ॥

(அக்நிபகவானே!) பதி சிச்ருஷா-நான் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதானது, யதி அஸ்தி-இருக்குமேயானால், சரிதம் தபஃ யதி அஸ்தி-தவமநுஷ்டிப்பது (ஸத்யமாய்) இருக்குமேயா

30. ரா-பா-2-35. 31. ரா-பா-2-37. 33. ரா-ஸு-53-29.

ஞல், ஏகபத்னீத்வம் யதிச அஸ்தி-ஒருவருக்கே பத்நியாயிருப்ப துமிருக்குமேயானல், ஹநாமக: பிதோபவ-(தேவரீர்) ஹநுமாருக்கு குளிர்ந்திருக்கவேண்டும் ॥

34. காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம்ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்।
பௌலஸ்த்யவதமித்யேவ சகார சரிதவ்ரத: ॥

ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் காவ்யம்-இராமாயண காவியம் முழுவதும், ஸீதாயா:-பிராட்டியினுடைய, மஹத் சரிதம்-ப்ரதானமான சரித்ரமே, சரிதவ்ரத:-ஆசரிக்கப்பட்ட வ்ரதங்களையுடைய வால்மீகிபகவான், பௌலஸ்த்யவதமித்யேவ-இராவணவதமென்றும், சகார-செய்தார் ॥

35. உத்வாஹஸ்த்வாமுபநிஷதஸாவாஹ நைகா நியந்த்ரீம் ஸ்ரீமத்ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரித்ரே ।
ஸ்மர்த்தாரோऽஸ்மஜ்ஜநநி யதமே ஸேதிஹாஸை: புராணைர்நிந்யுர்வேதாநபிவ ததமே த்வந்மஹிம்நி ப்ரமாணம் ॥

ஹே அஸ்மஜ்ஜநநி-ஏ எங்கள் தாயே! அஸௌ ஏகா உபநிஷத்-இந்த ஸ்ரீஸூக்தமென்கிற ஒரு உபநிஷத்மாத்திரம், உத்வாஹ:-கைதூக்கிக்கொண்டு த்வாம்-உம்மை, நியந்த்ரீம்-ஜகத்துக்கீச்வரியாக, நாஹ-சொல்லவில்லை. (ஆனல்) ஸ்ரீமத்ராமாயணமபி-ஸ்ரீராமாயணமும், த்வச்சரித்ரே-தேவரீர் சரித்திரத்திலேயே பரம்ப்ராணிதி-மிகவும் ஜீவிக்கிறது. (ஸ்ரீராமாயணம் தேவரீர் வைபத்தைச் சொல்லியே ஜீவியாநின்றது.) யதமே-எவர்கள், ஸ்மர்த்தார:-ஸ்ம்ருதிசெய்தவர்களோ, ததமேऽபிச-அவர்களும், வேதாந்-வேதங்களை, ஸேதிஹாஸை:புராணை:-இதிஹாஸங்களோடுகூடிய புராணங்களோடு, த்வந்மஹிம்நி-தேவரீர் மஹிமையில், ப்ரமாணம் நிந்யு:-ப்ரமாணங்களாகக் காண்பித்தார்கள்.

34. ரா-பா-4-7. 35. ஸ்ரீகுண-14.

36. க்ருஷ்ணத்வை (தெ) பாயநம் வ்யாஸம் வித்தி (ஹி) நாராயணம் ப்ரபும் । கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத் ॥

க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம்-க்ருஷ்ணத்வைபாயநரென்று பெயருடைய வ்யாஸமஹரிஷியை, ப்ரபும் நாராயணம் வித்தி-ஸ்வாமியான நாராயணனென்று தெரிந்துகொள். மைத்ரேய-மைத்ரேயரே! புவி-இந்த பூமியில், கோஹ்யந்ய:-மற்றவர் யார்தான், மஹாபாரதக்ருத்பவேத்-மஹாபாரதம் செய்தவனக ஆவான்.

37. ஏவம் விதம் பாரதம்துப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா ।
ஸோऽயம் நாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி: ॥

ஏவம் விதம் பாரதம் து-இப்படிப்பட்ட பாரதமானது, யேந மஹாத்மநாப்ரோக்தம்-எந்த மஹாத்மாவால் செய்யப்பட்டதோ, ஸோऽயம் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:-அந்தவ்யாஸரூபியான மஹாமுனிவர், ஸாக்ஷாத் நாராயண:-ஸாக்ஷாத் நாராயணன் தான்.

38. ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய: ।

பாராசர்ய:-பராசரருடைய குமாரரான, ஸஹ வ்யாஸ:-அந்த வ்யாஸபகவான், உவாச-சொன்னர்.

39. வேதாநத்யா (ஸ்யா) பயாமாஸ மஹாபாரதபஞ்சமாந் ।

மஹாபாரதபஞ்சமாந்-மஹாபாரதத்தோடு ஐந்தாகிய, வேதாந்-வேதங்களை, அத்யாபயாமாஸ-சொல்லிவைத்தார்.

40. ஸ்ரீராமாயணவத் மஹாபாரதம் ப்ரமாணம் ।

ஸ்ரீராமாயணம்போல் மஹாபாரதமும் ப்ரமாணம் தானென்றபடி.

36. வி-பு-3-4-5. 38. ஆரணம்-ப்ர-1-அநு-8. 39. பாரதம். 40. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்.

41. ஸ உஶ்ரேயாந் ஭வதி ஜாயமாநஃ ॥

ஸஃ-அவன் (பரமாத்மா) ஜாயமாநஃ-பிறந்தவனாய்-ச்ரேயான் உ பவதி-மிகவும் நிறமுள்ளவனாக ஆகிறான்.

42. வ்யாஸப்ரஸாதாத் வக்ஷ்யாமி நாராயணகதாமிமாம் ।

வ்யாஸப்ரஸாதாத்-வ்யாஸருடைய அனுக்ரஹத்தினால், இமாம் நாராயணகதாம் இந்த நாராயணகதையை, வக்ஷ்யாமி-சொல்லப் போகிறேன்.

6 ஸூத்திரம்

43. தாநஹம் த்வி (த்வி) ஷதஃ க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத மாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶு஭ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநி ஷு ॥

தவிஷதஃ-த்வேஷமுள்ளவர்களாயும், க்ரூராந்-க்ரூரஸ்வபாவமுள்ளவர்களாயும், அசுபாந்-அசுத்தர்களாயும், நராதமாந்-மனிதரில் கடையோர்களாயுமிருக்கிற, தாந்-அப்படிப்பட்டவர்களை, ஸம்ஸாரேஷு-ஸம்ஸாரத்தில், ஆஸுரீஷு யோநிஷு, ஏவ-அஸுரயோநிகளிலேயே, அஹம்-நான், அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி-எப்பொழுதும் தள்ளுகிறேன்.

44. மத்஭க்தம் ஶ்வபசம்வாऽபி நிந்தாம் (ந்தாம்) குர்வந்தியே நராஃ । பத்மகோடி ஶதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே ॥

வஸுந்தரே-ஏ பூமியே! மத்பக்தம்-என்னிடத்தில் பக்தியுள்ள, ச்வபசம்வாபி-ச்வபசனையும், யேநராஃ-எந்த மனிதர்கள், நிந்தாம் குர்வந்தி-நிந்தை செய்கிறார்களோ, (அவர்களை) பத்மகோடி சதேநாபி-அநேகம் கோடிபத்மங்களாலும், (பத்மமென்று காலத்தின் ஓர் அளவு) நக்ஷமாமி-பொறுக்கமாட்டேன்.

41. அஷ்டகம்-3-ப்ர-6-அ-3-வா-9. 42. பார-ஆதி-1-27. 43. கீதை-16-19. 44. வராஹபுராணம்.

45. மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூனாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: । லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபிஃ ॥ மமாபி ச மதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் ஭வேத் ॥

ஸம்ஸாரே அதஃ பததாம்-ஸம்ஸாரத்திலே கீழேவிழுகிற, ஜந்தூனாம்-ஜந்துக்களுக்கு, மத்ப்ராப்திம்ப்ரதி-என்னையடைவதைக் குறித்து, புருஷகாரத்வே-புருஷகாரத்வத்தில், லக்ஷ்மீஃ-பிராட்டியானவள், பரமர்ஷிபிஃ-மஹரிஷிகளாலே, நிர்திஷ்டா-சொல்லப்பட்டாள். ஏதத்-பிராட்டி புருஷகாரமாயிருப்பதானது, மமாபிச மதம்-எனக்கு மிதுவேஸம்மதம், அந்யதா-வேறான, லக்ஷணம்-ஆகாரம், ந பவேத்-உண்டாகாது.

46. அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஃஸ்வயம் । லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ ॥ ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோऽயம் நிகமாந்தேஷு ஶப்த்ய (ஶ்ய) தே ॥

ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஃ-ஸாக்ஷாத் ஸ்ரியஃபதியாயிருக்கிற, அஹம்-நான், ஸ்வயம்-தானே, உபாயோவை-உபாயபூதனாயிருக்கிறேன். வல்லபா-உபதேசாதிகளாலே என்னை வசிகரிக்கவல்லவளான, லக்ஷ்மீஃ-பிராட்டியானவள், புருஷகாரேண-புருஷகாரத்தால், ப்ராப்தியோகிநீ-என்னையடைவிக்கிறாள். ஏதஸ்யாஃ-இந்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு, அயம் விஶேஷஃ ச-இந்த விசேஷமானது, (அதாவது-எனக்கு மோக்ஷோபாயத்வம், பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம் என்பது) நிகமாந்தேஷு ஶப்த்யதே-வேதாந்தங்களில் கோஷிக்கப்படுகிறது.

47. ஆகிஞ்சந்யைகஶரணாஃ கேசித் ஭ாக்யா(ஞ்யா)திகாஃ புநஃ । மத்பதாம்஭ோருஹத்வந்த்வம் (த்வம்) ப்ரபத்ய (த்ய) ப்ரீதமாநஸாஃ ॥ லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந । மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபக

45. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம். 46. ஸ்ரீபாஞ்ச. 47. ஸ்ரீபாஞ்ச.

மேவ மாம் । லப்த்வா (ஸூ)க்ருதார்த்த(ய)ா:ப்ராப்ஸ்யந் தே மாமேவாநந்ய மாநஸா: ॥

வராநந ஸேநேச-நல்லமுகமுடைய ஸேநாபதியாழ்வானே ! ஆகிஞ்சந்யைக சரணா:-உபாயாந்தர சூன்யதையையே தஞ்சமாகவுடைய, கேசித் பாக்யாதிகா:-சில பாக்யாதிகர் (பாக்யாதிகராவது-நிர்ஹேதுக க்ருபாவிஷயத்வம் விஞ்சியிருப்பார்கள்) மத்பதாம் போருஹத்வந்த்வம்-என் திருவடித்தாமரையிரண்டையும், ப்ரபத்ய-ப்ரபத்திபண்ணி, ப்ரீதமாநஸா:-ப்ரீதியோடுகூடிய மனதையுடையவர்களாய், புந:-மறுபடியும், லக்ஷ்மீம்-பெரிய பிராட்டியை, புருஷகாரேண-புருஷகாரமாய், வ்ருதவந்த:-வரித்தவர்களாய், (அத்தாலே) மத்க்ஷமாம்-என் பொறுமையை யடைந்து, ப்ராப்யமேவ மாம்-ப்ராப்யனான என்னையே, ப்ராபகம்-உபாயமாக, லப்த்வா-அடைந்து, க்ருதார்த்தா:-க்ருதக்ருத்யர்களாய், அநந்யமாநஸா:-வேறொன்றில் பொருந்தாத நெஞ்சையுடையவராய்க்கொண்டு, மாமேவ ப்ராப்ஸ்யந்தே-என்னையே யடையாநிற்பார்கள்.

48. ஏதத் ஸாபேக்ஷ ஸம்பந்தாதந்யேஷாமமலாத்மநாம் । தேவிஸூரிகுரூணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத: ॥

ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தாத்-பிராட்டியினுடைய ஸம்பந்தத்தை யபேக்ஷித்து, அமலாத்மநாம்-நிர்மல ஸ்வபாவர்களான, அந்யேஷாம்-மற்ற, தேவிஸூரிகுரூணாம் ச-தேவிமார்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும், கடகத்வம்-புருஷகாரத்வம், நது ஸ்வத:-ஸ்வதந்த்ரமாயில்லை.

49. யேச வேதவிதோ விப்ரா: (ஞா:) யேசாத்யா(த்)ம விதோஜநா: । தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் ॥

யே ச விப்ரா:-எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், வேதவித:-வேதமறிந்தவர்களோ, யேச ஜநா:-எந்த ஜநங்கள், அத்யாத்மவித:-வேதாந்தமறிந்தவர்களோ, தே-அவர்கள் மஹாத்மாநம் கிருஷ்ணம்-மஹாத்மாவாகிய க்ருஷ்ணனை ஸநாதநம்-நித்யஸித்தமான, தர்மம்-மோக்ஷஸாதநமாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள்.

48. தீபஸங்கிரஹம். 49. பார-ஆர-88-253.

7. ஸூக்திரம்

50. ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ

தே-தேவரீருக்கு, ஹ்ரீஶ்ச-பூமிப்பிராட்டியும், லக்ஷ்மீஶ்ச இலக்ஷ்மியும், பத்ந்யௌ-தேவிகள்.

51. அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ ॥

அஸ்ய ஜகத:-இந்த ஜகத்துக்கு, விஷ்ணுபத்நீ-விஷ்ணுவின் பத்நியான பிராட்டியானவள், ஈசாநா-நியந்த்ரீ.

52. அஹந்தா ப்ரம்ஹ (ஹ்)ணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ ।

ஸநாதநீ ஸாஹம்-ஸநாதநியான அந்த நான், தஸ்ய ப்ரம்ஹண:-அந்த ப்ரம்ஹத்திற்கு, அஹந்தா-நிரூபகையாக, அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

53. தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்க (ச) க்ர கதாதர: । ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்ய ஸ்ரீரஜய்யஶ்ஶாஶ்வதோ த்ரு (வ) வ: ॥

தமஸ:பரம:-மூல ப்ரகிருதிக்கு மேல்பட்டவரும், தாதா-ஸ்ருஷ்டிப்பவரும், சங்கசக்ர கதாதர:-திருவாழி திருச்சங்கு கதை இவைகளை யேந்தினவரும், ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:-ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவை திருமார்பிலுடையவரும், நித்யஸ்ரீ:-பிராட்டியின் நித்ய ஸம்பந்த முடையவரும், அஜய்ய:-ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும், ஶாஶ்வத:-எக்காலத்திலுமிருப்பவரும், த்ருவ:-நித்யரும் (ஆக ராமன் இருக்கிறார்.)

50. புருஷஸூக்தம். 51. ஸ்ரீஸூக்தம். 53. ரா-யு-114-16.

8 ஸூத்திரம்

54. தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ।
விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாऽऽத்மநஸ் தநும் ॥

தேவத்வே-அவன் தேவனாயிருக்கும்போது, இயம்-இந்த பிராட்டி, தேவதேஹா-தேவ சரீரத்தைக்கொண்டும், மநுஷ்யத்வே ச-அவன் மநுஷ்யனாகப் பிறக்கும்போது மாநுஷீ-தான் மநுஷ்ய தேஹத்தைக்கொண்டும், விஷ்ணோ:-எம்பெருமானுக்கு, தேஹாநுரூபாம்வை-தேஹத்திற்கு அநுரூபமாக ஆத்மந: தநும்-தன் சரீரத்தை, ஏஷா-இந்த பிராட்டி, கரோதி-செய்கிறாள்.

55. ராகவத்வேऽபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி । அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாऽநபாயிநீ ॥

ராகவத்வே-எம்பெருமான் பெருமாளாய் அவதரித்தபோது, ஸீதா-ஸீதாப்பிராட்டியாக, அபவத்-திருவவதரித்தாள். க்ருஷ்ண ஜந்மநி-கண்ணனாய் அவதரித்த காலத்தில், ருக்மிணீ-ருக்மிணியாக திருவவதரித்தாள். விஷ்ணோ:-எம்பெருமானுடைய, அந்யேஷு ச அவதாரேஷு-மற்ற அவதாரங்களிலும், ஏஷா-இவள், அநபாயிநீ-விட்டுப்பிரியாதவள் ॥

56. லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச கீயதே ॥

காருண்யரூபயா-கருணாரூபிணியான, லக்ஷ்ம்யா தேவ்யா ஸஹ பெரிய பிராட்டியாரோடுகூட, ஹ்ருஷீகேச:-இந்திரியங்களை நியமிக்கும் எம்பெருமான், ரக்ஷக:-இரக்ஷகனாக, ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச-எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும், கீயதே-சொல்லப்படுகிறான்.

---

54. வி-பு-1-9-145. 55. வி-பு-1-9-144. 56. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்-28-25.

57. ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்துர்விஜயஹர்ஷிதா ।
அவோசத் யதி தத்தத்யம் பவேயம் சரணம் ஹி வ: ॥

தத:-பிறகு, ஹ்ரீமதீ-வெட்கமடைந்த, ஸா பாலா-அந்த பால பருவமுள்ள ஜானகியானவள், பர்து:-தன் ப்ராணநாயகனுடைய, விஜயஹர்ஷிதா-விஜயத்தைப்பற்றிச் சொல்வதினால் ஸந்தோஷமடைந்தவளாய், அவோசத்-(த்ரிஜடை என்ன) சொன்னாளோ, தத் தத்யம் யதி அது ஸத்தியமாயிருக்குமேயானால், வ:-உங்களுக்கு, சரணம் பவேயம் ஹி-உங்களுக்கு ரக்ஷகையாக ஆகிறேன். (என்று ராக்ஷஸிகளைப்பார்த்து ஸீதாப் பிராட்டி சொன்னாள்.)

58. ராஜஸம்ச்ரயவச்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ।
விதேயாநாம் ச தாஸீநாம் க: குப்யேத்வாநரோத்தம ॥

வாநரோத்தம-ஏ வாநர ச்ரேஷ்டனே ! ராஜஸம்ச்ரயவச்யாநாம்-ராஜ ஸேவையில் அமர்ந்தவர்களும், பராஜ்ஞயா-ராஜாவின் கட்டளையினால், குர்வந்தீநாம்-இட்ட காரியத்தைச் செய்கிறவர்களும், விதேயாநாம்-ராஜகாரியத்தைச் செய்யாமல் போனால் தண்டிக்கப்படுகிறவர்களுமான, தாஸீநாம்-வேலைக்காரிகளிடத்தில், க: குப்யேத்-எவன் கோபிப்பான்.

59. ப்ராப்தவ்யம் து தசா யோகாத் மயைததிதி நிச்சிதம் ।
தாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா ॥

ராவணஸ்ய தாஸீநாம்-ராவணதாஸிகளுடைய, ஏதத்-என்னை அதட்டுதல் செய்ததானது, தசாயோகாத்-காலபலததால், ப்ராப்தவ்யமிதி மயா நிச்சிதம்-என்னால் அநுபவிக்கவேணுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. துர்பலா அஹம்-கருபாபரவசையான நான், (அதாவது-அவர்களையடி, கொலைசெய், என்று சொல்ல நெஞ்சுரமில்லாமலிருக்கிற நான்) இஹ-இந்த ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில் மர்ஷயாமி-பொறுக்கிறேன்.

---

57. ரா-ஸு-58-93. 58. ரா-யு-116-38. 59. ரா-யு-116-40

60. பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம । கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி ॥

ஹே ப்லவங்கம-ஏ வாநரோத்தம! பாபாநாம் வா-உன் அபிப்ராயப்படி பாபஞ்செய்தவர்களாயும், ஶுபாநாம்வா-என் அபிப்பிராயப்படி புண்யஞ்செய்தவர்களாயும், வதார்ஹாணாம்-கொல்லுகிறதற்கு யோக்கியர்களாயுமிருக்கிறவர்கள் விஷயத்தில், ஆர்யேண-பெரியவரான உம்மாலே, கருணம் கார்யம்-கிருபை செய்யவேணும், கஶ்சித்-எவனும் நாபராத்யதி ந-அபராதஞ்செய்கிறதில்லை யென்பதில்லை.

61. அபத்யலாபோ வைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸ்திதஃ । கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ரூஹி ஸர்வம் வராநநே ॥

ஹே வராநநே-நல்ல முகமுடையவளே! மம-எனக்கு, அயம் அபத்யலாபஃ-பிள்ளையாகிற இந்த லாபமானது, ஸமுபஸ்திதஃ-வந்து கிட்டிற்று. ஸகாமா த்வம்-ஆசையோடுகூடிய நீ, கிமிச்சஸி-எதை விரும்புகிறாய், ஸர்வம்-விரும்பியவற்றையெல்லாம் ப்ரூஹி-சொல்லுவாயாக.

62. தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ । கங்காதீரநிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம்॥
ஃபலமூலாஶிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும்।
ஏஷ மே பரமஃ காமோ யந்மூலஃபலபோஜிஷு।
அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த வஸேயம் புண்யகீர்த்திஷு॥

ஹே வீர ராகவ-ஏ வீரனான ராகவனே! புண்யகர்மணாம்-புண்யகர்மாக்களையுடையவர்களும், ஃபலமூலாஶிநாம்-பழங்கிழங்குகளை புஜிக்கிறவர்களுமான, ருஷீணாம்-மஹருஷிகளுடைய, பாதமூலேஷு வர்த்திதும்-திருவடியின்கீழ் இருப்பதற்காக, கங்காதீரநிவிஷ்

60. ரா-யு-116-44. 61. ரா-உ-42-32. 62. ரா-உத்-42-33+35.

டாநி-கங்கையின் கரையிலிருக்கின்றனவும், புண்யாநி, (அதனால்) பரிசுத்தங்களாயுமிருக்கிற, தபோவநாநி-(அந்தரிஷிகளுடைய) தபோவனங்களை, த்ரஷ்டுமிச்சாமி-பார்ப்பதற்கு இச்சிக்கிறேன். மூலஃபலபோஜிஷு-கிழங்கு பழங்களை புஜிக்கிறவர்களும், புண்யகீர்த்திஷு-பாவனமான கீர்த்தியுடையவர்களுமான மஹரிஷிகளிடத்திலே, ஏகராத்ரமபி-ஒரு நாளாகிலும், வஸேயம்-வாஸம்பண்ணவாசைப்படுகிறேன் இதியத்-என்று யாதொன்றுண்டோ, மே ஏஷஃ பரமஃ காமஃ-எனக்கு இதுவே உயர்ந்த ஆசையாயிருக்கிறது.

63. நவல்வத்யைவ(நைவத்ய)ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே । த்யஜேயம் ராகவம் வம்ஶே பர்துர்மா பரிஹாஸ்யதி ॥

ஹே ஸௌமித்ரே-ஏ லக்ஷ்மண! பர்துஃ-பர்த்தாவாகிய பெருமாளிடத்தில் நின்றுமுண்டான, ராகவம்-ரகுஸந்தானமானது பர்துர்வம்ஶே-சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வம்சத்தில், மாபரிஹாஸ்யதி-இல்லாமலிருக்கவொண்ணாது (என்று நான்) அத்யைவ-இப்போதே, ஜாஹ்நவீஜலே-கங்கையின் ஜலத்தில், நத்யஜேயம்கலு-விடவில்லை, இதுவுனக்கும் தெரியுமென்று அர்த்தம் (கர்ப்பிணியான நான் பிராணனை விட்டால் குலம் நசிக்கும் என்றெண்ணி நான் ப்ராணனை விடவில்லை என்று கருத்து.)

64. பதிர்ஹி தைவதம் நார்யாஃ பதிர்பந்துஃ பதிர்கதிஃ । ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்துஃகார்யம் விஶேஷதஃ ॥

ஹி-யாதொரு காரணத்தால், நார்யாஃ-பெண்களுக்கு, பதிஃ-நாயகனானவன், தைவதம்-தேவதை (தைவம்போல் ஆராதிக்கத்தகுந்தவன்). பதிஃ பந்துஃ-பதியானவன் பந்துக்கள்போல் லாளநம் பண்ணத்தகுந்தவன். பதிஃ கதிஃ-பதியானவன் ப்ராப்ய ப்ராபகபூதனாகிறான். தஸ்மாத்-ஆகையாலே, பர்த்துஃ ப்ரியம்-கணவனுக்கு ப்ரியமானது, ப்ராணைஃ-பிராணங்களாலேயும், விஶேஷ

63. ரா-உத்-48-8. 64. ரா-உத்-48-17.

தோ அபி-அதற்கு மேற்பட்டதாலும், கார்யம்-செய்யவேண்டும்.

65. ஶக்யா லோபயிதும் நாஹ மைஶ்வர்யேண தநேந வா ।
அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ॥

அஹம்-நான், ஐஶ்வர்யேண-(நீ கொடுக்கிற) அதிகாரத்தினு லாவது, தநேந வா-தநத்தினாலாவது, லோபயிதும் நஶக்யா-வஞ்சிக் கமுடியாதவள், (ஏனெனில்) பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா அநந்யா-ஸூர்யனைவிட்டு காந்தி எப்படி பிரியாதிருக்குமோ, ததா அஹம் ராகவேண அநந்யா-அப்படியேராகவரைவிட்டுநான்பிரியமாட்டேன்.

66. நேயமர்ஹதி வைஶ்வர்யம் ராவணாந்த:புரேஶுபா ।
அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ॥

ஶுபா இயம்-சுபையான இந்த ஸீதாப் பிராட்டி ராவணாந்தப் புரே-இராவணனுடைய அந்தப்புரத்திலே, ஐச்வர்யம் ந சார்ஹதி அதிகாரம்பெற யோக்கியையல்லள். (ஏனெனில்) பாஸ்கரேண ப்ர பாயதா அநந்யா-ஸூர்யனைவிட்டு காந்தி யெப்படி பிரியாதோ, மயா ஸீதா அநந்யாஹி-அப்படி என்னை விட்டுப் பிரியாதவள் ஸீதை.

67. ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாயவாஸிநீ ।
அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யமதோத்ருஷ்டிர வாங்முகீ ॥

காஷாயவாஸிநீ-காஷாயத்தை யுடுத்திய ஸீதா-ஸீதையான வள், ஸமாகதாந் ஸர்வாந் த்ருஷ்ட்வா-வந்த எல்லாரையும் பார்த்து, அதோ த்ருஷ்டி:-கீழ் நோக்கிய கண்களையுடையவளாய், அவாங் முகீ-கவிழ்த்த தலையை யுடையவளாய், ப்ராஞ்சலி:-கையுமஞ்சலியு மாய், வாக்யம் அப்ரவீத்-வார்த்தை சொன்னாள்.

68. யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி நசிந்தயே । ததாமே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி ॥ மநஸாகர்மணாவாசா

65. ரா-ஸு-21-15. 66. ரா-யு-121-19. 67. ரா-உத்-97-14. 68. ரா-உத்-97-15.

யதாராமம் ஸமர்த்தயே । ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி । யதைதத் ஸத்யமுக்தம்மே வேத்மி(த்ரீ)ராமாத்பரம் நச ॥ ததாமே மாதவீதேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி ॥

அஹம்-நான், யதா-எப்படி, ராகவாத் அந்யம்-பெருமாளைக் காட்டிலும் வேறு புருஷனை மநஸா அபி ந சிந்தயே-மனதாலும் நினைக்கவில்லையோ, ததா-அது ஸத்யமானால், மே-எனக்கு, மாத வீதேவீ-பூமிதேவியானவள், விவரம்தாதும் அர்ஹதி-இடந்தரு வாளாக. யதா-எப்படி, மநஸா கர்மணா வாசா-மனம், வாக்கு, செய்கை, இவைகளால், ராமம் ஸமர்த்தயே-ராமனையே பற்றியிருந் தேனோ, ததா-அது ஸத்யமாம் பக்ஷத்தில், மாதவீ தேவீவிவரம் தாதுமர்ஹதி-பூமிப்பிராட்டி யிடந்தருவாளாக. ராமாத் அந்யம்-ராமனையொழிய, பரம் நவேத்மிச-வேறொருத்தரை யறியேனென் கிற, ஏதத்-இந்த, மே உக்தம்-என்னுடைய வார்த்தை, ஸத்யம்-மெய்யாகில், மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி-பூமிப் பிராட்டி யிடந்தருவாளாக.

69. ததா ஶபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத் புதம் । பூதலாதுத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம் । த்ரியமாணம் ஶிரோபிஸ்து நாகைரமி தவிக்ரமை: । திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூ ஷிதம் ॥ தஸ்மிந்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்யமைதிலீம் । ஸ்வாகதேநாபி நந்த்யைநா மாஸநே சோபவேஶயத் ॥ தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிஶந்தீம் ரஸாதலம் । புஷ்பவ்ருஷ்டி ரவிச் சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத ॥

வைதேஹ்யாம்-ஸீதாப் பிராட்டியானவள், ததா ஶபந்த்யாம்-அப்படி சபதம்பண்ணுங்காலத்தில், மஹாத்புதம்-பெரிய ஆச்சரிய

69. ரா-உத்-97-18.

கரமானதும், திவ்யம்-திவ்யமானதும், அநுத்தமம்-உயர்வற்றதும், பூதலாத் உத்திதம்-பூமியினின்றும் உயரக்கிளம்பினதும், அமித விக்ரமைஃ- அளவற்ற பராக்ரமமுடைய, நாகைஃ-ஸர்ப்பங்களால், சிரோபிஃ-தலைகளால், த்ரியமாணம்-தூக்கப்பட்டதும், திவ்யேந வபுஷா-திவ்யமான அமைப்பின் அதிசயத்தோடு கூடினதும், ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்-ஸகல ரத்நங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், திவ்யம்-லோகோத்தரமானதுமான, ஸிம்மாஸநம்-ஸிம்மாஸநமானது, ப்ராதுராஸீத்-வெளிக்கிளம்பிற்று, தஸ்மிந் து-அந்த ஸிம்மாஸநத்தில், தரணீ தேவீ-பூதேவியானவள், மைதிலீம்-ஸீதாப்பிராட்டியை, பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய-இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துக்கொண்டு, ஏநாம்-இந்தப் பிராட்டியை, ஸ்வாகதேந-நல்வரவுனால், அபிநந்த்ய-ஸந்தோஷப்படுத்திவைத்து, ஆஸநே ச-அந்த ஆஸநத்தில், உபவேசயத்-உட்காரவைத்தாள். ஆஸநகதாம்-ஆஸநத்திலிருந்தவளாய், ரஸாதலம் பிரவிசந்தீம்-பாதாளலோகத்தை பிரவேசியா நிற்கிற, தாம்-அந்த ஸீதாப் பிராட்டியை, த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து, திவ்யா-தேவலோகத்திலுண்டான, புஷ்பவ்ருஷ்டிஃ-புஷ்பவர்ஷமானது, ஸீதாம்-ஜானகியின்மேல், அவிச்சிந்நா-இடைவிடாமல், அவாகிரத்-பொழிந்தது.

70. ஔதார்ய காருணிகதாச்ரித வத்ஸலத்வ பூர்வேஷு ஸர்
வமதி சாயிதமத்ர மாதஃ। ஸ்ரீரங்கதாம்நி யதுதாத்ய து
தாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யம் ॥

ஹே மாதஃ-வாரீர் நிருபாதிக மாதாவான ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாரே! ஔதார்ய-ஸர்வேஷ்டங்களைக் கொடுப்பதென்கிற ஔதார்யமென்ன, காருணிகதா-கருணையோடு கூடியிருக்கும் தன்மையென்ன, ஆச்ரித வத்ஸலத்வ-ஆச்ரிதர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமென்ன, பூர்வேஷு-இவை முதலாகவுடைய கல்யாண குணங்களில், ஸர்வம்-எல்லா கல்யாண குணங்களும், ரங்கதாம்நி-ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திர

த்தில், அத்ர-உம்முடைய அர்ச்சாவதாரத்தில், அதிசாயிதம்-மேன்மையை யடைந்திருக்கிறது. அந்யத்-வேறான, ஸீதாவதாரமுகம்-ஸீதாவதாரம் முதலிய அவதாரத்தை, உதாஹரந்தி-(ச்ருதி ஸித்தமான தேவரீர் குண ஸமூஹங்களுக்கு) உதாஹரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஏதத்-இந்த ஸீதாவதாரம் முதலிய அவதாரமானது, அமுஷ்ய-ஸ்ரீரங்க நாய்ச்சியாரான இந்த அவதார விசேஷத்துக்கு, யோக்யம்-அப்யாஸம். (ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களோடுகூடி யிங்கு ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாராய் எழுந்தருளியிருப்பதற்காக, ஸீதாவதாரம் முதலிய அவதாரங்கள் எடுத்து அப்யஸித்துக்கொண்டீரென்று கருத்து.)

9 ஸூத்திரம்.

71. ஸ ப்ராஞ்ஜலிஃ தாஸ்வரணௌ நிபீட்ய ரகுநந்த
நஃ। ஸீதாமுவாசாதியசாஃ ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ॥

அதியசாஃ-மஹா யசஸ்ஸையுடைய, ஸஃ ரகுநந்தநஃ-அந்த இளைய பெருமாள், ப்ராதுஃ-சரணௌ-தமையனுடைய திருவடிகளை, காடம் நிபீட்ய-கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு, மஹா வ்ரதம் ராகவம் ச-ஸத்யவ்ரதனான ராமனைக்குறித்தும், உவாச-சொன்னார். ஸீதாம்-ஸீதையைக்குறித்தும், [உவாச சொன்னார்.] 'ஸீதாமுவாச' என்பது புருஷகாரத்தைச் சொன்னது. 'ராகவமுவாச' உபாயத்தைச் சொன்னது.

72. ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்சலிஃ।
ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநமப்ரவீத் ॥

ராமேண-பெருமாளால், ஏவம்-இவ்விதமாய், உக்தஃ-சொல்லப்பட்ட, லக்ஷ்மணஃ து-இளைய பெருமாள், ஸம்யதாஞ்சலிஃ-அஞ்சலியோடு கூடினவராய்க்கொண்டு, ஸீதாஸமக்ஷம்-ஸீதாப்பிராட்டி முன்னிலையில், காகுத்ஸ்தம்-பெருமாளை (நோக்கி) இதம் வசநம்-இந்த வார்த்தையை, அப்ரவீத்-சொன்னார்.

73. பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே।
ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத ॥

ஹே காகுத்ஸ்த-ஏ பெருமாளே ! த்வயி-தேவரீர், வர்ஷஶதம்-அநேக வருஷம், ஸ்திதே-இருந்தாலும், பரவாந் அஸ்மி-உமக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கிறேன். ஸ்வயம்து-தேவரீரே, ருசிரே-ரமணீயமான, தேசே-இடத்தில், க்ரியதாம் நி-ஆச்ரமம் செய்யப் படட்டுமென்று, மாம் வத-அடியேனைக்குறித்து அருளிச்செய்ய வேணும்.

74. கேந தே நாக நாஸோரு விக்ஷதம் வை ஸ்தநாந்தரம் ।
கஃக்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா ॥

ஹே நாக நாஸோரு-யானையின் துதிக்கைபோன்ற துடையையுடையவளே !, தே-உன்னுடைய, ஸ்தநாந்தரம்-ஸ்தநமத்தியமானது, கேந-எவனால், விக்ஷதம் வை-புண் படுத்தப்பட்டது, பஞ்சவக்த்ரேண-விரித்த முகமுடையதும், ஸரோஷேண-கோபமுடையதுமான, போகிநா-பாம்பினால், கஃ-எவன், க்ரீடதி-விளையாடுகிறான்.

75. ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஃ ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபிஃ ।
த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கதஃ ॥

பித்ரா ச-தாய் தந்தையாலும், ஸ மஹர்ஷிபிஃ-மஹரிஷிகளோடுகூடிய, ஸுரைஃ ச-தேவர்களாலும், பரித்யக்தஃ-விடப்பட்ட, ஸஃ-அந்த காகாஸுரன், த்ரீந்லோகாந்-மூன்று உலகங்களை, ஸம்பரிக்ரம்ய-நன்றாய் திரிந்து, தமேவ-அந்த பெருமாளையே, ஶரணம் கதஃ-சரணமடைந்தான்.

76. ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஃ ஶரணாகதம் ।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥

பூமௌநிபதிதம்-பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறதும், ஶரணாகதம்-சரணாகதனுமான, தம்-அந்த காகாஸுரனை, ஶரண்யஃ காகுத்ஸ்தஃ-அந்த ரக்ஷகனான பெருமாள், வதார்ஹமபி-வதத்திற்கு யோக்யமானாலும், க்ருபயா-கருணையால், பர்யபாலயத்-காப்பாற்றினார்.

74. ரா-ஸு-38-26. 75. ரா-ஸு-38-33. 76. ரா-ஸு-38-34.

77. புரதஃ பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா । தச்சிரஃ பாதயோஸ்தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ ॥ தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷஸாகரஃ । ரரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயேக்ஷித ॥

ஜாநகீ தேவீ-ஸீதா தேவியானவள், ததா-அப்போது, தரண்யாம்-பூமியில், புரஃபதிதம்-முன்னிலையில் விழுந்த, வாயஸம்-காகத்தை, தஸ்ய பாதயோஃ-பெருமாளுடைய திருவடிகளில், தச்சிரஃ-அந்த காகாஸுரனுடைய தலையை, யோஜயாமாஸ-சேர்த்து வைத்தாள். அத-பிறகு, க்ருபாபீயூஷஸாகரஃ-கிருபையாகிற அமுதத்திற்குக்கடலான, குணவாந்-குணசாலியான, ராமஃ-பெருமாள், தம்-அந்த் காகத்தை, கரேண-கையால், உத்தாப்ய-எடுத்து, ரரக்ஷ-ரக்ஷித்தார். வாயஸம்-காகத்தை, தயயா-தயையினால், ஈக்ஷித-கடாக்ஷித்தார்.

78. இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே ।
ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ([illegible]) ராசாரவர்ஜிதா ॥

இஹ-இந்த விடத்தில், ஸந்தஃ-ஸத் புருஷர்கள், ந வா ஸந்தி-இல்லையா, ஸதஃ வா-இருந்தார்களாகில், நாநுவர்த்தஸே-அவர்களை அநுவர்த்தநம் பண்ணவில்லை, ததாஹி-அதனாலேயன்றோ, தே-உனக்கு, புத்திஃ விபரீதா-புத்தியானது விபரீதமாயிருக்கிறது. ஆசார வர்ஜிதா-பெரியோர்கள் போகும்படியான வழியில் போகாமலிருக்கிறது.

79. பாபாநாம்-60-வது இலக்கத்தைப்பார்க்க.

80. மாதர் மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ரா ([illegible])
பராதாஸ் த்வயி ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால் லகுதரா
ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா । காகம் தம் ச விபீஷணம் ஶர
ணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸாநஸ்ஸாந்த்ர([illegible])மஹா
கஸ்ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ ॥

77. பாத்மபுராணம். 78. ரா-ஸு-21-9. 80. ஸ்ரீகுணர-50.

ஹே மாத:-ஏ உலகத்திற்கு தாயே ! மைதிலி-ஸீதா தேவியே, த்வயி-தேவரீர் விஷயத்தில், ததைவ-அப்படிப்பட்ட, ஆர்த்ராபராதா:-அபராதங்களைப்பண்ணின கை உலராதவர்களான (அதாவது-தீரக்கழிய அபராதஞ்செய்த) ராக்ஷஸீ:-ராக்ஷஸிகளை, பவநாத்மஜாத்-திருவடியிடமிருந்து, ரக்ஷந்த்யா-ரக்ஷிக்கிற, த்வயா-உன்னால், காகம்-காகாஸுரனையும், தம் விபீஷணம் ச-அந்த விபீஷணனையும், சரணம் இதி உக்திக்ஷமௌ-சரணமென்று சொல்லினவர்களை, ரக்ஷத:-ரக்ஷித்த, ராமஸ்ய-பெருமாளுடைய, கோஷ்டீ-கோஷ்டியானது, லகுதரா க்ருதா-தாழ்வாகப் பண்ணப்பட்டது. ஸா-அப்படிப்பட்ட, ஆகஸ்மிகீ-நிர்ஹேதுகமான, தவ க்ஷாந்தி:-உம்முடைய பொறுமையானது, ஸாந்த்ர மஹாகஸ:-நெருக்கமான மஹாபராதங்களையுடைய, ந:-அடியோங்களை-ஸுகயது-ஸுகிப்பிக்கவேண்டும்.

10 ஸூத்திரம்.

81. ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஶ்ருணாதி ச குணைர்ஜகத் ||

நிகிலாந்தோஷாந்-எல்லா தோஷங்களையும், ஶ்ருணாதி-நசிப்பிக்கிறாள். ஜகத்-உலகத்தை, குணை:-குணங்களால், ஶ்ருணாதி-விஸ்தரிக்கச்செய்கிறாள்.

12 ஸூத்திரம்.

82. பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித
ஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ஹி கதாசித் கலுஷதீ: |
கிமேதந்நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதைருபாயைர்
விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ||

ஹே ஜநநி-ஏ தாயே! பரிபூர்ணாகஸி ஜநே-பூர்ணமான பாபஞ்செய்த ஜனங்களிடத்தில், பிதேவ-தகப்பன்போல, ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா-ஹித விஷயமான வியாபாரத்தோடுகூடினவனாய், த்வத்ப்ரேயாந்-உம்முடைய ப்ரியனான பகவான், கதாசித்-ஒரு கால

82. ஸ்ரீகுண-11.

த்தில், கலுஷதீ: பவதி ஹி-கோபத்தையடைந்த புத்தியையுடையவனாகிறான். (அப்போது) கிம் ஏதத்-இச்சீற்றத்திற்கு அடியென்ன, இஹ ஜகதி-இந்த உலகத்தில், க: நிர்தோஷ:-அபராதமற்றிருப்பார் யார்? இதி-என்று, உசிதை: உபாயை:-உசிதமான உபாயங்களால், விஸ்மார்ய-அபராதங்களை மறக்கும்படிசெய்து, ஸ்வஜநயஸி-தன் பரிஜநமான அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுடன் ஸமமாகச்செய்கிறாய், தத்-ஆகையால், ந: அடியோங்களுக்கு, மாதா அஸி-தாயாக இருக்கிறீர்.

83. ப்ராணஸம்ஶயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாऽத வாயஸம் |
த்ராஹி த்ராஹீதி பர்தாரமுவாச தயயா விபும் ||

அத-பிறகு ஸீதா-ஸீதாப்பிராட்டியானவள், ப்ராண ஸம்ஶயம் ஆபந்நம்-ப்ராணனில் ஸந்தேஹம் ஜனிக்கும்படியான ஆபத்தையடைந்த, வாயஸம்-காகாஸுரனை, த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து, தயயா-கருணையால், த்ராஹி த்ராஹி இதி-ரக்ஷிப்பாயாக ரக்ஷிப்பாயாக என்று, பர்த்தாரம் விபும்-தனக்கு பர்த்தாவான பெருமாளை, தயயா உவாச-தயையினால் சொன்னாள்.

84. மித்ரமௌபயிகம் கர்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா | வதம் சாநிச்ச (ஹ) தா கோரம் த்வயாऽஸௌ புருஷர்ஷப: ||
விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகத வத்ஸல: | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||

ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா-நீ நிலைக்க ஓரிடம் வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவனும், கோரம் வதம் ச அநிச்சதா-கோரமான வதம்வேண்டாமென்றெண்ணமுடையவனாயுமிருக்கும் பக்ஷத்தில், த்வயா-உன்னால், புருஷர்ஷப:-புருஷோத்தமரான, ராம:-பெருமாள், மித்ரம் கர்தும் ஔபயிகம்-ஸ்நேஹிதராகச்செய்ய தகுந்தவர். ஸ ஹி-அந்த ராமரோவென்றால், தர்மஜ்ஞ:-தர்மங்களையறிந்தவரென்றும், ஶரணாகதவத்ஸல:-சரணமென்று வந்தவர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவரென்றும், விதித: ஹி-எங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற

83. பாத்மபுராணம். 84. ரா-ஸு-21-19-20.

வரன்றோ, ஜீவிதும் இச்சஸியதி-நீ ஜீவித்திருக்க நினைக்கும்பக்ஷத்தில், தே-உனக்கு, தேந-அவருடன், மைத்ரீபவது-ஸ்நேஹமுண்டாகவேண்டும்.

14 ஸூத்திரம்

85. நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:।
நசைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥

அஹம்-நான், ஜாது-இப்போது நடக்கிற காலத்திற்கு முன் காலத்திலும், நாஸம் இதி து நைவ-இல்லையென்கிறதில்லை. த்வம்-நீயும், நாஸீ: இதி ந-இல்லையென்கிறதில்லை, இமே ஜநாதிபா:-இங்கு வந்திருக்கிற ராஜாக்களும், ந ஸந்தி இதி ந-இல்லையென்கிறதில்லை. வயம் ஸர்வே-நான் நீ இராஜாக்கள் ஸகலரும், அத:பரம்-இனி வரப்போகிற காலத்திலும், நபவிஷ்யாம: இதி ந-இருப்போமில்லையென்பதில்லை.

86. தேஹிநோऽஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா । ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ்தத்ர நமுஹ்யதி ॥

தேஹிந:-ஒரு தேஹத்திலிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு- அஸ்மிந் தேஹே-இந்த தேஹத்தில், கௌமாரம்-பாலியமும், யௌவநம்-யௌவநமும், ஜரா-கிழத்தனமும், யதா-எப்படியோ, ததா-அப்படியே, தேஹாந்தர ப்ராப்தி:-வேறு தேஹத்தை யடைகிறதும், தத்ர-அந்த விஷயத்தில், தீர:-தைர்யமுள்ளவன். நமுஹ்யதி-மயக்கத்தை யடையமாட்டான்.

87. அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா: ஶரீரிண: ।
அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்த்ய (ஸ்வ) ஸ்வ பாரத ॥

நித்யஸ்ய-நித்யனுயும், அநாசிந:-அழிவில்லாதவனுயும், அப்ரமேயஸ்ய-(ஜ்ஞானஸ்வரூபனுகையாலே)-அளவிறந்த வைபவத்தை யுடையனுயுமிருக்கிற, சரீரிண:-ஆத்மாவினுடைய, இமே தேஹா:-இந்த சரீரங்கள், அந்தவந்த:-நாசமுள்ளவைகளாக, உக்தா:-

85. ஸ்ரீகீதை-2-12. 86. ஸ்ரீகீதை-2-13. 87. ஸ்ரீகீதை-2-18.

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தஸ்மாத்-ஆகையினுல், ஹேபாரத-ஏ பரதவம்சத்திலுண்டான அர்ஜுநனே! யுத்த்யஸ்வ-சண்டை செய்வாக ॥

88. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:। அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம்புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே ॥

(இவ்வாத்மாவானது) கதாசித்-ஒருக்காலும், நஜாயதே ம்ரியதேவா-பிறப்பதுமில்லை, சாவதுமில்லை. அயம்-இந்த ஆத்மாவானவன், பூத்வா-உண்டாகி, பூய:-மறுபடியும், நபவிதாவா-உண்டாகப்போகிறுனில்லை. அயம்-இந்தஜீவன், அஜ:-பிறப்பில்லாதவன் நித்ய:-நாசமில்லாதவன். சாச்வத:-ஸ்திரமாயிருக்கிறவன், புராண:-முன்புமிருக்கிறவன். (ஆகையால்) சரீரே-சரீரமானது, ஹந்யமாநே-கொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், ந ஹந்யதே-கொல்லப்படுகிறதில்லை.

89. வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி । ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ ॥

நர:-மனிதன், யதா-எப்படி, ஜீர்ணாநி-கந்தல்களாயிருக்கிற, வாஸாம்ஸி-வஸ்த்ரங்களை, விஹாய-விட்டு, அபராணி நவாநி-வேறுன நூதன வஸ்த்ரங்களை, க்ருஹ்ணாதி-எடுத்துக்கொள்கிறுனே, ததா-அப்படியே, தேஹீ-ஆத்மாவானவன், ஜீர்ணாநி-பழையதான, சரீராணி-சரீரங்களை, விஹாய-விட்டு, நவாநி-புதிதாயும், அந்யாநி-வேருயுமிருக்கிற, சரீராணி-சரீரங்களை, ஸம்யாதி-அடைகிறுன்.

90. பூமிராபோऽநலோ வாயு:கம் மநோ புத்தி (ஸி) ரேவச । அஹங்கார இதீயம்மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா ॥

அபரேய மிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி (ஸி) மே

88. ஸ்ரீகீதை-2-20. 89. ஸ்ரீகீதை-2-22. 90. ஸ்ரீகீதை-7-45.

பராம் । ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥

மே-என்னுடைய, இயம்-இந்த, ப்ரக்ருதி:-மாயையானது, (சரீரமானது) பூமி:-பூமி, ஆப:-ஜலம், அநல:-நெருப்பு, வாயு:-காற்று, கம்-ஆகாசம், மந:-மனது, புத்தி:-புத்தி, அஹங்கார:-அஹங்காரம், இதி அஷ்டதா பிந்நா-என்று எட்டுவிதமாய் வேறுபட்டிருக்கிறது. ஹே மஹாபாஹோ-வ புஜபலமுள்ள அர்ஜுநனே! இயம்-இம்மாயையானது, அபரா-தாழ்ந்தது, இத: து-இதைக்காட்டிலும், அந்யாம்-வேறானதும், யயா-எதனால், இதம் ஜகத்-இந்த உலகம், தார்யதே-தரிக்கப்படுகிறதோ, தாம்-அப்படிப்பட்டதுமான, மே-என்னுடைய, ஜீவபூதாம்-ஜீவஸ்வரூபமான, ப்ரகிருதிம்-சரீரத்தை, பராம்-ச்ரேஷ்டமாக, வித்தி-அறிந்துகொள். அசேதநமான ஐந்து பூதங்களும் பிரகிருதி மஹத் அஹங்காரங்களும் எனக்கு தாழ்ந்த சரீரம், ஜீவஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற சரீரமே மேலானது. அதனால்தான் இப்பிரபஞ்சம் தரிக்கப்படுகின்றது.

91. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச । வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் ॥

ஸர்வஸ்ய ச-ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய, ஹ்ருதி-மனதில், அஹம்-நான், ஸந்நிவிஷ்ட:-இருக்கிறேன். மத்த:-என்னிடத்திலிருந்தே, ஸ்ம்ருதி:-பூர்வாநுபூத விஷயமான ஸ்ம்ருதியும், ஜ்ஞாநம்-அறிவும், அபோஹநம் ச-அஜ்ஞானமும், (உண்டாகின்றன) ஸர்வை:-ஸமஸ்தங்களான, வேதை: ச-வேதங்களினாலும், வேத்ய:-தெரிந்துகொள்ளத் தகுந்தவன், அஹமேவ-நானே, வேதவித்-வேதார்த்தங்களை யறிந்தவனும், வேதாந்த க்ருத் ச-வேதாந்தத்தைச்செய்தவனும், அஹமேவ-நானே.

92. ஈச்வரஸ்ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேऽர்ஜுந திஷ்

டதி । ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா ॥

ஹே அர்ஜுந-ஓ அர்ஜுனா! யந்த்ராரூடாநி-தன்னாலுண்டாக்கப்பட்டதாயும் ப்ரகிருதியென்று பெயருடையதாயும் தேஹேந்த்ரிய ரூபமாயுமிருக்கிற யந்த்ரத்திலேறின, அதாவது சரீரத்திலிருக்கிற, ஸர்வபூதாநி-ஸகல பிராணிகளையும், மாயயா-ஸத்வம் முதலிய குணங்களுள்ள விஷ்ணுமாயையாலே, ப்ராமயந்-பூர்வகர்மாநுசாரமாய் பிரவிருத்திசெய்வித்துகொண்டு, ஈச்வர:-ஈச்வரனானவன், ஸர்வ பூதாநாம்-ஸகல ப்ராணிகளுடைய, ஹ்ருத்தேசே-இருதயத்தில், திஷ்டதி-இருக்கிறான்.

93. பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥

ஸாதூநாம்-பெரியோர்களுடைய, பரித்ராணாய-காப்பாற்றுவதற்காகவும், துஷ்க்ருதாம்-கெட்டவர்களுடைய, விநாசாய ச-நாசத்திற்கும், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய-தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும், யுகே யுகே-யுகந்தோறும் ஸம்பவாமி-உண்டாகின்றேன்.

94. ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ॥

அஹம்-நான், ஸர்வபூதேஷு-எல்லா பிராணிகளிடத்திலும், ஸம:-ஸரியாயிருக்கிறேன், மே-எனக்கு, த்வேஷ்ய:-சத்ருவும், ந அஸ்தி-இல்லை. ப்ரிய: ந-இஷ்டனுமில்லை. யே து-எவர்கள், மாம்-என்னை, பக்த்யா-பக்தியோடு பஜந்தி-ஸேவிக்கிறார்களோ தே-அவர்கள், மயி-என்னிடத்திலிருக்கிறார்கள். அஹமபி-நானும், தேஷு-அவர்களிடத்தில், இருக்கிறேன்

95. ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:। அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே ॥

ப்ரக்ருதே:-மூல ப்ரக்ருதியினுடைய, குணை:-ஸத்வாதிமுக் குணங்களால், ஸர்வச:-நானாவிதமாய், க்ரியமாணாநி-பண்ணப்படுகிற, கர்மாணி-க்ருத்யங்களை, அஹங்கார விமூடாத்மா-அஹங்காரத்தால் புத்தியில்லாத ஜீவன், அஹம் கர்த்தேதி-நான் பண்ணுகிறேனென்று, மந்யதே-எண்ணுகிறான்.

96. யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சி(ஸ்ரீ)த: ।
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: ॥

ஹே கௌந்தேய-ஏ அர்சுனா! யதத:அபி (இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கவேணுமென்று) யத்நஞ்செய்கிற, விபஸ்சித:-ப்ராஜ்ஞனான, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, மந:-மனதை, ப்ரமாதீநி-கலங்கச்செய்கிற (பலிஷ்டங்களான) இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியங்கள், ப்ரஸபம்-பலாத்காரமாக, ஹரந்தி ஹி-இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.

97. அஸம்ஸயம் மஹா பாஹோ மநோ துர்நிக்ர(க்ரு)ஹம் சலம் । அப்யா(ஸ்யா)ஸேந து கௌந்தேய, வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே ॥

மஹா பாஹோ-பெரிய கையையுடைய, கௌந்தேய-ஓ அர்ஜுனனே! மந:-மனது, துர்நிக்ரஹம்-அடக்குவதற்கு மிகவும் கஷ்டம், சலம்-சஞ்சலமுள்ளது (என்பதில்) அஸம்சயம்-ஸந்தேகமில்லை. (அப்படியிருந்தபோதிலும்) அப்யாஸேந-வழக்கத்தாலும், வைராக்யேண ச-வைராக்கியத்தாலும், க்ருஹ்யதே-அடக்கப்படுகிறது.

98. தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: । வஸே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

யுக்த:-யோகத்தையுடையவன், தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய-அப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களையடக்கி, மத்பர:-என்னையே ப்ரதானமாக அடைந்தவனாக, ஆஸீத-இருக்கக்கடவன். யஸ்யஹி-எவனுக்கு, இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியங்கள், வஸே-ஸ்வாதீனத்தில் (இரு

96. ஸ்ரீகீதை-2-60. 97. ஸ்ரீகீதை-6-35. 98. ஸ்ரீகீதை-2-61

க்கின்றனவோ) தஸ்ய-அவனுக்கு, ப்ரஜ்ஞா-புத்தியானது, ப்ரதிஷ்டிதா-நிலையாயிருக்கிறது.

99. யதோ யதோ நிஸ்சரதி மநஸ் சஞ்சலமஸ்திரம் । ததஸ் ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வஸம் நயேத் ॥

அஸ்திரம்-அஸ்திரமாயும், சஞ்சலம்-சஞ்சலமுமான, மந:-மனது, யத:யத:-எந்தெந்தவிடத்தில், நிச்சரதி-ஓடுகிறதோ, தத: தத:-அந்தந்த விடத்திலிருந்து, ஏதத்-இந்த மனதை, நியம்ய-அடக்கி, ஆத்மந்யேவ-தன்னிடத்திலேயே வசம் நயேத்-ஸ்வாதீநமாகப் பண்ணவேண்டியது.

100. சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந । ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்தீ (ர்த்தீ) ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப ॥

ஹே பரதர்ஷப அர்ஜுந-ஓ பரதகுல ச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனா! ஆர்த்த:-நஷ்டமான ஐஸ்வர்யத்தை மீளவும் கோருகிறவன், ஜிஜ்ஞாஸு:-ஸ்வாத்ம ப்ராப்தியை விரும்புகிறவன், அர்த்தார்த்தீ-தரித்திரனாயிருந்து ஐச்வர்யத்தைக் கோருகிறவன், ஜ்ஞாநீச-பகவானை யடைய விருப்பமுள்ளவன், (என்று) சதுர்விதா:-நாலுவகைப்பட்ட, ஸுக்ருதிந:-புண்யசாலிகளான, ஜநா:-ஜநங்கள், மாம்-என்னை, பஜந்தே-அடைகிறார்கள்.

101. த்வௌ (தௌ) பூதஸர்கௌ (ர்கௌ) லோகேऽஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச । தைவோ விஸ்தரஸ: ப்ரோக்த: ஆஸுரம் பார்த்த (ர்த்த) மே ஸ்ருணு ॥

அஸ்மிந் லோகே-இவ்வுலகில், தைவ:-தைவமென்றும், ஆஸுர: ஏவச-ஆஸுரமென்றும், பூத ஸர்கௌ-பூத ஸ்ருஷ்டிகள், த்வௌ-இரண்டு விதங்கள். தைவ:-தைவ ஸ்ருஷ்டியானது, விஸ்தரஸ:-ப்ரோக்த:-விஸ்தாரமாய் சொல்லப்பட்டது. ஹே பார்த்த-ஏ குந்தீ புத்ரனே! ஆஸுரம் மே ஸ்ருணு-ஆஸுர ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி என்னிடமிருந்து கேள்.

99. ஸ்ரீகீதை-6-26. 100. ஸ்ரீகீதை-7-16. 101. ஸ்ரீகீதை-16-6.

102. தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா ।
மா ஶுசஃ ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோ஽ஸி பாண்டவ ॥

தைவீ ஸம்பத்-தேவ ஸம்பத்தானது, விமோக்ஷாய-மோக்ஷத்தின் பொருட்டும், ஆஸுரீ-அஸுர ஸம்பத்தானது, நிபந்தாய-பந்தத்தை யுண்டாக்குவதற்கும், மதா-(காரணமென்று) நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஹே பாண்டவ-ஏ பாண்டு புத்ரனன அர்ஜுநனே! தைவீம் ஸம்பதம்-தைவ ஸம்பத்தை, அபிஜாதஃ அஸி-அடையப் பிறந்தவனுக இருக்கிருய். மா ஶுசஃ-விசனப்படாதே.

103. ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதயஃ ।
ப்ராதாந்யதஃ குருஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே ॥

ஹே குரு ச்ரேஷ்ட-ஏ குருகுல ச்ரேஷ்டனே! தே-உனக்கு, ஶுபாஃ-நல்லதுகளான, ஆத்மநஃ-என்னுடைய, விபூதிஃ-ஐச்வர்யங்களை, ப்ராதான்யதஃ-முக்கியமானவைகளை, வக்ஷ்யாமி-சொல்லுகிறேன். ஹந்த-ஐயோ, (ஏனென்றல்) மே விஸ்தரஸ்ய-என்னுடைய விபூதிகளின் விஸ்தாரத்திற்கு, அந்தஃ நாஸ்தி-முடிவில்லை.

104. ந து மாம் ஶக்யஸே த்ரஷ்டும் (த்ரஷ்டும்) அநேநைவ ஸ்வ சக்ஷுஷா । திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷுஃ பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம் ॥

அநேந-இந்த, ஸ்வசக்ஷுஷைவ து-உன் கண்ணினலேயே, மாம்-என்னை, த்ரஷ்டும்-பார்ப்பதற்கு, நஶக்ஷ்யஸே-சக்தனுகமாட்டாய், திவ்யம்-ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான, சக்ஷுஃ-கண்ணை, தே-உனக்கு, ததாமி-கொடுக்கிறேன். மே-என்னுடைய, ஐச்வரம் யோகம்-அசிந்தியமான ப்ரபாவத்தை, பச்ய-பார்.

105. பஶ்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ஸ்ததா பூத விஶேஷ ஸங்காந் । ப்ரம்ஹாணம் (ப்ரஹ்மா) ணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம் ஶ்ச திவ்யாந் ॥

ஹே தேவ-ஓ கிருஷ்ணனே! தவ-உம்முடைய, தேஹே-விச்வரூப சரீரத்தில், தேவாந்-தேவர்களையும், ததா-அப்படியே, ஸர்வாந் பூத விசேஷ ஸங்காந்-பலவித ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான பூதங்களையும், ஈசம்-சிவனையும், கமலாஸநஸ்தம்-தாமரைப்பூவை ஆஸநமாகவுடைய, ப்ரம்ஹாணம்-பிரமனையும், ஸர்வாந் ருஷீந்-எல்லா ரிஷிகளையும், திவ்யாந் உரகாந்-விசித்திரமான ஸர்ப்பங்களையும், பச்யாமி-பார்க்கிறேன்.

106. மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யா (த்யா) ஜீ மாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத் பராயணஃ ॥

மந்மநாஃ-என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவனும், மத்பக்தஃ-என்னிடத்தில் பக்தியையுடையவனும், மத்பாஜீ-என்னை யாராதிக்கிறவனும், பவ-ஆகக்கடவாய். மாம்-என்னை, நமஸ்குரு-நமஸ்காரஞ்செய். ஏவம்-இவ்விதமாய், மத் பராயணஃ-என்னை சரணமடைந்தவனய், ஆத்மாநம்-மனதை, யுக்த்வா-யோகத்தில் நிலைநிறுத்தி, மாமேவ-என்னையே, ஏஷ்யஸி-ஆடைவாய்.

107. தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா । மாமேவ யே ப்ரபத்ய (த்ய) ந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥

குணமயீ-குணஸ்வரூபமாயும், தைவீ-தைவ ஸம்பந்தமாயுமிருக்கிற, ஏஷா-இந்த, மம-என்னுடைய, மாயா-மாயையானது, துரத்யயா-தாண்டமுடியாதது. மாமேவ-என்னையே, யே-எவர்கள், ப்ரபத்யந்தே-சரணமடைகிருர்களோ, தே-அவர்கள், ஏதாம் மாயாம்-இந்தப் பிரகிருதியை, தரந்தி-தாண்டுகிருர்கள்.

108. ததஃ பதம் தத் பரிமார்கிதவ்யம் யஸ்மிந் கதா ந நிவர்த்தந்தி பூயஃ । தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத யதஃ ப்ரவ்ருத்திஃ ப்ரஸ்ருதா புராணீ ॥

102. ஸ்ரீகீதை-16-5. 103. ஸ்ரீகீதை-10-19. 104. ஸ்ரீகீதை-11-8. 105. ஸ்ரீகீதை-11-15.

106. ஸ்ரீகீதை-9-31. 107. ஸ்ரீகீதை-7-14. 108. ஸ்ரீகீதை-15-4.

ததஃ-பின்பு, யஸ்மிந்-எந்த ஸ்தாநத்தில், கதாஃ-அடைந்தவர்கள், பூயஃ-மறுபடியும் ந நிவர்த்தந்தி-திரும்பி ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவதில்லையோ, தத் பதம்-அந்த ஸ்தாநமானது, பரிமார்க்கிதவ்யம்-தேடத்தக்கது. யதஃ-எவனிடத்திலிருந்து, புராணீ-வெகுகாலமாய் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற, ப்ரவ்ருத்திஃ-ஸம்ஸார ப்ரவ்ருத்தியானது, ப்ரஸ்ருதா-பரவியிருக்கிறதோ, தமேவ ஆத்யம் புருஷம்-அவ்வாதி புருஷனையே, ப்ரபத்யேத்-சரணமடையவேண்டும்.

109. தமேவ ஶரணம் கச்ச (ஸர்வபாவேந பாரத ‖ தத்
ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம் ‖

ஹே பாரத-ஓ பரதவம்சத்தில் உதித்தவனே! ஸர்வபாவேந-கரணத்ரயத்தாலும், தமேவ-ஸகல ஜகத்திற்கும் நியாமகனும் ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தினால் உனக்கு சாரதியாயும், எதிரிலிருந்து உன்னை யேவுகிறவனுமிருக்கிற அவனையே (என்னையே) சரணம் கச்ச-சரணமடைவாய். தத் ப்ரஸாதாத் அவனுடைய அநுக்ரஹத்தினால், பராம் சாந்திம்-ஸர்வ கர்மபந்த நிவ்ருத்தியையும், சாச்வதம்-நித்யமான, ஸ்தாநம்-பரமபதத்தையும், ப்ராப்ஸ்யஸி-அடைவாய்.

110. மத் ப்ராப்திம்-45-வது இலக்கம் பார்க்க.

111. த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ ‖

த்வமேவ-தேவரீரே, மே-எனக்கு, உபாய பூதஃ பவ-உபாயமாக ஆகவேணும்.

112. ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி
மா ஶுசஃ ‖

ஸர்வ தர்மாந்-சகல தருமங்களையும், பரித்யஜ்ய-விட்டுவிட்டு, மாம் ஏகம்-என்னொருவனையே, சரணம் வ்ரஜ-உபாயமாக அடை.

109. ஸ்ரீகீதை-18-62. 112. ஸ்ரீகீதை-18-66.

அஹம்-நான், த்வா-உன்னை, ஸர்வ பாபேப்யஃ-ஸகல பாபங்களினின்றும், மோக்ஷயிஷ்யாமி-விடுவிப்பேன். மா ஶுசஃ-விசனப்படாதே.

113. உபாத்தே ஸ்த்தாந ஸ்திதி நியமநாத்யைஃ (ஶ்சேஷ்டிதைஃ) வி
சித்ரைஃ ஸ்வமுத்திஶ்ய ஸ்ரீமாநிதி வததி வாகௌப
நிஷதீ । உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது
குணாவதஸ்த்வாம் ரங்கேஶய ஶரணமவ்யாஜமபஜம் ‖

ஹே ஸ்ரீரங்கேசய-ஏ ரங்கநாதனே! ஸ்ரீமாந்-பெரிய பிராட்டியாரையுடைய பெருமாள், சித்சித்-சேதநாசேதநங்களை, ஸத்தாஸ்திதி நியமநாத்யைஃ-ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி நியமநங்களை முதலாகவுடைய வ்யாபாரங்களால், ஸ்வம்-தன்னை, உத்திஶ்ய-பலபாக்காகவெண்ணி, உபாதத்தே-ஸ்வீகரிக்கிறான், இதி-என்று, ஔபநிஷதீ வாக்-உபநிஷத் வாக்யமானது, வததி-சொல்லுகிறது. தத்-ஆகையால், இஹ-இவ்விஷயத்தில், உபாயோபேயத்வே-உபாயத்வ உபேயத்வங்கள், தவ-தேவரீருக்கு, தத்த்வம்-ஸ்வரூபம், நது குணௌ-குணங்களல்ல, ததஃ-ஆகையால், த்வாம்-தேவரீரை, அவ்யாஜம்-நிர்வ்யாஜமாக, சரணம்-உபாயமாக, அபஜம்-அடைந்தேன்.

114. கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவஃ ப்ருச்சா
மி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதாஃ । யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நி
ஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம்
ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ‖

அஹம்-நான், கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவஃ-துக்கியாகி, தோஷத்தால் கலங்கின ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், தர்ம ஸம்மூடசேதாஃ-தர்மமின்னது, அதர்மமின்னதென்று அறியாத மனதையுடையனாய்க்கொண்டு, த்வாம் ப்ருச்சாமி-உம்மைக் கேட்கிறேன். மே-எனக்கு, யத்-யாதொன்று, ச்ரேயஃ-நன்மையோ, தத்-அத்தை, நிச்சிதம் ப்ரூஹி-நிச்சயித்து அருளிச்செய்யவேணும். அஹம்-நான், தே ஶிஷ்யஃ-உனக்கு சிஷ்யன், த்வாம்

113. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்-உத்-87. 114. ஸ்ரீகீதை-2-7.

ப்ரபந்நம் மாம்-உம்மை சரணம் புகுந்த என்னை, சாதி-நியமித்து அருளவேணும்.

15 ஸூத்திரம்.

115. ஸ்ருதிஃ ஸ்மிருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்
ததே । ஆஜ்ஞாச்சேத (தீ) ஸ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ
஽பி ந வைஷ்ணவஃ ॥

ச்ருதிஃ-வேதங்களும், ஸ்மிருதிஃ-மன்வாதி ஸ்மிருதிகளும், மம-என்னுடைய, ஆஜ்ஞைவ-கட்டளைகளே, யஃ-எவன், தாம்-அவைகளை, உல்லங்க்ய-தாண்டி, வர்த்ததே-இருக்கிறானோ, (அவன்) ஆஜ்ஞாச்சேதீ-என் கட்டளையை மீறி நடந்தவன். (ஆதலால்) மத்பக்தோ஽பி-அவன் என்னிடத்தில் பக்தி செய்தவனாயினும், ந வைஷ்ணவஃ-வைஷ்ணவனல்லன்.

16 ஸூத்திரம்.

116. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிஃபிதா ।
த்வயைதத் விஷ்ணுநாசாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம் ॥

(ஏ லக்ஷ்மியே) த்வம்-தேவரீர், ஸர்வலோகாநாம் மாதா-ஸர்வஜகத்துக்கும் தாயாக இருக்கிறீர். தேவதேவஃ ஹரிஃ-எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையான பகவான், பிதா-தகப்பனாக இருக்கிறார். ஹே அம்ப-ஏ தாயே! ஏதத்-இந்த, சராசரம் ஜகத்-சேதநா சேதநரூபமான உலகமானது, த்வயா-உம்மாலும், விஷ்ணுநா ச-விஷ்ணுவினாலும், வ்யாப்தம்-வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

117. அகில ஜகந் மாதரம்.

அகில ஜகந் மாதரம்-எல்லா வுலகத்துக்கும் தாயாகிய (பெரியபிராட்டியை சரணமடைகிறேன்.)

118. பிதா஽ஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ச்ச கு

115. விஷ்ணுதர்மம். 116. ஸ்ரீவிபு. 7-9. 117. கத்யம். 118. ஸ்ரீகீதை-11-43.

ருர்கரீயாந் । ந த்வத்ஸமோ஽ஸ்த்யப்ய (ஹ்ய) திகஃ குதோ
஽ந்யோ லோகத்ரயே஽ப்யப்ரதிம ப்ரபாவ ॥

த்வம்-நீர், அஸ்ய-இந்த, சராசரஸ்ய லோகஸ்ய-சேதநா சேதந ரூபமான உலகத்திற்கு, பிதா அஸி-தகப்பனாராக இருக்கிறீர். பூஜ்யஃ ச பூஜ்யராயும், கரீயாந் குருஃ-மேலான ஆசார்யராயுமிருக்கிறீர். ஹே அப்ரதிமப்ரபாவ-ஈடல்லாத மஹிமையை யுடையவனே! லோகத்ரயே஽பி-மூன்றுலகிலும், த்வத் ஸமஃ நாஸ்தி-தேவரீருக்கு ஸமமானவன் இல்லை. அந்யஃ அப்யதிகஃ-வேறு மேலானவன், குதஃ-ஏது, (கிடையாதென்றபடி.)

17 ஸூத்திரம்.

119. அமர்யாதஃ க்ஷுத்ரஃ (த்ரஃ) சலமதிரஸூயாப்ரஸவ
பூஃ க்ருதக்நோ (த்ந) துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்
சநபரஃ । ந்ருசம்ஸஃ பாபிஷ்டஃ கதமஹமிதோ துஃக
ஜலதேரபாராது த்தீர்ண ஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயோஃ ॥

அமர்யாதஃ-வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மர்யாதையைத் தவிர்ந்தவனும், க்ஷுத்ரஃ-நீச விஷயங்களில் அதி சபலனும், சலமதிஃ-நிலையில்லாத புத்தியை யுடையவனும், அஸூயா ப்ரஸவபூஃ-அஸூயைக்கு உத்பத்திஸ்தானமாயும் க்ருதக்நஃ-உபகாரிகளிடத்தில் அபகாரத்தைச் செய்பவனும், துர்மாநீ-ஈச்வரோ஽ஹம் என்றிருப்பவனும், ஸ்மரபரவசஃ-காமனுக்குப் பரதந்த்ரனும், வஞ்சநபரஃ-சூதனாய் வஞ்சிப்பவனும், ந்ருசம்ஸஃ-விச்வஸிப்பாரிடத்தில் க்ரூரனும், பாபிஷ்டஃ-பாபத்தில் நிலை நின்றவனுமான, அஹம்-அடியேன், அபாராத்-கரைகாண வொண்ணாததான, இதஃ துக்க ஜலதேஃ-இந்த துக்க ஸமுத்ரத்தினின்றும், கதம்-எப்படி, உத்தீர்ணஃ-கரையேறினவனாய், தவ-தேவரீருடைய, சரணயோஃ-திருவடிகளில், பரிசரேயம்-கைங்கரியம் பண்ணப்போகிறேன்.

119. ஸ்தோத்ரரத்நம்-62.

120. பூ⁴த்வா (ஸூா) வ நோ வ விஹிதாகரணைர் நிஷித்த ஸம்ஸேவநைஸ்த்வது³பசாரஶதைரஸஹ்யை: । ப⁴க்தாபசாரமபி ஶதைர்ப⁴வதா³ப்யக³ண்யைர் ஹஸ்திஶ வாக்தநுமநோ ஜநிதைர்ஹதோऽஸ்மி ॥

ஹே ஹஸ்திஶ-எ கரிகிரிபதியே! பு³த்³வாச-அறிந்தும், நோச-அறியாமலும், வாக்தநுமநோஜநிதை:-வாக்கு, மனது, காயம் இவைகளால் செய்யப்பட்டனவும், பவதா அபி-தேவரீராலும், அக³ண்யை:-எண்ண முடியாதனவும், விஹிதாகரணை:-க்ருத்யாகரணங்களாலும் நிஷித்தஸம்ஸேவநை:-அக்ருத்ய கரணங்களாலும், த்வது³பசாரஶதை:-தேவரீரிடத்தில் செய்யப்பட்ட அநேக அபசாரங்களாலும், அஸஹ்யை:-பொறுக்க முடியாததான, ப⁴க்தாகஸாம் ஶதைரபி-அநேக பாகவதாபசாரங்களாலும், ஹத: அஸ்மி-அடிபட்டவனாயிருக்கிறேன். (என் ஸ்வரூபமானது நஷ்டமாயிற்றென்றபடி.)

121. அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் தவ விதி⁴ நிஷேதா⁴த்மவபுஷா (ஸ்ரவ) ஸ்ரவதேऽபி த்³ருஹ்யந் வாக்³தீக்ருதிபி⁴ரபி ப⁴க்தாய ஸததம் । அஜாநந் ஜாநந் வா ப⁴வத³ஸஹநீயாக³ஸி ரதஸ்ஸஹிஷ்ணுத்வாத் ரங்க³ப்ரவண தவ மாமாऽவமஹர: ॥

ஹே ரங்கப்ரவண-எ ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்யவாஸஞ் செய்யுமவனே! தவ-தேவரீருடைய, விதி நிஷேதாத்ம-ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்திகளில், ஆஜ்ஞாம்-ஆஜ்ஞையை, அதிக்ராமந்-தாண்டிக்கொண்டு, பவதேऽபி-தேவரீர் பொருட்டும், பக்தாய அபி-பாகவதர்கள் பொருட்டும், வாக் தீ க்ருதிபி: அபி-வாசிக மானஸகாயிகரூபங்களான கர்மங்களாலே, ஸததம்-எப்போதும், அஜாநந்-தெரியாமலும், ஜாநந்வா-தெரிந்தும், அபித்ருஹ்யந்-நன்றாக த்ரோஹஞ்செய்துகொண்டு, பவதஸஹநீயாகஸி-தேவரீரால் பொறுக்கமுடியாத அபராதத்திலும், ரத:-ஆஸக்தனான நான், ஸஹிஷ்ணுத்வாத்-பொறுக்கிற ஸ்வபாவத்தினால், தவ-தேவரீருக்கு, அஹர:-ஹரணீயன

ன்றிக்கே, மாமூவம்-ஆகக்கடவேனல்லேன். (ஹரிக்கத்தகுந்தவனாகிறேன்.)

18 ஸூத்திரம்.

122. ராஜ ஸம்ஶ்ரய-58-வது இலக்கம் பார்க்க.

123. பாபாநாம்-60-வது இலக்கம் பார்க்க.

124. ஹேயம் ஶரணம்-57-வது இலக்கம் பார்க்க.

19 ஸூத்திரம்.

125. ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதநவிதே⁴: ப்ரஸாதநவிஶேஷ: ।
உபமாநஸ்யாபி ஸகே² ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ்தஸ்யா: ॥

ஹே ஸகே-தோழனே! தஸ்யா:-அந்த ஊர்வசியினுடைய, வபு:-சரீரமானது, ஆபரணஸ்ய-பூஷணத்திற்கும், ஆபரணம்-பூஷணமாயிருக்கும், ப்ரஸாதந விதே:-வஸ்த்ராதி அலங்காரத்திற்கும், ப்ரஸாதந விசேஷ:-அதிசயமான அலங்கார விசேஷமாயிருக்கும். உபமானஸ்ய-உபமானத்திற்கும், ப்ரத்யுபமானம்-நேரான உபமானமாயிருக்கும். (இவளுடைய முகாதிகளைக்கண்டு சந்த்ராதிகளையறியாமலாயிருக்குமென்றபடி.)

126. அர்ஜுந: கேஶவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணஶ்சாத்மா கிரீடிந: ॥

அர்ஜுந:-அர்ஜுநன், கேசவஸ்ய-கிருஷ்ணனுக்கு, ஆத்மா-ப்ராண பூதன், கிரீடிந:-அர்ஜுநனுக்கு, க்ருஷ்ண: ச-கிருஷ்ணன், ஆத்மா-ப்ராண பூதன்.

127. அஸ்தா²ந ஸ்நேஹ காருண்ய த⁴ர்மாத⁴ர்மதி⁴யாऽऽகுலம் ।
பார்த்த²ம் (ஸூ) ப்ரபந்நமுத்³தி³ஶ்ய (ஸ்ரீஶ) ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ॥

அஸ்தாந-இடமில்லாதவிடத்தில், ஸ்நேஹ-ப்ரீதியாலும், காருண்ய-தயவாலும், தர்மாதர்மதியா-தர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலே, ஆகுலம்-கலங்கின, ப்ரபந்நம்-சரணாகதி செய்த, பார்த்தம் உத்

திச்ய-அர்ஜுனனை யுத்தேசித்து, சாஸ்த்ராவதரணம்-ஸ்ரீகீதாசாஸ்த்ராவதாரமானது, க்ருதம்-செய்யப்பட்டது.

128. தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ꞉ ।
மாமகா꞉ பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥

(த்ருதராஷ்ட்ரன் சொல்லுகிறான்) ஹே ஸஞ்ஜய-ஓ ஸஞ்ஜயனே! தர்மக்ஷேத்ரே-புண்ய பூமியான, குருக்ஷேத்ரே-குருக்ஷேத்ரத்தில், யுயுத்ஸவ꞉-யுத்தம்புரிய ஆவல்கொண்ட, மாமகா꞉-என்னுடையவர்களான துர்யோதநாதிகளும், பாண்டவா꞉ சைவ-பாண்டு புத்திரர்களான தர்ம புத்திராதிகளும், ஸமவேதா꞉-ஒன்று சேர்ந்தவர்களாய், கிம் அகுர்வத-என்ன செய்தார்கள்.

129. ந காங்க்ஷே (க்ஷே) விஜயம் க்ருஷ்ண நச ராஜ்யம் ஸுகாநிச । கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேந வா ॥ யேஷாமர்த்தே (யே-ஷா) காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா꞉ ஸுகாநிச । த இமேऽவஸ்திதா யுத்தே (ஸ) ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச ॥

ஹே க்ருஷ்ண-ஏ கிருஷ்ணனே! விஜயம்-ஜயத்தை, ந காங்க்ஷே-இச்சிக்கிறேனில்லை. ராஜ்யம்-ராஜ்யத்தையும், ஸுகாநிச-ஸுகங்களையும், ந ச காங்க்ஷே-இச்சிக்கிறேனில்லை. ஹே கோவிந்த-ஏ கோவிந்தனே! ந꞉-எங்களுக்கு ராஜ்யேந கிம்-ராஜ்ஜியத்தால் என்ன ப்ரயோஜநம், போகை꞉ ஜீவிதேந வா கிம்-ஸுகங்களாலும் பிழைப்பதாலும் என்ன பிரயோஜநம். ந꞉-எங்களுக்கு, (எங்களாலே) யேஷாம் அர்த்தே-எவர்களின்பொருட்டு, ராஜ்யம்-இராஜ்ஜியமும், போகா꞉-போகங்களும், ஸுகாநிச-ஸுகங்களும், காங்க்ஷிதம்-ஆசைப்பட்டனவோ, தே இமே-அந்த இவர்கள், ப்ராணாந்-ப்ராணங்களையும், தநாநி ச-தனங்களையும், த்யக்த்வா-விட்டு, யுத்தே-யுத்த களத்தில், அவஸ்திதா꞉-இருக்கிறார்கள்.

128. ஸ்ரீகீதை-1-1. 129. 1-32-33.

130. தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய꞉ ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந் । க்ருபயா பரயாऽऽவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ர (ப்ரு) வீத் ॥

ஸ꞉ கௌந்தேய꞉-அந்த அர்ஜுநன், அவஸ்திதாந்-யுத்தம் பண்ணவேணுமென்று கூடியிருக்கிற, தாந் ஸர்வாந் பந்தூந்-அந்த தன் ஸர்வ பந்துக்களையும், ஸமீக்ஷ்ய-பார்த்து, பரயா க்ருபயா-மிக்க தயையோடு, ஆவிஷ்ட꞉-கூடிக்கொண்டு, விஷீதந்-வ்யஸநப்பட்டவனுய்க்கொண்டு, இதம் அப்ரவீத்-ஒரு வார்த்தைச் சொன்னான்.

131. கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி꞉ பாபாதஸ்மாந் நிவர்த்திதும் ।
குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர் ஜநார்தந ॥

ஹே ஜநார்தந-வாரீர் க்ருஷ்ணனே! குலக்ஷயக்ருதம்-குலநாசத்தாலுண்டான, தோஷம்-தோஷத்தை, ப்ரபஶ்யத்பி꞉-நன்றாய்ப் பார்க்கிற, அஸ்மாபி꞉-நம்மால், அஸ்மாத்பாபாத-இந்த பாபத்தினின்றும், நிவர்த்திதும்-திரும்புகைக்கு, கதம்-எப்படி, நஜ்ஞேயம்-அறிந்துகொள்ளத்தகுந்ததன்று.

132. அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம் ।
யத்ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்ய(த்யு)தா꞉॥

யத்-யாதொரு காரணத்தாலே, வயம்-நாம், ராஜ்ய ஸுகலோபேந-இராஜ்ய ஸுகத்திலாசையாலே, ஸ்வஜநம்-பந்துக்களை, ஹந்தும்-ஸம்ஹரிக்க, உத்யதா꞉-உத்யோகித்தோமோ, (ஆகையால்) மஹத் பாபம்கர்தும்-பெரிய பாபத்தைச்செய்ய, வ்யவஸிதா꞉-நிச்சயித்தோம். அஹோ பத-ஐயோ! இதொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்.

20 ஸூத்திரம்.

133. ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத ।
கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதம் ॥

130. ஸ்ரீகீதை-1-27. 131. ஸ்ரீகீதை-1-39. 132. ஸ்ரீகீதை-1-45. 133. பாரதம்-ஸபா-66.

சங்க சக்ர கதாபாணே-ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டாக திருவாழி, திருச்சங்கு, கதை முதலிய ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவனே! த்வாரகா நிலய-த்வாரகையை வாஸஸ்தானமாக வுடையவனே! அச்யுத-ஆச்ரிதரை யொருக்காலும் கை நழுவ விடாதவனே! கோவிந்த-கோவிந்தனே! புண்டரீகாக்ஷ-செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே! சரணாகதாம்-சரணமாகவடைந்த, மாம்-என்னை, ரக்ஷ-இரக்ஷிப்பாயாக.

22 ஸூத்திரம்

134. ஏவ முக்த்வா ஹ்ருஷீகேஸம் குடாகேஸ: பரந்தப: ।
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்தமுக்த்வா தூஷ்ணீம் ப
பூவ ஹ ॥

பரந்தப:-சத்ருக்களை தபிக்கச்செய்கிறவனான, குடாகேச:-அர்ஜுநன், ஹ்ருஷீகேசம்-க்ருஷ்ணனைக் குறித்து, ஏவம் உக்த்வா-இவ்விதமாகச் சொல்லி, ந யோத்ஸ்யே-நான் யுத்தஞ்செய்ய மாட்டேன், இதி-என்று, கோவிந்தம்-கிருஷ்ணனைக் குறித்து, உக்த்வா-சொல்லி, தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ-மௌனமாயிருந்தான்.

135. நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா (ப்தா) த்வத்ப்ரஸா
தாந் மயாச்யுத । ஸ்திதோ஽ஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்
யே வசநம் தவ ॥

ஹே அச்யுத-ஓ நாசமற்றவனே! த்வத் ப்ரஸாதாத்-உம்முடைய அநுக்கிரஹத்தாலே, மயா-என்னால், ஸ்ம்ருதி:-ஆத்ம ஸ்வரூபாநுஸந்தாநமானது, லப்தா-அடையப்பட்டது, மோஹ:-அஜ்ஞானமானது, நஷ்ட:-போய்விட்டது. கத ஸந்தேஹ:-ஸந்தேஹ நிவிருத்தி யடைந்தவனாய், ஸ்தித: அஸ்மி-இருக்கிறேன். தவ-உன்னுடைய, வசநம்-வார்த்தையை, கரிஷ்யே-நிறைவேற்றுவேன்.

136. ஸர்வ குஹ்ய தமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: ।
இஷ்டோ஽ஸி மே த்ருட(ட)இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் ॥

---

134. ஸ்ரீகீதை-2-9. 135. ஸ்ரீகீதை-18-73. 136. ஸ்ரீகீதை-18-64.

ஸர்வ குஹ்யதமம்-கீழ் உபதேசித்த அர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் பரம ரஹஸ்யமான, பரமம் வச:-ஸர்வோத் க்ருஷ்டமான, வார்த்தையை, பூய:-மறுபடியும், மே ச்ருணு-என் பக்கல் நின்று கேள். மே-எனக்கு, த்ருட:-த்ருடனான, இஷ்ட:-இஷ்டனாக, அஸி-இருக்கிறாய், இதி தத:-என்றுகொண்டு, தே-உனக்கு, ஹிதம் வக்ஷ்யாமி-ஹிதஞ் சொல்லுகிறேன்.

137. மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமே
வைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோ஽ஸி மே ॥

மந்மநா:-என்னிடத்தில் வைத்த மனதையுடையவனாயும், மத்பக்த:-என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாயும், மத்யாஜீ-என்னை யாராதிக்கிறவனாயும், பவ-ஆகக்கடவாய். மாம் நமஸ்குரு-என்னை நமஸ்காரஞ்செய். மாமேவ-என்னையே, ஏஷ்யஸி-அடைவாய், ஸத்யம்-இது மெய். தே-உனக்கு, ப்ரதிஜாநே-ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகின்றேன். மே ப்ரிய: அஸி-நீ எனக்கு இஷ்டனன்றோ.

138. அந்தவந்த:-87-வது இலக்கம் பார்க்க.

139. கரிஷ்யே-135-வது இலக்கம்பார்க்க.

140. அஸ்மாந் வேத்த (த்ய) பராந்வேத்த(த்ய)வேத்தார்த்தம் (த்யா
ய-த்ர) வேத்த (வெத்ய) ஸாதிதும் । யத்யதஸ்மத்ஹிதம்
க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்ய: ஸுயோதந: ॥

ஹே க்ருஷ்ண-ஓ கிருஷ்ணனே! அஸ்மாந் வேத்த-எங்களை யறிவீர், பராந் வேத்த-சத்துருக்களையறிவீர், அர்த்தம் வேத்த-அங்குப்போனால் சொல்லுங்காரியமறிவீர், ஸாதிதும் வேத்த-வார்த்தை சொல்லவும் வல்லீர். (ஆகையாலே) யத் யத் அஸ்மத் ஹிதம்-எது எது எங்களுக்கு நன்மையானதோ, தத் தத்-அது அது, துர்யோதந: வாச்ய:-துர்யோதனன் சொல்லப்படத் தகுந்தவன். (அதாவது துர்யோதனுக்குச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து.)

---

137. ஸ்ரீகீதை-18-68. 140. பார-உத்-71-92.

23 ஸூத்திரம்.

141. நஜாதிபேதம் ந குலம் நலிங்கம் ந குணக்ரியா: । நதேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோஹ்யமபேக்ஷதே ॥ ப்ரம்ஹ (ப்ரஹ்ம) க்ஷத்ரவிஶஶ்ஶூத்ரா: (ஶூத்ரா:) ஸ்திரியஶ்சாந்தரஜாதய: । ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதாரமச்யுதம் ॥

அயம் யோக: ஹி-இந்த யோகமானது, ஜாதிபேதம் ந அபேக்ஷதே-ப்ராம்ஹணாதி ஜாதிபேதத்தை அபேக்ஷியாது, ந குலம்-நல்ல குலத்தையும் அபேக்ஷியாது, ந லிங்கம்-ஆச்ரமத்தையும் அபேக்ஷியாது, ந குணக்ரியா:-சமதமாதி ஆத்ம குணங்களையும் ஸ்நாநாதி ஆசாரங்களையும் அபேக்ஷியாது, ந தேசகாலௌ-தேசகாலங்களையும் அபேக்ஷியாது, ந அவஸ்தாம்-பால்யம், யௌவநம், புத்ரனோடு கூடியிருக்கும் தன்மை, இவை முதலிய அவஸ்தைகளையும் அபேக்ஷியாது, ப்ரம்ஹக்ஷத்ரவிச:-ப்ராம்ஹணக்ஷத்ரவைச்யர்கள், சூத்ரா:-சூத்திரர்கள், ஸ்திரிய: ச-பெண்கள், அந்தர ஜாதய:-நீச ஜன்மாக்களான அந்தரஜாதிகளில் பிறந்தவர்கள், ஸர்வே ஏவ-எல்லாரும், ஸர்வதாதாரம்-ஸர்வத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவரான, அச்யுதம்-எம்பெருமானை, ப்ரபத்யேரந்-ப்ரபத்திபண்ணுகின்றார்கள்.

142. ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே । ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா ॥

ப்ரபத்தே:-ப்ரபத்திக்கு, ஏவம்-கர்மாதிகளைப்போலே, க்வசித் அபி-ஒருக்காலும், பராபேக்ஷா-ஸஹாயாந்தராபேக்ஷை, நவித்யதே-இல்லை, ஸா ஹி-அந்த ப்ரபத்தியோவென்றால், ஸர்வத்ர-எல்லாதேசத்திலும், ஸர்வேஷாம்-எல்லாருக்கும், ஸர்வகாமபலப்ரதா-ஆசைப்பட்ட பலங்களையெல்லாம் கொடுக்கும்.

25 ஸூத்திரம்.

143. வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத ॥

141. பாரத்வாஜஸம்ஹிதை. 142. ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

வஸந்தே வஸந்தே-ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும், ஜ்யோதிஷா-ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்கிற யாகத்தினால், யஜேத-யாகம் பண்ணவேண்டும்.

26 ஸூத்திரம்.

144. பத்தவைராச்ச (த்) பாபாச்ச (த்) ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண: । அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த: ஸர்வதா சங்க்யதாமயம் ॥

பத்த வைராத்-ப்ரபல விரோதத்தையுடையவனையும், பாபாத் ச-மாதாவினிடத்தில் அபராதஞ்செய்த மஹா பாபியாயுமிருக்கிற, ராக்ஷஸேந்த்ராத்-ராவணனிடத்திலிருந்து, அயம் விபீஷண:-இந்த விபீஷணன், அதேசகாலே-அதேசத்தில், அகாலத்தில், ஸம்ப்ராப்த:-வந்தான். ஸர்வதா-முற்றிலும், சங்க்யதாம்-சங்கிக்கப்படுவனாகிறான்.

145. அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ய விபீஷண: । விவக்ஷா சாத்ர மேऽஸ்தீயம் தாம் நிபோத யதாமதி ॥ ஸ ஏஷ தேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா । புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி ॥ தௌராத்ம்யம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமம் ச ததா த்வயி । யுக்த மாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம் (ஶம்) தஸ்ய புத்தித: ॥

ஸ:-அந்த, (ராவணனால் அவமாநிதனான) அயம்-இந்த, (சரணமென்று வந்த) விபீஷண:-விபீஷணாழ்வான், அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த:-அதேசத்திலே, அகாலத்திலே வந்தான், இதி அத்ர-என்கிற விஷயத்தில், மே-எனக்கு, இயம் விவக்ஷா ச-இந்த சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையானது, அஸ்தி-இருக்கிறது. ஸ:-அந்த விபீஷணன், இஹ-இவ்விடத்தில் (எப்பொழுது எவ்விடத்தில் வந்தானோ, அவ்வரவுக்கு) ஸ: ஏஷ: தேச: கால: ச-இதுவே தேசமும் காலமும், (எப்படி ஆகுமோ, அப்படிப்பட்டதை) யதாமதி-

144. ரா-யு-17-57. 145. ரா-யு-17-46.

நான் அறிந்தவளவும் (விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளப்படுகிற அந்த விவக்ஷையை) நிபோத-அறிந்துகொள். புருஷாத்-புருஷாதமனான ராவணனைக்காட்டிலும், புருஷம்-புருஷோத்தமரான தேவரீரை, ப்ராப்ய-ப்ராப்யராக புத்திபண்ணி, ததா-அப்படியே, தோஷகுணௌ அபி ப்ராப்ய-ராவணனிடத்திலிருந்தால் வரும் தோஷத்தையும், தேவரீரை யடைந்தால் வரும் குணத்தையும் எண்ணி, ராவணே-ராவணனிடத்தில், தௌராத்ம்யம்-கெட்ட தன்மையையும், ததா-அப்படி, த்வயி-தேவரீரிடத்தில், விக்ரமம் ச-ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும், த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து, (வந்தவனாகையாலே) தஸ்ய-அந்த விபீஷணனுக்கு ஆகமநம், யுக்தம்-இவ்வரவு யுக்தம், தஸ்ய புத்திதஃ-அவனுடைய புத்திக்கும், ஸத்ருசம்-இது தகுந்தது.

27 ஸூத்திரம்.

146. த்வ(அ)யேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண பஜேத் ஸதா ।
அசிராத் மத்ப்ரஸாதேந மல்லோகம் ச ஸ கச்சதி ॥

[எவன்] மத்ப்ரியேண-எனக்கு மிகவும் ப்ரியமான, மந்த்ரரத்நேந த்வயேந-மந்த்ரச்ரேஷ்டமான த்வயத்தாலே, ஸதா-எப்போதும், பஜேத்-பஜிக்கிறானோ, ஸஃ-அவன், அசிராத்-சீக்கிரம், மத்ப்ரஸாதேந-என் அநுக்ரஹத்தால், மல்லோகம் ச-என் லோகமான வைகுண்டத்தையும், கச்சதி-அடைகிறான்.

147. சஞ்சலம் ஹி மநஃ க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ரு
(ட)ம்। தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ
ஸுதுஷ்கரம்॥

ஹே கிருஷ்ண-ஓ கிருஷ்ணனே! மநஃ-மனதானது, சஞ்சலம்-சஞ்சலமாயும், ப்ரமாதீ-கலக்கத்தையுண்டு பண்ணுகிறதாயும், பலவத்-அடங்காததாயும், த்ருடம் ஹி-த்ருடமாயுமிருக்கிறது. தஸ்ய-அம்மனதினுடைய, நிக்ரஹம்-வசப்படுத்துவதானது, வாயோரிவ-காற்றினுடைய போல, ஸுதுஷ்கரம்-மிகவும் செய்ய முடியா

147. ஸ்ரீகீதை-6-34.

ததாக, மந்யே-எண்ணுகிறேன்.

29 ஸூத்திரம்.

148. ரஜஸ்வலைகவஸ்த்ராஹம் ந து மாம் நேதுமர்ஹஸி।
குரூணாம் ச புரஃ ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே॥

அஹம்-நான், ரஜஸ்வலா-ரஜஸ்வலையாயும், ஏகவஸ்த்ரா-ஒரு துகிலையுடையவளாயுமிருக்கிறேன். (ஆகையால்) மாம்நேதும் ந து அர்ஹஸி-என்னை யிப்போது அழைத்துக் கொண்டு போவது உசிதமல்ல, குரூணாம் ச புரஃ-குருக்கள் முன்னிலையிலும், ஸபாயாம்-ஸபையிலும், ஸ்தாதும்-இருப்பதற்கு, அஹம் ந உத்ஸஹே-நான் ஸஹிக்கமாட்டேன்.

149. ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகஃ।
விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதமஃ॥

ஹே மஹீபால-ஏ மஹாராஜாவே! விஷ்ணுபக்தஃ-விஷ்ணுபக்தியுடையவனான, ஶ்வபசஃ அபி-நாய்மாம்ஸம் புஜிக்கிறவனும், த்விஜாதிகஃ-ப்ராம்ஹணனைக் காட்டிலும் ச்ரேஷ்டன். விஷ்ணுபக்திவிஹீநஃ யதிஃ து-விஷ்ணுபக்தியில்லாத ஸந்யாஸியும், ச்வபசாதமஃ-ச்வபசனைக்காட்டிலும் அதமன்.

150. விப்ராத் த்வி (ஷி) ஷட்குணயுதாதரவிந்தநாப
பாதாரவிந்தவிமுகாத் ஶ்வபசம் வரிஷ்டம் ॥

த்விஷட்குணயுதாத்-பன்னிரண்டு குணங்களோடு கூடியவனும், அரவிந்தநாபபாதாரவிந்தவிமுகாத்-தாமரைபோன்ற உந்தியையுடைய பகவானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் விமுகனாயிருக்கிற, விப்ராத்-ப்ராம்ஹணனைக்காட்டிலும், ச்வபசம் வரிஷ்டம்-ச்வபசன் ச்ரேஷ்டன். (பன்னிரண்டு குணங்களாவன:—சமம், தமம், தபஸ்ஸு, சௌசம், பொறுமை, ருஜுத்தன்மை, விரக்தி, ஜ்ஞானம், விஜ்ஞானம், ஸந்தோஷம், ஸத்யம், ஆஸ்திகத்தன்மை.)

148. பார-ஸபா. 149. 150. ஸ்ரீபாகவதம்.

151. அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: । மத் பக்தாந் ஸ்ரோத்ரியோ நிந்தந்ஸத்ய: சண்டாலதாம்வ்ரஜேத் ॥

அநாசாராந்-ஆசாரத்தை விட்டவனையும், துராசாராந்-கெட்ட ஆசாரத்தையனுஷ்டிப்பவனையும், அஜ்ஞாத்ரூந்-ஜ்ஞானமில்லாதவனையும், ஹீநஜன்மந:-தாழ்ந்தஜாதியில் பிறந்தவர்களாயுமிருக்கிற, மத்பக்தாந்-என்னுடைய பக்தர்களை, நிந்தன்-தூஷிக்கிற, ச்ரோத்ரிய:-அபிஜனவித்யாவ்ருத்தங்களாலே பெருமையுடைய ப்ராம்ஹணோத்தமன், ஸத்ய:-உடனே, சண்டாலதாம்-சண்டாலத்தன்மையை, வ்ரஜேத்-அடைவான்.

31. ஸூத்திரம்

152. ஏவமுக்தஸ்து தர்மஜ்ஞ: ப்ரத்யுவாச விபீஷண: ।
ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி ॥

ஏவம் உக்த:-இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவரும், தர்மஜ்ஞ:-தர்மத்தையறிந்தவருமான விபீஷண: து-விபீஷணாழ்வான், ப்ரத்யுவாச-பதில் சொன்னான். ராஜா ராகவ:-அரசனான ராகவனானவர் ஸமுத்ரம்-ஸமுத்ரத்தை, சரணம் கந்துமர்ஹதி-சரணமடையயோக்யமாகிறார்.

32 ஸூத்திரம்.

153. ஏவமுக்தா: ஸ்த்ரய: பார்த்தா: (யுதிஷ்டிரா:) யமௌச பரதர்ஷப । த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமஸ்சக்ருர்ஜநார்தநம் ॥

ஹே பரதர்ஷப-ஓ ஜனமேஜயனே! ஏவம்-இவ்விதமாய் உக்தா:-சொல்லப்பட்டவர்களான, த்ரய: பார்த்தா:-மூன்று குந்திபுத்திரர்களும், யமௌச-நகுலஸஹதேவர்களும், ஸர்வே-எல்லாரும், த்ரௌபத்யாஸஹிதா:-த்ரௌபதியோடு கூடியவர்களாய் ஜநார்த்தநம்-கண்ணனை நமச்சக்ரு:-நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

154. சங்வசக்ர—133-வது இலக்கம் பார்க்க.
155. ஸபித்ராச—75-வது இலக்கம் பார்க்க.

151. ப்ரம்ஹாண்டபுராணம். 152. ரா-யு-19-31. 153. பாரதம்.

156. ஸோऽஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌந ச ஸாமர்த்ய(யு-ந்)வாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே ॥

ஹே தேவதேவேச-ப்ரம்ஹாதி தேவர்களுக்கும் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஸ: அஹம்-அப்படிப்பட்ட நான், தே-தேவரீருடைய அர்ச்சநாதௌ-அர்ச்சனைமுதலியவற்றில், ந ஸாமர்த்யவாந்-ஸாமர்த்யமில்லாதவன், ஸ்துதௌ ந ச-ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதிலும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவன். (ஆகையால்) மே-எனக்கு, க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:-நிர்ஹேதுக கிருபையாலே திருவுள்ளமுகந்து, ப்ரஸீத-ப்ரஸன்னராகவேணும்.

157. பரமாபதமாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத் ஹரிம் ।
ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ॥

நாராயணபராயண:-நாராயணனையே உத்க்ருஷ்டமான ப்ராப்யமாகவுடையவனும், ஸ்ரீமான்-தானிருந்தவிடத்தில் பகவான் வரும்படியான பாக்கியத்தையுடையவனுமான, ஸது நாகவர:-அந்த ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், பரமாபதமாபந்ந:-இதுக்குமேலில்லையென்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து, மநஸா-மனதால், ஹரிம்-விரோதிகளை ஸம்ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனான பகவானை, அசிந்தயத்-நினைத்தான்.

158. ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: ।
த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத: ॥

ஸ: அஹம்-ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணின நான், தேந-அந்த ராவணனாலே பருஷித:-கடினோக்திகள் சொல்லப்பட்டவனாய், தாஸவத் ச-வேலைக்காரனைப்போல், அவமாநித:-அவமானிக்கப்பட்டவனாய் புத்ராந்ச-பிள்ளைகளையும், தாராந்ச-பாரியையும், த்யக்த்வா-விட்டு, ராகவம் சரணம் கத:-பெருமாளைச் சரணமடைந்தேன்.

159. பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந: ।
அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: ॥

156. வி-பு-5-7-10. 157. வி-த-69-80. 158. ரா-யு-17-16. 159. ரா-யு-21-1.

புஜகபோகாபம்-ஸர்பத்தின் உடல்போலேயிருக்கிற, பாஹும்-திருக்கையை, உபதாய-தலையணையாகக் கொண்டு, அரிஸூதந:-சத்ருக்களை நிரஸிக்கும் பெருமாள், ப்ராங்முக:-கிழக்குமுகமாக, அஞ்ஜலிம் க்ருத்வா-கைகூப்பி, மஹோததே:-ஸமுத்திரத்திற்கு அபிமுகமாக ப்ரதிசிச்யே-சயனித்தார்.

160. ஸப்ராது:-71 வது இலக்கம் பார்க்க.

161. ஸோऽஹம் த்வாம் ஶரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித । ஸம்ஸாரஶ்ரமபரிதாபதப்தசேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ: ॥

யத:-யாவனொருவனைப் பற்ற, கிஞ்சித்-ஒன்றும், ந பரமபதம்-பரமப்ராப்யமில்லையோ, அபாரம்-எல்லையற்றவராயும், அப்ரமேயம்-அளவிறந்த வைபவத்தையுடையவராயுமிருக்கிற, த்வாம்-தேவரீரை, ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாபதப்த சேதா:-ஸம்ஸார ப்ரயாஸத்தாலுண்டான துக்கத்தாலே கொதித்த மனதையுடையவராய், பரிணததாம்நி-பக்வமான தேஜஸ்ஸையுடைய, நிர்வாணே-பரமபதத்தில், ஸாபிலாஷ:-ஆசையுடையவனாயிருக்கிற, ஸ: அஹம்-அந்த நான், சரணம் ஸம்ப்ராப்த:-சரணமாக அடைந்தேன்.

162. மூடோऽயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டிதோऽயம் க்லிஷ்டம் மனோऽஸ்ய விஷயைர்ந மயி ப்ரஸங்கீ । இத்தம் க்ருபாம் குருமயி ப்ரணதேऽகிலேச த்வாம் ஸ்தோதுமம்புஜபவோऽபி ஹி தேவ நேச: ॥

அயம் மூட:-இவன் மூடன், அல்பமதி:-அல்பபுத்தியுடையவன், அயம்-இவன், அல்பவிசேஷ்டித:-அல்ப வ்யாபாரத்தையுடையவன், அஸ்ய மன:-இவன் மனது, விஷயை: க்லிஷ்டம்-விஷயங்களாலே கஷ்டப்பட்டிருக்கிறது. மயி ந ப்ரஸங்கி-என்னிடத்தில் சற்றும் ப்ராவண்யமில்லை. இத்தம்-இவ்விதமாய் தேவரீர் விசாரித்துக்கொண்டு, ப்ரணதே மயி-வணங்கின என்னிடத்தில், க்ருபாம் குரு-க்ருபை பண்ணியருளவேணும். அகிலேச-எல்லாவற்றிற்கும் நாயகனே! தேவ-தேவனே! த்வாம்-தேவரீரை,

ஸ்தோதும்-ஸ்துதி செய்ய, அம்புஜபவ: அபி ஹி-பிரமனும், ந ஈச:-ஸமர்த்தனல்ல.

163. பகவந்தம் ப்ரபந்நா ஸா பகவந்தமவாப ஹ ॥

பகவந்தம்-பகவானை, ப்ரபந்நா ஸா-ப்ரபத்திபண்ணின அந்த மாதவி தேவியானவள், பகவந்தம் அவாப ஹ-பகவானை யடைந்தாள்.

164. தம் ப்ரபிந்ந சிரோக்ரீ (ஶீர்) வமாஸ்யேப்ய: (ஸ்ரு:)ஸ்ருதசோணிதம் । விலோக்ய சரணம் ஜக்மு ஸ்தத்பத்ந்யோ மதுஸூதநம் ॥

ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம்-பிளக்கப்பட்ட தலை கழுத்து இவைகளையுடையவனாயும், ஆஸ்யேப்ய:-முகங்களில் நின்றும், ஸ்ருதசோணிதம்-கக்கப்பட்ட ரக்தத்தையுடையவனாயுமிருக்கிற, தம்-அந்த காளியனை, விலோக்ய-பார்த்து, தத்பத்ந்ய:-அந்தக் காளியனுடைய பத்நிகள், மதுஸூதநம்-கண்ணனை, சரணம் ஜக்மு:-சரணாகதி செய்தார்கள்.

165. ப்ரணாமப்ரவணா நாத தைத்யஸைந்யபராஜிதா: । சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தா தேவதாகணா: ॥

ஹே நாத-ஏ ஸ்வாமின்! தைத்யஸைந்யபராஜிதா:-அஸுர ஸைந்யங்களால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களான, ஸமஸ்தா: தேவதாகணா:-எல்லா தேவக்கூட்டங்களும், ப்ரணாமப்ரவணா:-நமஸ்காரத்தில் ப்ரவணர்களாய், த்வாம் சரணம் அநுப்ராப்தா:-தேவரீரைச் சரணமடைந்தார்கள்.

166. ராக்ஷஸைர்வத்ய (த்ய) மாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ: । சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம் ॥

ராக்ஷஸை: வத்யமாநாநாம்-ராக்ஷஸர்களால் அடிபட்டவர்களான, வாநராணாம்-வாநரங்களுடைய, மஹாசமூ:-பெரிய ஸைந்யங்கள், சரண்யம்-ரக்ஷகனான, தசரதாத்மஜம் ராமம்-சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, சரணம் யாதா:-சரணமாக அடைந்தன.

---

164. வி-பு-5-7-47. 166. ரா-யு-94-17.

34 ஸூத்திரம்.

167. அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாப்யுத்தேசதஸ்ததா ।
உக்தா குணா ந சக்யந்தே வக்தும் வர்ஷசதைரபி ॥

அர்ச்சாவதாரவிஷயே-அர்ச்சாவதாரவிஷயத்திலிருக்கிற, குணா:-குணங்கள், மயாபி-என்னாலும், உத்தேசத:-சுருக்கமாய், உக்தா:-சொல்லப்பட்டன, (உள்ள குணங்களையெல்லாம்) வர்ஷசதைரபி வக்தும் ந சக்யந்தே-நூறு வர்ஷங்களானாலும் சொல்ல முடியாது.

36 ஸூத்திரம்.

168. பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம் ॥

பூர்ணஸ்ய-அநந்தாவதாரங்களுக்கும் மூலமான வ்யூஹ வாஸுதேவனிடமிருந்து, பூர்ணம்-கல்யாணகுணங்களாலே பூர்ணமான அர்ச்சாவதாரமே, அவசிஷ்யதே-பரத்வாதிகளில் சரமமாயிருக்கிறது. ஓம்-ப்ராப்யமான அர்ச்சாவதாரத்தில், ஸர்வம்-ஸர்வகுணங்களும், ஸஹ பூர்ணம்-பூர்ணமாயிருக்கிறது.

37 ஸூத்திரம்.

169. வாஸுதேவோऽஸி பூர்ண: ॥
வாஸுதேவனான தேவரீர் பூர்ணகுணங்களோடு இருக்கிறீர்.

38 ஸூத்திரம்.

170. தஸ்ச்ச (ஷ) யா மஹாதேஜா புங்க்தே (ஸுஜே) வை ஹக்தவத்ஸல: । ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி: ॥ ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸஜகந்நாதோऽப்யஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா । ஸர்வசக்திர்ஜகத்தாதாऽப்யசக்த இவ சேஷ்டதே ॥

---

167. பாத்மஸம்ஹிதை. 168. கடவல்லீ. 170. விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை.

பக்தவத்ஸல:-ஆச்ரிதர்களுடைய தோஷத்தைப் பாராதவனாயிருக்கிற, மஹாதேஜா:-பெருமதிப்பனான ஸர்வேச்வரன், தநிச்சயா-ஆச்ரிதருடைய இச்சையாலே, புங்க்தே வை-புஜியா நின்றான். ஜகத்பதி:-ஜகத்துக்கு ஸ்வாமியானவன், ஆச்ரிதர்களுடைய இச்சையாலே, ஸ்நாநம்-ஸ்நாநத்தையும், பாநம்-தாஹசாந்தியையும், ததா யாத்ராம்-அப்படியே யாத்ரையையும், குருதே-பண்ணுகிறான். ஸ: ஜகந்நாத:-அந்த ஜகந்நாதன், ஸ்வதந்த்ரோऽபி-ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தேயும், அஸ்வதந்த்ர: யதா-அஸ்வதந்த்ரன் எப்படியிருப்பனோ, ததா-அப்படியிருக்கிறான். ஜகத்தாதா-ஸர்வகாரணபூதன், ஸர்வசக்தோऽபி-ஸர்வசக்தனாயிருக்கச்செய்தே, அசக்த இவ சேஷ்டதே-அசக்தனைப்போல நடிக்கிறான்.

171. ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குணபரீவாஹாத்மநாம்
ஜந்மநாம் ஸங்க்யா (ஜு வ்ரு) ஹௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கேச்வர । அர்ச்ய: ஸர்வ ஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி-
ஸ்தவ தத: சீலாத் ஜடீபூயதே ॥

ஹே ரங்கேச்வர-ஏ ஸ்ரீரங்கநாதனே ! தே குணராசிவத்-தேவரீருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களுடைய போல, குணபரீவாஹாத்மநாம்- (அந்த குணங்களைக்காரணமாயுடையதாலும், அவைகளை வெளிப்படுத்துவதாலும்) அந்த குணங்களின் ப்ரவாஹரூபங்களான, ஜந்மநாம்- அவதாரங்களுடைய, ஸங்க்யா-எண்ணுவதானது, ஆஸ்தாம்-இருக்கட்டும். (திருக்கல்யாணகுணங்கள் போல அவதாரங்களும் எண்ணிமுடியாதென்றபடி) [தேவரீர்] பௌமநிகேதநேஷு-பூமியிலுண்டான திருக்கோயில்களிலும், குடீகுஞ்ஜேஷு அபி-பாகவதர்களின் திருமாளிகைகளிலும், ருஷிகள் ஆச்ரமங்களிலும், அர்ச்ய:-ஆராதிக்கத்தகுந்தவராய், ஸர்வஸஹிஷ்ணு:-ஸர்வாபராதங்களைப் பொறுக்குமவராய், அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:-அர்ச்சகனிட்ட வழக்கான தனது எல்லாதசை

171. ஸ்ரீர-உத்-74.

யையுடையவராய், ப்ரீணிஷே-ப்ரீதராகிறீர். ததः-அப்படிப்பட்ட, சீலத்-பெரியவராயிருந்து தாழ்ந்தவரோடு முறையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவத்தாலே, ஹ்ருதயாளுபிः-ஸஹ்ருதயார்களால், ஜடீபூய தே-ஜடராக ஆகுகை. (அந்த ஸௌசீல்யத்தை யநுஸந்தித்து ஆழ்வாராதிகள் அவற்றிலே ஈடுபடுகிறார்களென்றபடி.)

172. ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோऽஹமாத்மநாம் பததாமத: । பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம் ஶ்சைவோத்தரோத்தர: ॥ ஸௌலப்ய (ஶ்ய) தோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோ ஹ்யுத்தரோத்தர: ॥

ஏவம் பஞ்சப்ரகார: அஹம்- இப்படி ஐந்து ப்ரகாரமாயிருக்கிற நான், அத: பததாம் ஆத்மநாம்-ஸம்ஸாரத்தில் அழிந்திக்கிடக்கிற ஆத்மாக்களைக்குறித்து, பூர்வஸ்மாத் அபி பூர்வஸ்மாத-பூர்வபூர்வத்தைக்காட்டிலும், உத்தரோத்தர:-மேல் மேல், ஜ்யாயான்-அதிசயித்து இருக்கிறேன். ஜகத்ஸ்வாமீ- உலகத்துக்கு ஸ்வாமியானவன், உத்தரோத்தர:- மேல் மேல், ஸௌலப்யத:- ஸௌலப்யகுணத்தால், ஸுலப: ஹி- ஸுலபனாயிருக்கிறானன்றோ.

39 ஸூத்திரம்.

173. ஸௌமநிகேதநேஷு — 171-வது இலக்கம் பார்க்க.

40 ஸூத்திரம்.

174. ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யாபுத்தி: (ர்பு:) பாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேஶோ நிரர்த்த (ய-) க: ॥

ந்ருணாம்-மனிதர்களுக்கு, யா புத்தி:-எந்தபுத்தியானது, ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு- அநேகஜந்மங்களில், பாவிதா-வாஸனையோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிறதோ, தாம் ஏவ-அந்த புத்தியையே, ஜந்து:- ஜந்துவானவன், பஜதே-அடைகிறான், உபதேச:; ஶாஸ்த்ரம், நிரர்த்தக:-பிரயோஜநமற்றது.

172. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை.

49 ஸூத்திரம்.

175. அவித்யா (த்யா) தோऽதேவே பரிப்ருட (டை) தயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யாம விதுஷாம் । கதிர்கம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ ஖லு ஭கவான் ஶௌநகமுநி: ॥

அவித்யாத:-அஞ்ஞானத்தாலாவது, பரிப்ருடதயா விதிதயா வா-பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனென்று ஜ்ஞானத்தாலேயாவது, ஸ்வபக்தே:-தன் பக்தியினுடைய, பூம்நா வா-ஆதிக்யத்தாலேயாவது, தேவே-பகவானிடத்தில், ஜகதி-இவ்வுலகில், அந்யாம் கதிம்-பகவானைத்தவிர வேறு உபாயமுண்டென்று, அவிதுஷாம்-அறியாதவர்களுக்கு, அஸௌ ஹரி:-இந்த பகவான், கதி: கம்யச்ச-ப்ராப்யராயும் ப்ராபகனுயுமாகிறான், இதி-என்று, பகவான்-ஸர்வஜ்ஞனை, ஸ: சௌனகமுனி:-அந்த சௌனகமஹரிஷியானவர், ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம்-ஜிதந்தையென்று பெயரையுடைய மந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை, வ்யாஜஹ்ரே-வியாக்கியானம் பண்ணினார்.

50. ஸூத்திரம்

176. இதம் ஶரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம் । இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்ச (த்ச) தாம் ॥

இதம்-இந்தப்ரபத்தியே, அஜ்ஞாநாம்-அறிவில்லாதவர்களுக்கும், சரணம்-உபாயம், விஜாநதாம்-அறிவுடையோர்களுக்கும், இதமேவ-இதுவே உபாயம், பாரம்-(ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தின்) கரையை, திதீர்ஷதாம்-கடக்கவேணுமென்று விருப்பமுடையவர்களுக்கும், இதம்-இதுவே உபாயம், ஆநந்த்யம் இச்சதாம்-முடிவில்லாதபேற்றை பெறவிரும்புகிறவர்களுக்கும், இதம்-இதுவே உபாயம்.

177. அபாயோபாய நிர்முக்தா மத்ய (த்ய) மாம் ஸ்திதிமாஸ்திதா । ஶரணாகதிரக்ரியை (கை) ஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ ॥

176. லக்ஷ்மீதந்த்ரம். 17-100. 177. லக்ஷ்மீ 17-19.

அபாயோபாய நிர்முக்தா-பாபப்ரவ்ருத்திகளாலும், ஸாதநாந்தரங்களாலும் விடப்பட்டதும், மத்யமாம் ஸ்திதிம் ஆஸ்திதா-அநர்த்தகரமுமன்றிக்கே, உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாய், ஸ்வயம் உபாயமுமின்றிக் கேயிருக்கையால் நடுவுபட்டிருக்கிற நித்ய நைமித்திககர்மங்களையுடையதாய், அக்ரியா-ஸர்வாதிகாரமாய் சீக்கிரம் பலத்தைக்கொடுப்பதாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கையாலே ச்லாக்யமாயிருக்கிற, ஏஷா சரணாகதி:-இந்தப்ரபத்தியானது, ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ-ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடத்திவைக்கும்.

178. யத்யேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: । முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யே (ஜ்ஞாநே) ந யோகேந ந வ பக்தித: ॥ ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந: । தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே ॥ பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: ॥

காமகாமேந-காமபுருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படாநின்ற, யேந-யாவனொருவனாலே, யத்-யாதொரு புருஷார்த்தம், ஸாதநாந்தரை:-உபாயாந்தரங்களால், ந ஸாத்யம்-பெறப்படாதிருக்கிறதோ, யத:-யாதொரு பரமபதத்தினின்றும், புந: நாவர்த்ததே-மீண்டும் திரும்பிவரமாட்டானோ, பரமம் தாம-அப்படிப்பட்ட பரமபதமானது-முமுக்ஷுணா-மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர்களாலே, ஸாங்க்யேந யோகேந பக்தித:-கர்மம், ஜ்ஞாநம், பக்தி என்கிற உபாயங்களாலே, ந ச ப்ராப்யதே-அடையப்படாதிருக்கிறதோ, ஹே மஹாமுனே-ஓ மஹாமுனியே ! தேந தேந-அந்தந்த அதிகாரிகளாலே, தத்தத்-அந்தந்த புருஷார்த்தங்கள் ந்யாஸேநைவ-ப்ரபத்தியினாலேயே, ஆப்யதே-அடையப்படும். பரமாத்மா ச புருஷோத்தம:-ஸர்வஸ்வாமியான புருஷோத்தமனும், தேநைவ ஸாத்யதே-அந்த ப்ரபத்தியினாலேயே சாதிக்கப்படுகிறான்.

179. இஷம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்-176-வது இலக்கம் பார்க்க.

57 ஸூத்திரம்.

180. உபாயோபேயத்வே ததிஹ- 113-வது இலக்கம் பார்க்க.

178. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

181. யே வ வேதவிதோ விப்ரா:- 49-வது இலக்கம் பார்க்க.

182. ஶரண்யம் ஶரணம் ச த்வா மாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய: ।

த்வாம்-தேவரீரை, சரண்யம்-ரக்ஷகனையும், சரணம் ச-உபாயமாகவும், திவ்யா: மஹர்ஷய:-திவ்யஜ்ஞானமுள்ள மஹரிஷிகள், ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்.

183. அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பஶ்யந்தி மநீஷிண: ।

மநீஷிண:-பெரியோர்கள், அம்ருதம் ஸாதநம்-நித்ய ஸித்தமான உபாயமாகவும், ஸாத்யம்-உபயோகமாகவும், ஸம்பச்யந்தி-பார்க்கிறார்கள்.

58 ஸூத்திரம்.

184. பக்த்யா லப்ய (ஹ்ய) ஸ்த்வநந்யா ।

அநந்யயா-இதர விஷயங்கள் கலசாத, பக்த்யா து-பக்தியினாலேயே, லப்ய:-அடையத்தகுந்தவன்.

185. உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய: ॥

உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய-கர்மஜ்ஞானங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட (பரிசுத்தமான) மனதையுடையவனுடைய, ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைகலப்ய:-அநந்யப்ரயோஜனமாயும், இதற்கு மேலில்லையென்னலாம்படியாயுமிருக்கிற பக்தியோகம் ஒன்றில் மாத்திரம் அடையப்படுகிறான்.

186. ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யா(ஜ்ஞா)ந ஸமாதிபி: ।
நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே ॥

ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு-அனேகமாயிரம் ஜந்மங்களில், தபோஜ்ஞானஸமாதிபி:-கர்மஜ்ஞானபக்திகளினால், க்ஷீணபாபாநாம்-நசித்தபாபங்களையுடைய, நராணாம்-மனிதர்களுக்கு, க்ருஷ்ணே-

184. லக்ஷ்மீதந்த்ரம். 185. ஆத்மஸித்தி:. 186. லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி:

கண்ணனிடத்தில், பக்திः ப்ரஜாயதே-பக்தியானது உண்டாகிறது.

187. ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஸ்வேஸஃ ஸதா காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥

விச்வேசः-ஸர்வேச்வரன், ஸர்வஜ்ஞः அபி ஹி-ஸர்வஜ்ஞனையும், ஸதா காருணிகः அபி ஸந்-எப்பொழுதும் தயையுள்ளவனையுமிருந்தாலும், ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்-ஸம்ஸாரமாகிற தந்த்ரத்தை நடத்துபவனையிருப்பதாலே, ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்-ரக்ஷ்யபூதனை இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையை, ப்ரதீக்ஷதே-பார்த்திருக்கிறான்.

70 ஸூத்திரம்.

188. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ர(ஹ்)ம்ஹணி ஸ்திதம்। உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோऽபிமதோ மம॥

ஆத்மநி-ஜீவாத்மாவினிடத்தில், ஸ்வத்வம் ஸஞ்ஜாதம்-ஸொத்து என்னும் தன்மையானது சேர்ந்து உண்டாயிற்று. (ஸ்வத்வமாவது-இஷ்டப்படி நியோகஞ்செய்ய யோக்யமாயிருக்குகை; அதாவது ஆத்மாவுடன் கூட உண்டானது) ப்ரம்ஹணி-பிரம்ஹத்தின் பக்கலில், ஸ்வாமித்வம் ஸ்திதம்-யஜமானத்தன்மையானது இருக்கிறது. உபயோः-இருவருக்கும், ஏஷः ஸம்பந்தः-இதுவே ஸம்பந்தம். பரः-வேறுருஸம்பந்தமானது, மம அபிமதः ந-எனக்கு இஷ்டமில்லை.

72 ஸூத்திரம்.

183. பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ர(த)தः ஸ்வபதஸ்ச தே ॥

பவான் து-தேவரீரோவென்றால், வைதேஹ்யாஸஹ-பிராட்டியோடு கூட, கிரிஸாநுஷு-மலைகளின் தாழ்வரைகளில், ரம்ஸ்யதே-க்ரீடிக்கப் போகிறீர். அஹம்-நான், ஜாக்ரதः-விழித்துக்

188. விஷ்ணுதர்மம். 189. ரா-அயோ-31-25.

கொண்டும், ஸ்வபதः ச-கண் வளர்ந்துகொண்டுமிருக்கிற, தே-தேவரீருக்கு, ஸர்வம் கரிஷ்யாமி-ஸர்வவித கைங்கரியங்களையும் பண்ணக்கடவேன்.

190. பவந்தமேவாநுசரன் நிரந்தரம் ப்ரஸாந்தநிஸ்ஸேஷமநோரதாந்தரः । கதாऽஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கரः ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவிதः ॥

பவந்தமேவ-பரிபூர்ணனை நின்னையே, நிரந்தரம்-இடைவிடாமல், அநுசரன்-அநுவர்த்தித்தவனாய், ப்ரசாந்தநிஸ்ஸேஷமநோரதாந்தரः-நின்னையொழிந்தவிஷயங்களில் மற்றுவ்யாபாரங்களை நிச்சேஷமாகத் தவிர்ந்தவனை, அஹம்-ருசியொழிய உபாயமில்லாத நான், ஐகாந்திகநித்யகிங்கரः-ஏகரூபமாய் யாவதாத்மபாவியான கைங்கரியத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவனாய், ஸநாதஜீவிதः-ஸத்தையையுடையவனாய், கதா-எப்பொழுது, ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி-தேவரீரை மிகவும் உகப்பிக்கக்கடவேன்.

73 ஸூத்திரம்.

191. நாயம் தேவோ நமர்த்யோ வா நதிர்யக் ஸ்தாவரோऽபி வா । ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஸேஷோ ஹி பரமாத்மநः ॥

அயம்-இந்த ஜீவாத்மா, ந தேவः-தேவனல்ல, ந மர்த்யः-மனிதனல்ல, ந திர்யக் ஸ்தாவரः அபி வா-திர்யக்குமல்ல, ஸ்தாவரமுமல்ல. து-ஆனல், ஆத்மா-இவ்வாத்மா, ஜ்ஞாநாநந்தமயः-ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஆநந்தஸ்வரூபன், பரமாத்மநः-பரமாத்மாவுக்கு, சேஷः ஹி-தாஸன்.

192. ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம் ।

ஸ்வரூபம்-ஜீவாத்மஸ்வரூபமானது, அணுமாத்ரம் ஸ்யாத்-அணுப்ரமாணமாயிருக்கிறது. ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம்--ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம் இவைகளையே ஆகாரமாகவுடையது.

193. தாஸபூதாः ஸ்வதः ஸர்வே ஹ்யாத்மாநः பரமாத்மநः । நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச ॥

190. ஸ்தோத்ரரத்நம். 191. பாகவதம். 193. பாஞ்சராத்ரம்.

பரமாத்மநஃ-ஈச்வரனுக்கு, ஸர்வே ஆத்மாநஃ-எல்லா ஜீவாத்மாக்களும், ஸ்வதஃ ஹி-ஸ்வரூபத்தினுலேயே, தாஸபூதாஃ-சேஷபூதர்கள், தேஷாம்-அவர்களுக்கு, பந்தே-பத்தாவஸ்தையிலும், ததைவ-அப்படியே, மோக்ஷே ச-மோக்ஷத்திலும், அந்யதா லக்ஷணம்-வேறு ஸ்வாதந்திரியலக்ஷணமானது, ந-இல்லை.

74 ஸூத்திரம்.

194. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா (ஹா)யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி । ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஃ ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர ॥

தே-உனக்கு, ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி-மோக்ஷத்தில் ருசியிருக்கும்பக்ஷத்தில், ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி-தேசகாலாதி ஸம்பந்தரூபலௌகிகஸத்தாவிலக்ஷணமாய், சாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டியதாயிருக்கும் ஸத்தையில் ஆசையிருக்கும்பக்ஷத்தில், ஆத்மதாஸ்யம்-ஆத்மாவின் சேஷத்வத்தையும், ஹரேஃ ஸ்வாம்யம்-பகவானுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும், ஸதா ஸ்வபாவம் ச- எப்பொழுதுமுள்ள ஸ்வபாவத்தையும், ஸ்மர-அநுஸந்தித்துக்கொள்.

79 ஸூத்திரம்

195. ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ரா (ம)மகுலாதிபிஃ। விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய ஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸஏவ ஹி॥

ஏகாந்தீ-ப்ரபந்நனவன், க்ராமகுலாதிபிஃ-க்ராமம், குலம், இவை முதலியவைகளால், நைவ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ-சொல்லப்படுமவனல்லன். விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஃ-பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன். ஹி-ஏனென்றால், தஸ்ய-அவனுக்கு, ஸர்வம்-க்ராமகுலாதிகளெல்லாம், ஸ ஏவ-ஸர்வேச்வரனேயிறே.

81 ஸூத்திரம்.

196. ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தநஃ । மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்தஃ தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் ॥

195. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா. 196. ரா-ஸு-39-30.

பரபலார்தநஃ-சத்ருஸைந்யங்களை நாசம் பண்ணுமவரான, காகுத்ஸ்தஃ-ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன், ஶரைஃ து-பாணங்களால், லங்காம்-லங்காபட்டணத்தை, ஸங்குலாம் க்ருத்வா-வ்யாகுலப்படுத்தி, மாம்-என்னை, நயேத் யதி-அழைத்துக்கொண்டுபோவாராகில், தத்-அந்த காரியம், தஸ்ய-பராக்ரமசாலியான அவருக்கு, ஸத்ருசம் பவேத்-தகுந்ததாக ஆகும்.

197. ரக்ஷமாம்—133—வது இலக்கம் பார்க்க.

198. ஶீதோ பவ—33—வது இலக்கம் பார்க்க.

82 ஸூத்திரம்.

199. அஸந்தேஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சா நுபாலநாத் ।
ந த்வா குர்மி தஶக்ரீ(ரீ)வ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா ॥

ராமஸ்ய அஸந்தேசாத் து-பெருமாள்நியமனமில்லாமையாலும், தபஸஃ அநுபாலநாத் ச-பாதிவ்ரத்யமென்னும் தபஸ்ஸை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், பஸ்மார்ஹ-தஹிக்க யோக்யனே!, த்வாம்-உன்னை, தபஸா-பதிவிரதத்தன்மையின் ப்ரபாவத்தால், பஸ்ம நகுர்மி-பஸ்மமாகச் செய்யாதிருக்கிறேன்.

83 ஸூத்திரம்.

200. குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹவித்ய (த்ய)தே । க்ருதார்த்தோ(ஹ்ய)ஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்தஃ (ப்ர கல்பதே) ப்ரகல்பதே ॥

மாம் அநுசரம் குருஷ்வ-அடியேனை தேவரீர் பின்னேவரும்படி நியமிக்கவேணும். இஹ-இந்த விஷயத்தில், வைதர்ம்யம் ந வித்யதே-விரோதமில்லை. (அத்தால்) அஹம்-நான், க்ருதார்த்தஃ பவிஷ்யாமி-க்ருதார்த்தனாக ஆகுவேன், தவச-தேவரீருக்கும், அர்தஃ-சேதனலாபமானது, ப்ரகல்பதே-உண்டாகிறது.

201. ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்ரு(த்ரு)தௌ ॥

199. ரா-ஸு-22-20, 200. ரா-அ-30-22, 201. ரா-அ-53-31.

ஹே ராகவ-ஏ ராகவனே! த்வயா விநா-தேவரீரைவிட்டால், நச ஸீதா-ஸீதையுமில்லை, ந சாஹமபி-நானுமில்லை, யதி ஜீவாவ:-ஜீவிப்போமானால், ஜலாத்-ஜலத்திலிருந்து, உத்ருதௌ-வெளிப்படுத்தப்பட்ட, மத்ஸ்யௌ இவ-மீன்போல, முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:-முஹூர்த்தகாலமே ஜீவிப்போம்.

202. தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ரபிடகாதர: ।
அக்ர (ரு) தஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ॥
ஆஹரிஷ்யாமிதே நித்யம் மூலாநி ச பலாநி ச ।
வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம் ॥

ஸகுணம் தநுராதாய-ஏற்றிய நாணுடனே வில்லையெடுத்துக் கொண்டு, கநித்ரபிடகாதர:-மண்வெட்டியையும் கூடையையும், சிரஸ்ஸில் தரித்து, பந்தாநம் அநுதர்சயந்-உமக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டே, தே அக்ரத:-கமிஷ்யாமி உமக்குமுன்பு செல்வேன். நித்யம்-பிரதிதினமும், மூலாநிச பலாநிச-கிழங்குகளையும் பழங்களையும், வந்யாநி-காட்டிலுள்ளதான, தபஸ்விநாம்-ருஷிகளுக்கு, ஸ்வாஹாராணி-ஸுகமாகக் கொண்டுவரத்தகுந்த, யாநிச அந்யாநி-வேறு எவைகளுண்டோ, (அவைகளையும் தேவரீருக்கு,) ஆஹரிஷ்யாமி-கொண்டு கொடுப்பேன்.

203. பவாம்ஸ்து-189-இலக்கம் பார்க்க.

204. ஸீதாஸமக்ஷம்-72-இலக்கம் பார்க்க.

205. பரவாநஸ்மி-73-இலக்கம் பார்க்க.

206. ஸ (ரு) த்ர சாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜகாம ஹ ॥

லக்ஷ்மண: து-இலக்ஷ்மணனோவென்றால், சத்ரசாமர பாணி:-திருக்குடையையும், திருவெண்சாமரத்தையும், கையில் தரித்துக்கொண்டு, அநுஜகாம ஹ-பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்து போனார்.

207. அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுபலக்நே சுபோதயே ।
ராகவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்களம் சக்ரிரே ஜநா: ॥

202. ரா-அ-31-23-24. 206. ரா-அ-12-32. 207. பாத்மபு-2-49

அத-அதன்பின், தஸ்மிந் திநே-அந்தப் பட்டாபிஷேகத் திருநாளில், சுபலக்நே-நல்ல லக்னத்தில், சுபோதயே-நல்ல முஹூர்த்தத்தில், ராகவஸ்ய-சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுக்கு, அபிஷேகார்த்தம்-திருவபிஷேகத்திற்காக, மங்களம்-மங்கள காரியங்களை, சக்ரிரே-பண்ணினார்கள்.

208. மந்த்ரபூத ஜலைஶ்ஶுத்த (ஶை) ர்முநயஸ் ஸம்ஶிதவ்ரதா: । ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேதமயாந்ஶுபாந் ॥ அபிஷேகம் சுபம் சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம்பதிம் । தஸ்மிந் ஶுபதமே லக்நே தேவதுந்துபயோ திவி ॥ நிநேது: புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுஶ்ச ஸமந்தத: । திவ்யாம்பரைர் பூஷணைஶ்ச திவ்யகந்தாநுலேபநை: ॥ புஷ்பைர்நாநாவிதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: அலங்க்ருதஶ்ச ஶுஶுபே முநிபிர்வேதபாரகை: ॥ ச்சத்ரம் ச சாமரம் திவ்யம் (யஜ) த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ்ததா । பார்ஶ்வே பரதஶத்ருக்நௌ (வ்யஜநௌ) தாலவ்ருந்தம் விதேஜது: ॥ தர்பணம் ப்ரததௌ ஶ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: । ததார பூர்ணகலஶம் ஸுக்ரீ(ரீ)வோ வாநரேஶ்வர: ॥ ஜாம்பவாம்ஶ்ச மஹாதேஜா புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் । வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் ॥ ஹநுமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் ஶுபம் । பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே ॥

ஸம்ஶிதவ்ரதா: முநய:-தீக்ஷ்ணமான வ்ருதத்தோடுகூடிய ருஷிகள், சதுர்வேதமயாந்-நான்கு வேதஸ்வரூபங்களாயும், சுபாந்-சுபங்களாயுமிருக்கிற, வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்-விஷ்ணுவை ப்ரதிபாதிக்கிற மந்த்ரங்களை, ஜபந்த:-ஜபித்துக்கொண்டு, சுத்தை:-ஸ்வத: பரிசுத்தங்களான, மந்த்ரபூத ஜலை:-வேதோக்த மந்த்ரங்களாலே பாவநமாக்கின ஜலத்தாலே, ஜகதாம் பதிம்-உலகத்திற்கு நாயகனான, காகுத்ஸ்தம்-ராகவனுக்கு, அபிஷேகம் சக்ரு:-திருவபி

208. பாத்மபு-2-49.

ஷேகஞ்செய்தார்கள். சுபதமேதஸ்மிந் லக்நே-அப்படிப்பட்ட மங்கள கரமான காலத்தில், திவி-ஆகாசத்தில், தேவதுந்துபய: நிநேது:-தேவதுந்துபி முதலான வாத்யங்கள் முழங்கின, ஸமந்தத:-நாலு பக்கத்திலும், புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷு:-புஷ்பவர்ஷங்களை வர்ஷித்தார்கள். முனிபி: வேதபாரகை:-வேதபாராயணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மஹரிஷிகளோடு (கூடியவரும்) திவ்யாம்பரை:-திவ்யமான வஸ்த்ரங்களாலும், பூஷணை: ச-திவ்யாபரணங்களாலும், திவ்யகந்தாநு லேபனை:-நல்ல வாஸனையோடுகூடிய சந்தனங்களாலும், திவ்யை:-திவ்யங்களான, நாநாவிதை: புஷ்பை:-அநேகவிதமான புஷ்பங்களாலும், அலங்க்ருத: ச-அலங்கரிக்கப் பட்டவரும், தேவ்யா ஸஹ-ஸீதாப்பிராட்டியோடு கூடினவருமான, ரகூத்வஹ:-ரகு குலத்தில் ச்ரேஷ்டரான சக்கிரவர்த்தித் திருமகன், சுசுபே-விளங்கினர். ததா-அப்பொழுது, லக்ஷ்மண:-இளையபெருமாள், திவ்யம் சத்ரம் சாமரம் ச-லோகோத்தரமான திருக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும், த்ருதவான்-தரித்தார். பரதசத்ருக்நௌ-பரதன், சத்ருக்னன், இவர்கள், பார்ச்வே-இருபக்கத்திலும், தாளவ்ருந்தம் விவேஜது:-விசிறியைக்கொண்டு விசிறினர்கள். ஸ்ரீமான்-ஸ்ரீமானன, ராக்ஷஸேந்த்ர: விபீஷண:-ராக்ஷஸாதிபதியான விபீஷணாழ்வான், தர்ப்பணம் ப்ரததௌ-கண்ணாடி ஸமர்ப்பித்தார். வாநரேச்வர: ஸுக்ரீவ:-வாநராதிபதியான (ஸுக்ரீவ)மஹாராஜர், பூர்ணகலசம் ததார-பூர்ணகலசத்தை தரித்தார். மஹாதேஜா: ஜாம்பவான் ச-பெருமதிப்பையுடைய ஜாம்பவான், மனோஹராம் புஷ்பமாலாம்-மனத்திற்குப்பிடித்த புஷ்பமாலையை ஸமர்ப்பித்தார். வாலி புத்ர: து-அங்கதன், ஸகர்ப்பூரம் தாம்பூலம்-கர்ப்பூரத்தோடுகூடிய தாம்பூலத்தை, ப்ரியாத் ததௌ-ப்ரீதியோடு கொடுத்தார். ஹநுமான்-திருவடி, திவ்யாம் தீபிகாம்-திவ்யமானக் கைப்பந்தத்தைப் பிடித்தார். ஸுஷேண: து-ஸுஷேணன், சுபம் த்வஜம்-அழகான த்வஜத்தைப் பிடித்தான். மந்த்ரிண:-மந்திரிகள், மஹாத்மானம் பரிவார்ய-பெருமாளைச் சுற்றிக்கொண்டு, ஸமுபாஸிரே-ஸேவித்தார்கள்.

84 ஸூத்திரம்.

209. இதம் புண்யமிதம் மேத்யம் (ஸ்ரீ) இதம் பஹு
ம்ருகத்விஜம் । இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்
மேதேந பக்ஷிணா ॥

லக்ஷ்மண-ஓ லக்ஷ்மணா! இதம் புண்யம்-இவ்விடம் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும்படியானது, இதம் மேத்யம்- இவ்விடம் பரிசுத்தமானது, இதம் பஹு ம்ருகத்விஜம்-இவ்விடம் அநேகவிதமான மிருகங்களோடும் பக்ஷிகளோடுங்கூடியது. ஏதேந பக்ஷிணா ஸார்த்தம்- இந்த பக்ஷிராஜனுன பெரிய திருவுடையாருடன், இஹ வத்ஸ்யாமி-இங்கு வஸிக்கப்போகிறேன்.

210, காசிதாவஸயஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்
குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ (ஸ்ரீ ளை)
மீலிதலோசநா ॥ தச்சித்தவிமலாஹ்லாதக்ஷீண புண்ய
சயா ததா । ததப்ராப்தி மஹாது:கவிலீநாசேஷ பாத
கா ॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரம்ஹஸ்வரூபிணம்।
நிருச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகன்யகா ॥

காசித்-ஒரு கோபகன்யகை, பஹி:-வெளியில்; குரும் த்ருஷ்ட்வா-பெரியோர்களைப் பார்த்து, (தான் போகக்கூடாமையாலே) ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா-க்ருஹத்துக்குள்ளேயிருந்தே, கோவிந்தம்-கோவிந்தனை, தந்மயத்வேந-அவன் மயமாகவே, மீலிதலோசனா-மூடிய கண்களையுடையவளாய், தத்யௌ-த்யானம் பண்ணினள். ததா-அப்போது, தச்சித்த- அந்த க்ருஷ்ணனிடத்தில் வைத்த மனதையுடையவளாதலால், வந்த விமலாஹ்லாத-நிர்மல ஸுகத்தால், க்ஷீணபுண்யசயா-போக்கடிக்கப்பட்ட புண்ய ஸமூஹங்களையுடையவளாயும், ததப்ராப்தி- அவனையடையாததினல் வந்த, மஹாதுக்க- மஹாதுக்கத்தினலே, விலீநாசேஷபாதகா-நசித்த பாப ஸமூஹங்களையுடையவளாயும், பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்-பரப்ரஹ

209. ரா-ஆ-15-19. 210. வி-4-513-20.

மஸ்வரூபியான, ஜகத்ஸூதிம்-ஜகத்காரண வஸ்துவை, சிந்தயந்தீ-த்யானம் பண்ணிக்கொண்டு, நிருச்ச்வாஸதயா-மூச்சில்லாமையால், அந்யா கோபகன்யகா-வேறு கோபகன்னிகையானவள், முக்திம் கதா-தேஹவிமோசநத்தையடைந்தாள்.

86 ஸூத்திரம்.

211. விஷ்ணோ:கார்யம் ஸமுத்திச்ய (ஹி ரு) தேஹத்யாகோ யதா க்ருத: । ததா வைகுண்ட மாஸாத்ய (ஷ்ரு) முக்தோ பவதி மானவ: ॥

விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய-எம்பெருமானுடைய காரியத்தை உத்தேசித்து, யதா-எப்பொழுது, தேஹத்யாக: க்ருத:-தேஹத்தின் தியாகமானது செய்யப்பட்டதோ, ததா-அப்போது, மானவ:-மநுஷ்யன், வைகுண்ட மாஸாத்ய-வைகுண்டத்தையடைந்து, முக்தோ பவதி-முக்தனாகிறான்.

212. தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் । ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந் நர: ॥

ய:-எவன், தேவகார்யபர: பூத்வா-தேவகார்யத்தைச் செய்கிறவனாய் ஆகி, ஸ்வாம் தநும் பரித்யஜேத்-தன்னுடைய சரீரத்தை விடுகிறானோ, ஸ: நர:-அந்த மனிதன், பாதகக்ருத் அபி-பாபியானாலும், விஷ்ணு ஸாயுஜ்யம் யாதி-விஷ்ணுவின் பதவியை அடைகிறான்.

213. ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதி ய: । தஸ்ய வம்சே ம்ருதா: ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம் ॥

ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய-நம்பெருமாளை யாச்ரயித்து, (அவர் விஷயமாக) ய: தேஹத்யாகம் கரோதி-எவன் தேஹத்தை விடுகிறானோ, தஸ்ய வம்சே ம்ருதா: ஸர்வே-அவனுடைய வம்சத்தில்

211. ஆக்நேயபுராணம். 212. வாயுபுராணம். 213. வாமந புராணம்.

மரணமடைந்தவர்களெல்லோரும், ஆத்யந்திகம் லயம் கச்சந்தி-ஸூக்ஷ்மசரீர விமோசநத்தையடைகிறார்கள்.

214. அக்நிப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா । ஸ யாத்யக்நிப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம் ॥ ப்ராணாம்ஸ்த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோऽப்யநாசகம் । பாலஸூர்யப்ரகாசேந வ்ரஜேத் யாநேந மத்க்ருஹம் ॥

மத்கதாத்மநா-என்னிடத்தில் வைத்த மனதினாலே, ய: சாபி-எவனாகிலும், அக்நிப்ரவேசம் குருதே-அக்நிப்ரவேசம் பண்ணுகிறானோ, ஸ:-அவன், மம ஆலயம்-என்னுடைய பரமபதத்தை, அக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந-அக்னிபோல் ப்ரகாசிக்கிற விமாநத்தினால், யாதி-அடைகிறான். மாம் ப்ரபந்ந: ய: மர்த்ய:-என்னிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணின எந்த மனிதன், ப்ராணாந் த்யஜதி-ப்ராணனை விடுகிறானோ, (அவன்) அநாசகம் மத்க்ருஹம்-நாசமில்லாத என்னுடைய பரமபதத்தை, பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந விமாநேந-பாலஸூர்யனைப்போல் விளங்குகிற விமானத்தினால், வ்ரஜேத்-அடைவான்.

94 ஸூத்திரம்.

215. சமதமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ விஷயஸுகவிரக்தோ ஜ்ஞாநதீப்த: ப்ரசாந்த: । அநியதநியதாங்கோ நைவ ஹ்ருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கேஹே வர்த்ததே யஸ்ஸ முக்த: ॥

ய:-எவன், சமதமநியதாத்மா-சாந்திதாந்திகளாலே கட்டுப்பட்ட மனதையுடையவனாய், ஸர்வபூதாநுகம்பீ-எல்லாபூதங்களிடத்தில் தயையுள்ளவனாய், விஷயஸுகவிரக்த:-சப்தாதிவிஷயஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாய், ஜ்ஞாநதீப்த:-ஜ்ஞாநத்தால் விளங்குகிறவனாய், ப்ரசாந்த:-அடக்கமுள்ளவனாய், அநியதநியதாங்க:-சாஸ்

214. பாரதம்-ஆச்-பாவம். 215-ப. வி.

த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களை சிலகாலவிசேஷத்தில் புஜிப்பவனாய், நைவஹ்ருஷ்ட:-ஸந்தோஷமில்லாதவனாய், ந ருஷ்ட:-கோபமில்லாதவனாய், ப்ரவஸித இவ-தேசாந்தரம் போனவன்போல, கேஹே வர்த்ததே-வீட்டிலிருக்கிறானோ, ஸ: முக்த:-அவன் முக்தியடைந்தவனே.

216. அமாநித்வம தம்பித்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ।
ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ: ॥

அமாநித்வம்-அடக்கம், அதம்பித்வம்-டம்பமில்லாமலிருப்பது, அஹிம்ஸா-ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருப்பது, க்ஷாந்தி:-பொறுமை, ஆர்ஜவம்-சூதில்லாமலிருப்பது, ஆசார்யோபாஸநம்-ஸத்குருஸேவை, சௌசம்-மனச்சுத்தி, ஸ்தைர்யம்-நல்லகார்யத்தில் விடாமுயற்சி, ஆத்மவிநிக்ரஹ:-சரீரஸ்வாதீநம், (இவைகள் ஜ்ஞாநங்கள், மற்றது அஜ்ஞாநங்கள்.)

95 ஸூத்திரம்.

217. பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி ।
ஸர்வைஷணாவிநிர்முக்தஸ்ஸ பைக்ஷம் போக்துமர்ஹதி ॥

ய:-எவன், பரமாத்மநி ரக்த:-பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாய், அபரமாத்மநி-பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில், விரக்த:-ஆசையற்றவனாய், ஸர்வைஷணாவிநிர்முக்த:-ஈஷணாத்ரயங்களை விட்டவனாயிருக்கிறானோ, ஸ:-அவன், பைக்ஷம் போக்துமர்ஹதி-பிக்ஷைவாங்கி புஜிக்க யோக்கியனாகிறான்.

96 ஸூத்திரம்.

218. சமஸ்சித்தப்ரசாந்தி: ஸ்யாத் தமஸ்சேந்திரிய நிக்ரஹ: ॥

சம:-சமமானது, சித்தப்ரசாந்தி: ஸ்யாத்-மனதையடக்கிறதாக ஆகிறது. தம:-தமமானது, இந்திரியநிக்ரஹ:-பாஹ்ய இந்திரியங்களையடக்கிறது.

216. ஸ்ரீகீதை-13-8. 217. பார்ஹஸ்பத்யஸ்மிருதி.

219. தமோ பாஹ்யகரணாநாமநர்த்தவிஷயேப்யோ (ஹ்ய)
நியமநம், சமோऽந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம் ॥

தம:-தமமாவது, பாஹ்யகரணாநாம் அநர்த்தவிஷயேப்ய: நியமநம்-பாஹ்யேந்திரியங்களை அநர்த்தகரமான சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் அடக்குவது, சம:-சமமாவது, அந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம்-மனதை அப்படியடக்குவது.

97 ஸூத்திரம்.

220. தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய
சமாந்விதாய। யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோ
வாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரம்ஹவித்யாம் ॥

ஸம்யக் உபஸந்நாய-நன்றாய் கிட்டிநின்றவனாய், ப்ரசாந்தசித்தாய-மனச்சுத்தியையுடையவனாய், சமாந்விதாய-பாஹ்யேந்திரியநிக்ரஹமுடையவனாயிருக்கிற, தஸ்மை-அந்த சிஷ்யனைக்குறித்து, ஸ: வித்வான்-அந்த ஆசாரியன், யேந-எந்த ப்ரம்ஹவித்யையால், ஸத்யம்-ஸத்யமான, அக்ஷரம்-நாசரஹிதமான, புருஷம்-புருஷனை, வேத-அறிவனோ, தாம் ப்ரஹ்மவித்யாம்-அந்த ப்ரஹ்மவித்யாம்-அந்த ப்ரம்ஹவித்யையை, தத்த்வத:-உள்ளபடி, ப்ரோவாச-உபதேசிக்கவேண்டும்.

221. ஏதேந ச்ரவணோபயுக்தமவதாநம் விவக்ஷிதம் ।
நதூபாஸநோபயுக்தாத்யந்தேந்திரிய ஜயாதி: ॥

ஏதேந-இதனால், ச்ரவணோபயுக்தம்-கேட்பதற்கு உபயோகமான, அவதாநம்-ஜாக்கிரதையானது, விவக்ஷிதம்-சொல்லப்பட்டது. உபாஸநோபயுக்த-உபாஸநத்திற்கு உபயோகமான, அத்யந்தேந்திரிய ஜயாதி:-அதிகமான இந்திரிய அடக்கம் முதலியவை, நது-சொல்லப்படவில்லை.

222. தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநம் து தைவதம் ।
தந்மந்த்ரம் ப்ராம்ஹணாதீநம் ப்ராம்ஹணா மமதேவதா: ॥

219. கீதாபாஷ்யம், 220. மு-உப-1-2-12. 221. ச்ருதப்ரகாசிகை.

ஸர்வம் ஜகத்-எல்லாவுலகும், தைவாதீநம்-தைவத்திற்கு ஸ்வாதீநமானது, தைவதம்து மந்த்ராதீனம்-தேவதையானது மந்த்ரங்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது, தந் மந்த்ரம் ப்ராம்ஹணாதீநம்-அந்த மந்த்ரமானது ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்வாதீநமானது, ப்ராம்ஹணாஃ மம தேவதாஃ-அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் எனக்கு தேவதைகள்.

223. ப்ரஹ்ம (ப்ர ஹ்ம) வித் ப்ராஹ்ம (ப்ராஹ்ம) ணோவிதுஃ।

ப்ரஹ்மவித்-ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன், ப்ராஹ்மணஃ விதுஃ-ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

99 ஸூத்திரம்.

224. ஸராக்ஷஸபரீவாரம் ஹதவாம்ஸ்த்வாம் மஹாத்யு(த்)
திஃ।இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா॥

ஸராக்ஷஸபரீவாரம்-பரிஜநங்களான ராக்ஷஸர்களோடு கூடிய, த்வாம்-உன்னை, மஹாத்யுதிஃ-அதிககாந்தியையுடைய, (பெருமாள்) ஹதவாந்-கொன்றார். த்வயா-உன்னால், இந்த்ரியாணி-இந்திரியங்களை, புரா ஜித்வா-முன்பு ஜயித்து, த்ரிபுவனம் ஜிதம்-மூன்று உலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டது.

225. தஸ்மாதேவம்வித் ஶாந்தோ தாந்தோ உபரதஸ்திதிக்ஷுஃ
ஸமாஹிதோ பூத்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்॥

தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏவம்வித்-இவ்விதமறிந்தவன், சாந்தஃ தாந்தஃ-அந்தர்பஹிரிந்திரியங்களை அடக்கினவனாய், உபரதஃ-ஸர்வ விஷயவிரக்தனாய், ஸமாஹிதோ பூத்வா-ஜாக்கிறதையுடையவனாய், ஆத்மநி ஏவ-தன் ஆத்மாவிலேயே, ஆத்மாநம் பஶ்யே-பரமாத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும்.

226. ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தேவதாவிஷயாந்தரைஃ।
பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதநஃ॥

224. ரா-யு-114-18. 225. ப்ரு-உப-2-4.

க்ருஷ்ணைகஸாதநஃ-கண்ணனொருவனையே யுபாயமாகவுடைய, ஏகாந்தீ து-பரமைகாந்தியானவன், க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ-கண்ணனையடைகிறவிஷயத்தில், தேவதா விஷயாந்தரைஃ-தேவதாந்தரங்களோடும், விஷயாந்தரங்களோடும், ஸமம்-ஸமமாக, பக்த்யுபாயம்-பக்தியென்னுமுபாயத்தை, விநிச்சித்ய-நிச்சயித்து, (ப்ரபத்தி செய்ய வேண்டும்.)

102 ஸூத்திரம்.

227. ராமோ பாமிநி லோகஸ்ய சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா।
மர்யாதாநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா சஸஃ॥

ஹே பாமிநி-ஏ அழகு பொருந்திய ஸீதாய், ராமஃ-பெருமாள் லோகஸ்ய-உலகத்திற்கும், சாதுர்வர்ண்யஸ்ய, நான்கு வர்ணத்திற்கும், ரக்ஷிதா-ரக்ஷிக்கிறவன், ஸஃ-அவர், லோகஸ்ய மர்யாதாநாம் ச-இந்த லோகத்தின் மர்யாதைகளுக்கும், கர்த்தா காரயிதா ச-செய்கிறவராயும், செய்விக்கிறவராயுமிருக்கிறார்.

228, அஹமஸ்யாவரோ ப்ரா(ப்ர)தா குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ।
க்ருதஜ்ஞஸ்ய பஹுஜ்ஞஸ்ய லக்ஷ்மணோ நாம நாமதஃ॥

க்ருதஜ்ஞஸ்ய-உபகார ஸ்மரணமுடையவராய், பஹுஜ்ஞஸ்ய-அல்போபகாரத்தையும் பஹுவாக நினைக்கிற, அஸ்ய-இந்த பெருமாளுக்கு, அஹம் அவரஃ ப்ராதா-நான் தம்பி. குணைஃ-அவர்குணங்களால், தாஸ்யமுபாகதஃ-தாஸனாயிருக்கும் தன்மையையடைந்தேன், நாமதஃ-பெயரினால், லக்ஷ்மணஃ நாம-லக்ஷ்மணனென்று ப்ரஸித்தன்,

முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

227. ரா-ஸு-35-11. 228. ரா-கி-4-12.

இரண்டாவது ப்ரகரணம்.

120 ஸூத்திரம்.

229. காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத ।
ஶரீரே ச கதௌ வாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம் ॥

ஸர்வேஷு காலேஷு அபி ச-ஸமஸ்தகாலங்களைப் பார்த்தாலும், திக்ஷு ஸர்வாஸு ச-எல்லா புண்யதேசங்களைப் பார்த்தாலும், சரீரே ச-என்னுடைய தேஹத்தைப்பார்த்தாலும், கதௌ சாபி-உபாயாந்தரங்களைப்பார்த்தாலும், அச்யுத-ஆச்ரிதர்களை நழுவவிடாதவனே! மே-எனக்கு, மஹத் பயம் வர்த்ததே-விசேஷமான பயமிருக்கிறது.

121 ஸூத்திரம்.

230. ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தஃ க்ருதோயம்தாரயேத் நரம் ।
உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதேऽநயா ॥
அபாயஸம்ப்லவே ஸத்யஃ(ஸத்ய:) ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ।
ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாऽத்ர யத் புநஃ ஶரணம் வ்ரஜேத் ॥
உபாயநாமுபேயத்வஸ்வீகாரேऽப்யேததேவ ஹி ॥

ஸக்ருதேவ ஹி-ஒரு தடவையானாலும், க்ருதஃ-செய்யப்பட்ட, அயம் ஶாஸ்த்ரார்த்தஃ-இந்த ப்ரபத்தியானது, நரம்-சேதனனை, தாரயேத்-காப்பாற்றும், உபாயாபாயஸம்யோகே- ஸாதநாந்தரங்கள், நிஷித்தானுஷ்டானங்கள், இவைகளின் சேர்க்கையில், அநயா நிஷ்டயா ஹீயதே-ப்ரபத்தி அனுஷ்டானமில்லாதவனாகிறான். அபாய ஸம்ப்லவே-ப்ரமாதிகமாக நிஷித்தானுஷ்டான முண்டானால், ஸத்யஃ-உடனே, ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்- ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டும், புநஃ சரணம் வ்ரஜேத்-மறுபடி சரணாகதி செய்யவேண்டும், (இதி) யத்-என்பது யாதொன்றுண்டோ, ஸா-அதுவானது, அத்ர-இவ்விஷயத்தில், ப்ராயஶ்சித்திஃ-ப்ராயஶ்சித்தம்.

---

229. ஜிதஸ்தோ-9. 230. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரே அபி-உபாயாந்தரங்களில், உபாயத்வ புத்தி பிறந்தாலும், ஏத தேவ-இதுவே ப்ராயச்சித்தம்.

122. ஸூத்திரம்

231. நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞானமயோऽமலஃ । (ஸ்ரீவா)
துக்காஜ்ஞாநமயா தர்மாஃ ப்ரக்ருதேஸ்தே து நாத்மநஃ ॥

அயம் ஆத்மா-இந்த ஜீவாத்மாவானவன், அமலஃ-நிர்மலனாயும், ஜ்ஞான மயஃ-ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும், நிர்வாணமய ஏவ-ஸுகமயனாகவுமிருக்கிறான். துக்கா ஜ்ஞானமயாஃ தர்மாஃ து-துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலிய தர்மங்களோ, ப்ரக்ருதேஃ-பிரகிருதியினுடையன. ந ஆத்மநஃ-ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல.

123 ஸூத்திரம்.

232. புருஷஃ ஸ பரஃ பார்த்த (கீதை) பக்த்யா லப்ய(ஸ்த்வ) ஸ்த்வநந்யயா । யஸ்யாந்தஃஸ்தாநி பூதாநி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ॥

ஹே பார்த்த-ஓ அர்ஜுனனே ! பூதாநி-ஸர்வ ப்ராணிகளும் யஸ்ய அந்தஃஸ்தாநி-எவனுக் குள்ளிருக்கின்றனவோ, யேந-எவனால், இதம் ஸர்வம்-இந்த ஸகல ப்ரபஞ்சமும், ததம்-விஸ்தரிக்கப்பட்டதோ, ஸஃ பரஃ புருஷஃ-அந்தப்பரமபுருஷன், அநந்யயா-விஷயாந்தரங்கலசாத, பக்த்யா-பக்தி யோகத்தால், லப்யஃ-அடையத் தகுந்தவன்.

233. பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம் விதோऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும்(ஸ்ருஷ்டும்) ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥

ஹே அர்ஜுந-ஓ அர்ஜுனனே ! ஹே பரந்தப-ஓ சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனே ! ஏவம் விதஃ- இந்த விச்வரூபியான, அஹம்-நான், அநந்யயா-என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட, பக்த்யா து-பக்தியாலேயே, தத்த்வேந-உண்மையாக, த்ரஷ்டும்-பார்ப்ப

---

231. வி-4-6-7-22. 232. ஸ்ரீகீதை-8-22. 233-ஸ்ரீகீதை-11-54

தற்கும், ஜ்ஞாதும் ச-அறிவதற்கும், ப்ரவேஷ்டும் ச-என் ஸ்வரூபத்தையடைவதற்கும், சக்ய:-தகுந்தவனாகிறேன்.

125 ஸூத்திரம்.

234. விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் । பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் (ஹஸ்த பாதாதி) ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா ॥

ஹேப்ரஹ்மன்-ஓ ப்ராஹ்மணரே! விசித்ரா-விசித்திரமாயும், ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா-கைகால்களோடு கூடினதுமான, தேஹஸம்பத்தி:-கரணகளேபரங்கள், ஈச்வராய நிவேதிதும்-ஈச்வரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பதற்கு, பூர்வமேவ க்ருதா-முன்பே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

235. மந்மநா:-106-வது இலக்கம் பார்க்க.

236. ஸததம் கீர்த்யந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருட(வ்ரதா)வ்ரதா:॥ நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ॥

யதந்த:-இந்திரியநிக்ரஹஞ்செய்தவர்களாய், ஸததம்-எப்போதும், மாம் கீர்த்தயந்த:-என்னை த்யானஞ்செய்தவர்களாய், த்ருடவ்ரதா:-ஸ்திரமான பக்தியையுடையவர்களாய், நித்யயுக்தா:- ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய், பக்த்யா-பக்தியினால், மாம்-மனதிலிருக்கிற என்னை, நமஸ்யந்த: ச- நமஸ்காரஞ்செய்தவர்களாய், உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்கள்.

237. ஓமித்யாத்மாநம் த்யா(யா)யத ।

ஆத்மாநம்-பரமாத்மாவை, ஓம் இதி-ப்ரணவார்த்தங்கொண்டு த்யாயத-த்யானம் பண்ணுங்கள்.

238. ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத ।

ஆத்மாநம் ஏவ-பரமாத்மாவையே, லோகம்-உலகசரீரனை, உபாஸீத-உபாஸிக்கவேண்டியது.

---

234. விஷ்ணுதத்வம். 236. ஸ்ரீகீதை-9-14. 237. முண்ட-உப-2-2-6. 238. ப்ரு-உப-3-4-15.

127 ஸூத்திரம்.

239. ஆத்மா வா அரே த்ர (ஷ்ட) ஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: ।

அரே-ஓ சிஷ்யனே! ஆத்மாவா-ஆத்மாவே, மந்தவ்ய:-மநநம் பண்ணத்தகுந்தது, ச்ரோதவ்ய:-கேட்கத்தகுந்தது. த்ரஷ்டவ்ய:-பார்க்கத்தகுந்தது. நிதித்யாஸிதவ்ய:-பக்திபண்ணத்தகுந்தது, (தர்சந ஸமாநாகாரமாக த்யானம்பண்ணவேண்டும்.)

129 ஸூத்திரம்.

240. த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந । நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் ॥

ஹே அர்ஜுந-ஓ அர்ஜுனனே! வேதா:-வேதங்கள், த்ரைகுண்ய விஷயா:-ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களை முக்கியமாக உடையன, நிஸ்த்ரைகுண்ய:-மூன்று குணங்களற்றவனாயும், நிர்த்வந்த்வ:-ஸுகதுக்கமில்லாதவனாயும், நித்யஸத்வஸ்த:- எப்போதும் ஸத்வகுணமுள்ளவனாயும், நிர்யோகக்ஷேம:-யோகக்ஷேமமில்லாதவனாயும், ஆத்மவான்-ஸ்வரூப ப்ரவணனாயும், பவ-ஆகக்கடவாய்.

241. அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத ।

அக்நீஷோமீயம்-அக்நிஷோம தேவதையைக் குறித்தான, பசும் ஆலபேத-பசுவை ஹிம்ஸிக்கவேண்டும்.

242. அய பாதகபீதஸ்த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத । விமுக்தாந்ய ஸமாரம்போ நாராயணபரோ பவ ॥

த்வம்-நீ, பாதகபீத: அக-ஸ்வரூபவிருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களில் பயமுடையவனாகில், பாரத-ஓ யுதிஷ்டிர! விமுக்தாந்ய ஸமாரம்ப:- பகவத் வ்யதிரிக்தங்களெல்லாவற்றின் ஆரம்பத்தை விட்டவனாய், ஸர்வபாவேந-ஸகல எண்ணங்களாலும், நாராயணபர: பவ-நாராயணபரனாக ஆகக்கடவாய்.

---

239. ப்ரு-உப-4-4-5. 240. ஸ்ரீகீதை-2-45. 242. பார-ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம்.

130 ஸூத்திரம்.

243. ஶ்யேநேநாபிசரந் யஜேத ।

ச்யேநேந-ச்யேநமென்னும் பெயருள்ள யாகத்தாலே, அபிசரந்-ஹிம்ஸைக்காக, யஜேத-யாகம் பண்ணவேண்டும்.

131 ஸூத்திரம்.

244. ஆஜ்ஞா தே ஸநிமித்தநித்ய விதய: ஸ்வர்காதி காமயத்விதி: ஸோऽநுஜ்ஞாஸஞ்சித்தஶாஸ்த்ர வஶதோ பாயோऽபிசாரஶ்ருதி: । ஸர்வீயஸ்ய ஸமஸ்தஶாஸிதுரஹோ ஸ்ரீரங்க ஸர்வஸ்வ தே ரக்ஷாகூதநிவேதிநீ ஶ்ருதிரஸௌ த்வந்நித்யஶாஸ்திஸ்தத: ॥

ஹே ஸ்ரீரங்க ஸர்வஸ்வ-கோயிலை ஸர்வஸ்வமாக உடையவனே! ஸநிமித்தநித்யவிதய:-நைமித்திகவிதிகளோடு கூடிய நித்யவிதிகள், தே-தேவரீருடைய, ஆஜ்ஞா-கட்டளை, ஸ:-அந்த, ஸ்வர்காதிகாமயத்விதி:-ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றை ஆசைப்பட்டவர்களுக்காக ஏற்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோமாதி விதியானது (காம்யவிதிகள்) அநுஜ்ஞா-அநுஜ்ஞையாகிறது (அநுஜ்ஞையாவது-செய்யாவிடில் தோஷமின்றிக்கே, செய்தால் அந்தந்த பலங்களைப் பெறக்கூடிய கர்மங்கள்) அபிசாரச்ருதி:-சத்ருவதாதி ஸாதநவிதாயகச்ருதியானது, சடசித்தசாஸ்த்ரவசதோபாய:-சாஸ்த்ரத்தில் அப்ராமாண்யபுத்தியுடையவர்களுக்கு ப்ராமாண்யபுத்தியுண்டாய் தத்வசமாக்கும் வழி, தத:-ஆகையால், ஸர்வீயஸ்ய-எல்லாருக்கும் ஹிதபரராய், ஸமஸ்தசாஸிது:-ஸமஸ்தாதிகாரிகளுக்கும் ருச்யநுகுணமாக ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகரான, தே-தேவரீருடைய, ரக்ஷாகூதநிவேதிநீ-ரக்ஷணரூபமான தாத்பர்யத்தைத் தெரிவிக்கிற, அஸௌ-கீழ்ச்சொன்ன, ச்ருதி:-ச்ருதியானது, த்வந்நித்யசாஸ்தி:-தேவரீருடைய நித்யமான சாஸநமாகிறது. அஹோ-ஆச்சரியம்.

---

244. ஸ்ரீரங்க-உத்-20

133 ஸூத்திரம்.

245. யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந ப்ராஹ்மண (ஹ) ணா விவிதிஷந்தி ॥

யஜ்ஞேந-யாகத்தினாலும், தாநேந-தானத்தினாலும், தபஸா-தபஸ்ஸாலும், அநாசகேந-உபவாஸத்தாலும், ப்ராஹ்மணா:-ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞானமுள்ளவன், விவிதிஷந்தி-தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறான்.

246. அவித்ய (ஷ) யா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமஶ்நுதே ॥

அவித்யயா-கர்மாதிகளாலே, ம்ருத்யும்-உபாஸநவிரோதிபாபங்களை, தீர்த்வா-போக்கி, வித்யயா-உபாஸநத்தாலே, அம்ருதம்-மோக்ஷத்தை, அஶ்நுதே-அடைகிறான்.

247. ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி ஶ்ருதேரஶ்வவத் ॥

யஜ்ஞாதிஶ்ருதே:-யாகாதிகர்மங்களை யங்கங்களோடு செய்யவேணுமென்று வேதங்களில் சொல்லியிருப்பதால், அச்வவத்-குதிரைபோல, அதாவது:-ஜேணம் முதலிய உடுப்புக்களில்லாத குதிரை கமநஸாதநமாகாதாப்போலே, ஸர்வாபேக்ஷா ச-(பக்தியோகமானது) ஸகல கர்மங்களையும் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கிறது.

248. கஷாயபக்தி: கர்மாணி ஜ்ஞானம் து பரமா கதி: ।

கர்மாணி-யாகாதிகர்மங்கள், கஷாயபக்தி:-ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைப் போக்கடிக்கும் ஸாதநங்கள். ஜ்ஞாநம் து பரமாகதி:-ஜ்ஞானமே மோக்ஷமடைவதற்கு உயர்ந்த உபாயம்.

249. கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே ॥

கர்மபி:-கர்மாநுஷ்டானங்களாலே, கஷாயே-பாபங்கள், பக்வே-பக்வமானபோது, தத:-அதனால், ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே-ஜ்ஞானமுண்டாகிறது.

---

245. ப்ரு-உப-4-4. 246. மைத்ரீய-உப-7-9. 247. ப்ர-ஸூ-3-4-26.

250. ஜந்மாந்தர—186-வது இலக்கம் பார்க்க.

139 ஸூத்திரம்.

251. பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்ச
(ஹ்ரு)தி। ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந:॥

ய:-எவன், மே-எனக்கு, பத்ரம்-இலையாவது, புஷ்பம்-புஷ்பத்தையாவது, பலம்-பழத்தையாவது, தோயம்-ஜலத்தையாவது, பக்த்யா-பக்தியோடு, ப்ரயச்சதி-கொடுக்கிறானோ, ப்ரயதாத்மந:-அநந்யப்ரயோஜநனையாகிற மந:சுத்தியையுடையவனுடைய, பக்த்யுபஹ்ருதம்-பக்தியால் கொடுக்கப்பட்ட, தத்-அத்தை, அஹம்-நான், அச்நாமி-ஸ்வீகரிக்கிறேன்.

252. அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாதந்யத் பாதாவநேஜநாத் ।
அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாத நசேச்ச (ஹ்ரு) தி ஜநார்தந: ॥

ஜநார்த்தந:-கண்ணன், பூர்ணாத் அபாம்கும்பாத் அந்யத்-குடிக்கும் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு குடத்தை வைப்பதைக் காட்டிலும் மற்ற எவையும், பாதாவநே ஜநாத் அந்யத்-திருவடியை சோதிப்பதைக் காட்டிலும் மற்ற எவையும், குசலஸம்ப்ரச்நாத் அந்யத்-குசலப்ரச்நத்தைக் காட்டிலும் மற்ற எவையும், ந இச்சதி-இச்சியான் காண்.

253. ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே ।

ஏதத் ஸாம-இந்த ஸாமத்தை, காயன்-பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே-இருக்கிறான் (முக்தன்)

141 ஸூத்திரம்.

254. த்வதங்க்ரி (ஹ்ரி) முத்திச்ய கதாபி கேநசித் யதாததாவாபி
ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: । ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத: சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ॥

த்வதங்க்ரிம்-தேவரீருடைய ஸர்வ ஸுலபமான திருவடிகளை உத்திச்ய-உத்தேசித்து, கதாபி-எப்போதாகிலும், கேநசித்-ஜாதி

251. ஸ்ரீகீதை-9-26. 252. மஹாபாரதம்-உத்-ப. 253. தை-உப-3-10-5. 254. ஸ்தோத்ரரத்நம்.

பேதமில்லாமல் எவனாலேயாவது, யதாததாவாபி-ஒரு நியமத்தோடில்லாமல் எவ்விதமாயாவது, ஸக்ருத்க்ருத:-ஒருதரம் செய்யப்பட்ட, அஞ்ஜலி:-அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஜலபண்டமாய்ச் செய்யக்கூடிய அஞ்சலிமுத்திரையானது, ததைவ-தேசகாலதேஹநியதிகளில் பலப்ரதாநம் பண்ணுகையாகிற விளம்பமில்லாமல் அப்போதே, அசுபாநி-ஸகலபாபங்களையும், அசேஷத:-குவியலாக, முஷ்ணாதி-போனவழிதெரியாதபடி போக்குகிறது. சுபாநி-தேசவிசேஷப்ராப்திமுதலிய யாவற்றையும், புஷ்ணாதி-போஷிக்கின்றது.

255. நமஸ்யக்ரு:—153-வது இலக்கம் பார்க்க.

256. பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ॥

பத்தாஞ்சலிபுடா:-கூப்பினகைகளையுடையவராய், ஹ்ருஷ்டா:-ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய், நம: இத்யேவவாதிந:-நம: என்று சொல்லுகிறவர்களாய், (பகவானைச் சரணமடைந்தார்கள்.)

143 ஸூத்திரம்.

257. விதஃ பரமவில்லாஹே ப்ரபத்திரபி நோபாய: ।
விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம் ॥

சித:-சேதனனுக்கு, பரமசில்லாபேப்ரமாத்மாவை பெறுகிற விஷயத்தில், ப்ரபத்திரபி-ப்ரபத்தியும், ந உபாய:-ஸாதனமன்று. விபர்யயேது-ஈச்வரன் சேதனனைப் பெற நினைக்கும்போது (எதிர்தட்டாகும்போது) அஸ்ய பாதகம்-இந்த சேதநனால் செய்யப்பட்ட பாதகங்களும், ப்ரதிஷேதாய நைவ-ப்ரதிபந்தகமாகாது.

145 ஸூத்திரம்.

258. ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா । ப்
ரா(ஜா)து: சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்துமர்ஹதி ॥

ஏபி: ஸசிவை: ச ஸார்த்தம்-இந்த மந்திரிகளோடு கூட, சிரஸா-தலைவணங்கி, மயா-என்னால், யாசித:-கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட,

258. ஸ்ரீரா-அ-104-12.

தேவரீர், ப்ராது:-தம்பியும், சிஷ்யஸ்ய-சிஷ்யனும், தாஸஸ்ய-தாஸனுமான என் விஷயத்தில், ப்ரஸாதம் கர்தும் அர்ஹஸி-அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

259. யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத் நாந்யத் த
யோர்ப⁴வதி லக்ஷணமத்ர ஜாது । யத்தூர்த்தாயிதம் தவ
ஹி யத் கில ராஸகோ³ஷ்ட்யாம் தத்கீர்த்தநம் பரமபாவந
மாமநந்தி ॥

இஹ-இவ்வுலகில், யத் த்வத்ப்ரியம்-எது உனக்கு ப்ரீதிகரமோ, தத்புண்யம்-அதுவானது புண்யம், அந்யத்-தேவரீருக்கு ப்ரியமல்லாதது, அபுண்யம்-பாபம். அத்ர-இவ்வுலகில், அந்யத்-மற்றது, தயோ:-புண்ணியபாபங்களுக்கு, லக்ஷணம் ஜாது ந பவதி-லக்ஷணமாக ஒருக்காலுமாகிறதில்லை. ராஸகோஷ்ட்யாம்-ராஸக்ரீடையில், தவ யத் தூர்த்தாயிதம்-தேவரீருடைய எந்த தூர்த்தனுடைய காரியங்களுண்டோ, தத்கீர்த்தநம்-அந்த தூர்த்தச்செயலைச் சொல்லுவது, பரமபாவநம்-மஹாபரிசுத்தமாக, ஆமநந்தி-பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

146 ஸூத்திரம்.

260. அஹமஸ்ம்யபராதா⁴நாமாலயோऽகிஞ்சநோऽக³தி: ।

அஹம்-நான், அபராதாநாமாலய:-அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமாய், அகிஞ்சந:-உபாயசூன்யனாயும், அகதி:-கதியற்றவனாயும், அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

261. த்வத்பாதா³ரவிந்த³யுக³ளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்³யே (த்³யே) ॥

அஹம்-அடியேன், த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம்-தேவரீருடைய இரண்டு திருவடித்தாமரைகளை, சரணம் ப்ரபத்யே-உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

262. ரிபூணாமபி வத்ஸல: ।

259. அதிமாநுஷஸ்தவம்-53. 260. பாஞ்சராத்ரம். 261. சரணாகதிகத்யம்.

ரிபூணாம் அபி-சத்ருக்களிடத்திலும், வத்ஸல:-வாத்ஸல்யகுணமுடையவன்.

263. ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட² த³த்தமஸ்யாப⁴யம் மயா । விபீ⁴
ஷணோ வா ஸுக்³ரீவ (ஸ்ரீ) யதி³ வா ராவண: ஸ்வயம் ॥

ஹே ஹரிச்ரேஷ்ட ஸுக்ரீவ-வானரோத்தமனான ஸுக்ரீவனே! ஏநம்-இவனை, ஆநய-அழைத்துவா, மயா அஸ்ய அபயம்தத்தம்-என்னால் இவனுக்கு அபயங்கொடுக்கப்பட்டது. விபீஷணோ வா-விபீஷணனாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். யதிவா ராவண: ஸ்வயம்-லோகஹிம்ஸகனான ராவணனாயிருந்தாலுமிருக்கட்டும்.

149 ஸூத்திரம்.

264. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்⁴யோ (ஹ்யா) ந மேத⁴யா ந ப³
ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்⁴ய
ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥

அயம் ஆத்மா-இந்த பரமாத்மா, ப்ரவசநேந-மநநத்தாலே, ந லப்ய:-அடையத்தகுந்தவனல்லன், நமேதயா-பக்தியினாலும் அடையத்தகுந்தவனல்லன், ந பஹுநாச்ருதேந-அதிகமாயிருந்துள்ள ச்ரவணத்தாலும் ப்ராப்யனாகமாட்டான். ஏஷ: யம் ஏவ-இந்த ஸர்வேச்வரன், எவனை வ்ருணுதே-அங்கீகரிக்கிறானோ, தேந-அவனால், லப்ய:-லபிக்கப்படுமவன், ஏஷ: ஆத்மா-இந்த பரமாத்மா, தஸ்ய-அவனுக்கே, ஸ்வாம் தநூம்-தன் திருமேனியை, விவ்ருணுதே-ப்ரகாசிப்பிக்கிறான்.

151 ஸூத்திரம்.

265. தமப்ய (ஹ்ய) பா⁴ஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்³ரீவஸசிவம் கபிம் ।
வாக்யஜ்ஞம் மது⁴ரைர்வாக்யை: ஸ்நேஹயுக்தமரிந்த³ம ॥

ஹே அரிந்தம ஸௌமித்ரே-பகைவரையடக்கவல்ல லக்ஷ்மணா! ஸுக்ரீவஸசிவம்-ஸுக்ரீவமந்திரியாயும், வாக்யஜ்ஞம்-பேசத்தெரிந்தவருமான, தம் கபிம்-அந்த சிறிய திருவடியை, மது

263. ரா-யு-18-38. 264. கடோபநிஷத்-2-வது வல்லீ 265. ரா-கி-3-27.

ரை: வாக்யை:-மதுரமான சொற்களுடனே, ஸ்நேஹயுக்தம்-ஸ்நேஹத்துடன் கூடியிருக்கும்படி, அப்யபாஷ-பேசுவாயாக.

266. ஸோஹம்-158 இலக்கம் பார்க்க.

267. ஸர்வலோக ஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே ।
நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ॥

(ஏ வானரர்களே) ஸர்வலோகசரண்யாய-எல்லா உலகங்களுக்கும் ரக்ஷகனுப், மஹாத்மநே ராகவாய-கம்பீரத்தன்மையுள்ள பெருமாளின்பொருட்டு, உபஸ்திதம்-வந்திருக்கிற, விபீஷணம் மாம்-விபீஷணனென்று பெயரையுடைய என்னை, க்ஷிப்ரம்-விரைவில், நிவேதயத-அறிவியுங்கோள்.

268. ஆநயைநம்-263. வது இலக்கம் பார்க்க.

162 ஸூத்திரம்

269. ஹாரோऽபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்ஶஸம்ரோதபீருணா । ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதா: ஸரிதோ த்ரு(ஹ்ரு) மா: ॥

ஹார: அபி-ஒரு முத்துமாலையும், கண்டே-கழுத்தில், ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணா-ஆலிங்கநத்திற்கு விரோதியாம் என்னு மச்சமுள்ள பிராட்டியாலே,ந அர்ப்பித:-ஸமர்ப்பித்துக்கொள்ளவில்லை. (பெருமாளாலே ஸமர்ப்பிக்கப்படவில்லையென்றும் சொல்லலாம்) (எனெனில் ;) ஆவயோ: அந்தரே-எங்களிருவர் மத்தியிலும், பர்வதா:-மலைகளும், ஸரித:-நதிகளும், த்ருமா:-மரங்களும், ஜாதா:-இருக்கிறுப்போலேயிருக்கும்.

166 ஸூத்திரம்.

270. தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாऽஸி மே த்ரு(த்ரு)வம் ।தத் கச்ச (ஹ) ஹ்யப்ய (ஹ்ய) நு ஜ்ஞாதா யதேஷ்டம் ஜநகாத்மஜே ॥

ஜநகாத்மஜே-ஏ ஜானகியே, நேத்ராதுரஸ்ய-கண் ரோகமுடையவனுக்கு, தீப இவ-விளக்குபோல, மே ப்ரதிகூலா அஸி-

எனக்கு ப்ரதிகூலமாயிருக்கிறுய். த்ருவம்-நிச்சயம். தத்-ஆகையால், அநுஜ்ஞாதா-உத்திரவு பெற்றவளாய், யதேஷ்டம் கச்ச-இஷ்டப்படி போவாயாக.

271. ஸபங்காமநலங்காராம் விபத்மா (த்மா) மிவ பத்மி (த்மி) நீம் ।

ஸபங்காம்-அழுக்கப்படிந்தவளும், அநலங்காராம்-அலங்காரமற்றவளும், விபத்மாம்-தாமரைப் பூக்களில்லாத, பத்மிநீம் இவ-தாமரைப்பொய்கையைப் போன்றவளுமாகிய (பிராட்டியை திருவடி கண்டார்.)

272. தீர்கமுஷ்ணம் விநிஶ்வஸ்ய மேதிநீமவலோகயந் । உவாச மேகஸங்காஶம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ॥ திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரணபூஷிதாம் । இஹ ஸீதாம் ஶிரஸ்ஸ்நாதாமுபஸ்தாபய மா சிரம் ॥

(பெருமாள்) தீர்க்கம் உஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய-சுடும்படியான பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, மேதிநீம் அவலோகயந்-பூமியைப்பார்த்துக்கொண்டு உபஸ்திதம்-கிட்டேயிருக்கிற, மேகஸங்காசம் விபீஷணம்-மேகநிறத்தையுடைய விபீஷணனைப்பார்த்து, உவாச-சொன்னர். திவ்யாங்கராகாம்-திவ்ய சந்தனக்காப்பு அணிந்தவளாயும்; திவ்யாபரணபூஷிதாம்-நல்ல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், சிரஸ் ஸ்நாதாம்-சிரஸ் ஸ்நாநம்பண்ணினவளாயுமிருக்கிற, வைதேஹீம் ஸீதாம்-ஜநகராஜன் திருமகளான ஸீதாப்பிராட்டியை, இஹ-இவ்விடத்திற்கு உபஸ்தாபய-அழைத்துக்கொண்டுவா, மா சிரம்-தாமதம் வேண்டாம்.

273. அஸ்நாதா த்ர(த்ரஷ்) ஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப ॥

ஹே ராக்ஷஸாதிப-ஏ ராக்ஷஸராஜனுன விபீஷணனே! பர்த்தாரம்-என் பர்தாவாகிய பெருமானை, அஸ்நாதா-ஸ்நாநம் பண்ணமலே த்ரஷ்டுமிச்சாமி-பார்க்க இச்சிக்கிறேன்.

274. யதா௨௨ஹ ராமோ ஹர்த்தா தே தயா தத கர்துமர்ஹஸி॥

தே பர்த்தா ராம:-உமக்கு பர்த்தாவாகிய பெருமாள், யதாஆஹ-எப்படிச்சொன்னரோ, ததா-அப்படி, தத்-அதை, கர்துமர்ஹஸி-செய்யக்கடமைபட்டவள். (என்று பிராட்டியைப்பார்த்து விபீஷணன் சொன்னர்.)

168 ஸூத்திரம்.

275. ஆஹ்லாதஶீதநேத்ராம்பு: புலகீக்ருதகாத்ரவாந் ।
ஸதா பரகுணாவிஷ்ட: த்ர(ஷ்) ஷ்டவ்ய: ஸர்வதேஹிபி: ॥

ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:-பகவதநுபவத்தாலுண்டான ஸந்தோஷத்தாலே சீதளமான கண்ணீரையுடையவனய், புலகீக்ருத காத்ரவான்-மயிர் கூச்சலோடுகூடிய சரீரத்தையுடையவனய், ஸதா பரகுணாவிஷ்ட:-எப்பொழுதும் பரமாத்மாவின் குணங்களால்ஆவேசமடைந்தவன்போலிருப்பவனய், ஸர்வதேஹிபி: த்ரஷ்டவ்ய:-இவ்விதமாய் ஸகலஜநங்களால் பார்க்கத்தகுந்தவனய் (ஜ்ஞாநியிருப்பான்)

169 ஸூத்திரம்.

276. ஆர்த்தாநாமாஶு ஃபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ ।
த்ரு(ப்)ப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ ॥

அஸௌ-இந்த ப்ரபத்தியானது, ஆர்த்தாநாம்-ஆர்த்தியுடையவர்களுக்கு, ஸக்ருதேவ க்ருதா-ஒரு தடவை செய்யப்பட்டதாய், ஆசுபலதா-சீக்கிரம் பலம் கொடுக்கும், த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம்-த்ருப்த ப்ரபந்நரான சேதநருக்கும், தேஹாந்தர நிவாரிணீ-இன்னெரு தேஹம் வரவொட்டாது.

179 ஸூத்திரம்.

277. அஸந்நேவ ஸ பவதி । அஸத்ப்ரஹ்மேதி (ஷ்ஷ்ஷ்)தி
வேத வேத் । அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி வேத் வேத । ஸந்தமேநம் ததோவிதுரிதி ॥

ப்ரஹ்ம-ப்ரஹ்மமானது, அஸத்-இல்லை; இதி-என்று, வேதசேத்-அறிகிறனேயாகில், ஸ:-அவன், அஸந்நேவபவதி-இல்லாதவனுக ஆகிறன். ப்ரஹ்ம அஸ்தி இதிவேதசேத்-ப்ரஹ்மமிருக்கிறதென்று அறிகிறனேயாகில், தத:-அக்காரணத்தினல், ஏநம்-இவனை, ஸந்தம்விது: இதி-இருக்கிறவனுக அறிகிறர்கள் என்று.

182 ஸூத்திரம்.

278. ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோ: ஸ்திதம் ।
காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் ॥

தே-தேவரீருடைய, பாதயோ:-திருவடிகளில், ஸ்திதம்-வ்யவஸ்திகமான, மம சித்தம்-என் மனது, ந காமகலுஷம்-பரமபதத்தை யாசைப்பட்டுக் கலங்குகிறதில்லை. ஸர்வஜன்மஸு-எல்லா ஜன்மங்களிலும், வைஷ்ணவத்வம் து கேவலம்-கேவலதாஸ்ய ஜன்மமான வைஷ்ணவத்வத்தையே காமயே-இச்சிக்கிறேன்.

279. நஹிமே ஜீவிதேநார்தோ(யே-ரா)நைவார்தையர்நவ பூஷணை:। வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்॥

மஹாரதம் ராமம் விநா-மஹாரதனுகிய பெருமாளைப்பிரிந்து, ராக்ஷஸீமத்யே வஸந்த்யா: மே-அரக்கர் மத்தியில் வஸிக்கின்ற எனக்கு, ஜீவிதேந அர்த்த: நஹி-ப்ராணனல் பிரயோஜனமில்லை. அர்த்தை: நைவ-அர்த்தங்களாலும் ஒரு பிரயோஜனமில்லை. நசபூஷணை:-ஆபரணங்களாலு மொரு ப்ரயோஜனமில்லை.

280. ந தேஹம் நப்ராணாந் ந ச ஸுகமஶேஷாபி லஷிதம்
ந சாத்மாநம் நான்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிபவாத் ।
பஹிர்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶததா
விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம் ॥

தவ-தேவரீருடைய, சேஷத்வவிபவாத்-சேஷத்வமாகிற பெருமைக்கு, பஹிர்பூதம்-புறம்பாயுள்ள, தேஹம்-அந்தரங்கமான சரீரத்தையும், நஸஹே-வேண்டேன், ப்ராணாந் ந-தேஹத்திற்கு தாரகமான ப்ராணங்களையும் சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாகில் வேண்டேன், அசேஷாபிலஷிதம்-எல்லாருக்கும் ஆசைப்படத்தகுந்த,

ந ஸுகம்-ஸுகத்தையும் சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் வேண்டேன். ஆத்மாநம் ச ந-சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் ஆத்மாவையும் வேண்டேன். அந்யத் கிமபி-பின்னும் வேறொன்றையும், ந ஸஹே-சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் வேண்டேன். நாத-ஸர்வசேஷியானவனே! க்ஷணமபி-க்ஷணகாலமும், ந ஸஹே-ஸஹிக்கில்லேன். தத்-அந்த வஸ்துக்கள், சததா விநாசம் யாது அநேகவிதமாய் விநாசத்தை அடையட்டும். மதுமதந-ஓ மதுஸூதனனே! இதம்-இந்த, விஜ்ஞாபநம் விண்ணப்பமானது, ஸத்யம்-மெய்யானது.

183 ஸூத்திரம்.

281. விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம் ।
உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஃ ஸ்மரணாதபி ॥

விஷஸ்ய-விஷத்திற்கும், விஷயாணாம் ச-சப்தாதி விஷயங்களுக்கும், அந்தரம்-தாரதம்யமானது, அத்யந்தம் தூரம் மிகவும் அதிகமானது, விஷம்-விஷமானது, உபபுக்தம் ஹந்தி-புஜித்தவனைக்கொல்லும், விஷயாஃ-விஷயங்களானவை, ஸ்மரணாதபி-நினைத்தமாத்திரத்திலும் கொல்லும்.

184 ஸூத்திரம்.

282. ஆஸ்வாத்ய (த்ய) தஹநஜ்வாலா முதந்யாஸமநம் யதா ।
ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகவிந்தா சரீரிணஃ ॥

தஹநஜ்வாலாம்-அக்னி ஜ்வாலையை, ஆஸ்வாத்ய-பானம்பண்ணி, யதா உதந்யாசமநம்-எப்படி தாஹத்தைத்தீர்க்க நினைக்கிறானோ, ததா-அப்படித்தான், சரீரிணஃ-ஆத்மாக்களுக்கு, விஷயஸம்ஸர்காத்-விஷய ஸங்கத்தாலே, ஸுகசிந்தா-ஸுகிக்கவேணுமென்று யோசிப்பது.

283. விஷயாணாம் து ஸம்ஸர்காத் யோ பிஹர்த்தி ஸுகம் நரஃ।
ந்ருத்யதஃ பணிநஃ சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸஃ ॥

விஷயாணாம் து-விஷயங்களுடைய, ஸம்ஸர்காத்-ஸம்பந்தத்தாலே, யஃ நரஃ-எந்த மனிதன், ஸுகம் பிபர்த்தி-ஸுகத்தையநு

பவிக்கிறானோ, ஸஃ-அவன், ந்ருத்யதஃ பணிநஃ-படத்தை விரித்து ஆடுகிற பாம்பினுடைய, சாயாம்-நிழலை, விச்ரமாய-இளைப்பாறுவதற்கு, ஆச்ரயேத-அடைகிறான்.

188 ஸூத்திரம்

284. அஜ்ஞஃ ஸுகமாராத்யஃ (த்யஃ) ஸுகதரமாராத்ய (த்ய)
தே விசேஷஜ்ஞஃ । ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தம் (க்த) ப்ரஹ்
மா (ப்ர-ஹ்மா) பி நரம் ந ரஞ்ஜயதி ॥

அஜ்ஞஃ-குணதோஷ விவேகமில்லாதவன், ஸுகமாராத்யஃ-ஸுகமாக பூஜிக்கப்படுவான், விசேஷஜ்ஞஃ-விசேஷஜ்ஞானமுடையவன், ஸுகதரம் ஆராத்யதே-மிகவும் ஸுலபமாக பூஜிக்கப்படுகிறான். ஜ்ஞானலவதுர்விதக்தம்-அல்ப ஜ்ஞானத்தாலே கர்வமடைந்த, நரம்-மனிதனை, ப்ரஹ்மாபி-பிரமனும், ந ரஞ்ஜயதி-ஸமாதானப்படுத்தமுடியாது.

193 ஸூத்திரம்.

285. யா ப்ரீதிர்மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்து
தே । அவமானக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத் ॥

யா ப்ரீதிஃ-எந்த ப்ரீதியானது, மயி-என்னிடத்தில், ஸம்வ்ருத்தா-இருக்கின்றதோ, (அதுவானது) மத்பக்தேஷு-என் ஆச்ரிதர்களிடத்திலும், தே ஸதா அஸ்து-உமக்கு எப்போதுமிருக்கக்கடவது. தேஷாம்-அவர்களுடைய, அவமானக்ரியா-அவமானம் பண்ணுதலானது, அகிலம் ஜகத்-ஜகத்தெல்லாம், ஸம்ஹரதி-நாசம் செய்யும்.

197 ஸூத்திரம்.

286. அர்ச்சா (வதா) வதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்
தநம் । மாத்ருயோனி பரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிணஃ ॥

அர்ச்சாவதாரோபாதாந-அர்ச்சாவதாரத்தின் மூலகாரணத்தினுடையவும், வைஷ்ணவோத்பத்தி-வைஷ்ணவர்களுடைய உத்பத்

---

284. பர்த்ருஹரி-மு-ப-1-2. 285. பார-ஆச்வமேதிகபர்வம்.
286. வராஹபுராணம்,

தியினுடையவும், சிந்தநம்-விசாரிப்பது, மனீஷிணஃ-பெரியோர்கள், மாத்ருயோனி பரீக்ஷாயாஃ துல்யம் ஆஹுஃ-தன்னுடைய ஜன்ம ஸ்தானத்தை பரீக்ஷிப்பதற்கொப்பாகுமென்கிறார்கள்.

198 ஸூத்திரம்.

287. தேஷாம் தத் வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம் ।
ஸ ராஜா புநரேவைதம்நிதம் வசநமப்ர (ப்ரு) வீத் ॥ ப்ரத்
யாக்யா (க்யா) தோ பகவதா குருபுத்ரைஸ்ததைவச ।
அந்யாம் கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோ஽ஸ்து தபோ
தநாஃ ॥

தேஷாம்-அந்த குருபுத்ரர்களுடைய க்ரோதபர்யா குலாக்ஷரம்-கோபத்தாலே துடித்த சொற்களையுடைய, தத் வசநம்-அந்த வார்த்தையை, ச்ருத்வா-கேட்டு, ஸ ராஜா-அந்த த்ரிசங்கு மஹாராஜன், ஏதாந்-இந்த குருபுத்ரர்களை நோக்கி, புநரேவ-மறுபடியும், இதம் வசநம் அப்ரவீத்-இந்த வார்த்தையைச் சொன்னான், (அதாவது) பகவதா-ஆசாரியராலும், ததைவ ச-அப்படியே, குரு புத்ரைஃ-குரு புத்ரர்களான உங்களாலும், ப்ரத்யாக்யாதஃ-அவமானப் படுத்தப்பட்டேன். (ஆகையால்) அந்யாம் கதிம் கமிஷ்யாமி-வேறொரு ஆசாரியனிடத்திற்குப்போகிறேன். தபோதநாஃ-தவத்தைத் தனமாகவுடையவர்களே! வஃ-உங்களுக்கு, ஸ்வஸ்தி அஸ்து-ஸௌக்கியமுண்டாகட்டும்.

288. ருஷிபுத்ராஸ்து தத் ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபி ஸம்
ஹிதம் । சேபுஃ பரம ஸங்க்ருத்தாஃ (க்ருத்தாஃ) சண்டா
ளத்வம் கமிஷ்யஸி ॥

ருஷிபுத்ராஃ து-அந்த வஸிஷ்ட புத்ரர்கள், கோராபிஸம்ஹிதம்-கோர எண்ணங்கொண்ட, தத் வாக்யம் ச்ருத்வா-அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, பரம ஸம்க்ருத்தாஃ-மிகக் கோபமுடையவர்களாய், சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி-சண்டாளத்தன்மையை யடைவாயாக, (என்று) சேபுஃ-சபித்தார்கள்.

287. ரா-பால-58-9. 288. ரா-பால-58-9.

289. அதராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாலதாம் கதஃ ।
நீலவஸ்த்ர தரோ நீலஃ பருஷோ த்வ (த்வ) ஸ்தமூர்த்த
(மூர்த்த) ஜஃ ॥ சித்யமால்யாங்கராகஸ்ச ஆயஸாபரணோ஽ப
வத் ॥

அத-அப்படி சபித்தவுடன், ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம்-அந்த் ராத்ரி கடந்தவுடன், ராஜா-த்ரிசங்குமஹாராஜன், சண்டாளதாம் கதஃ-சண்டாளத்தன்மையையடைந்தவராய், நீலவஸ்த்ரதரஃ-கருத்தவஸ்த்ரத்தையுடையவனாய், நீலஃ-கருத்த சரீரத்தையுடையவனாய், பருஷஃ-கடினமான பேச்சையுடையவனாய், த்வஸ்தமூர்த்தஜஃ-மயிர்குறைந்தவனாய், சித்யமால்யாங்கராகஃ-சவத்திற்கு அலங்கரித்தமாலைகளாலும் சந்தனம் முதலியவற்றாலும் அலங்கரித்த தேஹமுடையனாய், ஆயஸாபரணஃ ச-இரும்பு நகையையுடையவனாகவும், அபவத்-ஆனான்.

290. அநாசாராந்—75-வது இலக்கம் பார்க்க

291. பத்மகோடி.—45-வது இலக்கம் பார்க்க.

203 ஸூத்திரம்.

229. கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோ஽ப்ர(ப்ரு)வீதி
தம் । ஏகதஃ ச்யாமகர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌ து தேஹி
மே ॥ ஹயாநாம் சந்த்ர (சந்த்ர) சுப்ரா (சுப்ரா) ணாம் கச்ச
(கச்ச) காலவ மா சிரம் ॥

கிஞ்சித் ஆகதஸம்ரம்பஃ-கொஞ்சம் கோபமடைந்தவரான, விச்வாமித்ரஃ-விச்வாமித்ரன், இதம் அப்ரவீத்-இப்படிச்சொன்னான்; ஏகதஃ ச்யாமகர்ணாநாம்-ஒருகாது கருத்திருக்கிறதும், சந்த்ரசுப்ராணாம்-சந்திரன்போல் வெண்ணிறமுள்ள, ஹயாநாம்-குதிரைகளுடைய, சதாநி அஷ்டௌ ச-எண்ணூறு, மே தேஹி-எனக்குக் கொடு, காலவ கச்ச-ஏ காலவனே! போ, மாசிரம்-தாமதம்வேண்டாம்.

293. கிம் நு தே மனஸா த்யா(த்யா)தமசுபம் பஹுதாம்வர ।
ந ஹ்யயம் பவதஃ ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி ॥

289. ரா-பால-58-10. 292. பாரதம்-உத. 293. பார-உத்.

ஹேபததாம் வர-ஹே பக்ஷிராஜ! தே மனஸா-உமதுமனதால், அசுபம்-தீங்கானது, கிம நுத்யாதம்-ஏதாவது நினைத்ததுண்டா? பவத:-தேவரீருக்கு, ஸ்வல்ப:-அல்பமாகிலும, அயம் வ்யபிசார:-இப்படிப்பட்ட தோஷம், நபவிஷ்யதிஹி-வருவதற்கு ஹேது இல்லை.

204 ஸூத்திரம்.

294. உபாப்யா(ஹ்யா) மேவ பக்ஷாப்யாம் (ஹ்யாம்)ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:। ததைவஜ்ஞான கர்மாப்யா(ஹ்யா)ம் ப்ராப்யதே ஶஶவான் ஹரி: ॥

உபாப்யாம் பக்ஷாப்யாம் ஏவ-இரண்டு சிறகுகளாலேயே, பக்ஷிணாம்-பக்ஷிகளுக்கு, ஆகாசே-ஆகாசத்தில், கதி:-எப்படி ஸஞ்சாரமோ, ததைவ-அப்படியே, ஜ்ஞானகர்மப்யாம்-ஜ்ஞானாநுஷ்டாநங்களாலே, பகவான் ஹரி:-எம்பெருமான், ப்ராப்யதே-அடையப்படுகிறான்.

295. பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா:।
தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ॥

பசு: மநுஷ்ய: பக்ஷீவா-பசுவாகிலும், மனுஷ்யனாகிலும் பக்ஷியாகிலும், யேச-(இவர்களுக்குள்) எவர்கள், வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:-வைஷ்ணவனை ஆச்ரயித்திருக்கிறார்களோ, தே-அவர்கள், தேநைவ-அந்தவைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே, விஷ்ணோ: தத் பரமம்பதம்-விஷ்ணுவின் அந்த பரமபதத்தை, ப்ரயாஸ்யந்தி-அடைகிறார்கள்.

623. யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்யாம்(ஹ்யாம்) யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா। ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா: ॥

யம் யம்-எதையெதை, பாணிப்யாம் ஸ்ப்ருசதி-திருக்கைகளால் தொடுகிறானோ, யம் யம்-எதையெதை, சக்ஷுஷா பச்யதி-திருக்கண்களாலே பார்க்கிறானோ, ஸ்தாவராணி அபி-அவைகள் ஸ்தாவரங்களானபோதிலும், முச்யந்தே-மோக்ஷத்தையடைகின்றன, பாந்தவா: ஜநா: கிம்புந:-பந்துஜனங்கள் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியதென்ன.

206 ஸூத்திரம்.

297. மத்ஸக்தம்.—45-வது இலக்கம் பார்க்க.

298. த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி।
ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராக்ஷஸஶ்ஶரணம் கத: ॥

த்வம்-தேவரீரே, கீதப்ரபாவேந-கானப்ரபாவத்தாலே, நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி-இந்த பாபஸமுத்திரத்திலிருந்து தாண்டுவைப்பதற்கு தகுந்தவராகிறீர். ஏவம் உக்த்வா அத-இப்படிச் சொல்லியவுடன், ராக்ஷஸ:-ப்ரஹ்மராக்ஷஸனானவன், சண்டாளம் சரணம் கத:-நம்பாடுவானைச் சரணமடைந்தான்.

299. யந்மயா பஶ்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்।

மயா-என்னாலே, கைசிகம்-கைசிகமென்று பெயரையுடையதும், உத்தமம் ஸ்வரம்-உயர்ந்ததான ஸ்வரமானது, பச்சிமம்கீதம கடைசியாகப்பாடப்பட்டதோ, (அதினாலே உன்னைக்கறையேற்றுவிக்கிறேனென்று நம்பாடுவான் சொன்னான்.)

300. மார்க்ககதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம் தேஶம் ப்ராப்தவான் வஸு:। அந்தரிக்ஷசர: ஶ்ரீமான் ஸமக்ர(க்ர)பலவாஹந:॥ தம் த்ரு(த்ரு)ஷ்ட்வா ஸஹஸா யாந்தம் வஸும் தேதவந்தரிக்ஷகம்। ஊசுர்த்விஜாதயோ தேவா ஏஷ: ஶேத்ஸ்யதி ஸம்ஶயம் ॥

ஸமக்ரபலவாஹந:-நிறைந்த ஸைந்யங்களோடும் வாஹனங்களோடுங்கூடினவனாய், அந்தரிக்ஷசர:-ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவராய், ஶ்ரீமான்-ஸர்வவித ஸம்பத்தையுடையவனாய், மார்க்ககத:-மார்க்கவசாத் போகிறவனாய், ந்ருபச்ரேஷ்ட: வஸு:-ராஜஶ்ரேஷ்டரா

ன உபரிசரவஸுவானவன், தம் தேசம் ப்ராப்தவான்-விவாதம் நடக்கும் அந்தவிடத்திற்கு வந்தான். தே து-அவர்களோ, அந்தரிக்ஷகம்-ஆகாசத்திலிருப்பவரும், ஸஹஸாயாந்தம்-வேகமாய்ப் போகிறவருமான, தம் வஸும் த்ருஷ்ட்வா-அந்த உபரிசரவஸுவைப் பார்த்து, த்விஜாதய:-ருஷிகளென்ன, தேவா:-தேவதைகளென்ன, இவர்கள், ஏஷ:-ஸம்சயம் சேத்ஸ்யதி- இவன் இந்தஸம்சயத்தை ப்போக்க வல்லனென்று, ஊசு:-சொன்னார்கள்.

301. யாஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோऽஸ்மாகம் நராதிப ।
தேவதாநாம் ஹி பஶுபி: பக்ஷோ ராஜன் வதஸ்வ ந: ॥

ஹே நராதிப-ஓ ராஜாவே, தான்யை:-தான்யங்களால், (மாவுனல்)யஷ்டவ்யம்-யாகஞ்செய்யவேண்டியது, அஸ்மாகம் ஏஷபக்ஷ:-என்பது எங்களுடைய அபிப்ராயம். பஶுபி:-ஸாக்ஷாத் பசுவைக் கொண்டு யஜிக்கவேண்டுமென்பது, தேவாநாம் ஹிபக்ஷ:--தேவதைகளுடைய அபிப்ராயம். ஹே ராஜன் ஓ அரசனே! ந: வதஸ்வ-எங்களுக்கு ந்யாயம் சொல்லு.

302. தேவதாநாம் மதம் ஶ்ருத்வா வஸுநா பக்ஷஸம்ஶ்ரயாத்।
சாகேநாஜேந யஷ்டவ்ய மேவமுக்தம் வசஸ்ததா ॥

வஸுநா-உபரிசரவஸுவினால், தேவதாநாம் மதம் ஶ்ருத்வா து-தேவதைகளுடைய அபிப்பிராயத்தைக்கேட்டு, பக்ஷ ஸம்ஶ்ரயாத்-அவர்களின் பக்ஷத்தையவலம்பித்து, அஜேந சாகேந-ஆட்டினல், யஷ்டவ்யம்-யஜிக்கவேணுமென்று, ஏவம் ததா வச: உக்தம்-இவ்விதமாய் அப்பொழுது வார்த்தை சொல்லப்பட்டது.

303. குபிதாஸ்தே ததா ஸர்வே முநய: ஸூர்யவர்சஸ:। ஊசு
ர்வஸும் விமாநஸ்தம் தேவபக்ஷார்தவாதிநம் ॥ ஸுர
பக்ஷோ க்ரு (க்ரு) ஹீதஸ்தேயஸ்மாத் தஸ்மாத்திவ:பத।
அத்ய (த்ய) ப்ரப்ரு (ப்ரப்ரு) திதே ராஜந்நாகாஶே வி
ஹதாகதி: ॥ அஸ்மத் ஶாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா
ப்ரவேக்ஷ்யஸி । விருத்தம் வேதஸூத்ராணாமுக்தம் யதி
பவேந்ந்ருப ॥ வயம் விருத்தவசநா யதி தத்ரபதாமஹே ॥

ததா-அப்பொழுது, ஸர்வே முநய:-ஸமஸ்தமான ருஷிகளும், குபிதா:-கோபமடைந்தவர்களாய், ஸூர்யவர்சஸ:-ஸூர்யனைப் போன்ற காந்தியையுடையவர்களாய், விமானஸ்தம்-விமானத்திலிருக்கிறவனும், தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம்-தேவபக்ஷபாதியாய் பேசினவனுமான, வஸும்-உபரிசரவஸுவைப்பார்த்து, ஊசு:-சொன்னார்கள், யஸ்மாத்-எந்த காரணத்தால், தே-உன்னால், ஸுரபக்ஷோ க்ருஹீத:-தேவதைகளின் பக்ஷமானது அங்கீகரிக்கப்பட்டதோ, தஸ்மாத்-அந்தக் காரணத்தினால், திவ:பத-ஆகாசத்தினின்றும் விழுக்கடவாய், அத்யப்ரப்ருதி-இன்று முதல், ராஜந்-ஓ அரசனே ! தே-உனக்கு, ஆகாசேகதி: விஹதா-ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பது போய்விட்டது. வேதஸூத்ராணாம்-வேத ஸூத்திரங்களுக்கு, விருத்தம்-விருத்தமாக, உக்தம் பவேத்யதி-சொல்லப்பட்டதேயானால், அஸ்மத் சாபாபிகாதேந-எங்கள் சாபத்தின் அடியினால், மஹீம் பித்வா-பூமியைப் பிளந்துகொண்டு, ப்ரவேக்ஷ்யஸி-விழுக்கடவாய், வயம் விருத்தவசநா: யதி-நாங்கள் விருத்தமான வார்த்தையையுடையவர்களானல், தத்ர பதாமஹே-அப்படியே நாங்களும் அங்கு விழுக்கடவோம்.

304. ததஸ்தஸ்மிந் முஹூர்த்தேது ராஜோபரிசரஸ்ததா ।
அதோவைஸம்பபூவாஶு பூமேர்விவரகோந்ருப: ॥

தத:-பிறகு, தஸ்மிந் முஹூர்த்தேது-அப்படி சபித்த அந்தகாலத்திலேயே, உபரிவஸு: ராஜா-அந்த உபரிசரவஸு மஹாராஜன், ததா-அப்படியே, அதோவை-தலைகீழாய், ந்ருப:-அந்த அரசன், ஆஶுபூமே: விவரக:-சீக்கிரமாய் பூமியின் ரந்த்ரத்தில் ப்ரவேசித்தவனாய், ஸம்பபூவ-ஆனான்.

207 ஸூத்திரம்.

305. ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணிச யத்
வதந்தி । யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தேபதம்
ஸங்க்ர (க்ரு)ஹேண ப்ர (ப்ரு) வீம்யோமித்யேதத் ॥

300—முதல் 304. வரையில் பாரதம்-மோக்ஷதர்மம்.
305. கடோபநிஷத்-15.

யத்பதம்-யாதொரு ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, ஸர்வேவேதா:-எல்லாவேதங்களும், ஆமநந்தி-சொல்லுகின்றனவோ, யத்-யாதொன்றை, ஸர்வாணி தபாம்ஸி ச-எல்லா தவங்களும், வதந்தி-சொல்லுகின்றனவோ, யத் இச்சந்த:-யாதொன்றை விரும்பினவர்களாய், ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி-ப்ரஹ்மசரியத்தைச் செய்கிறார்களோ, தே-உனக்கு, தத்பதம்-அந்தப் ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, ஸங்க்ரஹேண-சுருக்கமாய், ப்ரவீமி-சொல்லுகிறேன். ஏதத்-இதுவானது, ஓமிதி-ஓம என்பது.

306. ஸர்வஸ்ய—96-வது இலக்கம் பார்க்க.

307. ஸ்வாத்யா (ய்யா)யோऽத்யே (ய்ய) தவ்ய: ॥

ஸ்வாத்யாய:-வேதங்கள், அத்யேதவ்ய:-அத்யயநம்பண்ணத்தகுந்தன.

308. மத்பக்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய: (த்ய:) சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் ।

ச்ரோத்ரிய:-வேதாத்யயநம்பண்ணினவன், மத்பக்தாந் நிந்தந்-என் பக்தர்களை நிந்தித்தானேயாகில், ஸத்ய:-உடனே, சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்-சண்டாளத்தன்மையையடைவான்.

212 ஸூத்திரம்.

309. காலேஷு—229-வது இலக்கம்பார்க்க.

217 ஸூத்திரம்.

310. ஶ்வபசோऽபி-149-வது இலக்கம்பார்க்க.

220 ஸூத்திரம்.

311. பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேऽபி வர்த்ததே । தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரா (க்ரா) ஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் ॥

அஷ்டவிதா-எட்டு விதமான, ஏஷாபக்தி: ஹி-இந்த பக்தியானது, யஸ்மின் ம்லேச்சேऽபி வர்த்ததே-எந்த மிலேச்சரிடத்திலுமிருக்கிறதோ, தஸ்மைதேயம்-அவன் பொருட்டு அபேக்ஷிதார்த்தங்களைச் சொல்லவேணும், தத: க்ராஹ்யம்-அப்படியே அவரிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களிருந்தால் க்ரஹிக்கத்தகுந்தது, ஸச-அப்படிப்பட்டவர், அஹம் யதாஹி-நான் எப்படியோ, (அப்படி) பூஜ்ய:-பூஜிக்கத்தகுந்தவனாவான்.

223 ஸூத்திரம்.

312. குருரேவ பரம் ப்ரஹ்மா குருரேவ பராகதி: । குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம் ॥ குருரேவ பர: காம: குருரேவ பரம் தநம் ॥

குருரேவ பரம் ப்ரஹ்மா-ஆசார்யனே பெரிய ப்ரஹ்மம், குருரேவ பராகதி:-ஆசார்யனே உயர்ந்த உபாயம், குருரேவ பராவித்யா-ஆசார்யனே உயர்ந்த வித்யை, குருரேவ பராயணம்-ஆசார்யனே ப்ராப்யம், குருரேவபர: காம:-ஆசார்யனே மிகவும் விரும்பத்தக்கவன், குருரேவ பரம் தனம்-ஆசார்யனே உயர்ந்ததனம்.

226 ஸூத்திரம்.

313. மத்பக்தம் ஶூத்ர (த்ர) ஸாமாந்யாத் அவமந்யந்தி யே நரா: । நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமா: ॥ சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமான் । அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகே து ஸ: ॥

யே நரா:-எந்த மனிதர்கள், மத்பக்தம்-என் பக்தனை, சூத்ரஸாமான்யாத்-மற்ற சூத்ரஸமானமாக, அவமன்யந்தி-அவமானிக்கிறார்களோ, நராதமா:-அந்த கீழ்ப்பட்டமனிதர்கள், நரகேஷு-நரகங்களிலே, வர்ஷகோடீ:-அவதிஷ்டந்தி அநேக கோடிவர்ஷங்கள் இருக்கிறார்கள். மத்பக்தம்-என்பக்தனை, சண்டாளமபி-சண்டாளனானபோதிலும், புத்திமான்-ஜ்ஞானமுள்ளவன், நாவமன்யேத-அவமானிக்கக்கூடாது. அவமானாத்-அப்படித் தெரியாமல் அவமதிசெய்தால், ஸ:-அவன், ரௌரவே நரகே பததி ஏவ-ரௌரவம்முதலிய நரகங்களில் அவசியமாய் விழுகிறான்.

315. ந ஶூத்ரா (த்ரா) பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தேஶூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே ॥

பகவத்பக்தா꞉-பகவானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள், ந சூத்ரா꞉-சூத்ரர்களல்ல, விப்ரா꞉ பாகவதா꞉ ஸ்ம்ருதா꞉-பாகவதரான ப்ராஹ்மணர்களென்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஜநார்த்தநே-கண்ணனிடத்தில், யே அபக்தா꞉ ஹி-எவர்கள் பக்தர்களல்லரோ, தே-அவர்கள், ஸர்வவர்ணேஷு-எல்லா வர்ணங்களிலும், சூத்ரா꞉-சூத்ரர்கள்.

316. மத்பக்தஜன வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம்। ஸ்வ
யமப்யர்ச (ஞ்யவ-ஓ) நம் சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம் ॥
மத்கதாச்ரவணே பக்தி꞉ ஸ்வரநேத்ராங்க (ஊ/ம) விக்ரியா।
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ॥ பக்தி
ரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேऽபி வர்த்ததே।
ஸ விப்ரேந்த்ர꞉ (ஈ-ஜ꞉) முநி꞉ ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்
டித꞉। ந மே பூஜ்யச்சதுர்வேதீ பூஜயந் பக்திவர்ஜித꞉ ॥
ஸ மே பூஜ்ய꞉ ஸதாவாஸௌ மத்பக்த꞉ ச்வபசோऽபிய꞉ ॥
தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் ॥

மத்பக்தஜனவாத்ஸல்யம்-என்னடியார்களிடத்தில் அன்பும், பூஜாயாம் அநுமோதநம் ச-என் பூஜையில் ஸந்தோஷிப்பதும், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநே யத்ந꞉-தான் பூஜைசெய்வதில் யத்நமும், மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம்-எனக்கான விஷயத்தில் டம்பமின்மையும், மத்கதாச்ரவணே பக்தி꞉-என் திவ்யசரிதங்களைக் கேட்பதில் பக்தியும், ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா-(அதினாலுண்டான) குரல் தழுதழைத்தலும், கண்ணீர் பெருக்குவதும், மயிர்க்கூச்சலடைவதும், மம நித்யம் அநுஸ்மரணம்-என்னை எப்போதும் நினைப்பதும், ய꞉ ச மாம் நோபஜீவதி-என்னை வைத்துக்கொண்டு ஜீவிக்காமையும், அஷ்டவிதா ஏஷா பக்தி꞉ ஹி-(இவையாகிற) எட்டுவிதமான இந்த பக்தியானது, யஸ்மிந் ம்லேச்சேऽபி வர்த்ததே-எந்த ம்லேச்சனிடமுமிருக்கிறதோ, ஸ꞉-அவன், விப்ரேந்த்ர꞉-ப்ராஹ்மணோத்தமன், முநி꞉-ருஷி, ஸ்ரீமாந்-ஸம்பத்தையுடையவன், ஸ꞉ யதி꞉-அவன் ஸந்யாஸி, ஸ ச பண்டித꞉-அவனே பண்டிதன், சதுர்வேதீ-நான்கு வேதமறிந்தவனும், பக்திவர்ஜித꞉ பூஜயந்-பக்தியில்லாமல் என்னை

பூஜிக்கிறவன், மே ந பூஜ்ய꞉-எனக்கு பூஜிக்கத்தகுந்தவனல்லன், ய꞉-எவன், ச்வபச꞉ அபி-ச்வபசனாயிருந்தாலும், மத்பக்த꞉-என்பக்தனாயிருக்கிறானோ, ஸ꞉ அஸௌ-அந்த இந்த ச்வபசன், ஸதாமே பூஜ்ய꞉-எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன். தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்-அவனுக்கு ஜ்ஞானப்ரதாநம் பண்ணவேணும், அவனிடத்திலிருந்து ஜ்ஞானம் பெற்றுக்கொள்ளவேணும், அஹம் யதா ஹி ஸ ச பூஜ்ய꞉-என்னைப்போல் அவனும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகிறான்.

317. சூத்ரம் வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா।
வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர꞉॥

பகவத்பக்தம்-பகவத் பக்தனாகிய, சூத்ரம் வா-சூத்ரனையும், நிஷாதம்-வேடனையும், ச்வபசம் ததா-நாய் மாம்ஸம் புஜிக்கிறவனையும், ய꞉ ஜாதிஸாமாந்யாத் வீக்ஷதே-எவன் அந்தந்தஜாதியின்படி பொதுவாகப்பார்க்கிறானோ, ஸ நர꞉ நரகம் யாதி-அந்த மனிதன் நரகத்தையடைவான்.

318. மத்பக்தம்—45-வது இலக்கம்பார்க்க.

318. ச்வபச꞉—149-வது இலக்கம்பார்க்க.

319. விப்ராத் த்விஷட்குண யுதாதரவிந்தநாப பாதாரவிந்த
விமுகாத் ச்வபசம் வரிஷ்டம்। மந்யே ததர்ப்பித மநோ
வசநேஹிதார்த்தப்ராண꞉ புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாந꞉ ॥

அரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாத்-பத்மநாபனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் விமுகனான, த்விஷட்குணயுதாத்-பன்னிரண்டு குணங்களோடுகூடிய, விப்ராத்-ப்ராஹ்மணனைக்காட்டிலும், ச்வபசம் வரிஷ்டம்-ச்வபசன் ச்ரேஷ்டன், (என்று) மந்யே-எண்ணுகிறேன், ததர்ப்பித மநோவசநேஹிதார்த்தப்ராண꞉-பகவத் திருவடிகளில் வைக்கப்பட்ட மனது, வாக், காயம், த்ரவ்யம், ப்ராணன், இவைகளுடையவன், ஸகலம் புநாதி-எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தி செய்கிறான்; நது பூரிமாந꞉-அதிக அஹங்காரமுள்ளவன் அப்படி பரிசுத்தி செய்யமாட்டான்.

320. வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷோऽஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் ம
ஹத் । ஜங்கமஶ்ரீவிமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிணாம் ॥
ய: பஶ்யதி ஶுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் ।
யஸ்மிந்கஸ்மிந் குலேஜாதம ப்ரணமேதத்ண்டவத்புவி ॥

வைஷ்ணவாநாம் விசேஷ: அஸ்தி-வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. (என்னென்னில) விஷ்ணோராயதநம் மஹத்-அவர்களுடைய திருமேனியானது பகவானின் பெரிய திருக்கோயில், மநீஷிணாம ஹ்ருதயாநி-வித்வான்களுடைய ஹ்ருதயங்கள், ஜங்கம ஶ்ரீவிமாநாநி-ஸம்பத்கரமாய் ஸஞ்சரிக்கின்ற விமானங்களாயிருக்கின்றன, சுபாசாரம்-மங்களகரமான ஆசாரத்தை யுடையவனையும், வீதகல்மஷம்-தோஷமற்றவனையும, யஸ்மிந்கஸ்மிந் குலேஜாதம்-எப்படிப்பட்ட நீசகுலத்திற் பிறந்தவனுயுமிருக்கிற, வைஷ்ணவம் ய: பஶ்யதி-வைஷ்ணவனை எவன் பார்க்கிறானே, (உடனே) புவி-தண்டவத் ப்ரணமேத-பூமியில் ஒரு தடிபோல் விழுந்து ஸேவிக்கவேணும்.

228 ஸூத்திரம்.

321. தர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச ।

தர்மஜ்ஞ ஸமய:-பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டானமும், வேதாஶ்ச-வேதங்களும், ப்ரமாணம்-ப்ரமாணம்.

322. யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி (க்ருஹ்ண) ஶிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம் । வஜ்ரோபமா வாயு ஸமான வேகா: ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ ॥

வஜ்ரோபமா:-வஜ்ரத்திற்கு ஒப்பானதும், வாயு ஸமானவேகா:-காற்றுக்கு நிகரான வேகமுடையனவுமான, பாணா:-பாணங்கள், ராமேரிதா:-பெருமாளால் ஏவப்பட்டனவாய், ராக்ஷஸ புங்கவாநாம்-ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டர்களுடைய, சிராம்ஸி-தலைகளை, யாவத் ந க்ருஹ்ணந்தி-எதற்குள் க்ரஹிக்கவில்லையோ, (அதற்குள்) மைதிலீ-ஸீதாப்பிராட்டி, தாசரதாய-பெருமாள்பொருட்டு, ப்ரதீயதாம்-கொடுக்கப்படட்டும்.

321. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம். 322. ரா-யு-14-4.

323. அந்யஸ்த்வேவம் விதம் ப்ரூ (ப்ரூ) யாத் வாக்ய மேதந் நிஶாசர । அஸ்மிந் முஹூர்த்தே நபவேத் த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம் ॥

நிசாசர-ஓ ராக்ஷஸ! அந்ய: து-வேறொருவன், ஏவம்விதம் இவ்வண்ணம், ஏதத் வாக்யம் ப்ரூயாத்-இந்த வாக்யத்தைச்சொல்வானேயாகில், அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந பவேத்-இந்த முஹூர்த்ததில் இரான் (ஒழித்துவிடுவேனென்றபடி.) குலபாம்ஸநம் த்வாம் து திக்-இராக்கத குலத்தில் தள்ளுண்ட உனக்கு நிந்தையுண்டாகுக.

324. வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் (ப்யாம்) பிபந்நிவ । ஆக்யா (க்யா) ஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் ॥

(பெருமாள்) ஏநம்-சரணாகதனை ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை, வசஸா ஸாந்த்வயித்வா-நல் வார்த்தை சொல்லி, லோசநாப்யாம்-திருக்கண்களாலே, பிபந்நிவ-குளிரக் கடாக்ஷித்து, ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்-ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்தை, மம தத்த்வேந ஆக்யாஹி-எனக்கு உண்மையாய் சொல்லவேணும் (என்றார்)

229 ஸூத்திரம்.

325. மர்யாதாநாம்—217-வது இலக்கம்பார்க்க.

230 ஸூத்திரம்.

326. தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம ஸஞ்சஸ்காரயிஷுஸ்ததா। உக்தா கோऽஹவத்வித்வாநதாகாஶே வசோऽப்ர(ப்ரு)வீத் ॥ போ போ ராஜந் ந தக்த(க்த)வ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிகம்। கலேபரமிஹைதத்தே தைஷதர்ம: ஸநாதந:॥ லோகவைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ । யதிதர்மமவாப்தோऽஸௌ ந ஶோச்ய பரதர்ஷப ॥

தர்மராஜ: து-தர்மபுத்ரரானவர், தத்ர-அந்தவிடத்தில், ஏநம்-இந்த விதுரரை, வித்வாந்- (ஜ்ஞானத்தையும் வர்ணத்தையும்)

323. ரா-யு-16-15. 354. ரா-யு-19-7. 326. பாரதம்.

அறிந்தவராய், ஸஞ்சஸ்காரயிஷு:- (ஜ்ஞானத்தைப்பார்த்து) ஸம்ஸ்கரிக்கவேணுமென்று, விரும்பினவராய், ததா-அப்படியே, தக்துகாம: ச- (வர்ணத்தைப்பார்த்து) மந்த்ரமில்லாமல் தஹநம்பண்ணவேணுமென்று இச்சையுடையவராய், அபவத்-ஆனார். அத:-பிறகு, ஆகாசே-ஆகாசத்தில், வச:-ஒரு வார்த்தையை அப்ரவீத்-(ஒருதேவதை) சொல்லிற்று. போ போ ராஜன்-ஓ ராஜாவே! ஏதத் விதுரஸம்ஜ்ஞிகம் களேபரம்-விதுரரென்று பெயருள்ள இந்த சரீரமானது, ந தக்தவ்யம்-மந்த்ரமில்லாமல் கொளுத்தத்தக்கதல்ல், இஹ-இந்த விஷயத்தில், அஸ்ய-இந்த விதுரருக்கு, ஏஷ: தர்ம: ஸநாதந:-இந்த ஸநாதந தர்மமானது, (அதாவது-மந்த்ரபூர்வகமாக ஸம்ஸ்காரஞ்செய்வதென்கிற அநாதி தர்மமானது,) தே லோகவைலக்ஷண: நபவிஷ்யதி நாம-உனக்கு சாஸ்த்ரவிருத்தமாக ஆகாது, பார்த்திவ-ஓ அரசனே! அஸௌ-இந்த விதுரர், யதிதர்மம் அவாப்த:-யதி தர்மத்தையடைந்தவர், பரதர்ஷப-ஓ தர்மராஜனே! ந சோச-ஸந்தேஹத்தாலுண்டான, சோகத்தையடையாதே.

231 ஸூத்திரம்.

327. கஸ்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யா (ய்யா) யீதபோ
தந: । தபஸ்வீ தர்மசீலஸ்ச கௌசிகோநாம பாரத ॥
ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாநதீதே த்விஜஸத்தம: । ஸ வ்
ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஸ்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்திதி: ॥
உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத । தயா பு
ரீஷமுத் ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி ॥

ஹே பாரத-ஓ பரதனே! க: சித்-ஒரு, த்விஜாதிப்ரவர:-(கோத்திரத்தினுலுயர்ந்த) ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டனும், வேதாத்யாயீ-வேதத்தை அத்யயநம்பண்ணினவனும், தபோதந:-தபஸ்ஸைத்தனமாகவுடையவனும், தபஸ்வீ-தபஸ் செய்கிறவனும், தர்ம சீல: ச-தர்மஸ்வபாவனும், கௌசிக: நாம-கௌசிகனென்று பெயரையுடையவனுன, த்விஜஸத்தம:- (ஸூத்ர சரணத்தாலுயர்ந்த) ப்ரா

327-முதல் 331-வரையில் பாரதம் தர்மவ்யாதோபாக்யாநம்.

ஹ்மணோத்தமன், ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே-அங்கங்களோடுகூடிய வேதவேதாந்தங்களை அத்யயநம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான், ஸ:-அவன், கஸ்மிம்ஸ்சித் வ்ருக்ஷமூலே-ஒரு மரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்துகொண்டு, வேதாநி உச்சாரயந் ஸ்தித:-வேதங்களைச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் வ்ருக்ஷஸ்ய உபரிஷ்டாத்ச-மரத்தின் மேல், பலாகா-கொக்கானது, ஸம்ந்யலீயத மறைந்திருந்தது, தயா-அந்த கொக்கினுல், ப்ராஹ்மணஸ்ய உரஸி-ப்ராஹ்மணனுடைய மார்பில். ததா-அப்போது, புரீஷம் உத்ஸ்ருஷ்டம்-மலமானது விடப்பட்டது.

328. க்ரோத: சத்ரு: சரீரஸ்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோ
த்தம। ய: க்ரோதமோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ரா
ஹ்மணம் விது:॥

த்விஜோத்தம-ப்ராஹ்மணோத்தமனே! மநுஷ்யாணாம் மனிதர்களுக்கு, க்ரோத:-கோபமானது, சரீரஸ்த: சத்ரு:-சரீரத்திலிருக்கிற சத்ரு, ய:-எவன், க்ரோதமோஹௌ த்யஜதி-கோபத்தையும் மோஹத்தையும் விடுகிருனே, தம்-அவனை, தேவா:-தேவர்கள், ப்ராஹ்மணம் விது:-ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லுகிருர்கள்.

329. பவாநபி ச தர்மஜ்ஞ: ஸ்வாத்யாயநிரத: சுசி:। நது த
த்த்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மேமதி: ॥ மாதாபித்
ருப்யாம் சுச்ரூஷு: ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய: । மிதி
லாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸதே தர்மாந ப்ரவக்ஷ்யதி ॥
தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதாகாமம் த்விஜோத்தம ।
வ்யாத: பரம தர்மாத்மா ஸதே ஹேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந் ॥

பவாநபிச-தேவரீரும், தர்மஜ்ஞ:-தர்மம் தெரிந்தவராய், ஸ்வாத்யாய நிரத:-வேதாத்யயன நிரதராய், சுசி:-மிகவும் பரிசுத்தராயிருக்கிறீர். (ஆனாலும்) பகவந்-ஓ பிராமணரே! தர்மாந்-தர்மங்களை, தத்த்வேந-உண்மையாய், நவேத்ஸீதிமே மதி:-அறியவில்லையென்று என்னெண்ணம். (ஆகையால்) மாதா பித்ருப்யாம் சுச்ரூஷு:-மாதா பிதாக்களுடைய சுச்ரூஷாபரராய், ஸத்யவாதீ-

எப்போதும் ஸத்யத்தையே பேசுமவனுய், ஜிதேந்த்ரியஃ-இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, மிதிலாயாம் வஸந்-மிதிலா பட்டணத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸஃவ்யாதஃ-அந்த தர்மவ்யாதன், தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி-உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன். தத்ர கச்சஸ்வ-அங்கே போகக்கடவாய், த்விஜோத்தம-ஓ பிராமணரே! பத்ரம் தே-உமக்கு நன்மையுண்டாகுக, பரம தர்மாத்மா ஸஃ வ்யாதஃ-பரம தர்மவானுன அந்த வேடன் யதாகாமம்-வேண்டினபடி, தே-உம்முடைய, ஸம்சயாந்-ஸந்தேஹங்களை, சேத்ஸ்யதி-கண்டிக்கக்கடவன்.

330. பஞ்சகாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா । ஏதந்மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ர (ஷூ) ஹி யதாதம் ॥

நித்யதா-எப்போதும், சிஷ்டாசாரேஷு-பெரியோர்களின் ஆசாரங்களில், பவித்ராணி-பரிசுத்தங்களான, பஞ்ச-ஐந்தானவை, காநி-எவை, ஏதத்-இவற்றை, மஹாமதே வ்யாத-மஹா புத்தியையுடைய வ்யாதனே! யதாதம்-இருக்கிறபடி, ப்ரப்ரவீஹி-சொல்லு.

331. யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யம் ச த்விஜஸத்தம। பஞ்சைதாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா ॥

ஹே த்விஜஸத்தம-ஓ ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டனே! யஜ்ஞஃ-யஜ்ஞமும், தாநம்-தானமும், தபஃ-தபஸ்ஸும், வேதாஃ-வேதங்களும், ஸத்யம் ச-ஸத்யமும், பவித்ராணி-பவித்ரங்களான, பஞ்ச ஏதாநி-இவைகளைந்தும், சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா-சிஷ்டாசாரங்களிலேயெப்போதுமுளவாயிருக்கும்.

232 ஸூத்திரம்.

332. யத் யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜநஃ । ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்ததே ॥

ச்ரேஷ்டஃ-நன்ருய் கலைகளை அறிந்தவன், யத்யத்-எந்தெந்த கருமத்தை, ஆசரதி-அநுஷ்டிக்கிருனே, இதரஃ ஜநஃ-மற்ற ஜனங்களுக்கும், தத் ததேவ-அந்த கர்மத்தையே யநுஷ்டிக்கிருர்கள், ஸஃ-அந்த ச்ரேஷ்டன், யத்ப்ரமாணம் குருதே-எதைப்ரமாணமாகச்செய்கிருனே, லோகஃ-ஜனங்கள், தத் அநுவர்த்ததே-அதையநுஸரிக்கிருர்கள்.

333. கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதயஃ । லோக ஸங்க்ர (ஹ) ஹமேவாபிஸம்பஶ்யந்கர்த்துமர்ஹஸி ॥

ஜநகாதயஃ-ஜனகமஹாராஜன் முதலானவர்கள், கர்மணு ஏவ ஹி-கர்மாநுஷ்டானத்தினுலேயே, ஸம்ஸித்திம்-ஸித்தியை, ஆஸ்திதாஃ-அடைந்தார்கள். லோகஸங்க்ரஹம் ஏவ அபி-லோகத்தாரை ஸங்க்ரஹிப்பதையாவது, ஸம்பச்யந்-நன்ருய் பார்த்து, கர்த்தும் அர்ஹஸி-கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கக் கடவாய்.

334. யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரிதஃ । மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யாஃ பார்த்த (ஸ) ஸர்வஶஃ ॥

ஹே பார்த்த-ஓ அர்ஜுனு! அஹம்-நான், ஜாது-ஒரு வேளையிலும், அதந்த்ரிதஃ-சோம்பலில்லாதவனுய், கர்மணி ந வர்த்தேயம் யதி-கர்மாநுஷ்டானத்தி லில்லாமலிருந்தேனேயாகில், மநுஷ்யாஃ-மனிதர்கள்- ஸர்வசஃ-எவ்விதத்தாலும், மம வர்த்ம-என்வழியை, அநுவர்த்தந்தே-அநுஸரிப்பார்களன்ருே?

335. பீஷ்மத்ரோ (ணௌ) வதிக்ரம்ய மாம் சைவ மதுஸூதந । கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம் ॥

ஹே மதுஸூதந-ஓ கிருஷ்ணனே! பீஷ்மத்ரோணௌ-பீஷ்மாசாரியரையும் த்ரோணுசாரியரையும், மாம் ச-என்னையும், அதிக்ரம்ய-உபேக்ஷித்து, புண்டரீகாக்ஷ-எல்லாவற்றையும் குளிர்ந்த பார்வையாலே பார்க்கும் நீ, கிமர்த்தம்-எதற்காக, வ்ருஷளபோஜநம்-சூத்திரனுடைய போஜனத்தை, புக்தம்-புஜிக்கப்பட்டது?

332. ஸ்ரீகீதை-3-21.

334. ஸ்ரீகீதை 3-21. 335. ஸ்ரீகீதை 3-22. 336. ஸ்ரீகீதை 3-23.

336. ஸம்ப்ர (ஹ்ரு) ஷ்டை: துஷ்ய கோவிந்த ஏதந்ந: பரமம் தநம் ॥

ஹே கோவிந்த-ஏ க்ருஷ்ணா! ஏதத்-தேவரீருடைய இந்த வரவானது, ந:-எங்களுக்கு, பரமம் தநம்-உத்க்ருஷ்டமான தனமென்று, ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டை:-அதி ஸந்தோஷங்களாலுண்டான பரபரப்பினால், துஷ்ய-ஸந்தோஷித்து,

337. புக்தவத்ஸு த்விஜாக்ர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே ।
விதுராந்நாநி பு³பு⁴ஜே ஶுசீநி கு³ணவந்தி ச ॥

த்விஜாக்ர்யேஷு புக்தவத்ஸு-பிராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் அமுதுசெய்தபிறகு, பரமாஸநே-உயர்ந்த ஆஸநத்தில், நிஷண்ண:-உட்கார்ந்த க்ருஷ்ணன், சுசீநி-பாவனமானதும, குணவந்திச-நற்சுவையுள்ளதுமான, விதுராந்நாநி-விதுரருடைய ப்ரஸாதத்தை புபுஜே-நன்றாக அமுது செய்தார்.

233 ஸூத்திரம்.

338. ஸோ(அ)ப்ய (க³) ச்சந் மஹா தேஜா: ஶப³ரீம் ஶத்ரு ஸூத³ந: । ஶப³ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ த³ஶரதா²த்மஜ: ॥

மஹா தேஜா:-மஹா தேஜஸ்ஸைப்பெற்றவரும், சத்ருஸூதந:-பகைவரைக் கொல்லுமவருமான, ஸ:-அந்த பெருமாள், சபரீம் அப்யகச்சத்-சபரியை யடைந்தார். தசரதாத்மஜ: ராம:-சக்ரவர்த்தித்திருமகன், சபர்யா-சபரியினால், ஸம்யக்பூஜித:-நன்றாய் பூஜிக்கப்பட்டார்.

235 ஸூத்திரம்.

339. ப்ராது³ர்பா⁴வை: ஸுரநரஸமோ தே³வதே³வஸ் ததீ³யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு³ணதஸ்தாத்ரு (ஶோ) ஶோ நாத்ர க³ர்ஹா । கிம்து ஸ்ரீமத் பு⁴வநப⁴வநத்ராணதோ (அ)ந்யே ஷு² வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ ப⁴வதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: ॥

தேவ தேவ:-ஸர்வேச்வரன், ப்ராதுர் பாவை:-அவதாரங்களால், ஸுரநரஸம:-தேவ மநுஷ்ய ஸமானனாகிறான். ததீயா:-பாகவதர்கள், ஜாத்யா-ஜாதியினாலும, வ்ருத்தை:-வ்ருத்தங்களாலும், குணத: அபிச-குணங்களாலும், தாத்ருச:-அப்படியே யாகுகிறார்கள், அத்ர ந கர்ஹா-இதில் ஒரு நிந்தையில்லை. கிம் து-ஆனால், (இருவரும் இப்படி அவதரிப்பது) ஸ்ரீமத்-ஸர்வோத்க்ருஷ்டம், (எப்படியென்றால்) புவந பவநத்ராணத:-இந்த லோக ரக்ஷணத்திற்காக அவதரிப்பதனால் உயர்ந்தது, அந்யேஷு-அபாகவதர்களிடத்தில், வித்யாவ்ருத்த ப்ராய:-வித்யா வ்ருத்தபாஹுள்யரூபமான, ப்ரகர்ஷ:-மேன்மையானது, விதவாகல்பகல்ப:-விதவாலங்காரம்போலே நிரத்யமாகாநின்றது.

236 ஸூத்திரம்.

340. சதுர்வேத³த⁴ரோ விப்ரோ வாஸுதே³வம் நவிந்த³தி ।
வேத³பா⁴ர பராக்ராந்தஸ்ஸ வை ப்ராஹ்ம (ப்³ராஹ்ம) ண க³ர்த³ப⁴: ॥

விப்ர:-எந்த ப்ராஹ்மணன், சதுர்வேததர:-நான்கு வேதங்களை யறிந்தவனாயினும், வாஸுதேவம் ந விந்ததி-ஸர்வ வியாபகனை எம்பெருமானை யறியாமலிருக்கிறானோ, ஸ:வை-அவன், வேத பாரபராக்ராந்த:-வேதபாரத்தை யெல்லாம் சுமந்துகொண்டிருக்கிற, ப்ராஹ்மண கர்தப:-பிராஹ்மணக்கழுதையே.

237 ஸூத்திரம்.

341. ஶரீரஜை: கர்மதோ³ஷைர்யாதி ஸ்தா²வரதாம் நர: ।
வாசிகை: பக்ஷிம்ருக³தாம் ॥

சரீரஜை:-சரீரத்தாலுண்டான, கர்மதோஷை:-கர்மதோஷங்களாலே, நர:-மனிதன், ஸ்தாவரதாம் யாதி-ஸ்தாவரத்தன்மையை யடைகிறான். வாசிகை:-வாக்கினாலுண்டான கர்மதோஷத்தாலே, பக்ஷிம்ருகதாம் யாதி-பக்ஷிகளாகவும் ம்ருகங்களாகவும், பிறக்கிறான்.

23) ஸூத்திரம்.

342. ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமா வதூ: ।
ஸீதாப்யநுகதா ராமம் ஶஶிநம் ரோஹிணீம் யதா ॥

ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா—ஸாமுத்திரிகசாஸ்த்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸகல சுபலக்ஷணங்களால் நிறைந்தவளாய், நாரீணாம் உத்தமாவதூ:—பெண்களிற் சிறந்தவளாயுமிருக்கிற, ஸீதாபி—ஸீதாப்பிராட்டியும், ரோஹிணீ சசிநம் யதா—ரோஹிணீதேவி சந்த்ரனைப் போல, ராமம் அநுகதா—பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

242 ஸூத்திரம்.

343. த்விபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்மஜ ॥

ஹே பத்மஜ—ஏ சதுர்முகனே! த்விபரார்த்தாவஸாநே—இரண்டாம் பரார்த்தத்தின் முடிவில், மாம்—என்னை, ப்ராப்தும் அர்ஹஸி—அடைவதற்கு தகுந்தவனாவாய்.

344. முக்திம்ப்ரதாந்யா—210—வது இலக்கம் பார்க்க.

243 ஸூத்திரம்.

345. அஸந்நேவ—277—வது இலக்கம் பார்க்க.

346. த்விதா ஹ்ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயந்து கஸ்யசித் ।
ஏஷமே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம: ॥

த்விதாப்ஜ்யேயம் ஏவமபி—இரண்டுதுண்டாக வெட்டப்பட்டபோதிலும், கஸ்யசித்—ஒருவருக்கும், ந நமேயம்—வணங்கமாட்டேன், ஏஷ:—இது, மே—எனக்கு, ஸஹஜ: தோஷ:—ஸ்வபாவஸித்தமான தோஷம், ஸ்வபாவ: துரதிக்ரம:—ஸ்வபாவமானது ஒருவராலும் தாண்டத்தக்கதன்று.

347. யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம் ।

யஸ்ய—யாதொருவனுக்கு, அநுக்ரஹம் இச்சாமி—அநுக்ரஹம் செய்ய இச்சிக்கிறேனோ, தஸ்ய—அவனுடைய, வித்தம்—த்ரவ்யத்தை, அஹம்—நான், ஹராமி—அபஹரிக்கிறேன்.

இரண்டாவது ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

342. ரா—பா—1—27. 347. ரா—யு—36—11.

மூன்றும் ப்ரகரணம்.

246 ஸூத்திரம்.

348. க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராம்ஹ (ப்ராஹ்ம) ணஶ்ச மஹாயஶா: । வாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி ॥

த்வம்—நீர், க்ஷத்ரரோஷாத்—க்ஷத்திரியர்களிடத்திலிருந்தகோபத்திலிருந்து, ப்ரசாந்த:—மிகவும் சாந்தராயும், ப்ராஹ்மண: ச—ப்ராம்ஹணனும், மஹாயசா:—மிகவும யசஸ்ஸையும் அடைந்திருக்கிறீர். (ஆகையால்) பாலாநாம்—அதிபாலர்களான, மம புத்ராணாம்—என் புத்ரர்களான இவர்களுக்கு, அபயம் தாதுமர்ஹஸி—அபயம் கொடுக்கக் கடவாய்.

349. ஜிதோராமஇதிஶ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப: ।
புநர்ஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச ॥

ராம:—பரசுராமன், கதஇதி ச்ருத்வா—பராஜிதனாய்ப்போனான் என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, ந்ருப:—சக்ரவர்த்தி, ஹ்ருஷ்ட:—ஸந்தோஷமடைந்தவனாய், ப்ரமுதித:—அத்யாநந்தத்தையடைந்தான். ததா—அப்போது, ஸுதாந்—பிள்ளைகளையும், ஆத்மாநம் ஏவ ச—தன்னையும், புநர்ஜாதம் மேநே—மறுபடியும் பிறந்தவனாக எண்ணினான்.

350. பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ஹர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா ।
ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்நு (யு) ஷீ ॥

அஸிதேக்ஷணா—மைபோன்ற கண்ணையுடைய, ஸீதா—பிராட்டி, பதிஸம்மாநிதா—பெருமாளால் கௌரவிக்கப்பட்டு, பர்த்தாரம்—ஸ்வாமியை, மங்களாநி அபிதத்நுஷீ—மங்களாசாஸநம் செய்துகொண்டு, ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ—வாசல்பரியந்தம் கூடப்போனாள்.

351. பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாதுதே யம: ।
வருண: பஶ்சிமாமாஶாம் தநேஶஸ்தூத்தராம் திஶம் ॥

348. ரா—பா—75—6. 349. ரா—பா—77—6. 350. ரா—அ—19—20.
351. ரா—அ—16—24.

வஜ்ரதர: பூர்வாம்திசம்-இந்த்ரன் கிழக்குதிக்கிலும், யம: தக்ஷிணாம்-யமன் தென்றிசையிலும், வருண: பச்சிமாம ஆசாம்-வருணன் மேற்குதிக்கிலும், தநேச: து உத்தராம்திசம்-குபேரன் வடக்கு திக்கிலும், தே பாது-உன்னை காப்பாற்றவேண்டும (என்று மங்களமுண்டாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு வாசற்படிவரையில் தொடர்ந்துவந்தாள்.)

352. இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ ।
ப்ரதீச்ச (ஞ்ச) சைநாம் பத்ரம் (த்ரம்) தே பாணிம் க்ரஹ்ணீ (க்ருஹ்ணீ) ஷ்வ பாணிநா ॥

மம ஸுதா-என் பெண்ணை, இயம் ஸீதா-இந்த ஸீதையானவள், தவ ஸஹதர்மசரீ-நீர் செய்கிற தர்மங்களையெல்லாம் உம்மைப்போலவே செய்வாள், ஏநாம் ப்ரதிச்ச ச-இப்படிப்பட்டவளை திருவுள்ளமபற்று; பாணிநா-தேவரீருடைய திருக்கையால், பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ-இவள் திருக்கையை பிடித்துக்கொள்ளும், தே பத்ரம்-உமக்கு மங்களமுண்டாகுக.

353. அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராகரமம் ।
வஸிஷ்டோபி மஹாதேஜா யே சேமே தபஸி ஸ்திதா: ॥

மஹாத்மாநம்-மஹாத்மாவாய், ஸத்யபராக்ரமம்-ஸத்யமான பராக்ரமமுடையவனுயுமுள்ள, ராமம்-பெருமாளை, அஹம் வேத்மி-நானறிவேன். மஹாதேஜா: வஸிஷ்ட: அபி-மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய வஸிஷ்டரும அறிவார், யேசேமே தபஸி ஸ்திதா:-மற்றும தவத்திலுள்ள இம்மஹர்ஷிகளும் அறிவார்கள்.

354. விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்ம (ப்ரஹ்ம) ர்ஷிர்ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்ய தாம் । ஸ்வஸ்தி ராவவயோரஸ்து ஜயம் சைவாப்ய (ப்யு) பாஷத ॥

ப்ரஹ்மர்ஷி: விச்வாமித்ர: து-பிருமருஷியான விச்வாமித்ரரும், ஹுங்காரேண-ஹும் என்று, தாம்-அந்தத்தாடகையை,

352. ரா-பா-73-27. 353. ரா-பா-29-14. 354. ரா-பா-26-14.

அபிபர்த்ஸ்ய-மிரட்டிவிட்டு, ராகவயோ:-ரகுகுலத்திலுதித்த பிள்ளைகளிருவருக்கும், ஸ்வஸ்தி ஜயம் ச அஸ்து-மங்களமும் ஜயமும் உண்டாகட்டும, (என்று) அப்யபாஷத-சொன்னார்.

355. தே தம் ஸோமமிவோத்ய (த்ய) ந்தம் த்ரு (த்ரு) ஷ்ட்வா வை யர்மசாரிண: । மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ண (க்ருஹ்ண) ந் த்ரு (த்ரு) டவ்ரதா: ॥

தர்மசாரிண:-தர்மத்தை யநுஷ்டிப்பவர்களாயும், த்ருடவ்ரதா:-பெருமாளே ரக்ஷகரென்றநிலையான ஸங்கல்பத்தையுடையவர்களாயுமான, தே-அந்த ருஷிகள், உத்யந்தம் ஸோமமிவ-உதயமாகிற சந்தரன் போன்றவரான, தம் த்ருஷ்ட்வா-அந்த பெருமாளைப் பார்த்து, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா:-மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு, ப்ரத்யக்ருஹ்ணந்-உபசரித்தார்கள்.

356. ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரிகோபமா: ।
ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா: ॥

ஆயதா: ச-நீண்டவைகளும, ஸுவ்ருத்தா: ச-அழகாய் திரண்டவைகளும், பரிகோபமா:-உழற்தடிக்கொப்பானவைகளும், ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:-எல்லா பூஷணங்களும் அணியத் தகுந்தவைகளுமான, பாஹவ:-திருக்கைகள், கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:-ஏன் அலங்கரிக்கப்படவில்லை.

357. ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதச்சதுர்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: ।
ராக்ஷஸோப்யேதி (ப்யேதி) பச்யத்வம் (ச்யத்வம்) அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய: ॥

சதுர்பி: ராக்ஷஸை: ஸஹ-நான்கு ராக்ஷஸர்களோடு கூடினவனாய், ஸர்வாயுதோபேத:-எல்லா ஆயுதங்களோடு கூடினவனாய், ஏஷ: ராக்ஷஸ:-இந்த ராக்ஷஸன், அஸ்மாந் ஹந்தும்-நம்மைக்கொல்லுவதற்கு, அப்யேதி-கிட்டிவருகிறான், ந ஸம்சய:-இதிலொரு ஐயமில்லை, பச்யத்வம்-பாருங்கள்.

355. ரா-ஆ-1-11. 356. ரா-கி-3-14. 357. ரா-யு-17-7

358. ராகவம் ஶரணம்.—158-வது இலக்கம்பார்க்க.

359. நிவேதயத—267-வது இலக்கம்பார்க்க.

360. வத்ய (ஶ்ய) தாமேஷ உண்டேந தீவ்ரேண ஸசிவைஃ ஸ
ஹ। ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்ரா(ஹ்ரா)தா ஹ்யேஷ
விபீஷணஃ ॥

ஹி-எக்காரணத்தால், ஏஷஃ விபீஷணஃ-இந்த விபீஷணன், ந்ருசம்ஸஸ்ய-க்ரூரனை, ராவணஸ்ய-இராவணனுடைய, ப்ராதா தம்பியோ, (அக்காரணத்தால்) இவன், தீவ்ரேண தண்டேந-க்ரூரமான தண்டத்தால், ஸசிவைஃ ஸஹ-மந்த்ரிகளோடுகூட, வத்யதாம்-கொல்லப்படட்டும்.

361. ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவைஹி நிஶாசரம் ।
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம் வர ॥

க்ஷமவதாம் வர-பொறுமையுள்ளோர்களில் ச்ரேஷ்டரான பெருமாளே! தம் நிசாசரம்-அந்த ராக்ஷஸனை, ராவணேந-இராவணனல், ப்ரணிஹிதம்-ரஹஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்டவனக, அவேஹி-அறியவேணும், (ஆகையால்) அஹம-நான், தஸ்ய நிக்ரஹம்-அவனுக்கு தண்டனையை, க்ஷமம் மன்யே-தகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன்.

362. பிஶாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம்சைவ ராக்ஷஸாந் ।
அங்குள்யக்ரேண தாந் ஹந்யா மிச்சந் ஹரிகணேச்வர ॥

ஹரிகணேச்வர-குரங்குக் கூட்டங்களுக்கு மஹாராஜரே! பிசாசாந்-பிசாசங்களாயும, தாநவாந்-அஸுரர்களாயும், யக்ஷாந்-யக்ஷர்களாயும், ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், ராக்ஷஸாந் ச ஏவ-ராக்ஷஸர்களாயுமிருக்கின்ற, தாந்-அவர்களை, அங்குள்யக்ரேண-விரல் நுனியாலே, இச்சந்-விரும்பினவனுப், (நான் இஷ்டப்பட்டால்) ஹந்யாம்-கொல்லுவேன்.

363. ஆநயைநம்—263-வது இலக்கம் பார்க்க.

360. ரா-யு-17-27. 361. ரா-யு-17-24. 362. ரா-யு-18-23, 24.

364. யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்நந்வேஷஸி மஹாவநே ।
ஸா தேவீ மம ச ப்ராணு ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம் ॥

ஆயுஷ்மந்-தீர்க்காயுஸ்ஸுள்ளவரே! மஹாவநே-இந்த மஹாரண்யத்தில், ஓஷதிம இவ-மூலிகையைத் தேடுவதுபோல், யாம்-எந்த பிராட்டியை, அந்வேஷஸி-தேடுகிறீரோ, ஸா தேவீ-அந்தப் பிராட்டியும், மம ச ப்ராணஃ-என் ப்ராணனும்-உபயம்-இரண்டும், ராவணேந ஹ்ருதம்-ராவணனல் அபஹரிக்கப்பட்டது.

365. ரக்ஷது த்வாமசேஷாணும் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரிஃ ।
யஸ்ய நாபிஸமுத்பூத பங்கஜாத் அபவத் ஜகத் ॥

அசேஷாணும் பூதாநாம்-ஸமஸ்தசராசரங்களுக்கும், ப்ரபவஃ ஸ்ருஷ்டிகாரணபூதனை, ஹரிஃ-ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனசீலனை எம்பெருமான், த்வாம் ரக்ஷது-உம்மை ரக்ஷிப்பாராக. யஸ்ய-எவனுடைய, நாபி-திருநாபியிலே, ஸமுத்பூத-பிறந்த, பங்கஜாத்-தாமரைப்பூவினின்றும், ஜகத் அபவத்-ஜகத்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ.

366. ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம ஶௌரேர் விதுரஸ்ஸமஹாமதிஃ ।

ஸஃ மஹாமதிஃ-அந்த ஜ்ஞாநாதிகனை, விதுரஃ-விதுரர், சௌரேஃ ஆஸநம்-கண்ணனுக்காக இடப்பட்ட ஆஸநத்தை, ஸம்ஸ்ப்ருசத்-நன்றாய் தொட்டுப்பார்த்தார்.

367. ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஃ (ஶ்சாஃ) தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராத
ஸ்ஸமாஹிதாஃ । ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்
தே யஶஸ்விநஃ ॥

வ்ருத்தாஃ ஸ்த்ரியஃ-முதிர்ந்தவயதுள்ள ஸ்த்ரீகளும், தருண்யஃ ச-யௌவநவயதுள்ள ஸ்த்ரீகளும், ஸாயம் ப்ராதஃ ஸமாஹிதாஃ-மாலையிலும் காலையிலும் ஜாக்ரதையோடு கூடிக்கொண்டு, ராமஸ்ய அர்த்தே-பெருமாளுக்காக, யசஸ்விநஃ-ஸம்ருதியை வேண்டினவர்களாய், ஸர்வான்தேவான்-எல்லா தேவதைகளையும், நமஸ்யந்தி-வணங்குகிறார்கள்.

364. ரா-ஆ-67-15. 365. பாரதம். 366. பா-உ-த. 367. ரா-அ-2-52

368. யந்மங்கலம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதாऽகல்பயத் புரா ।
அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்கலம் ॥

புரா-முன்பு, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயானஸ்ய-அம்ருதங்கொண்டுவரவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப் பட்டவரான, ஸுபர்ணஸ்ய-பெரிய திருவடிக்கு, யத்மங்களம்-எந்த மங்களத்தை, விநதா அகல்பயத்-விநதா தேவியானவள் பண்ணினளோ, தத்மங்களம் தே பவது-அந்த மங்களம் உனக்கு உண்டாகுக.

369. ஜாதோऽஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர ।
திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோப ஸம்ஹர ॥

தேவதேவேச:-நித்யஸூரிநிர்வாஹகனே! சங்கசக்ரகதாதர-திருவாழி திருச்சங்குகதையிவைகளை யேந்திக்கொண்டிருக்குமவரே! ஜாத: அஸி-அவதரித்தாய், தேவ-ஓ ஸ்வாமிந்! ப்ரஸாதேந-க்ருபையினால், இதம் திவ்யரூபம்-இந்த திவ்யரூபத்தை, உபஸம்ஹர-மறைக்கவேண்டும்.

370. உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்புஜம் ।
ஜாநாது மாऽவதாரம் தே கம்ஸோऽயம் திதிஜந்மஜ: ॥

ஸர்வாத்மந்-ஏ ஸர்வஸ்வாமிந்! திதி ஜந்மஜ:-அஸுரஜந்மாவான, அயம் கம்ஸ:-இந்த கம்ஸன், தே அவதாரம் மாஜாநாது-தேவரீர் அவதாரத்தை யறியவேண்டாம். ஏதத் சதுர்புஜம் ரூபம்-இந்த நான்கு புஜங்களோடு கூடிய திருமேனியை, உபஸம்ஹர-மறைத்துக்கொள்.

247 ஸூத்திரம்.

371. நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குலித்ரவாந் சரைஸ்ஸு
பூர்ணாவிஷுதீ பரந்தப: । மஹத் ய நுஸ்ஸஜ்யமபோஹ்ய
லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் பரிதோऽஸ்ய கேவலம் ॥ தத
ஸ்த்வஹம் சோத்தம சாபபாணத்ருத் (யு) தஸ்திஸ்தோऽபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: । அதந்த்ரி (பி)
பிர்ஜ்ஞாதிபிராத்தகார்முகைர்மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபால
யம்ஸ்ததா ॥

368. ரா-அ-52-33. 369. வி-பு-5-3-10. 370. வி-பு-5-3-13.
371. ரா-அ-87-22-23.

பரந்தப:-சத்ருக்களையடக்கவல்ல, லக்ஷ்மண:-இளையபெருமாள், சரை: ஸுபூர்ணௌ-பாணங்கள் நிறைந்த, இஷுதீ-இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளை, ப்ருஷ்டே நியம்ய து-முதுகில் கட்டிக்கொண்டு, தலாங்குளித்ரவாந்-தலமென்ன (தலமாவது-நாண் கயிற்றாலுண்டான அடியைத்தடுக்கும் ஒருவிதமானதோல்) விரல் சரடென்ன, இவைகளை யுடையவராய், மஹத்ஸஜ்யம தநு: அபோஹ்ய-பெரிய வில்லை நாணேற்றி தரித்துக்கொண்டு, நிசாம்-இராத்திரிமுழுவதும் அஸ்ய பரித: கேவலம அதிஷ்டத்-அந்த பெருமாளுக்கு நான்குபுரமும் காவலாய் நின்றுகொண்டிருந்தார். தத: து-அதற்குப் பிறகு, அஹம் ச-நானும், உத்தமசாபபாண ப்ருத்-உயர்ந்த பாணங்களுடன் கூடிய வில்லைத் தரித்து, அதந்த்ரிபி:-ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய், ஆத்தகார்முகை:-வில்லோடுகூடினவர்களாயிருக்கிற, ஜ்ஞாதிபி:-எனது இனத்தார்களுடன், மஹேந்த்ரகல்பம்-இந்திரனுக்கொப்பான பெருமாளை, ததா-அப்போது, பரிபாலயந்-காற்றுக்கொண்டு, யத்ர ஸ: லக்ஷ்மண:-எந்தவிடத்தில் இளையபெருமாள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாரோ, தத்ர ஸ்தித: அபவம்-அங்கெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.

254 ஸூத்திரம்.

372. தஸ்யாம் ச த்வத்க்ருபாவந் நிரவதிஜநதா விச்ரமார்ஹா
வகாசம் ஸங்கீர்ணம் தாஸ்யத்ருஷ்ணா கலிதபரிகரை:
பும்பிராநந்த நிக்நை: (வெது:) ॥ ஸ்நேஹாதஸ்யாநரக்ஷா
வ்யதிகரபயம் சார்ங்கசக்ராஸி முக்யை ராநந்தைகா
ர்ணவம் ஸ்ரீர்பவதி யுவயோ ராஜ்ஞராஸ்யாநரத்நம் ॥

ஹே ஸ்ரீ: பகவதி-ஸர்வஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீதேவியே! தஸ்யாம் ச-அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், த்வத்க்ருபாவத்-தேவரீர் க்ருபையைப்போல், நிரவதி ஜநதா-எல்லையில்லாத ஜநஸமூஹங்களுக்கு, விச்ரமார்ஹ-இளைப்பாறுவதற்குத் தகுந்த, அவகாசம்-இடத்தையுடையதும், தாஸ்யத்ருஷ்ணா கலிதபரிகரை:-கைங்கரியத்தில் ஆசையினால் க்ரஹிக்கப்பட்ட துளஸீமுதலிய வஸ்துக்களையுடையவர்

372. ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்-24.

களாயும், ஆநந்தநிக்நை:-ஆநந்த பூர்ணர்களான, பும்பி:-நித்யஸூரிகளால், ஸங்கீர்ணம்-சூழப்பட்டதும், ஸ்நேஹாத்-தேவரீர், எம்பெருமான், அந்த தேசம்முதலானதில் ஸ்நேஹத்தாலே, அஸ்தாந ரக்ஷாவ்யஸநிபி:-காரணமில்லாமல் ரக்ஷிப்பதில் ஆஸக்தர்களான, சாரங்கசக்ராஸிமுக்யை:-திருவாழி திருச்சங்கு, நந்தகம் முதலிய ஐந்து திவ்யாயுதாழ்வார்களால், அபயம்-பயமில்லாததும், ஆநந்தைகார்ணவம்-பரமாநந்தங்களுக்கு பெரிய ஸமுத்திரம்போன்றதுமான, ஆஸ்தாந ரத்நம்-மிகவுமுயர்ந்த திவ்யாஸ்தாநமண்டபமானது, யுவயோ:-தேவரீர்களிருவருக்கும், ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்,

259 ஸூத்திரம்.

373. நமோऽசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்டஜ்ஞான வைராக்யராஶ
யே । நாதாய முனயேऽகாதபகவத்பக்தி ஸிந்தவே ॥

அசிந்த்ய-மனத்தால் அளவிடக்கூடாதவைகளாயும், அத்புத-ஆச்சரியங்களாயும், அக்லிஷ்ட-வருத்தமற்றிருப்பவைகளாயுமுள்ள, ஜ்ஞான-ஜ்ஞானமும், வைராக்ய-வைராக்யமும், (இவற்றினுடைய) ராசயே-கூட்டமாயிருப்பவரும், முனயே-அவனென்றே கிடக்கும் நெஞ்சையுடையவரும், அகாதபகவத்பக்திஸிந்தவே-பகவத்பக்திக்கு நிலைக்கவொண்ணாத கடல்போன்றவருமான, நாதாய-ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பொருட்டு, நம:-நமஸ்காரத்தைச்செய்கிறேன்.

374. ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத ।

ஸ்வர்க்ககாம:-ஸ்வர்க்கத்தையடைய விரும்புகிறவன், ஜ்யோதிஷ்டோமேந-ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்கிற யாகத்தாலே, யஜேத-யாகம் செய்யக்கடவன்.

375. ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யா விஶிஷ்டதா ।
ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போகஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா ॥

அத்ர-இவ்விடத்தில், உபயோ:-ஸ்வாமிக்கும் தாஸனுக்கும், போக்தவ்யஸ்ய அவிசிஷ்டிதா-அநுபவிக்கும் வஸ்து ஸாமானமாயிருக்குமென்பது, ஸாயுஜ்யம்-ஸாயுஜ்யமென்று சொல்லப்படும், தத்ர-அந்த அநுபவிக்கிற வஸ்துவில், போகஸ்ய-அநுபவத்திற்கு, தாரதம்யவிஹீநதா-ஏற்றக்குறைத்தலில்லாமலிருப்பது, ஸார்ஷ்டிதா-ஸார்ஷ்டிதையென்று சொல்லப்படுகிறது.

373. ஸ்தோ-ர-1. 375. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்-22-அதி.

376. ஜ்ஞாநபக்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ரு (ஶ்ய) ஶ்ய
தே । கர்மபக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு ॥
கர்மஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாதப்ரமுகாஶ்ரயா ॥

ஜ்ஞானபக்த்யந்விதம்-ஜ்ஞானம் பக்தி, இவைகள் அங்கங்களாய் கூடின, கர்ம-கர்மயோகம், ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே-ஜநகசக்ரவர்த்தி முதலானோர்களிடத்தில் காணப்படுகிறது, கர்மபக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம்-கர்ம பக்திகளையங்கமாயுடைய ஜ்ஞாநயோகம், ப்ராயேண-பெரும்பாலும், பரதாதிஷு-பரதன் முதலானோர்களிடத்தில் காணப்படுகிறது, கர்மஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி:-கர்ம ஜ்ஞானங்களையங்கங்களாயுடைய பக்தியோகம், ப்ரஹ்லாதப்ரமுகாசரயா-ப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலானோரைப் பற்றியிருக்கிறது.

377. ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்ம(ஶூஹ)ணா ।

ஸ:-அந்த முக்தன், ஸர்வாந்காமாந்-தான அபேக்ஷித்த ஸகல கோரிக்கைக்களையும், விபச்சிதா-ஸர்வஜ்ஞனான, ப்ரஹ்மணாஸஹ-ப்ரஹ்மத்தோடு கூட, அஶ்நுதே-அநுபவிக்கிறான்.

378. நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷணா ।
பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா ॥

பகவத்ப்ராப்தி:-பகவதநுபவமானது, நிரஸ்தாதிசய-இதற்கு மேற்பட்டதில்லையென்னலாம்படியான, ஆஹ்லாத-ஸந்தோஷமென்ன, இவைகளின் தன்மையையே, ஏகலக்ஷணா-முக்கிய லக்ஷணமாகவுடையதாகவும், பேஷஜம்-ஸம்ஸாரதுக்க விரோதியாகவும், ஏகாந்தாத்யந்திகீ-துக்கங்கலசாததாகவும் நித்யமாகவும், மதா-சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

377. தை-உப. 2-ப்ர. 378. வி-பு-6-5-59.

266 ஸூத்திரம்.

379. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி புத்தி (த்தி) யோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ॥

யேந–எதனால், தே–முன்சொன்னவர்கள், மாம் உபயாந்தி–என்னையடைவார்களோ, தம் புத்தியோகம்–அந்த புத்தியோகத்தை, ஸததயுக்தாநாம்–எப்போதும் என்னிடத்தில்வைத்த மனதையுடையவர்களாயும், ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்–ப்ரீதியோடு பஜிக்கிறவர்களாயுமிருக்கிற, தேஷாம்–அவர்களுக்கு, ததாமி–கொடுக்கிறேன்.

380. மோக்ஷயிஷ்யாமி 112–வது இலக்கம் பார்க்க.

267 ஸூத்திரம்.

381. அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம் ।
நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி ॥

க்ருதம் சுபாசுபம் கர்ம–முன்செய்த புண்யபாபரூபகர்மங்கள், அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம்–அவசியம் அநுபவிக்கவேண்டும், கல்பகோடிசதைః அபி–அநேககோடிகல்பங்களானாலும், அபுக்தம் கர்ம ந க்ஷீயதே–அநுபவியாமல் நசியாது.

273 ஸூத்திரம்.

382 தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேஶிதாத்மா கதமந்யதிச்ச (ஹ) தி । ஸ்திதேऽரவிந்தே மகரந்தநிர்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥

தவ–தேவரீருடைய: அம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே–தேனே மலருந்திருவடித்தாமரைகளில், நிவேசிதாத்மா–போக்யதையில் அழுந்தின நெஞ்சு, அந்யத் கதம் இச்சதி–மற்றொரு க்ஷுத்ரவிஷயத்தை யெப்படி விரும்பும், விரும்பாது (அதெதுபோலவெனில்) மதுவ்ரதః–மதுவே ஜீவநமான வண்டு, மகரந்தநிர்பரே அரவிந்தே ஸ்திதே ஸதி–தேன்நிறைந்த தாமரைப்பூவானது நில்லா நிற்கச்செ

379. ஸ்ரீகீதை–10–10. 382. ஸ்தோ–ர–27.

ய்தே, இக்ஷுரகம்–கிட்டுகையேயரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்குநனைக்கப் போராதேயிருக்கிற முள்ளிப்பூவை, ந வீக்ஷதே ஹி–கண்ணாலும் பாராதன்றே!

274 ஸூத்திரம்.

383. மத்பக்தைஸ்ஸஹஸம்வாஸஸ்ததபாவே (ஸ) மயாऽபிவா ॥

மத்பக்தைః ஸஹஸம்வாஸః–என்னடியார்களோடு கூடி வாசம் பண்ணு, ததபாவே–அது கிடைக்காதபக்ஷத்தில், மயா அபிவா–என்னோடாவது வாஸம் பண்ணு.

384. ராமாநுஜாங்க்ரி (ஶ்ரி) ஶரணோऽஸ்மி குலப்ரதீபஸ்த்வா ஸீத்ஸயாமுநமுநேஸ்ஸச நாதவம்ஶ்யः । வம்ஶ்யः பராங்குஶமுநேஸ்ஸச ஸோऽபி தேவ்யாः தாஸஸ்தவேதி வரதாஸ்மி தவேக்ஷணீயः ॥

ஹே வரத–எ தேவப்பெருமாளே! ராமாநுஜாங்க்ரிசரணः அஸ்மி–இராமாநுஜருடைய திருவடிகளையே உபாயமாகவுடைத்தாயிருக்கிறேன், ஸः து–அவரோ, யாமுனமுனேः–ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய, குலப்ரதீபः ஆஸீத்–வம்சத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவராக இருந்தார். ஸ ச–அந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், நாதவம்ச்யः–ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வம்சத்தில் பிறந்தவர், ஸः ச–அந்த நாதமுனிகளும், பராங்குசமுனேः வம்ச்யः–ஆழ்வாருடைய வித்யாவம்சத்தில் பிறந்தவர், ஸோபி அந்த ஆழ்வாரும், தவ தேவ்யாः தாஸः–தேவரீருடைய பிராட்டிக்கு தாஸபூதர், இதி ஆகையினால், தவ ஈக்ஷணீயः அஸ்மி–தேவரீருடைய கடாக்ஷபாத்திரனாயிருக்கிறேன்.

385. ஸசாசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேயः ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா ஹமவத்தः ॥

ஸச ஆசார்யவம்சः ஜ்ஞேயः–ஆசாரியனுடைய அந்த வம்சமானது தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், அசார்யாணம் அஸௌ அ

383. பகவச்சாஸ்த்திரம். 384– வரதராஜஸ்தவம்–102. 385, ரஹஸ்யாம்நாய ப்ராஹ்மணம்.

ஸைா இதி-ஆசார்யர்கள் நடுவில் ஒன்றானின்றென்று, ஆபகவத்தஃ-இவ்விதமாய் எம்பெருமானளவும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

386. த்வ (அ) யமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா ।
அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடு கூட எப்போதும் மந்த்ரரத்நத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

387. ஸாவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்ததஃ ।
ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஶிலஹாரீ ஶிலம் யதா ॥

ஶிலஹாரீ ஶிலம் யதா-உதிரி நெல்லைப் பொருக்கி சாப்பிடுகிறவன் உதிரி நெல்லைப்பொருக்குவதுபோல, மஹதாம்-ஜ்ஞானிகளுடைய, ஸுவ்யாஹ்ருதாநி-குற்றமற்ற வசநங்களையும், ஸுக்ருதாநி-அப்படிப்பட்ட அநுஷ்டாநங்களையும், தீரஃ-க்ரஹிக்க சக்தியுள்ள ஜ்ஞானி, ததஃ ததஃ-அததிலிருந்து, ஸஞ்சிந்வந் ஆஸீத-ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும்.

236 ஸூத்திரம்.

388. ஶ்ருதிஃ 115-வது இலக்கம் பார்க்க.

389. அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச । ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதாஸ்தாபநாய ச ॥ ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கி (ஶ்ரீ) ணஃ । மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாऽபி ந லங்வயேத் ॥ யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்। லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம பஹுஸஸ்ய விவர்த்தி (நீ) நீம் ॥ லங்வயந் ஶூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷாऽபி தாம் ப்ரதி । ஏவம் விலங்வயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம் ॥ ப்ரியோऽபி ந ப்ரியோமேऽஸௌ மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத் । உபாயத்வக்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீஃ ॥

தர்மாணாம்-வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களுடைய, அ

விப்லவாய-லோபித்துப் போகாமலிருப்பதற்கும், குலஸ்ய-குலதர்மங்களுடைய, பாலநாய ச-பரிக்ரஹார்த்தமாகவும், மர்யாதாஸ்தாபநாய ச-கட்டுப்பட்டை ஸ்தாபிப்பதற்கும், தேவதேவஸ்ய-தேவதேவனான, சார்ங்கிணஃ-திருக்கையில், சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடையவனுமான, விஷ்ணோஃ மம-எம்பெருமானுக்கும எனக்கும், ப்ரியாய ச-ப்ரீதியின் பொருட்டும், மநீஷீ-ஜ்ஞாநாதிகன், வைதிகாசாரம்-வேததத்தில் சொன்ன தர்மாநுஷ்டானத்தை, மநஸா அபி ந லங்கயேத்-மனதாலுங்கூட அதிக்ரமிக்கக்கூடாது, (ஏனென்றால்) லோகோபயோகிநீம்-உலகத்திற்கு உபயோகமானதும், ரம்யாம்-நிர்மலமாயும், குஸஸ்ய விவர்த்திநீம்-அநேகம் பயிர்களை விளையும்படிச்செய்வதாயும், ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்-அரசனால் செய்யப்பட்டிருக்கிற, நதீம்-கால்வாயை, ராஜ்ஞஃ வல்லபஃ-ராஜாவுக்கு ப்ரியனான ஒருவன், (மந்திரி முதலானோர்கள்) தாம் ப்ரதி அநபேக்ஷஃ அபி-அக்கால்வாயைத் தான் அபேக்ஷியாதவனாகிலும், லங்கயந்-துற்பது முதலியவற்றைச்செய்தால், யதா ஶூலம் ஆரோஹேத்-எப்படி கழுவிலே யேற்றுவானோ, ஏவம்-அப்படியே, வேத நிர்மிதாம்-வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட, மர்யாதாம்-தர்மங்களின் வ்யவஸ்தைகளை, விலங்கயந்-அதிக்ரமித்த, மர்த்யஃ-மனிதன், மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத்-என்னுடைய ஆஜ்ஞையைத் தாண்டினபடியாலே, மே ப்ரியோऽபி-எனக்கு இஷ்டனானபோதிலும், அப்ரியஃ-அவன் எனக்கிஷ்டனல்லன், (ஆனால்) ஸுதீஃ-பெரியோர்கள், தத்ர-அத்தர்மாநுஷ்டான விஷயத்தில், உபாயத்வக்ரஹம்-உபாயமென்கிற புத்தியை, மனஸா-மனதாலும், வர்ஜயேத்-விடவேண்டும்.

280 ஸூத்திரம்.

390. ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநஃ பரமம ஸாம்யமுபைதி ।

ததா-அப்போது, வித்வான்-உபாஸகன், புண்யபாபே விதூய

புண்ய பாபங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு, நிரஞ்ஜநம்-அழுக்கற்ற, பரமம் ஸாம்யம்-அந்த ஈச்வரனோடு ஸாம்யத்தை, உபைதி-அடைகிறான்.

231 ஸூத்திரம்.

391. அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுப பத்திஃ ।

அகிஞ்சித்கரஸ்ய-கிஞ்சித்காரமில்லாதவனுக்கு, சேஷத்வாநுப பத்திஃ-சேஷத்வம் ஸித்தியாது.

284 ஸூத்திரம்.

392. யாஃக்ரியாஃ ஸம்ப்ரயுக்தாஃ ஸ்யுரேகாந்தகதபுத்திபிஃ ।
தாஸ்ஸர்வாஶ்ஶிரஸா தேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணா (க்ருஹ்ணா)தி
வை ஸ்வயம் ॥

ஏகாந்தகத புத்திபிஃ-பரமைகாந்திகளால், யாஃக்ரியாஃ-எந்த கைங்கரியங்கள், ஸம்ப்ரயுக்தாஃ ஸ்யுஃ-செய்யப்பட்டனவோ, தாஃ ஸர்வாஃ-அக் கைங்கரியங்களெல்லாவற்றையும், தேவஃ ஸ்வயம்-எம்பெருமான்தானே, சிரஸா ப்ரதி க்ருஹ்ணாதி-தலையால் அங்கிகரிக்கிறான்.

287 ஸூத்திரம்.

393. ஸூக்தவத்ஸூ-287-வது இலக்கம்பார்க்க.

394. ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ ।
தந்யோ஽ஹ மர்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோப ஜீவநஃ ॥

ப்ரஸாதபரமௌ-அதிகமாக க்ருபையை யுடையவர்களான, நாதௌ-ஸர்வேச்வரர்களான, கண்ணன் நம்பிமூத்தபிரானும், மம கேஹம் உபாகதௌ-அதி நீசனான என்னுடைய குடிசையைத்தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். தந்யஃ அஹம்-அத்தால் தன்னியனான அடியேன், அர்ச்சயிஷ்யாமி-பூஜிக்கப்போகிறேன், இதி மால்யோப ஜீவநஃ ஆஹ-இப்படியாக புஷ்பம் வித்து ஜீவிக்கும் மாலாகாரன் சொன்னான்.

392. பாரதம். 394. வி-பு-5-9-20.

395. ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே ।
ஆவயோர்காத்ர ஸத்ரு (ஶ்ரு) ஶம் தீயதாமநுலேபநம் ॥

ஹே ருசிராநநே-அழகு பொருந்திய முகமுடையவளே! ஸுகந்தம்-நல்ல வாஸனையுடையதும், ராஜார்ஹம்-அரசர்களுக்குத் தகுந்ததும், ருசிரம்-உயர்ந்ததும், ஆவயோஃ காத்ர ஸத்ருசம்-எங்களிருவர் திருமேனிக்குத் தகுந்ததுமான, ஏதத் அநுலேபநம்-இந்த சந்தனமானது, தீயதாம்-கொடுக்கப்படட்டும்.

291 ஸூத்திரம்.

396. ந யர்மநிஷ்டோऽஸ்மி நசாத்மவேதீ ந ஹக்திமான் த்வச்
சரணாரவிந்தே । அகிஞ்சநோऽநந்யகதிஶ்ஶரண்ய த்வத்
பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே (ஶ்யே) ॥

ந தர்மநிஷ்டஃ அஸ்மி-கர்மயோகத்தில் நிஷ்டையுடையவனல்லேன், நச ஆத்மவேதீ-ஜ்ஞானயோக முடையவனல்லேன். தவச்சரணாரவிந்தே-தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளில், ந பக்திமான்-அநவரதபக்தியுடையவனல்லேன். அகிஞ்சநஃ-கைமுதலற்றவன், அநந்யகதிஃ-வேறு ரக்ஷகனில்லாதவன், சரண்ய-ஓ ரக்ஷகனே! த்வத்பாதமூலம்-தேவரீர் திருவடிகளை, சரணம் ப்ரபத்யே-உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன்.

397. ஸத்கர்ம நைவ கில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி வித்யா(ஶ்யா)ப்ய
வத்ய (ஶ்ய) ரஹிதா நது வித்ய(ஶ்ய)தே மே। கிஞ்ச த்வ
ஶ்ஞ்சித பதாம்புஜ ஹக்திஹீநஃ பாத்ரம் ஹவாமி ஹக
வந் ஹவதோ ஶயாயாஃ ॥

ஹே பகவந்-ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணா! கிம்சந ஸத்கர்ம-யஜ்ஞம் தானம் முதலிய நல்ல கர்மங்களில் கொஞ்சமேனும், நைவ ஸஞ்சிநோமி கில-ஸம்பாதிக்கிறேனில்லை, மே-எனக்கு, வித்யா அபி-ஜ்ஞானமும், அவத்யரஹிதா-ஸம்சயம் முதலான தோஷங்களில்லாததாய், நது வித்யதே-இல்லை. கிம் ச-பின்னும், த்வதஞ்சி

395. வி-பு-5-20-3. 396. ஸ்தோ-ர-22. 997. வைகுண்டஸ்வம்-88.

த பதாம்புஜ பக்திஹீநஃ-தேவரீருடைய பூஜ்யமான திருவடித்தாமரைகளில் பக்தியில்லாத நான், பவதஃ கயயாஃ-தேவரீர் தயைக்கு, பாத்ரம் பவாமி-பாத்திரனாக ஆகிறேன்.

398. யஃ ஸர்வஜ்ஞஃ ஸர்வவித் ।

யஃ-எவர், ஸர்வஜ்ஞஃ-ஸர்வ வித்-எல்லாவற்றையும் ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாரத்தாலும் அறிந்தவரோ.

399. அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஸுஃ ।

அவிஜ்ஞாதா-ஆச்ரிதர்களுடைய தோஷங்களை தெரிந்துகொள்ளாதவன், ஸஹஸ்ராம்சுஃ-அபரிமிதமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன்.

400. அவிஜ்ஞாதாஹி பகவான் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷணஃ ।
ஸதாஜகத் ஸமஸ்தம்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்திதஃ॥

கமலேக்ஷணஃ-தாமரைக் கண்ணனை எம்பெருமான், ஸதா எப்பொழுதும், ஸமஸ்தம் ஜகத் ச-எல்லா ஜகத்துக்களையும், ஹ்ருதிஸ்திதஃ-மனத்திலிருந்து, பச்யந் அபி-பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே, பக்தாநாம் ஹி-பக்தர்களுடைய, ஆகஸ்ஸு-பாபங்களில், அவிஜ்ஞாதாஹி-அறியாதவனன்றோ!

401. பராஸ்ய ஸக்திர்விவிதைவ ஸ்ரூயதே ।

அஸ்ய-இந்த ஈச்வரனுடைய, பராசக்திஃ-உயர்ந்த ஸாமர்த்தியமானது, விவிதைவ-அநேகவிதமாக, ச்ரூயதே-வேதங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

402. ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி ।

ஸமஸ்த ஜந்துக்களையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது.

403. பரத்ர (த்ர) வ்யேஷ்வ பித்யா (த்யா) நம மநஸாऽநிஷ்ட சிந்தநம் । விதயாऽபிநிவேஸஸ்ச த்ரிவிதம் கர்மமானஸம்॥

398. மு-உ-1-1. 399. ஸஹஸ்ரநாமம். 401. ச்வேதா-உப. 403. மநுஸ்-12-5.

பாருஷ்ய மந்ருதம் சைவ பைசுநஞ்சைவ ஸர்வசஃ ।
அநிபத்த(ஃ) ப்ரலாபஸ்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம்॥
அதத்தாநாமுபாதாநம் ஹிம்ஸா சைவாவிதாநதஃ ।
பரதாரோபஸேவாச ஸாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம் ॥

பரத்ரவ்யேஷு அபித்யாநம்-பரத்ரவ்யத்தை யபேக்ஷிப்பதும், மநஸா அநிஷ்ட சிந்தநம்-மனத்தால் இதரர்களுக்கு இஷ்டமில்லாததைச் சிந்திக்கிறதும், விததாபிநிவேசஃ ச-வேதவிருத்தமான அக்கிரமங்களை இச்சிப்பதும், த்ரிவிதம் மானஸம் கர்ம-என்கிற மூன்று விதமான கர்மம் மனஸ்ஸால் செய்யப்படுமவை, பாருஷ்யம்-கொடிய வாக்கியங்களும், அந்ருதம் சைவ-பொய்யும், ஸர்வசஃ பைசுநம்ச-எல்லா விதத்தாலும் கோள் சொல்லுவதும், அநிபத்த ப்ரலாபஃ ச-சாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்படாதே வார்த்தை சொல்வதும், வாங்மயம் சதுர் விதம் ஸ்யாத்-(என்று) வாக்கினால் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் நான்கு விதம், அதத்தாநாம் உபாதாநம்-ஒருவன் இஷ்டப்பட்டுக்கொடுக்காத த்ரவ்யத்தை எடுப்பதும், அவிதாநதஃ ஹிம்ஸாச-சாஸ்திரத்தில் விதியாத ஹிம்ஸை பண்ணுவதும், பரதாரோபஸேவாச-பிறர் மனைவியோடு கலப்பதும், சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்மிருதம்-சரீரத்தாலே செய்யப்பட்ட பாபங்கள் மூன்றுவிதமென்று நினைக்கவேண்டும்.

303 ஸூத்திரம்.

404. யேது ஸாமான்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் ।
தே வை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஃ ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருதாஃ ॥ யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே । ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ரதிவாகரம் ॥

யேது-எவர்கள், புருஷோத்தமம்-ஸர்வேச்வரனை, ஸாமாந்யபாவேந-தேவதாந்தரங்களோடு ஒக்க ஸமானன் என்கிற புத்தியால், மந்யந்தே-நினைக்கின்றார்களோ, தே வை-அவர்கள், பாஷண்டிநஃ ஜ்ஞேயாஃ-பாஷண்டிகளென்று நினைக்கத்தக்கவர்கள். ஸர்வ

கர்ம பஹிஷ்க்ருதா:-அவர்களையெல்லாக் கர்மங்களினின்றும் வெளிப்படுத்தவேண்டும். ய: து நாராயணம் தேவம்-எவன் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை, ஸாமாந்யேந அபிமந்யதே-தேவதாந்தரங்களோடு ஸமானனென்று நினைக்கின்றானோ, ஸ:-அவன், யாவச்சந்த்ர திவாகரம்-ஸூரியன் சந்திரனிருக்கும் வரையில், கோரம் நரகம் யாதி-கொடிய நரகத்தை அடைகின்றான்.

405. அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா ।

ஸர்வாத்மா-எல்லாவற்றையும் சரீரங்களாகவுடைய பகவான், ஜநாநாம்-ஜநங்களுடைய, அந்த: ப்ரவிஷ்ட:-அந்தர்யாமியாய் இருந்துகொண்டு, சாஸ்தா-நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

406. தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் ।

ஈச்வராணாம்-ஈச்வரரென்று பெயருடையவர்களுக்கு எல்லாம், பரமம்-ச்ரேஷ்டராயும், மஹேச்வரம்-பெரிய ஈச்வரனாயிருக்கிற, தம்-அந்த பகவானை,

407. ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ரு (ஶ்ரு) ஶ்யதே ।

தத் ஸம:-அவனுக்கு ஒப்பானவனும், அதிக: ச-அதிகனானவனும், ந த்ருச்யதே-காணப்படவில்லை.

408. அங்க்ரி-12-வது இலக்கம்பார்க்க.

409. அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் ।
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥

அஜ: அபி ஸந்-பிறப்பில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும், அவ்யயாத்மா அபி ஸந்-அழிவில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும், பூதாநாம்-ஜந்துக்களுக்கு, ஈஶ்வர: அபி ஸந்-நாயகனாயிருந்த போதிலும், ஸ்வாம்-தன்னுடையதான, ப்ரக்ருதிம்-பிரகிருதியை, அதிஷ்டாய-அடைந்து, ஆத்மமாயயா-என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால், ஸம்பவாமி-அவதரிக்கின்றேன்.

---

405. ஆரணம்-3-20. 406. ஶ்வேதாஶ். 407. ஶ்வேதாஶ். 6.
409. ஸ்ரீகீதை-4-6.

410. யோऽந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே ।
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா ॥

ய:-எவனாகிலும், (வர்ணாச்ரம நியமமில்லை.) அந்யதா ஸந்தம் ஆத்மாநம்-பகவச்சேஷமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை, அந்யதா-ஸ்வதந்த்ரமாக, ப்ரதிபத்யதே-நினைக்கின்றானோ, ஆத்மாபஹாரிணா தேந-ஆத்மாவை அபஹரித்த அத்திருடனால், கிம் பாபம்-என்னபாபம் தான், ந க்ருதம்-செய்யப்படவில்லை. (அதாவது எல்லா பாபங்களும் செய்தவனாகின்றான்.

306. ஸூத்திரம்.

411. ஸஹவஉஸஹநீயாமஸி-121-வது இலக்கம்பார்க்க.

307. ஸூத்திரம்.

412. உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம் ।
ஆஸ்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் ॥

ஸர்வே ஏதே-ஸமஸ்தர்களான இந்த நால்வரும், உதாரா: ஏவ-உதாரர்களே. ஜ்ஞாநீ து-ஜ்ஞானமுடையவனோவென்றால், மே ஆத்மா ஏவ-எனக்கு ஆத்மாவென்றே, மதம்-என் எண்ணம், ஹி-ஏனென்றால், ஸ:-அந்த ஜ்ஞாநி, யுக்தாத்மா-என்னையே த்யானஞ் செய்பவன், மாமேவ-என்னையே, அநுத்தமாம்-ச்ரேஷ்டமான, கதிம்-கதியாக, ஆஸ்தித:-நினைத்திருக்கின்றான்.

315. ஸூத்திரம்.

413. ஐஹலௌகிகைஶ்வர்யம் ஸ்வர்காத்ய (ஶ்ர) ம் பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் பகவந்தம் ச மந்த்ரோऽயம் ஸாதயிஷ்யதி ॥

ஐஹலௌகிகம் ஐச்வர்யம்-பசு புத்ரதநாதி ரூபமான இஹலோக ஐச்வர்யத்தையும், ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம்-ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான பரலோகைச்வர்யத்தையும், கைவல்யம்-கை

---

410. பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி. 412. ஸ்ரீகீதை-7-18.
413. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம்.

வல்லியத்தையும், பகவந்தம் ச-பகவதநுபவத்தையும, ஸாதயிஷ்யதி-ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.

414. ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்த: ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: ।
மதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம அபுநர்பவகாங்க்ஷிணாம் ॥

ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்த:-ஸமஸ்த வேதாந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:-ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக்கடக்கவைப்பதுமான, அஷ்டாக்ஷர:-திருவஷ்டாக்ஷர மந்தரமானது அபுநர்பவகாங்க்ஷிணாம்-மீண்டும் பிறக்கவிருப்பமில்லாத, ந்ருணாம்-மனிதர்களுக்கு, கதி:-புகலிடம்.

415. மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ர: குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் । பவித்ரம வ பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர: ஸநாதந: ॥

ஸநாதந: மூலமந்த்ர:-அநாதியான மூலமந்த்ரமானது, மந்த்ராணாம் பரம: மந்த்ர:-மந்திரங்களுக்குள் மிக உயர்ந்த மந்த்ரம், குஹ்யாநாம் உத்தமம் குஹ்யம்-ரஹஸ்யங்களுக்குள் உயர்ந்த ரஹஸ்யம், பவித்ராணாம் பவித்ரம் ச-பரிசுத்தமானவைகளுக்குள் மஹாபரிசுத்தமானது.

321 ஸூத்திரம்.

416. குருஶுஶ்ருஷயா வித்யா (த்யா) புஷ்கலேந தநேநவா।
அதவா வித்ய(த்ய)யா வித்யா சதுர்தம் நோபலப்யதே ॥

வித்யா-வித்யையானது, குருசுச்ருஷயா-ஆசாரியகைங்கரியத்திலாவது, புஷ்கலேந தநேந வா-அதிக தநத்திலாவது, அத வா-இல்லாவிட்டால், வித்யயா வித்யா-ஒரு வித்யையைச்சொல்லி வேறு வித்யையைப்பெறலாம். சதுர்த்தம் ந உபலப்யதே-இவைகளைத் தவிர நான்காவது வழியில்லை.

417. இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே।
ஜ்ஞானம் விஜ்ஞான ஸஹிதம் யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத் ॥

415. விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதா. 416. கச்யபஸம்ஹிதை.
417. ஸ்ரீகீதை-9-1.

யத் ஜ்ஞாத்வா-எதையறிந்து, அசுபாத்-ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, மோக்ஷ்யஸே-விடப்படுவாயோ, குஹ்யதமம்-அதிரஹஸ்யமான, விஜ்ஞான ஸஹிதம்-உபாஸனையுடன் கூடிய, இதம் ஜ்ஞானம்-இந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை, அநஸூயவே தே-அஸூயையில்லாத உனக்கு, ப்ரவக்ஷ்யாமி-சொல்லுகின்றேன்.

418. அஸூயா ப்ரஸவபூ:. 119-வது இலக்கம் பார்க்க.

322 ஸூத்திரம்.

419. குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம (ஹ்ம) குருரேவ பரா கதி: । குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம் ॥
குருரேவபர: காம: குருரேவ பரம் தநம் । யஸ்மாத் தது பதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: ॥

குருரேவ-ஆசார்யனே, பரம ப்ரஹ்ம-பரமாத்மா (அவ்வண்ணம் பக்தியுடன் பூஜை செய்யத்தக்கவன்). குருரேவ-ஆசார்யனே. பரா கதி:-நற்கதி (அவ்வண்ணம் சென்றடையத்தக்கவன்) குருரேவ-ஆசார்யனே, பராவித்யா-ப்ரஹ்ம வித்தை (அவ்வண்ணம் உபாஸனை செய்யத்தக்கவன்) குருரேவ பராயணம-ஆசார்யனே புகலிடம், குருரேவ-ஆசார்யனே, பர:காம:-சிறந்த காமம் (அவ்வண்ணம் விரும்பத்தக்கவன்). குருரேவ-ஆசார்யனே, பரம் தநம்-சிறந்த பொருள் (அவ்வண்ணம் பாதுகாக்கததக்கவன்). அஸௌ-இந்த ஆசாரியன், யஸ்மாத்-யாதொரு காரணத்தாலே, ததுபதேஷ்டா-அந்தத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்தானோ, தஸ்மாத்-அந்த காரணத்தாலே, குரு:-அந்த ஆசார்யனே, குருதர:-ஆசாரியர்களெல்லோரிலும் சிறந்தவன்.

420. ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸஹாஷ்டாக்ஷரதோ குரு: ।
இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:॥

ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம-இஹலோக பரலோக ஐஶ்வர்யங்களெல்லாம், அஷ்டாக்ஷரத:-அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்த, ஸசகுரு:-அந்த ஆசாரியனே, இதி ஏவம்-இந்த ப்ரகாரம

419. கச்யபஸம்ஹிதை.

க, யே-எவர்கள், நமங்யந்தே-நினைக்கவில்லையோ, தே-அவர்கள், மநீஷிபி:-பெரியோர்களாலே, த்யக்தவ்யா:-விடத்தகுந்தவர்கள்.

323 ஸூத்திரம்.

421. மாதாபிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதிஸ்ஸர்வம யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் । ஆத்ய (ஸ்ய) ஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி (த்வ) யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா (ஸ்நா) ॥

மதந்வயாநாம்-வித்யையாலும், ஜன்மத்தாலும் என் வம்ச ஸம்பந்திகளுக்கு, யதேவ-எந்த ஸ்ரீபாதுகளமே, நியமேன-எக்காலத்திலும், மாதா-ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவும், பிதா-ஹிதத்தை வேண்டியிருக்கும் தந்தையும், யுவதய:-மனதிற்கு இனியரான ஸ்திரீகளும், தநயா:-பக்குவதசையில் பாதுகாக்கும் புத்ரர்களும், விபூதி:-இவ்வெல்லாவற்றையும் நன்றாக்கும் செல்வமும், ஸர்வம்-மற்றெல்லா நலமும ஆக ஆகின்றனவோ, ஆத்யஸ்ய-ப்ரதமாசார்யரும், ந: குலபதே:-ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்ரு குலமே குலமாகிறாப்போல ஸ்ரீமந்நாதமுனி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான நம்முடைய குலத்திற்கு கோத்ர முனிவருமான நம்மாழ்வாருடையனவாயும், வகுளாபிராமம்-திருமகிழ் மாலையாலே அழகுள்ளனவாயும், ஸ்ரீமத்-ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸோடு நித்யமும் கூடினவையாயும, தத்-பேசி முடிக்க வொண்ணாத மஹிமையுள்ளனவாயும விளங்குகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட, அங்க்ரியுகளம்-திருவடியிணையை, மூர்த்நா-சிரஸினாலே, ப்ரணமாமி-தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

334 ஸூத்திரம்.

422. அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் । அஹமந்நாதோऽஹமந்நாதோऽஹமந்நாத: ॥

421. ஸ்தோ-ர-5.

அஹம்-நான், அந்நம்-சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, அஹம்-நான், அந்நாத:-அந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன். (அதாவது) நான் பரமாத்மாவுக்கு போக்யபூதன், நான் பரமாத்மாவாகிற போக்யத்தை அநுபவிக்கிறவன்.

337. ஸூத்திரம்.

423. ஶரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ(ஹ்ய) நிவேதயேத் ।

ஸத்குருப்ய:-ஸதாசாரியன்பொருட்டு, சரீரம்-உடலையும், அர்த்தம்-பொருளையும, ப்ராணம் ச-ஆவியையும், நிவேதயேத்-ஸமர்ப்பிக்கக்கடவது.

347 ஸூத்திரம்.

424. கிம் தேந—410-வது இலக்கம்பார்க்க.

348. ஸூத்திரம்.

425. விவித்ராதேஹ—234-வது இலக்கம்பார்க்க.

426. மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ । த்ரிஷு பக்திஸ்ஸதா கார்யாஸாஹி ப்ரதமஸாதநம் ॥

மந்த்ரே-மந்த்ரத்தினிடத்திலும், தத் தேவதாயாம் ச-அதினுடைய தைவத்தினிடத்திலும், ததா-அப்படியே, மந்த்ரப்ரதே-மந்த்ரத்தை உபதேசித்த, குரௌ-ஆசாரியனிடத்திலும், த்ரிஷு-இம் மூன்றினிடத்திலும், பக்தி:-பக்தியானது, ஸதா-எப்போதும், கார்யா- (ஒவ்வொன்றைக்காட்டிலும் மேன்மேல் அதிசயித்து) செய்யத்தக்கது. ஸாஹி-அந்தபக்தியல்லவா, ப்ரதமஸாதனம்-முதலான ஸாதனம் (முக்கிய உபாயம்)

427. மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத் ।

மந்த்ரநாதம்-மந்த்ரதேவதையும், குரும்-ஆசாரியனையும், மந்த்ரம்-மந்த்ரத்தையும், ஸமத்வேந அநுபாவயேத்-ஸமமாக அறியவேணும்,

422. தை-உப-10-6. 426. விஷ்ணுதத்வம்.

428. யதிமே ப்ரஹ்ம (ஸூ) சர்யம ஸ்யாத்

ப்ரஹ்மசர்யம்_பிரஹ்மசரிய விருதம், யதிமேஸ்யாத்-இருக்கும்பக்ஷத்தில்.

429. காமாத் கோபயோ பயாத் கம்ஸ: த்வேஷாச் சைத்யா
(த்யா) தயோ ந்ருபா: । ஸம்பந்தாத் வ்ருஷ்ணய: ஸ்நே
ஹாத் யூயம் பக்த்யா வயம் ந்ருப ॥

ஹே ந்ருப-ஓ வேந்தனே! கோப்ய:-கோபஸ்திரீகள், காமாத்_காமத்தினாலும், கம்ஸ:-கஞ்சன், பயாத்_அச்சத்தினாலும், சைத்யாதய: ந்ருபா:-சிசுபாலன் முதலான வேந்தர்கள், த்வேஷாத்_பகையினாலும, வ்ருஷ்ணய:-யாதவர்கள், ஸம்பந்தாத்-உறவினாலும், யூயம்_நீங்கள், ஸ்நேஹாத்-நட்பினாலும், வயம்-நாங்கள், பக்த்யா_பக்தியினாலும், (புனிதர்களாயினோம்)

358. ஸூத்திரம்.

430. அமர்யாத:-119-வது இலக்கமபார்க்க.

431. வித்வேஷமாநமதராக விலோபமோஹாத்யா (த்யா) ஜா
நபூமிரஹமத்ர பவே நிமஜ்ஜந் । நிர்த்வந்தவநித்ய
நிரவத்ய மஹாகுண த்வாம் ஹஸ்தீஶ கத்ஸ்ராயிது மீ
க்ஷிது மீப்ஸிதும் வா ॥

வித்வேஷ_வியாஜமில்லாத வைரமென்ன, மாந-குலாதிகளாலுண்டான கர்வமென்ன, மத_மதமென்ன, ராக_விஷயங்களில் ஆசையென்ன, விலோப-அதிக லோபமென்ன, மோகம்_விஷயாதி மோகமென்ன, ஆதி-இவை முதலானவைகளுக்கு, அஜ்ஞானபூமி:-ஜென்மபூமியாயும், அத்ரபவே_இந்த ஸம்ஸாரத்தில், நிமஜ்ஜன்-முழுகிக்கொண்டிருக்கிற, அஹம்-நான், நிர்த்வந்தவ-ஶத்ருசமில்லாததாயும், நித்ய_நித்யமாயும், நிரவத்ய-தோஷமில்லாததாயுமிருக்கிற, மஹாகுண-அபரிச்சின்னமான குணங்களையுடைய, ஹே ஹஸ்தீச-ஹே வரதனே, த்வாம்-தேவரீரை, ஈக்ஷிதும்-சேவிப்ப

429. பாகவதம். 431. வர-ஸ்தவ-76.

தற்கும், ஈப்ஸிதும் வா-இச்சைப்படுதற்கும், க:-எவன், (ஒன்றுக்கும் அதிகாரியல்லன்.)

432. அதிக்ராமந்-121-வது இலக்கம்பார்க்க.

433. ஶ்ரீரங்கேஶ த்வத்குணாநாமிவாஸ்மத்தோஷாணாம் க:
பாரத்ரு(த்ரு)ஶ்வா யதோஹம்। ஓகே மோகோதந்யவத்
த்வத்குணாநாம் த்ருஷ்ணபூரம் வர்ஷதாம் நாஸ்மி பாத்ரம் ॥

ஹே ரங்கேச-ஏ நம்பெருமாளே! த்வத்குணாநாம் இவ-தேவரீருடைய குணங்களுக்குப்போல, அஸ்மத் தோஷாணாம்-எங்களுடைய தோஷங்களுக்கும், பாரத்ருச்வா_கரையறிந்தவன், க:-எவன், யத:-யாதொன்றாலே, அஹம்_நான், ஓகே-ப்ரவாஹத்தில், மோகோதந்யவத-வியர்த்தமான தாஹம்போல, த்ருஷ்ணபூரம்_மனோரதித்தார் மனோரதத்தளவும், வர்ஷதாம்-வர்ஷிக்கிற, த்வத்குணாநாம்-தேவர் குணங்களுக்கு, பாத்ரம்-பாத்திரமாக, நாஸ்மி-ஆகிறேனல்லேன்.

434. மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் ।
கதயந்தஶ்சமாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥

மச்சித்தா:-என்மீதே மனமுடையவர்களாகியும், மத்கதப்ராணா:-என்னைவிட்டு கலாதவுயிருடையவர்களாகியும், பரஸ்பரம்-ஒருவருக்கொருவர், போதயந்த:-என்னுடைய குணங்களையே புகழ்ந்து மகிழ்ந்துரைப்பவர்களாகியும், மாம் நித்யம் கதயந்த: ச-என்னையே எப்பொழுதும் கீர்த்தனம்பண்ணுபவர்களாகியும், துஷ்யந்தி ச-உரைப்பவர்களுடனும் மகிழ்கின்றனர்கள், ரமந்தி ச-கேட்பவர்களுடன் மகிழ்கின்றனர்கள்.

435. வஶீவதாந்யோ குணவான் ருஜு: ஶுசி: ம்ருதுர்தயா
ளுர் மதுர: ஸ்திரஸ்ஸம:.। க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ்த்வமஸி
ஸ்வபாவத: ஸமஸ்தகல்யாண குணாம்ருதோததி: ॥

433. ஶ்ரீரங்-ஸ்த-உத்-94. 434. ஶ்ரீகீதை. 435. ஸ்தோ-18.

வசீ-ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் தாழநிற்கிறவனாய், வதாந்யஃ-பரமோதாரனாய், குணவாந்-ஸௌசீல்யமுள்ளவனாய், ருஜுஃ-ஏகரூபனாய், சுசிஃ-பாவ சுத்தியுள்ளவனாய், ம்ருதுஃ-மார்த்தவமுள்ளவனாய், தயாளுஃ-தயையுள்ளவனாய், மதுரஃ-இனியனாய், ஸ்திரஃ-அப்ரகம்ப்யனாய், ஸமஃ-ஸர்வஸமனாய், க்ருதீ-ஆச்ரிதர் கார்யமெல்லாம் செய்யுமவனாய், க்ருதஜ்ஞஃ-க்ருதஜ்ஞனாய், த்வம்-தேவரீர், அஸி-இருக்கிறீர், ஸ்வபாவதஃ-ஒருவித காரணமன்னியில் இயற்கையாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாம்ருதோததிஃ-ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்குக் கடல்போலேயிருக்கிறீர்.

436. அஸங்க்யே(ஜ்ஞே)ய கல்யாண குணௌகமஹார்ணவ॥

கணக்கற்ற திருக்கல்யாணகுண ஸமூஹங்களாகிற ப்ரவாஹத்திற்கு பெரிய கடல்போன்றவரே!

437. யதாரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யே(ஜ்ஞே)யாநி புத்ரக।
ததா குணாஹ்ய நந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மநஃ॥

புத்ரக-ஏ பிள்ளாய்! ஜலதேஃ-ஸமுத்திரத்தினுடைய, ரத்நானி-ரத்னங்கள், யதா அஸங்க்யேயானி-எப்படிக்கணக்கிடமுடியாதோ, ததா-அப்படியே, மஹாத்மநஃ அனந்தஸ்ய-அநாதியான பெருமாளுடைய, குணாஃ-குணங்கள், அஸங்க்யேயாஃ-கணக்கில்லை.

438. நாஹம் ஸமர்த்தோ ஹ்யவத் ப்ரியாணாம் வக்தும் குணாந்
பத்மபவோऽப்யகம்யாந்।

பத்மபுவஃ அபி-ப்ரஹ்மாவிற்கும், அகம்யான்-கோசரமல்லாத, பகவத் ப்ரியாணாம்-பாகவதர்களுடைய, குணான்-குணங்களை, வக்தும்-சொல்லுவதற்கு, அஹம்-நானும், ந ஸமர்த்தஃ-ஸமர்த்தனல்லன்.

366. ஸூத்திரம்.

439. உதாரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோ நிஹீநா
சாரோऽஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி। தயா

---

436. சரணா-கத்யம். 439. ஸ்தோ-ர-58.

ஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே தவ ஸ்மா
ரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சா(ஹா)மி கதபீஃ॥

அநந்தஸ்ய-முடிவன்றிக்கே யிருப்பதாய், அநாதேஃ-ஆதியற்றதாய், அபரிஹரணீயஸ்ய-ஸர்வ சக்தனான உனக்கும் பிற்காவிச்கும்படியிருப்பதாய், மஹதஃ-முடிவுகாண வொண்ணாததாயுமுள்ள, அசுபஸ்ய-பாபத்திற்கு, ஆஸ்பதம்-இருப்பிடமாய், நிஹீநாசாரஃ-ஆசாரத்தினாலே குறைந்தவனாய், ந்ருபசுஃ-மனுஷ்யப் பசு என்னும்படியான, அஹம்-அடியேன், தயாஸிந்தோ-ஓ தயாநிதியே! பந்தோ-ஓ நிருபாதிக பந்துவே! நிரவதிக வாத்ஸல்யஜலதே-கரையில்லாத வாத்ஸல்ய ஸாகரமே! தவ-நின்னுடைய, குணகணம்-கல்யாணகுண ஸமூஹத்தை, ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்-நினைத்துநினைத்து, கதபீஃ-என்னுடைய பாபத்திற்கு பயப்படாதவனாகி, இதி-கீழ்ச்சொன்னபடி, இச்சாமி-பரமபுருஷார்த்தத்தை இச்சிக்கிறேன்.

380 ஸூத்திரம்.

ஸதம்-76-வது இலக்கம் பார்க்க.

440. நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேச ஹாதும்
தவ பாதபங்கஜம்। ருஷா நிரஸ்தோऽபி சிசுஃஸ்தநந்தய
யோ ந ஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி॥

நிராஸகஸ்யாபி-ரக்ஷகரான தேவரீர் அடியேனை விடப்பார்த்தாலும், தவ-தேவரீருடைய, பாதபங்கஜம்-திருவடிகளை, ஹாதும்-விட்டு ஜீவிக்க, நோத்ஸஹே-ஸமர்த்தனல்லேன், தாவத்-அஃதென்போலவெனில், மஹேச-ஓ நிருபாதிக நிர்வாஹகனே! ஸ்தநந்தயஃ-ஸ்தந்யத்தையே தாரகமாகவுடைய, சிசுஃ-சிசுவானது, ருஷா-கோபத்தினால், நிரஸ்தோபி-தள்ளப்பட்டாலும், ஜாது-கோபித்தபோதோடு ஆதரித்தபோதோடு வாசியற, மாதுஃ-தாயாருடைய, சரணௌ-கால்களை, ஜிஹாஸதி-கட்டிக்கொள்ளுமத்தனையொழிய விடஸம்மதிப்பதில்லை.

மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

440. ஸ்தோ-ர-26.

நான்காவது ப்ரகரணம்.

381. ஸூத்திரம்.

441. பாதோஸ்ய விஸ்வா பூதாநி । த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி ॥

அஸ்ய-பகவானுக்கு, விஸ்வா பூதாநி-ஜகத்திலிருக்கப்பட்ட சேதநாசேதனங்கள், பாத:-ஒரு பாகம், அம்ருதம் திவி-பரமபதத்தில், திரிபாத்-மூன்று பாகம். (இந்த லீலாவிபூதி ஒரு பாகம், நித்யவிபூதி மூன்று பாகம் என்றபடி.)

442. ஸ ஏகாகீ ந ரமேத ।

ஸ:-அவன், ஏகாகீ-ஒருவனாயிருந்துகொண்டு, ந ரமேத-ஆனந்தமடைகிறதில்லை.

443. த்வம் மே ஹம் மே குதஸ்தத் ததபி குத இதம் வேதமூல
ப்ரமாணாதேதச்சா (ஹா) நாதிஸித்தாதநுபவவிபவாத்
ஸோபி ஸாக்ரோஸ ஏவ । க்வாக்ரோஸ: கஸ்ய கீதாதி
ஷு மம விதித: கோத்ரஸாக்ஷீ ஸுதீஸ்ஸ்யாத் ஹந்த
த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்ய(ம்ரு)மத்யஸ்ய
வத் த்வம் ॥

த்வம் மே-நீ எனக்கு சேஷபூதனென்று ஜீவனைக்குறித்து ஈச்வரன் அருளிச்செய்ய, அஹம் மே-நான் எனக்கு சேஷபூதன் என்று ஜீவன் சொல்ல, தத் குத:-அது எப்படி ருஜுவாகிறது என்ன, ததபி குத:-தேவரீர் அருளிச்செய்தது தான் எப்படி ருஜுவாகிறதென்ன, இதம்-என்னுடைய கக்ஷியானது, வேதமூலப்ரமாணாத்-அபௌருஷேயமான, வேதரூப லிகிதமுண்டாயிருக்கையாலே என்ன, ஏதத் ச-என்னுடைய கக்ஷியும், அநாதிஸித்தாத்-அநாத்யநுபவம் என்னுடையதன்றோ என்ன, ஸோபி ஸாக்ரோச: ஏவ-ஆனால் அதற்கு ஆக்ஷேபமுண்டுகாணென்றார். க்வாக்ரோச: கஸ்ய-யார் எங்கே ஆக்ஷேபணைபண்ணினாரென்ன, கீதாதிஷு ம

441. புருஷஸூக்தம். 443. ஸ்ரீபட்டர் முக்தகம்.

மவிதித:-கீதாதிகளில் ஆக்ஷேபணைபண்ணினேனென்ன, கோத்ரஸாக்ஷீ-அதுக்கு ஸாக்ஷியாரென்ன, ஸுதீ: ஸ்யாத்-வியாஸர் முதலான ஞானிகளே ஸாக்ஷி என்றான். ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ:-ஆச்சரியம் தேவரீருடைய பக்ஷபாதிகள் அவர்களென்ன, இதி ந்ருகலஹே-இப்படி தேவரீரோடே சேதநனானவன் விவாதம் பண்ணுகிறவளவில், ம்ருக்ய மத்யஸ்தவத்த்வம்-மத்யஸ்தரில்லாமையால் தேவரீர் சபதம்பண்ண விருக்கிறாப்போலே யிராநின்றது என்று பெருமாள் திருமஞ்சனம் கண்டருளி ஈரவாடையுடுத்து துளபமாலையணிந்துகொண்டிருக்கிற ஸேவையைக்கண்ட பட்டர் உலகவழக்கத்தை அனுஸரித்து இவ்வண்ணம் கற்பனை செய்தருளினார்.

444. ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம் ।

ஏனம்-ஈஸ்வரனை, சக்ஷுஷா-கண்களினால் ந பஸ்யதி கஸ்சித்-ஒருவனும் பார்க்கிறதில்லை.

445. ய ஆத்மநி திஷ்டந் ।

ய:-எவன், ஆத்மநி திஷ்டன்-ஆத்மாக்களிடத்திலிருந்துகொண்டு.

446. ஆதாவீஸ்வரதத்தயைவ புருஷஸ்ஸ்வாதந்த்ரிய ஸக்த்யா
ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞான சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந் உத்பாதயந்
வர்த்ததே ॥

ஆதௌ-ஆதியிலே, புருஷ:-சேதனன், ஈஸ்வரதத்தயைவ-ஈஸ்வரனாலே கொடுக்கப்பட்டதான, ஸ்வாதந்த்ரயஸக்த்யா-ஸ்வாதந்த்ரியமாகிற சக்தியாலே, ஸ்வயம்-தானே, தத்தத்-அந்தந்த, ஜ்ஞாந-ஞானத்தையும், சிகீர்ஷண-செய்ய இச்சையையும், ப்ரயத்நாநி-ப்ரயத்னங்களையும், உத்பாதயன்-ஜனிப்பித்து, வர்த்ததே-இருக்கிறான்.

382. ஸூத்திரம்.

447. ததேஷா கமலாம்யேதத்யத்வ்ரு(ஆ)த்தம் மம ஸோபநா: ।

ஸோபநா:-ஸௌபாக்கியவதிகாள்! ஏஷா-இந்த நான், மம-

444. தை-உப-உ-ப்ர. 445. ப்ருஹ-5-3. 446. தத்வஸாரம் 447. முதல் 451-வரையில் விஷ்ணுதர்மம்.

எனக்கு, ஏதத்யத்வ்ருத்தம்-நீங்கள் கேட்ட அந்த விருத்தாந்தத்தை, கதயாமி-சொல்லுகிறேன்.

448. ஸௌவீரராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோऽபூத் புரோஹி
தஃ। தேந வாயதநம் விஷ்ணோஃ காரிதம் தேவிகாதடே ॥
அஹந்யஹநி ஶுஶ்ரூஷா புஷ்பதூபாம்பு லேபநைஃ।
தீபதாநாதிபிஶ்சைவ சக்ரே தத்ர வஸந் த்விஜஃ ॥

புரா-பூர்வகாலத்திலே, ஸௌவீர ராஜஸ்ய-ஸௌவீர ராஜாவினுடைய, புரோஹிதஃ-புரோகிதனை, மைத்ரேயஃ-மைத்ரேயன் என்பவர் ஒருவர், அபூத்-இருந்தார். தேந-அவராலே, தேவிகாதடே-தேவியாற்றங்கரையிலே, விஷ்ணோஃ ஆயதநம் காரிதம்-விஷ்ணுவாலயம் கட்டிவைக்கப்பட்டது, தத்ர-அங்கே, த்விஜஃ-வஸன் அந்த ப்ராஹ்மணன் வஸித்துக்கொண்டு, அஹந்யஹநி-தினந்தோறும், புஷ்பதூபாம்பு லேபநைஃ-புஷ்பம், தூபம், தீர்த்தம், சாத்துப்படி இவைகளாலேயும், தீபதாநாதிபிஃ சைவ-தீபஸமர்ப்பணம் முதலியவைகளாலும், ஶுச்ரூஷாம்-கைங்கரியங்களை, சக்ரே-பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

449. கார்த்திகே தீபகோऽதீப உபாத்தஸ்தேநவைகதா। ஆஸீந்
நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோநிஶி। தேவ
தாயதநேவாஸம் தத்ராஹமபி மூஷிகா ॥ ப்ரதீபவர்த்திக்ர
(க்ரு)ஹணேக்ருத ஸம்வித்தி(ஸி)ர்வராநநாஃ ॥ க்ரு(ம்ரு)ஹீ
தாவ மயாவர்த்திஃ ப்ருஷதம்ஶோ ரராவச । நஷ்டாவா
ஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுமா ॥ வக்த்ரப்ராந்
தேந நஸ்யந்த்யா ஸ தீபஃ ப்ரேரிதோமயா। ஜஜ்வால பூர்
வவத் தீ (தீ) ப்த்யா தஸ்மிந்நாயதநே புநஃ ॥

ஏகதா-ஒரு, கார்த்திகே-கார்த்திகை மாஸத்திலே, நிஶி-இராக்காலத்தில், தேவஸ்ய புரதஃ-எம்பெருமான் முன்னே, தேந உபாத்தஃ-அவராலே ஏற்றப்பட்ட, தீபிதஃ தீபஃ-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற விளக்கானது, நிர்வாண பூயிஷ்டஃ ஆஸீத்-அவியும்படியானதாயிருந்தது. தத்ர தேவதாயத நேச-அந்த தேவாலயத்திலே, மூஷிகா-ஒரு பெண் எலியாய், அஹமபி-நானும், ஆஸம்-இருந்தேன். வராநநாஃ-ஹே நல்லமுகத்தை உடையவர்களே! ப்ரதீப வர்த்திக்ர ஹணே-எரிந்துகொண்டிருக்கிற திரியை அபஹரிக்க வேணுமென்று, க்ருதபுத்திஃ-புத்தியுடையளாக ஆனேன், மயா-என்னாலே, வர்த்திஃ-திரியானது, க்ருஹீதாச-வாயாலே கவ்விக்கொள்ளப்பட்டது. (அந்த ஸமயத்தில்) ப்ருஷதம்சஃ ரராவச-பூனைகூவிற்று, தஸ்யமார்ஜாலஸ்ய-அந்த பூனையினுடைய, பயாநுகா-பயத்தாலே நடுங்கி, ததஃ-பிறகு, அஹம்-நான், நஷ்டாச-மரணமடைந்தேன். நஸ்யந்த்யாமயா-மரணமடைந்துகொண்டிருக்கிற என்னாலே வக்த்ரப்ராந்தேந-வாயின் நுனியாலே, ப்ரேரிதஃ-தூண்டப்பட்ட, ஸஃ-அந்த விளக்கானது, புநஃ-மறுபடியும், தஸ்மின் ஆயதநே-அந்த ஆலயத்திலே, பூர்வவத்-முன்புபோலே, தீப்த்யா ஜஜ்வால-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

450. ம்ருதாசாஹம் ததோ ஜாதாவைதர்பீ ராஜகந்யகா।
ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராஶுபேக்ஷணஃ ॥

ம்ருதாசாஹம்-மரணமடைந்த நான், ததஃ-அனந்தரம், வைதர்பீராஜ கந்யகா ஜாதா-விதர்ப்பராஜன் புத்ரியாய்ப் பிறந்தேன். ஜாதிஸ்மரா-பூர்வஜென்ம ஜ்ஞானத்தை யறிபவளாயும், காந்திமதீ-ஸௌந்தரிய முடையவளாயும், பவதீநாம்-உங்களுடைய, குணைஃ-குணங்களாலே, பரா-ச்ரேஷ்டமானவளாயும், ஜாதா-பிறந்தேன்.

451. ஏஷப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸிஶோபநாஃ। உத்தஸ்
யவிஷ்ண்வாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா। அஸங்க
ல்பித மப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம்மயா ॥ விஷ்ண்வாயத
நதீபஸ்ய தஸ்யை தத்பு (ஷ்ட) ஜ்யதே ஃபலம் ॥ ததோ ஜாதி
ஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் ஶோபநம் வபுஃ। வஸ்யஃபதிர்மே
ஸர்வாஸாம் கிம்புநர்தீப தாயிநாம் ॥

ஶோபநாஃ-ஹே பாக்கியவதிகாள்! கார்த்திகே மாஸி-கார்த்திகைமாஸத்தில், தீபஸ்ய ஏஷப்ரபாவஃ-தீபத்திற்கு இப்படிப்பட்ட ப்ராபாவமுண்டு, இயம் உத்தமா வ்யுஷ்டிஃ-இந்த பெரிய ஏற்றங்க

ளெல்லாம், விஷ்ண்வாயதநே-பகவத் ஸந்நிதானத்திலே. தத்தஸ்ய-
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட, யஸ்ய-யாதொரு தீபத்தினுடையதோ, மயா-
என்னாலே, அஸ்ய விஷ்ண்வாயதந தீபஸ்ய-பகவத் ஸந்நிதானத்
திலே ஏற்றப்பட்ட இந்த விளக்கினுடைய, அஸங்கல்பிதம் அபி-
ஒரு ஸங்கல்பம் இல்லாமலிருக்கச்செய்தே. ப்ரேரணம்-தூண்டு
தல், க்ருதம் இதியத்-செய்யப்பட்டது என்பது ஒன்றுண்டோ,
தஸ்ய-அதினுடைய, ஏதத்பலம்-இந்த பலமானது, புஜ்யதே-புஜிக்
கப்படுகிறது. ததஃ-அப்படியே, ஜாதிஸ்ம்ருதிஃ-பூர்வஜன்ம ஜ்ஞா
னமும், மாநுஷ்யம் ஜன்ம-மனுஷ்ய ஜன்மமும், சோபனம் வபுஃ-
அழகுள்ள தேஹமும், ஸர்வாஸாம்-எல்லாரைப் பார்க்கிலும்,
மே-எனக்கு, வஶ்யஃ பதிஃ-பர்த்ருவச்ய முண்டானபின்பு, தீபதா
யிநாம்-திருவிளக்கேற்றுகிறவர்களுடைய, கிம்புநஃ- (பலத்தை) கே
ட்கவேண்டியதென்ன.

452. யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா । தேந
பித்ராவியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந ॥ நத்யா(ஞ்யா)
ம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தே (ஜெ) வாஹுதாஶநே ।
பர்வதாத் வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராஶ்ரயா ॥

பாலா-பால்யான நான், யேந ஸம்வர்த்திதா-எவராலே வள
ர்க்கப்பட்டேனோ, யேந பரிரக்ஷிதா அஸ்மி-எவராலே ரக்ஷிக்கப்
பட்டேனோ, தேந பித்ரா-அந்த பிதாவினால், வியுக்தா-விடுபட்ட,
அஹம்-நான், கதஞ்சந ந ஜீவேயம்-ஒரு நிமிஷமும் ஜீவியே
ன், பித்ருஹீநா-பிதா இல்லாதவளாயும், நிராஶ்ரயா-வேறு கதியி
ல்லாதவளாயுமிருக்கிற நான், நத்யாம் வா-ஆற்றிலாகிலும், நிபதி
ஷ்யாமி-விழப்போகிறேன், ஸமித்தேவா-நன்றாய் ஜ்வலிக்கிற,
ஹுதாசநே-அக்கினியிலாவது விழுகிறேன், பர்வதாத்வா பதிஷ்யா
மி-மலைமேலிருந்தாவது கீழே விழுகிறேன்.

453. ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ்ஸர்வஹிதே ரதஃ । ஸ்தவிர
ப்ராஹ்ம(ஞ்ராஹ)ணோபூத்வாப்ரோவாவேஷம்வவஸ்தஜா ॥

452-முதல் 457-வரையில் இதிஹாஸஸமுச்சயம்.

ஸர்வஹிதே ரதஃ-எல்லாருக்கும் ஹிதபரனான, யமஃ-யமன்,
கருணாவிஷ்டஃ-க்ருபையோடுகூடின, ஸ்தவிரப்ராஹ்மணஃ பூத்
வா-வ்ருத்தனான ப்ராஹ்மண வேஷத்தைப்பூண்டு, ஆகத்ய-வந்
து, ததா-அந்த ஸமயத்திலே, இதம்வசஃ-இப்படிப்பட்ட வார்த்
தையை, ப்ரோவாச-சொன்னான்.

454. அலம் பாலே விஶாலாக்ஷி ரோதநேநாதிவிஹ்வலே ।
ந ஹ்யேஷ ப்ராப்யதே தாதஸ்தஸ்மாந் நார்ஹஸி ஶோசிதும் ॥

விசாலாக்ஷி-விசாலமாகிய கண்களையுடையவளே! அதிவிஹ்
வலே-மிகவும் மனது சலித்துக்கொண்டிருக்கிற, பாலே-குழந்தா
ய், ரோதநேந-அழுகையினால், அலம்-போரும், தேதாதஃ-உம்முடை
ய பிதாவானவர், ஏஷஃ ந ப்ராப்யதே-மறுபடியும் லபிக்கப்படமாட்
டார், தஸ்மாத்-அதனாலே, சோசிதும்-துக்கிப்பதற்கு, நார்ஹஸி-த
குந்ததில்லை.

455. தஸ்மாத் த்வம்து:கமுத்ஸ்ருஜ்யஶ்ரோதுமர்ஹஸிஸுவ்ர
தே । பித்ருப்யா(ஞ்யா)ம் விப்ரயோகோऽயம் யேநாபூ
த் கர்மணா தவ ॥

தஸ்மாத்-அதனாலே, தவம்-நீ, துக்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய-துக்கத்
தைவிட்டு, பித்ருப்யாம்-மாதாபிதாக்களோடு, அயம் விப்ரயோகஃ-
இந்த வியோகம், தவ-உன்னுடைய, யேந கர்மணா அபூத்-எந்த
கர்மத்தாலே உண்டாயிற்றோ அத்தை, ஶ்ரோதும் அர்ஹஸி-கேட்
கக் கடவாய்.

456. புரா த்வம்ஸுந்தரீநாம வேஶ்யா பரமஸுந்தரீ ।
ந்ருத்தகீதாதிநிபுணா வீணா வேணுவிசக்ஷணா ॥

புரா-முன் ஜென்மத்தில், த்வம்-நீ, ந்ருத்தகீதாதி நிபுணா-
நாட்டியம் பாட்டு முதலானவைகளில் ஸமர்த்தையாயும், வீணா
வேணு விசக்ஷணா-வீணை வேணு இவைகளை வாசிப்பதில் ஸமர்த்
தையாயும், பரமஸுந்தரீ-அதிக அழகுள்ளவளாயுமுள்ள, ஸுந்
தரீநாம வேஶ்யா-ஸுந்தரீ என்று பெயருடையதாஸியாயிருந்தாய்.

457. ஶ்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோ மம ।
யேந த்வம் ப்ரா (ஜ்) ஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா ம
ஹாத்மநः ॥

மஹா ப்ராஜ்ஞே-ஹே மஹா ஜ்ஞானாதிகையே! யேநத்வம்-எதனாலே நீ, மஹாத்மநः-மஹா ப்ரபாவத்தையுடைய, அஸ்யப்ராஹ்மணஸ்ய குலே-இந்த ப்ராஹ்மண குலத்தில், ஜாதா-பிறந்தாயோ, கததः மம-சொல்லுகிற என்னிடத்திலிருந்தும், தஸ்யநிமித்தம்-அதனுடைய காரணத்தை, ஶ்ருணு-கேள்.

458. பிதேவ தர்மராஜோऽஸ்யாஸ்தத் ப்ரியதர்ஶநः ।
ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹார ச தாம் ப்ரதி ॥

தர்மராஜः-தர்மராஜன், தஸ்யாः-அவளுக்கு, பிதேவ-பிதாவைப்போல, தத்ப்ரியதர்சநः-அவளுக்கு பிரியமான பார்வையையுடையவராக அபூத்-ஆனர். ஸமஹாதேஜாः-அந்த மஹா தேஜஸ்ஸையுடைய யமன், ஸாந்த்வயந்-ஸமாதான வார்த்தைகளைச்சொல்லி, தாம்ப்ரதி-அவளைக்குறித்து, வியாஜஹார-சொன்னன்.

459. பத்ரே த்வயா ஸுஸூக்ஷ்மம் க்ருதம் ந கிஞ்சிதிஹ வித்யதே ।
இதோ த்வாதஶஜந்மாந்தே த்வாம் கஶ்சித் ஸித்த (த்) ஆ
விஶத் । விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராத்ரியாம்து தவ
வேஶ்மநி ॥ தத்ஸந்நிதாந ப்ரபவஸ்தவ ஸாதுஸமாக
மः । ஸாஹிவை ப்ரஹ்ம (வித்) விதுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்
கமுபாஶ்ரிதா । தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதஶ்வத்தம்
நாம ஸம்ஶ்ரிதா । தர்மஜ்ஞா தர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்
கமோऽபவத் ॥

பத்ரே-க்ஷேமங்களுடையவளே! த்வயா-உன்னலே, இஹ கிஞ்சித் ஸுக்ஷ்டு ந க்ருதம்-இந்த ஜென்மத்தில் கொஞ்சமாகிலும் ஸுக்ருதம், நவித்யதே-பண்ணப்படவில்லை. இதः த்வாதஶஜந்மாந்தே-இதற்கு பன்னிரண்டாவது ஜென்மத்தினுடைய முடிவி

லே, த்வாம்-உன்னை, கः சித்விஷ்ணுபக்தः-ஒரு விஷ்ணுபக்தனுன, ஸித்தः-ஸித்தன், ராத்ரியாம்-ஒரு ராத்ரியிலே, தவ வேஶ்மநி நிவாஸார்த்தம் ஆவிசத்-உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிபோகைக்காக உட்கார்ந்தான், தவ-உனக்கு, ஸாதுஸமாகமः-ஸாதுஸங்கமானது, தத்ஸந்நிதாநப்ரபவः-அவனுடைய ஸந்நிதானத்தாலே உண்டாயிற்று. யஸ்யாः தே-எந்த உனக்கு, ஸங்கமः அபவத்-ஸாதுஸமாகமமானது உண்டாயிற்ரே. (அதனல்) ஸாஹி வைப்ரஹ்மவிதுஷீ-அப்படிப்பட்ட நீ ப்ரஹ்மஞான முடையவளாய், ஸ்ரீமத்ரங்கம் உபாச்ரிதா-ஸ்ரீரெங்கத்தை ஆஶ்ரயித்தாய். தத்ர-அந்தவிடத்தில், ஸ்ரீமத் அஶ்வத்தம் நாம-அஶ்வத்தம் என்று பெயருடைய, தீர்த்தோத்தமம்-உத்தம தீர்த்தத்தை, ஸமாஶ்ரிதா-அடைந்தாய், தர்மஜ்ஞா தர்மபரமா-நல்ல ஜ்ஞானனுஷ்டானங்களைஉடையவளாயிருக்கிருய்.

384 ஸூத்திரம்.

460. ஸோऽபிகம்ய மஹாத்மாநம் க்ருத்வா ராமம் ப்ரதக்ஷி
ணம் । ந்யவேதயதமேயாத்மா த்ரு (ஷ்) ஷ்டா ஸீதேதி
தத்த்வதः ॥

ஸः அமேயாத்மா-அளவிட முடியாத தைர்யமுடைய அத்திருவடி, மஹாத்மாநம் ராமம்-மஹாத்மாவான ராமரை, அபிகம்ய-அடைந்து, ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா-ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து, த்ருஷ்டா ஸீதா இதி-கண்டேன் பிராட்டியை என்று, தத்வதः-உண்மையை, ந்யவேதயத்-அறிவித்தார்.

392. ஸூத்திரம்.

461. பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணःஸ்வயம் ।

க்ருத்ஸ்னஸ்ய பாஞ்சராத்ரஸ்ய-ஸமஸ்தபாஞ்சராத்ரமென்கிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ஸ்வயம் நாராணः வக்தா-நாராயணன்தான் அருளிச்செய்தவன்.

462. திரோதானகரீ ஶக்திஸ்ஸா நிக்ர(ஹ) ஹ ஸமாஹ்வயா ।
புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோதாவயதி ஸ்வயம் ॥

நிக்ரஹஸமாஹ்வயா-நிக்ரஹமென்கிற பெயருடைய, திரோதானகரீ-ஞானத்தை மறைக்கும்படியான, ஸா சக்தி:-அந்த சக்தி, ஸ்வயம்-தானாகவே, ஜீவஸம்ஜ்ஞம்-ஜீவனென்றுபெயருடைய, புமாம்ஸம்-சேதனனை, திரோபாவயதி-ஸ்வஸ்வரூபங்களை மறைக்கிறது.

463. ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ரா(ம்யமா)ணே ஸ்வ கர்மபி: । ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுப ஜாயதே ॥ ஸமீக்ஷிதஸ்து தேநாஸௌ கருணாவர்ஷரூபயா । கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா ॥ ஶக்திபாவஸ்ஸ வைஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: । கர்மணீச ஸமே தத்ர தூஷ்ணீம்பாவ முபாகதே ॥

ஏவம்-இவ்விதமாக, ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே-ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்திலிருந்து கொண்டும், ஸ்வகர்மபி:-தன்னுடைய கர்மங்களாலே, ப்ராம்யமாணே-சுழன்றுகொண்டும், து:காகுலே-துக்கத்தினால், கலங்கினவனுமான, ஜீவே-ஜீவனைக்குறித்து விஷ்ணோ:-விஷ்ணுவினுடைய, காபி-அநிர்வசநீயமான, க்ருபா-நிர்ஹேதுக க்ருபையானது, உபஜாயதே-உண்டாகிறது. அயம் தாஸ: ஜீவ:-தாஸனான இந்த ஜீவன், கருணாவர்ஷரூபயா-காருண்யவர்ஷ ரூபமான, விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா-விஷ்ணு கடாக்ஷத்தாலே, ஸமீக்ஷித:-பார்க்கப்பட்டவனாய், கர்மஸாம்யம்-உபய கர்மத்தினுடைய ஸாம்யத்தையும், பஜதி ஏவ-அடைகிறான், ஸவை-அந்த, சக்திபாவ:-அநுக்ரஹ ரூபமான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமானது, ஜீவம்-ஆத்மாவை, தத்ர-அப்போது, ஸமேகர்மணிச-ஸமமான கர்மங்கள், தூஷ்ணீம் பாவம் உபாகதே-சாந்தபாவத்தை அடைந்திருக்கும் போது, (அதாவது அதனுடைய பலங்களை கொடுக்காமலிருக்கும் போது), ஸம்ஸ்ருதே: உத்தாரயதி-ஸம்ஸாரத்தினின்றும தாண்டுவிக்கிறது.

462, 463. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை.

464. யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிவர்ஹ முபேயுஷி । நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத் யோகாஸ்தத: ஸந்த உதாஸதே ॥ அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து ஶக்தே: பாதக்ஷணே ததா । உதாஸாதே ஸமீஹாஸ்ய கர்மணீதே ஶுபாஶுபே ॥ தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷஸமீக்ஷயா ॥ ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விஶேஷேऽபிநிவேஶவாந் । ஆகமாநநுஸஞ்சிந்த்ய ஸத்குரூநப்யுபஸர்ப்ய ச ॥ லப்த (ஸ)ஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபு(த்)தோ(ஸ) போதபாலக: ॥

யதா-எப்படி, பாந்தே-வழிப்போகிறவன், பரிபர்ஹம்-ஸாமான்களை உபேயுஷி-அடைந்திருக்கும்போது, மோஷகா:-திருடர்கள், நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகா: ஸந்த:-திருடுவதினின்றும் விலகினவர்களாய்க்கொண்டு, உதாஸதே-உதாஸீநர்களா யிருப்பார்களோ, ததா-அப்படி, அநுக்ரஹாத்மிகாயா: ஶக்தே: து-அநுக்ரஹாத்மகமானசக்தியுடைய, பாதக்ஷணே-விழுந்தக்ஷணத்தில், ஸமீஹ்ய தே சுபாசுபே கர்மணி-ஒன்றான புண்ய பாபகர்மங்களிரண்டும், உதாஸாதே-உதாஸீனித்திருக்கும், தத்பாதாநந்தரம்-அந்த அநுக்ரஹசக்தி மேல் விழுந்த பிறகு, ஜந்து:-இச்சேதனன், மோக்ஷஸமீக்ஷயா யுக்த:-மோக்ஷ விஷயமான நல்ல ஞானத்தோடு கூடினவனாய், ப்ரவ்ருத்தமாந வைராக்ய:-விருத்தியடைந்த வைராக்கிய முடையவனாய், விசேஷே அபிநிவேசவாந்-விவேகத்தில் ஆசையுள்ளவனாய், ஆகமாந் அநுஸஞ்சிந்த்ய-வேத சாஸ்த்ரங்களை விசாரித்து, குரூநப்யுபஸர்ப்ய ச-ஆசார்யர்களையடைந்து, தை: ப்ரகாரை: லப்த ஸத்த:-அந்த வைராக்கியாதிகளால் ஸத்தையடைந்தவனாய், ப்ரபுத்த:-அதிக ஞானமுடையவனாய், போதபாலக:-உபாயபரிக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

397. ஸூத்திரம்.

465. ஏவம்—உபஜாயதே । 462-வது இலக்கம்பார்க்க.

464. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

466. நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேணமதீயேந மஹாமதே । ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் கதிம் ॥ நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா । கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதா ச ந ॥

மஹாமதே-மஹா புத்திசாலியே! (ஜீவன்கள்) மதீயேந-என்னுடையதான, நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண-நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தினால், ஆசார்ய விஷயீகாராத்-ஆசாரியனுடைய விஷயீகாரத்தால், பராம் கதிம் ப்ராப்நுவந்தி-மேலான கதியை யடைகின்றார்கள், அஸௌ ந புருஷகாரேண-இது புருஷகாரத்தால் கிடைக்காது. அந்யேந ச ஹேதுநா ந-வேறு காரணத்தாலும் கிடைப்பது அரிது. கதா ச ந-ஒருக்கால், கஞ்சித்-ஒருவனை கேவலம், ஸ்வேச்சயைவ-என் ஸங்கல்பத்தினால் மாத்திரம், அஹம் ப்ரேக்ஷே-நான் பார்க்கின்றேன்.

406. ஸூத்திரம்.

467. ஸர்வபாபேப்ய:-112வது இலக்கம்பார்க்க.

407 ஸூத்திரம்.

468. ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் । மக்நா (ந்ஹா) நுத்த (ஊ) ரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா ॥

ஸாக்ஷாத் நாராயண: தேவ:-ஸ்ரீமந்நாராயணனே, மர்த்யமயீம் தநும் க்ருத்வா-மனிதன் உருவங்கொண்டு, காருண்யாத்-தயையால், சாஸ்த்ர பாணிநா-சாஸ்திரமாகிற திருக்கையால், மக்நாந் லோகாந்-ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிருக்கிற ஜனங்களை, உத்தரதே-கரையேற்றுவிக்கின்றான்.

411 ஸூத்திரம்.

469. யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்ம வ்யாமோஹ

---

466. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம். 468. நாரதீயம். 469. கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

தஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே । அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

ய:-எவர், நித்யம்-எப்போதும், அச்யுத-எம்பெருமானுடைய, பதாம்புஜயுக்ம-திருவடித் தாமரையிணைகளாகிற, ருக்ம-ஸ்வர்ணத்தில், வ்யாமோஹத:-மையல்கொண்டிருப்பதால், ததிதராணி-அதைக்காட்டிலும் புறம்பான விஷயங்களை, த்ருணாயமேநே-த்ருணமென்று எண்ணினாரோ, அஸ்மத்குரோ:-எனது ஆசார்யரும், தயைகஸிந்தோ:-கருணைக்கடலுமான, அஸ்ய பகவத: ராமாநுஜஸ்ய-அந்த பகவத் ராமாநுஜருடைய, சரணௌ-திருவடிகளை, சரணம் ப்ரபத்யே-சரணமடைகின்றேன்.

470. விஜ்ஞாபநம் வநகிரீஸ்வர ஸத்யரூபாமங்கீகுருஷ்வ கருணார்ணவ மாமகீநாம் । ஸ்ரீரங்கதாமநி யதாபுரமேஷ ஸோஹம் ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய ॥

கருணார்ணவ வநகிரீச்வர-கருணைக்கடலாகிய வநகிரிநாதனே, மாமகீநாம்-என்னுடையதான, ஸத்யரூபாம்-மெய்யான, விஜ்ஞாபநாம்-விண்ணப்பத்தை, அங்கீகுருஷ்வ-திருவுள்ளம்பற்றவேண்டும். (அது என்னவென்றால்) ஏஷ: ஸ: அஹம்-அந்த இந்த அடியேன், யதாபுரம்-முன்போல, ஸ்ரீரங்கதாமநி-ஸ்ரீரங்கத்தில்; ராமாநுஜார்ய வசக:-உடையவர் வசமாயிருந்துகொண்டு, பரிவர்த்திஷீய-கைங்கரியஞ்செய்யவேண்டும்.

413 ஸூத்திரம்.

471. பரம் ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய (ஊ) ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்ய (ஊ) தே ॥

பரம் ஜ்யோதி: உபஸம்பத்ய-பரமாத்மாவை யடைந்து, ஸ்வேந ரூபேண-தனக்கு அஸாதாரணமான ஆகாரத்தினால், அபிநிஷ்பத்யதே-ஆவர்பவிக்கிறான்.

---

470. ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்-129. 471. சா-உப-8-12-2.

416 ஸூத்திரம்.

472. ஸங்க்யா (வ்யா) தும் நைவ ஶக்யந்தே ஶுணதோஷா
ஶ்ச ஶார்ங்கி (ஹு) ண: । ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோராஶிர
பாவாதேவ பஶ்சிம: ॥

சார்ங்கிண:-திருச்சார்ங்கத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய, குணா:-திருக்கல்யாண குணங்களும், தோஷா: ச-தோஷங்களும, ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே-எண்ண முடியாது, ப்ரதம: ராசி:-முதலாவதான குணக் கூட்டமானது, ஆநந்த்யாத்-எல்லையற்றன வாயிருப்பதால் (எண்ணமுடியாது) பச்சிம:-பின்புள்ள தோஷங்கள், அபாவாதேவ-இல்லாமையாலே எண்ண முடியாது.

422 ஸூத்திரம்.

473. க்யா (வ்யா) த: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶ
ஶ்ச ராகவ: । ஸத் வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶ: ஶங்கே
மத்பாக்ய (தோ) ஸங்க்ஷயாத் ॥

ப்ராஜ்ஞ:-புத்திமானாகவும், க்ருதஜ்ஞ: ச-நன்றியறிவுள்ளவராகவும், ஸாநுக்ரோச: ச-தயையுள்ளவராகவும், க்யாத:-பிரஸித்திபெற்ற, ராகவ:-ராமன், மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்-எனது பாக்கியக் குறைவினால், நிரநுக்ரோச:-கிருபை யில்லாதவராக (இருக்கிறாரென்று) சங்கே-ஸந்தேஹிக்கின்றேன்.

424 ஸூத்திரம்.

474. ஶச்ஶதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: । ஶத்ருக்நோ
(வ்ய) நித்ய ஶத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: ॥

மாதுலகுலம்-மாமாவின் கிரஹத்தைக் குறித்து, கச்சதா-செல்கின்ற, பரதேந-பரதாழ்வானால், ததா-அப்பொழுது, அநக:-பயமில்லாதவனும், நித்ய சத்ருக்ந:-எப்போதும் சத்ருக்களான ஐம்புலன்களையும் அடக்கியிருப்பவனுமான, சத்ருக்ந:-சத்ருக்நாழ்வான், ப்ரீதி புரஸ்க்ருத:-ப்ரீதியினால் தூண்டப்பட்டவனாயிருக்க, நீத:-அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

473. ரா-ஸு-26-13. 474. ரா-அ-1-1.

431 ஸூத்திரம்.

475. ஸவாவார்யவம்ஶ:-385-வது இலக்கம் பார்க்க.

476. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம்
ஸர்வபூதேப்யோ (ஜ்யா) ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய-ஒரு தடவை ப்ரபத்தி பண்ணினவனும், தவாஸ்மி இதியாசதே ச-உமக்கு தாஸனென்று யாசிக்கிறவன்பொருட்டு, ஸர்வ பூதேப்ய: அபயம்-எல்லா ப்ராணிகளினின்றும் அபயத்தை, ததாமி-கொடுக்கிறேன். மம-எனக்கு, ஏதத் வ்ரதம்-இது வ்ரதம்.

432 ஸூத்திரம்.

477. யோ தத்யா (த்யா) த் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோ
பதேசநம் । க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாந்ந தத்து
ல்யம் கதம் சந ॥

ய:-எவர், பகவத் ஜ்ஞாநம் தத்யாத்-பகவத்ஜ்ஞானத்தை யுபதேசித்தாரோ, (எவர்) தர்மோப தேசநம் குர்யாத-தர்மோப தேசங்களையும் செய்தாரோ, (அவருக்கு) க்ருத்ஸ்நாம் ப்ருதிவீம்வா தத்யாத்-பூமியுடங்களும் கொடுக்கவேண்டும். தத்துல்யம் கதம் சந ந, அது இதற்கு ஒருபோதும ஸமானமாகாது.

435 ஸூத்திரம்.

478. ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம் யத்ரு (ச்ரு) ச்சா ஸுக்ரு
தம் ததா । விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்வேஷ மாபிமுக்யம்
(ஞ்ய) ச ஸாத்விகை: । ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹ்யா
சார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ।

ஈச்வரஸ்ய ஸௌஹார்தம்-ஈச்வரனுடைய ஸுஹ்ருத்தன்மையும், ததா-அப்படியே, யத்ருச்சா ஸுக்ருதம்-யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமும்; விஷ்ணோ: கடாக்ஷம்-எம்பெருமானுடைய ஜாயமாந

476. ரா-19-20.

கடாக்ஷமும்; அத்வேஷம்-எம்பெருமானிடத்தில் த்வேஷமின்மையும், ஆபிமுக்யம் ச-பகவானோடு ஆபிமுக்யமும், ஸாத்விகை: ஸம்பாஷணம்-பெரியோர்களுடனே பேசுவதும், ஏதாநி ஷட்-இந்த ஆறும், ஆசார்யப்ராப்திஹேதவ:-ஆசார்யனை லபிக்கக்காரணங்கள்.

437 ஸூத்திரம்.

479. நமோऽவிந்த்ய—373-வது இலக்கம்பார்க்க.

439 ஸூத்திரம்.

480. நாராயணோऽபி விக்ருதிம்யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய து-
ர்புத்தே: (ஸூஸெ:) । கமலம் ஜலாதபேதம் ஶோஷய
தி ரவிர் ந தோஷயதி ॥

குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய-ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தைக்குலைத்துக்கொண்ட, துர்புத்தே:-துஷ்டபுத்தியுள்ளவன் விஷயத்தில், நாராயண: அபி-ஸ்ரீமந்நாராயணனும், விக்ருதிம் யாதி-விகாரத்தையடைகிறான், (ஸ்வரூபத்தைக் குலைப்பான்) ஜலாத் அபேதம் கமலம்-நீரைப்பிரிந்த தாமரையை, ரவி:-சூரியன், சோஷயதி-உலர்த்துகிறான், ந தோஷயதி-அலர்த்தமாட்டுகிறிலன்.

481. ஸாத்விகை:-474-வது இலக்கம்பார்க்க.

482. ஈஶ்வரஸ்ய—474-வது இலக்கம்பார்க்க.

448 ஸூத்திரம்

483. ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே।
லப்தம் (ஸூம்) த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தமந்வேஷதி
க்ஷிதௌ ॥

ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா-அதி ஸுலபனான தன்னுடைய ஆசாரியனைவிட்டு, ய:-எவன், துர்லபம் உபாஸதே-துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை உபாஸிக்கிறானோ, மூட:-(அந்த) மூடன், லப்தம் தநம்த்யக்த்வா-கைப்பட்டபொருளை கைவிட்டு, க்ஷிதௌ குப்தம் அந்வேஷதே-பூமியில் புதைக்கப்பட்ட பொருளைத்தேடுகிறான்.

483. குருபரம்.

449 ஸூத்திரம்.

484. வக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ரகம்யம் து
ய: ஸ்மரேத் । கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தமபி
வாஞ்஛தி ॥

வக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா கண்ணுக்கிலக்கான ஆசார்யனைவிட்டு, ய: து-எவன், சாஸ்த்ரகம்யம் ஸ்மரேத்-சாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டிய பகவானை நினைக்கிறானோ, (அவன்) கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா-கையிலிருக்கும் தண்ணீரைவிட்டு, கநஸ்தம் அபிவாஞ்சதி-மேக ஜலத்தை விரும்புகின்றான்.

485. ஏதத்ஸாம-253-வது இலக்கம்பார்க்க.

450 ஸூத்திரம்.

486. ஏஷநாராயண: ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: ।
நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம் ॥

ஸ்ரீமான்-பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடிய, க்ஷீரார்ணவநிகேதந:-திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்துகொண்டிருக்கிற, ஏஷ: நாராயண:-இந்த நாராயணன், நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜய-திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளி மெத்தையை விட்டு (பலராமரை முந்தி அனுப்பி) மதுராம்புரீம் ஆகத:ஹி-மதுராபட்டணத்திற்கு வந்திருக்கிறானன்றோ.

487. லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ:।
யேஷாமிந்தீவரஶ்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: ॥

யேஷாம்-எவர்களுடைய, ஹ்ருதயே-மனத்துள், இந்தீவரச்யாம: ஸுப்ரதிஷ்டித:-கருநெய்தல்போன்ற திருமேனியுள்ள பகவான் நன்றாய் அமர்ந்திருக்கிறாரோ, தேஷாம் லாப:-அவர்களுக்கு லாபமுண்டாகும். தேஷாம் ஜய:-அவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகும், தேஷாம் குத: பராபவ:-அவர்களுக்கு அவமானம் எங்கிருந்து வரும்.

484. குருபரம். 486. ஹரிவம்-113-62.

488. யேநைவ கு³ருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்³யா (ப்ர) ப்ரதீ³யதே।
தஸ்ய வைகுண்ட² து³க்³தா⁴ப்³தி⁴ (த்³வாரகா:) த்³வா(ர)ரகாஸ்
ஸர்வ ஏவ ஸ: ॥

யஸ்ய-எவனுக்கு, யேநைவ குருணா-எந்த ஆசாரியனால், ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே-ப்ரபத்தி வித்யையானது உபதேசிக்கப்படுகிறதோ, தஸ்ய-அவனுக்கு, ஸ: ஏவ-அந்த ஆசாரியனே, வைகுண்டதுக்தாப்தி த்வாரகா: ஸர்வ:-வைகுண்டமும், திருப்பாற் கடலும் திருத்துவாரகையும் எல்லாம் ஆகிறான்.

454 ஸூத்திரம்.

489. அபிசேத் ஸு து³ராசாரோ ப⁴ஜதே மாமநந்யபா⁴க் ।
ஸாது⁴ரேவ ஸமந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோஹி ஸ: ॥

(எவன்) ஸுதுராசார: அபிசேத்-அத்யந்தநிஷித்தாநுஷ்டானத்தையுடையவனாயிருந்தாலும், மாம்-என்னை, அநந்யபாக்-அநந்யப்ரயோஜநராய், பஜதே-பஜிக்கிறானோ, ஸ:-அவன், ஸாதுரேவமந்தவ்ய:-ஜ்ஞாநாதிகனென்று எண்ணத்தகுந்தவன். ஸ: ஸம்யக் வ்யவஸித:ஹி-அதையே நல்ல ஆசாரமுடையவன்.

455. ஸூத்திரம்.

490. ஶாந்தோ தா³ந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூ⁴த்வா ஆத்மந் யேவாத்மாநம் பஶ்யேத் ।

சாந்த:-பஹிரிந்திரிய நிக்ரஹமுள்ளவனும், தாந்த:-மனோநிக்ரஹமுள்ளவனும், உபரத:-இவைகளிரண்டும் தனக்குண்டென்கிற கர்வமில்லாமல் இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்கினவனும், ஸமாஹித: பூத்வா-நிர் வ்யாபாரனாகியும ஆகி, ஆத்மநி ஏவ-ஆத்மாவுக்குள்ளிருக்கிற, ஆத்மாநம்-பரமாத்மாவை, பச்யேத்-பார்க்கவேண்டும்.

457. ஸூத்திரம்.

491. க்ஷேத்ராணி மித்ராணி த⁴நாநி நாத² புத்ராஶ்ச தா³ரா: ப

488. குருபரம 490. ப்ரு-9-4. 491. ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம்

ஶவோ க்³ரு (ஹ) ஹாணி। த்வத்பாத³ பத்³ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் ப⁴வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா: ॥

ஹேநாத-ஓஸ்வாமின்! க்ஷேத்ராணி-நிலங்களும், மித்ராணி-தோழன்களும், தநாநி-தநங்களும், புத்ராணி-பிள்ளைகளும், க்ருஹாணி-வீடுகளும், த்வத்பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தே:-தேவரீரது திருவடித்தாமரைகளிலே ப்ரேமயுக்தரானவர்களுக்கு, ஸர்வே-இவையெல்லாம், ப்ரதிகூல ரூபா: பவந்தி-விரோதங்களாக ஆகின்றன.

458 ஸூத்திரம்.

492. வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி²தி: ।
ந ஶௌரிசிந்தா விமுக²ஜந ஸம்வாஸவைஶஸம் ॥

ஹுதவஹ-அக்னியின், ஜ்வாலா-ஜ்வாலைகளாகிற, பஞ்ஜர-கூட்டின், அந்த:-நடுவில், வ்யவஸ்திதி:-அடங்கியிருப்பதானது, வரம்-சிறந்தது. சௌரி-கண்ணனுடைய, சிந்தா-தியானத்தில், விமுக-ஆவலற்ற, ஜந-ஜனங்களுடன், ஸம்வாஸ-ஸஹவாஸம் செய்வதாகிற, வைசஸம்-பெருந்துன்பமானது, ந(வரம) சிறந்ததன்று.

459 ஸூத்திரம்.

493. கு³ருணா யோऽபி⁴மந்யேத கு³ரும் வா யோऽபி⁴மந்யதே ।
தாவுபௌ⁴ பரமாம ஸித்³தி⁴ம் (ஸிம்) நியமாது³ப க³ச்ச(ஹ)த: ॥

குருணா-ஆசாரியனால், ய:-எவன், அபிமந்யதே-அபிமானிக்கப்படுகிறானோ, குரும்-ஆசாரியனை, ய:-எவன், அபிமந்யதே வா-அபிமானிக்கிறானோ, தாவுபௌ-அவ்விருவரும், பரமாம் ஸித்திம்-பரமபதத்தை, நியமாத்-க்ரமமாக, உபகச்சத:-அடைகிறார்கள்.

460 ஸூத்திரம்.

494. மித்ரபா⁴வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத²ஞ்சந ।
தோ³ஷோ யத்³ய(ய)பி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத³க³ர்ஹிதம் ॥

492. ஶௌநகஸம்ஹிதை. 493. பரத்வாஜஸம்ஹிதை
494 ஸ்ரீரா-யு-18-3

மித்ரபாவேந-மித்திரன் என்கிற பாவனையால், ஸம்ப்ராப்தம்-வந்தவனை, கதம் சந நத்ய ஜேயம்-எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டேன். தஸ்ய-அவனுக்கு, தோஷ: யத்யபிஸ்யாத்-தோஷமிருந்தாலுமிருக்கட்டும். ஸதாம் ஏதத் அஹர்ஹிதம்-பெரியோர்களுக்கு இகழத்தக்கதன்று. (கொண்டாடத்தகுந்தது)

495. ஆசார்யதேவோபவ ।

ஆசாரியனை தெய்வமாயுள்ளவனாய் ஆகக்கடவாய்.

496 பஶுர்மநுஷ்ய:-296-வது இலக்கம்பார்க்க.

497. தமேவஶாத்யம்—109-வது இலக்கம்பார்க்க.

498. தமேவஶரணம்...109-வது இலக்கம்பார்க்க.

499. மாமேகம்...112-வது இலக்கம்பார்க்க.

461. ஸூத்திரம்.

500. அநாசார்யோ பலப்தா(ஸ்யா) ஹி வித்யே (ஷ்யே) யம்
நஶ்யதி த்ரு (ஶ்ரு) வம் ।

அநாசார்யோ பலப்தா-ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்படாத, இயம் வித்யா-இந்த வித்யையானது, த்ருவம் நச்யதி ஹி-நிச்சயமாய் நசித்துவிடுகிறது.

501. ஶாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ரு (ஷ்ரு) ஷ்டா஽பி ஸாங்கா ஸ
ஹஸபோதயா । ந ப்ரஸித்ய (ஷ்யு) தி வைவித்யா (ஷ்யா)
விநா ஸதுபதேஶத: ॥

சாஸ்த்ராதிஷு-சாஸ்த்ராதிகளில், ஸுத்ருஷ்டா அபி-நன்றாய் பார்த்திருந்தாலும், வித்யா-வித்யையானது, ஸதுபதேசத: விநா-ஸதாசார்யோபதேசமில்லாதபோது, ஸாங்கா-அங்கங்களோடுகூடினதாயும், ஸஹபலோதயா-பல ஸித்தியோடுகூடினதாயும், ந ப்ரஸித்யதி-நன்றாய் ஸித்திக்கிறதில்லை.

502. அநந்யஸாத்யே (ஷ்யே) ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸ பூ
ர்வகம் । ததேகோபாயதாயாசநா ப்ரபத்தி: ஶரணாகதி:॥

495 தை-உப-11 அநுவாகம். 501. பாரத்-ஸம்-1-3

அநந்யஸாத்யே-அந்யோபாயங்களால் ஸித்திக்கக்கூடாததான, ஸ்வாபீஷ்டே-தன் விருப்பத்தில், மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகம் மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டு, ததேகோபாயதா யாச்நா-அவனொருவனையே உபாயமாயிருக்கவேணுமென்கிற யாசனையானது, ப்ரபத்தி:-ப்ரபத்தி, சரணாகதி:-அதுவே சரணாகதி.

503. பாலமூக ஜடாந்தாஶ்ச பங்கவோபதிராஸ்ததா। ஸதா
சார்யேண ஸந்த்ரு(ஷ்ரு)ஷ்டா: ப்ராப்நு வந்திபராம் கதிம்॥

பால-குழந்தைகளும், மூக-ஊமையர்களும், ஜட-மந்தமதிகளும், அந்தா: ச-குருடர்களும், பங்கவ:-நொண்டிகளும், ததா பதிரா:-அப்படியே செவிடர்களும், ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ஸதாசாரியன் க்ருபாகடாக்ஷத்தினால் பார்க்கப்பட்டவர்களாய், பராம்கதிம் ப்ராப்நுவந்தி-பரமபதமடைகின்றார்கள்.

504. உபயபரிகர்மித...185-வது இலக்கம்பார்க்க.

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண ப்ராமணத்திரட்டு முற்றிற்று.

503-பாரத்-ஸம்-1-35.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானத்தின்

அரும்பத விளக்கம்.

23-9-84.

அவதாரிகை.

ஆகாரத்ரயம்:— அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம். அநந்ய போக்யத்வம். நிரதிசயாநந்தம்-எல்லையில்லாத வானந்தம், திலதைலவத்-எள்ளுள் எண்ணெய் போலவும். தாருவஹ்நிவத்-கட்டையில் நெருப்புப்போலவும். துர்விவேச-பிறிக்கக்கூடாத. துரத்யய-ஈச்வரன் தவிர மற்றவர்களால் நிவர்த்திக்க முடியாத. திரோஹித-மறைக்கப்பட்ட. அவித்யா;— அஜ்ஞானம், அந்யதா ஜ்ஞானம், விபரீத ஜ்ஞானம். “யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை”:— ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி அத்தால் எம்பெருமானை கிட்டாமைக்கு ஹேதுவான விரதத்தை. அத்யந்த விமுகராய்:— அன்னிய சேஷத்வத்தால் வைமுக்யம், ஸ்வாதந்திரியத்தால் அதிவைமுக்யம், தேஹாத்மாபிமானத்தால் அத்யந்த வைமுக்யம். விதத-விஸ்தாரமான. விவித-அநேக விதமான. தத்த்வம்-பகவத்சேஷத்வ ஸ்வரூபம். ஹிதம்-ஸித்தோபாயம். புருஷார்த்தம்-கைங்கர்யம். ஜாயமானகாலம்-ஜெனனகாலம். அறிகை-ததீய சேஷத்வ பர்யந்தம் அறிகை. பாரகராய்-கரை கண்டவராய். வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான-வேதங்களுக்கு வியாக்யானங்களான. கூடார்த்தங்களை-துர்ஜ்ஞேயமான வர்த்தங்களை. கரதலா மலகமாக-கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல. ஆகஸ்மிகம்-அகஸ்மாத் ஸம்பவம், நிர்ஹேதுக மென்றபடி. கடாக்ஷ விசேஷமாவது-பலபர்யந்தமான கடாக்ஷம். திராவிடவேதமாவது:— நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நாலு ப்ரபந்தங்கள். ததங்கமாவது:—திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆறு ப்ரபந்தங்கள். உபாங்கமாவது:— மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

பதினூலு ப்ரபந்தங்கள். அளவிலிகள்-மந்தமதிகள். ஸத்ஸம்ப்ர... இத்யாதி:— ஸத்-ஸத்புருஷர்களுடைய, ஸம்-ஸமீசீநமான (அதாவது) தாங்களறிந்தபடியே செய்த, ப்ரதாய-உபதேசத்தில் (வித்தராய் என்றபடி). ஸமீசீந: ப்ரதாய: ஸம்ப்ரதாய:. ஸமீசீநத்வமாவது-உபதேச ஸமயத்தில் உபதேஷ்டாக்கள் யதா ப்ரதிபத்தியுக்தராயுபதேசிக்கை. அருமை-அதிகாரிதுர்லபத்வம். பெருமை-அர்த்த கௌரவம். நம்பியார்-ஜ்ஞானபூர்ணர். வித்தராய்-ஈடுபட்டு.

ரத்ந பூஷணமாவது:— தனி ரத்நத்திற்கு ரத்நபூஷணமென்கிற பெயர் கிடையாது ; ரத்னமும் தங்கமும் சேர்ந்த ஓர் வஸ்துவுக்கு ரத்நபூஷணமென்று சொல்லுவது. ஆனல் இதில் தங்கம் சேர்ந்திருக்கிறபடியால் ஸ்வர்ணபூஷணம் என்று என் பெயரிடக்கூடாதென்றால் ; எந்த வஸ்து அதிகமாகயிருக்கிறதோ அத்தையே நிருபகமாகச்சொல்லுவது ஓர் நியாயமுண்டு. அதைப்போல் ரத்நம் (மதிப்பு) அதிகமாயும் தங்கம் கொஞ்சமாயுமிருக்கிற ஆபரணத்திற்கு ரத்நபூஷணம் என்றபேர் ஆகக்கடவது. கீழ்ச்சொன்ன நியாயப்படி இங்கு வசநபூஷணம் என்கிற சப்தத்திற்கு வசநங்கள் அதிகமாயும் அர்த்தம் குறைவாயுமுள்ளது எதுவோ; அது வசந பூஷணமென்று தோற்றும். அப்போது இந்த க்ரந்தம் வெறும் சப்தஜாலமே யொழிய அர்த்த புஷ்டி கிடையாதென்று சொல்லவேண்டியதாய்வரும். ஆனல் அதுதான் பொருள் என்றாலோ ? அதுவல்ல, பின்னை எங்ஙனே யென்னில் ; பூர்வாசார்யர்கள் வசனங்கள் அதிகமாயும் தன்னுடையவசனம் குறைவாயுமுள்ளதால் வசநபூஷணமென்கிற திருநாமம் இக் க்ரந்தத்திற்கு உண்டாயிற்று

ஸூத்ரம் 1.

ப்ரமாதா-ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு அர்த்த நிஶ்சயம் பண்ணுமவர்கள். ப்ரமாணம்-ஶாஸ்த்ரம். ப்ரமேயம்-அர்த்தம். கதிபய-சில. பரோக்ஷார்த்தம்-மறைந்திருக்கும்பொருள். வேதம்:— வகாரம் அமிர்தவாசி, ஈகாரம்-ஐஶ்வர்யவாசி; வஶ்ச ஈஶ்ச வயா, வயா ததாதி வேத:. அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷ...நிஷ்கரிஷித்து:— அதாவது ப்ரத்யக்ஷத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும்போது சக்ஷுஸ்ஸு முதலிய இந்திரியங்களைக்கொண்டே அறியவேண்டியதாயும், அநுமானம் ப்ரமாணமாக ஆகும்போது இதற்கு முன்பு தான் ப்ரத்யக்ஷமாய் விஷயங்களைக்கண்டுவைத்த அந்த ஜ்ஞானத்தாலே வேறு சில தூரத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை யறியவேண்டியதாயும், இப்ப

டி ப்ரத்தியக்ஷத்திற்கும் அநுமானத்திற்கும் எட்டாத விஷயங்களை சாஸ்த்தரங்களைக்கொண்டே நிஷ்கர்ஷிப்பதில் வேதமே முக்ய ப்ரமாணமாக் நிற்கிறது. பௌருஷேய சாஸ்த்ரம்-ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரம். ப்ரமம்-அந்நியதா ஜ்ஞானம். அதாவது ஒன்றை வேறொன்ருக நினைக்கிறது. விப்ரலம்பம்-வஞ்சனை, ப்ரமாதம்-அநவதாநம், அதாவது அலக்ஷியமாகச்சொல்லுகிறது. அசக்தி-கரணாபாடவம், அதாவது இந்திரியங்கள் வசப்படாமை. அபியுக்தர்-தாங்களிழிந்த விஷயங்களில் குண தோஷங்களையறிய வல்லவர்கள். புபுக்ஷுக்கள்-ஐச்வரிய போகத்தில் இச்சையுடையவர்கள். ஸாமாந்யவாசி-பொதுப்பெயர். ஸாகல்யேந-ஸகலத்தையும். ஆப்தரான-விஷயங்களை யுள்ளபடி பார்க்கிறவர்களாய் பார்த்தபடிச் சொல்லுகிறவர்களான. அபிஹிதங்களான-சொல்லப்பட்டதான.

ஸர்காதி பஞ்சலக்ஷணமாவது:— "ஸர்கஶ்ச ப்ரதிஸர்கஶ்ச வம்ஶமந்வந்தராணிச-வம்ஶாநு சரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்" ஸர்க:ச--ஸ்ருஷ்டியும், பிரதிஸர்க:ச-பிரளயமும், வம்ச:-வம்சங்கள்; மந்வந்தராணி-மந்வந்தரங்கள், வம்சாநுசரிதம் சைவ-அந்தந்த வம்சங்களுடைய சரித்திரமும், புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்-புராணம் ஐந்து லக்ஷணங்களோடு கூடியிருக்கிறது.

வேதம் 4— இருக்கு, யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம்.

வேதாங்கம் 6—சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸு, நிருக்தம், சோதிடம், கற்பம்.

உபாங்கம் 4— மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், ஸ்ம்ருதி.

நியாயம் 2— கௌதம ஸூத்திரம், கணாத ஸூத்திரம்.

புராணம் 18— ப்ரஹ்ம புராணம், பதும புராணம், விஷ்ணு புராணம், சைவ புராணம், பாகவத புராணம், பவிஷ்ய புராணம், நாரதீய புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், ஆக்கினேய புராணம், பிரமகைவர்த்த புராணம், இலிங்க புராணம், வராக புராணம், காந்த புராணம், வாமன புராணம், கூர்ம புராணம், மச்ச புராணம், காருட புராணம், பிரமாண்ட புராணம்.

ஸ்ம்ருதி 18— மநுஸ்ம்ருதி, பிரகஸ்பதிஸ்ம்ருதி, தக்ஷஸ்ம்ருதி, யமஸ்ம்ருதி, கௌதமஸ்ம்ருதி, அங்கிரஸ்ம்ருதி, யாஞ்ஞவல்கியஸ்ம்ருதி, பிரசேத ஸ்ம்ருதி, சாதாதபஸ்ம்ருதி, பாராசரஸ்ம்ருதி, சம்வர்த்தஸ்ம்ருதி, உசனஸ்ம்ருதி, சங்கஸ்ம்ருதி, லிகிதஸ்ம்ருதி, அத்திரிஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுஸ்ம்ருதி, ஆபஸ்தம்பஸ்மிருதி, ஹாரீதஸ்ம்ருதி.

இதிஹாஸம் 2— ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம்.

ஆகமம் 2— பாஞ்சராத்திரம், வைகானஸம்.

வேதாங்கம்:—

சீக்ஷையாவது— வர்ணஸ்வர மாத்ராதி நிரூபணம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

வியாகரணமாவது— ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாதி முகத்தாலே அர்த்தாபிதாயகமான பதங்களை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம்.

சந்தஸ்ஸாவது—காயத்திரி, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, ஜகதி, என்கிற இவை முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம்.

நிருக்தமாவது— அக்ஷர ஸாம்யமாத்திரத்தாலே பதங்களில் அர்த்தத்தை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம்.

ஜோதிஷமாவது— அத்தியயநாநுஷ்டானங்களுடைய கால நியமம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

கல்பமாவது— வேதார்த்தாநுஷ்டான ப்ரகார நிரூபணம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

உபாங்கம்:—

மீமாம்ஸை—வேத வேதாந்தார்த்தங்களுடைய அர்த்த கமகத்வத்துக்கு உபயுக்தமான பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த ரூபேண உண்டான விசாரம்.

நியாய சாஸ்த்ரம்— அங்கத்தோடுகூடின வேதங்களினுடைய அர்த்த ஔசித்தியத்தை ப்ரமாணாதி நிரூபணங்களாலும் தர்க்க மரியாதையாலும் ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருக்கும்.

புராணமாவது—ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரங்களும், வம்சங்களும், மந்வந்தரங்களும், வம்சாநு சரிதங்களும் ஆகிற பஞ்சலக்ஷணத்தை யுடையத்தாயிருக்கும்.

பூர்வ மீமாம்ஸையாவது:—

வேதத்தினுடைய பூர்வபாகத்தில் (அதாவது கர்மபாகத்தில்) பசு புத்ர வ்ருஷ்டி அன்ன ஸ்வர்காதி ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்களுக்கு ஸாதனங்களான கர்மங்களை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அத்தை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் பூர்வோத்தர விரோதங்களும் சில விடங்களில் அபார்த்தங்களும்மந்தமதிகளுக்குத் தோற்றுமாகையாலே அவைகளின் யதார்த்தத்தை யறியும் வண்ணம் மஹருஷிகள் நியாய ஸஞ்சாரஞ்செய்து அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணினவை. இது ப்ராயேண பகவதாராதநரூப கர்ம்ம ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்

னில் ; ஸகல தேவதைகளும் அவனுக்கு "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்கிற நியாயத்தாலே.

உத்தர மீமாம்ஸையாவது:— வேதாந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்துகளில், கர்ம பாகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களால் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபரூப குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, அவனே உபாஸ்ய வஸ்துவென்று, நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபநிஷத்துக்களிற் சொன்ன அர்த்தங்கள் நியாயஸஞ்சாரமில்லாமல் அறிந்து கொள்ளுவது ஸாத்தியமல்லாமையாலே, பகவதம்ச பூதரான வ்யாஸர், ஸுலபமாய் அறியும்படி அவைகளை ஸூத்ரங்களாகச்செய்தார் ; இவைதான், ப்ர்ஹ்மமீமாம்ஸை என்றும், ப்ர்ஹ்ம ஸூத்ரமென்றும், வ்யாஸ ஸூத்ரமென்றும், வழங்கப்படும். இதில் ஸ்ரீமன் நாராயணனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று சொல்லி, அதற்கு விரோதமான அபிப்பராயங்களையும் மதங்களையும் கண்டித்து, தத்த்வங்களின் வகைகளையும் அவனை யடையும் உபாயங்களையுஞ்சொல்லி, கடைசியாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வர்ணித்திருக்கிறது. அர்த்த ஸ்திதியிதுவாயிருக்க, பின்புள்ளோர் சிலர் தங்கள் அபிப்ராயத்துக்கு இணங்க அர்த்தங்களை மாற்றியதில் பல மதங்கள் உண்டாயிற்று. இப்போது முக்கியமாய் வழங்கிவரும் வைதிக மதங்கள் மூன்று, அவையாவன:—அத்வைதம், த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம்.

அத்வைதம்.

இந்த மதம் "இரண்டாவது வஸ்து இல்லை" என்பது. அதாவது, சித் என்றும், அசித் என்றும், சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள், தோற்றமே ஒழிய வாஸ்த்தவத்தில் கிடையாது. ஆனால் உண்மையாயுள்ளது ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான். இதற்கு ரூபம், குணம், விகாரங்கள் கிடையாது. இது எங்கும் வியாபித்து ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயுள்ளது. நாம் பார்க்கும் ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே. ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் சாயை யென்றும், ஒவ்வொருவனுக்குண்டான ஸுகதுக்கங்கள் வெவ்வேறு வகைகளாகையால், அவற்றுக்குக் காரணங்களாகிய அஜ்ஞாநங்கள் புருஷ பேதத்தினால் வேறுபட்டு, அநந்தமாயிருக்குமென்றும், மாயையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஈஶ்வரன், அவித்யையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஜீவனென்றும்; சொல்லுவர்கள். இந்த மாயைக்கு வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவத்தை மறைப்பிக்கிற குணமும், ப்ரகாசிப்பிக்கிற குணமுமுண்டு. அதாவது—ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல் உலகத்தைக் காண்பித்தலென்பது, இந்த அஜ்ஞாநம் "தத்த்வமஸி" இத்

யாதி வேதாந்த வாக்யஜந்ய ஜீவ ப்ரஹ்மா பேதஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறது. அந்த அபேத ஜ்ஞாநமும், கலங்கின நீரிலுரைத்த தேத்தான் கொட்டை அந்நீரிலுள்ள அழுக்கையும் போக்கின பின்பு தானும் நசிப்பதுபோல், இவ்விதமான ப்ராந்திக்குக் காரணமாகிய அநாதி மாயையையும் போக்கித் தானும் உடனே நசித்துவிடுகிறது குயவன் சக்கரத்தைத் திருப்பிவிட்ட பிறகுங்கூட அந்த வேகத்தினால் அந்தச் சக்கரம் சிறிது நேரம் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்து அவித்யை நசித்தாலும், பூர்வ வாஸனையினால் ஸம்ஸாரம் சிறிது காலம் அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும். அவ்வாஸனை நிவ்ருத்தமான பிறகு அந்த ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் லயித்து நிர்குணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்கும். இந்த மோக்ஷத்தையே பரம புருஷார்த்தமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றனவென்று, அத்வைதிகள் பக்ஷம்.

த்வைத மதம்.

இந்த மதம் "இரண்டாவது வஸ்து உண்டு" என்பது. வஸ்துக்கள் நித்யமாயும், வாஸ்தவமாயும், வெவ்வேறு ஸ்வரூபத்தையுடையதாயுமிருக்கின்றன. இவைகள் ஐந்து வித பேதங்களுடன் இருக்கின்றன. அவையாவன:— 1. ஜீவேசுவர பேதம், 2. ஜீவ பரஸ்பர பேதம். 3. ஜீவஜட பேதம். 4. ஜட பரஸ்பர பேதம். 5. ஜடேச்வர பேதம். இவைகளை பேதங்களாக வறிந்தால் தான், ஜ்ஞானமென்றும், மற்றைப்படி ஒன்றை வேறொன்றாக வறிந்தால் விபரீத ஜ்ஞானமென்றும் சொல்லப்படும். அதாவது கல்லை கல்லாகவும், மண்ணை மண்ணாகவும் அறிவது ஜ்ஞானம், மற்றப்படி அறிவது விபரீத ஜ்ஞானம். அதைப்போலவே ஜீவன்களுடைய பேதத்தை அறியவேணும். ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே ஸ்வரூபத்தையுடையதல்ல. மோக்ஷத்தை யடையும்படியான சில ஆத்மாக்களும், நரகத்தை யடையும்படியான சில ஆத்மாக்களும், ஸம்ஸாரத்தை அனுபவிக்கும்படியான சில ஆத்மாக்களாகவுமிருக்கின்றன. அதாவது மோக்ஷத்தை அடையும்படியான ஜீவாத்மா மோக்ஷத்தையே யடைவதன்றி வேறு பதவியை யடையாது. அப்படியே மற்றவைகளும். இத்தால் ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஜ்ஞானம் பிறந்து பகவத் ப்ராப்தியையடையலாமென்கிற நியாயமில்லை. இன்னமும் முக்திக்கு யோக்கியமாயுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம் முக்தி தசையில் ஏக ரூபங்களான சரீரத்தை அடைகிறதென்கிற ஸிந்தாந்தமுமில்லை. அதாவது இங்கு பசு, பக்ஷி மநுஷியன் எந்தெந்த ரூபத்துடன் இருக்கிறதோ, அந்தந்த ரூபத்தையே அங்குபோயும் அடைகிறது. தவிர முக்தி தசையிலும் அவரவர்கள் செதய்

ஸுக்ருதத்தின்படி ஆனந்தத்தில் தாரதம்யமுண்டு. இந்த முக்தியடைவதற்கு முக்ய சாதனம்—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்து விதமான பேதஞ்ஜானமே என்பது த்வைதி பக்ஷம்.

விசிஷ்டாத்வைத மதம்.

'விசிஷ்டாத்வைதம்' இது 'விசிஷ்ட' 'அத்வைத' என்று இரண்டு பதத்தோடு கூடிய ஒரு சொல். அத்வைதம் என்றால் இரண்டல்ல ஒன்றென்பது ; விசிஷ்டம் என்றால் விசேஷணத்தோடு கூடியது. அதாவது சித்தையும், அசித்தையும் சரீரமாகவுடையது. ஆக விசிஷ்டாத்வைதம் என்றால் சித்தையும், அசித்தையும் சரீரமாகவுடைத்தாய், இரண்டல்லாததாய், ஒன்றாயிருக்கிற ப்ரம்ஹம் மத்தைச் சொல்லுவது. ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்டனான (சரீரியான) ஈச்வரனுக்கும், ஸ்தூலசிதசித் விசிஷ்டனான (சரீரியான) ஈச்வரனுக்கும் அபேதமர்த்த மாகையால் விசிஷ்டாத்துவைதமென்று பெயர். இந்த ஸிந்தாந்தத்தில், சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்று தத்வம் மூன்று.

சித்தாவது:— ஜீவாத்மா. அது ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அணுவாய் பரமாத்மாவுக்கு சேஷ பூதமாய் நித்யமாய் ப்ரதிசரீரம் பிந்நமாயிருக்கும். இது அணுவாய் சரீரத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்த போதிலும் ஓரிடத்தில் தீபமிருக்க அதின் தேஜஸ் ஸு மற்ற விடங்களில் வ்யாபித்து அங்குள்ள வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்குமாப்போல், தீபத்திற்கு ப்ரபைபோல் ஜீவனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞானமானது சரீர மெங்கும் வ்யாபித்து அந்தந்த அவயவங்களில் ஸ்பர்சாதிகளாலுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை க்ரஹிக்கிறது. பீஜாங்குர ந்யாயத்தினால் இந்த ஜீவனுக்கு அநாதியாயுள்ள புண்ய பாபரூப கர்மத்தினால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் ஜன்மாதிகளை யடைகிறான். இவை நிவ்ருத்தித்தால் மோக்ஷம்.

அசித்தாவது:— கீழ்ச்சொன்ன ஜீவாத்மாக்கள் செய்த புண்யபாபரூப கர்மங்களின் பலமான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களநுபவிக்கைக்கு உபகரணமாய், சரீர வஸந ஸ்ரக் சந்தந க்ருஹ க்ஷேத்ரா ராம ஸ்வர்க்க நரகாதி ரூபமாய்ப் பரிணமித்துக் காண்கின்ற ஜடமான வஸ்து. இது ப்ரக்ருதி முதலிய இருபத்துநாலு விதமாயிருக்கும்.

ஈச்வரனுவான்:— ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய், விபுவாய், ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணனாய், ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், ஸகல ஜகத் ரக்ஷகனாய், ஸர்வ ஸ்வாமியாய், ஹேய ப்ரத்ய நீகனாய், அனந்த கல்யாண

குணாகரனாயிருக்கிற ப்ரிய:பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஜீவனானவன் இந்த துக்க ரூபமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்ய நகரத்திற்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப்போய் அங்கு திருமாமணி மண்டபத்தில் ஸ்ரீ பூமிநீளா ஸமேதனாய், அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதி பரிஜனங்களால் அநவரதம் ஸேவ்யனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கிட்டி, ஆவிர்பூத ஸ்வகீய ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்க்கொண்டு, பரமபுருஷ பரிசரண நிரதனாகுகையே பரம புருஷார்த்தம். முமுக்ஷுவானவன், ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தனாய், ஸதாசாரியனை யடைந்து, அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநத்தால், ப்ரபத்திமார்க்கத்தைக்கொண்டு "மா மணி மண்டபத்து, அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடியே, புருஷார்த்தத்தை யடைவான் என்பது நம்முடைய ஸித்தாந்தம்.

2 ஸூத்திரம்.

நிர்மிதங்கள்:— உண்டாக்கப்பட்டவைகள். அத்தைப் பற்ற-அப்படி நிர்மிதங்களாயிருக்கையாலே. தர்ம சாஸ்த்ரங்கள்-ஸ்ம்ருதிகள். ஆசாரம்-குலாசாரம். சௌச ஸ்நாநாதி முதலியவைகள். வ்யவகாரம்-கடன் கொடுத்தல் வாங்குதல் முதலிய விவகாரங்கள். அதீ(யீ)த-அத்யயனம் பண்ணின: பாடம் பண்ணின. ப்ராயேண-அநேகமாய்.

3 ஸூத்திரம்.

ஏகபாகம்:— முக்கிய பாகம்: உத்தரபாகம். புராண விசேஷங்களிலே-விசேஷ புராணங்களிலே. அதி(யி)க்ருதங்கள்-சொல்லப்பட்டவைகள்.

4 ஸூத்திரம்.

ஸமாஸம்:— பதயோகம்:—எழுத்து முதலியவற்றின் ஸந்தி; கலத்தல். அல்பாச்தரம்-த்வந்த்வ ஸமாஸத்திலுள்ள பதங்களில் எந்த பதத்தில் அச் (உயிரெழுத்து) குறைந்திருக்கிறதோ, அது தன்னைக்காட்டிலும் அதிக அச்சுக்களுள்ள பதத்தைக்காட்டிலும் முன்னே வந்து நிற்கும். (உதாரணம்-கோப்ராஹ்மணேப்ய:). அப்யர்ஹிதம்-சிரேஷ்டம்; கௌரவம்.

5. ஸூத்திரம்.

பாகம்:—பூர்வோத்ர பாகம். விப(ஸ)ரகம்-பூர்வார்த்தம், உத்தரார்த்தம். வேத்யம்-அறியத்தக்கது. ஸம்பாவிதனான-கௌரவிக்கப்பட்ட. ஸம்ப்ரதிபந்நம்-ஸுஸ்பஷ்டம். விளப்பற்ற-ப்ரவித்தி

பெற்ற. தனிச்சிறை-அதிக் குரூரமான சிறை. வாயோலையிட்டு-வாய்சொல்லாய்; இந்த ப்ரமாண வாக்யத்தை ஓலையிலே எழுதி வைத்து.

புருஷகார வைபவம்:— புருஷகார பூதையான பிராட்டியினுடைய வைபவம். புருஷகார:— புருஷௌ-ஜீவாத்ம பரமாத்மானௌ, கரோதி-பரஸ்பரலாபேந ஸந்தவந்தௌ இதி புருஷகார:—புரு ஸநோதீதி புருஷ:, புருஷம் கரோதீதி புருஷகார: என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் எவன் புரு-அதிகமாக, ஸநோதி-கொடுக்கிறானோ, அவன் புருஷனாகிறான், ஸர்வேச்வரனை, புருஷம்-புருஷனாக கரோதி-பண்ணுகிறாள். இதி, என்று பிராட்டி புருஷகார பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள். அபரிமிதமான ப்ரஹ்மானந்தத்தை கொடுக்கிறவனாகப் பண்ணுகிறாளென்று அர்த்தம். அன்றியே "பூர்ணத்வாத் புருஷ:" என்கிற நிருக்திப்படியே, புருஷன் என்றால் பூர்ணன் என்று அர்த்தமாகையால், ஸர்வேச்வரனை க்ஷமாதி குணங்களினால் பூர்ணனாகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். அன்றிக்கே "ப்ரு-பாலன பூரணயோ:", என்று பாலனார்த்தகமான தாதுவினால் நிஷ்பன்னமான புருஷ சப்தம், ரக்ஷக வாசகமாய், ரக்ஷகனாகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். அன்றியே "புரு அக்ர கமநே" என்று அக்ர கமந வாசகமான புருதாதுவினால் நிஷ்பன்னமாய், புருஷபதம் அக்ரகந்தாவைச் சொல்லுகிறதாய், பகவத் விமுகரான சேதனரை உபதேசாதிகளினால் அபிமுகராகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். மாந்த்யம்-மந்தமானது, அதாவது அல்பம். தத்பரமாகையாலே-தாத்பரியமாகையாலே.

6 ஸூத்திரம்.

சிதை துறைத்தல்:— குற்றம் சொல்லுகை. உப ப்ரும்ஹயம்-வேதம். ஜீயர்-வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர். காடின்யம்-ஹித புத்தியாலே துக்கிப்பிக்கை. கண்குழிவு-துக்க ஸூசகமான கண்மலர்த்தி. பத்தும்பத்தாக-பத்தில் ஒரு எண்ணிக்கை குறையாமல். குடல் கரிக்கும்படி-அத்யந்தம் பயப்படும்படி.

பிராட்டி ஸ்வரூபம்.

ஈஸ்வரியான பிராட்டிஸ்வரூபம் அசித்கோடியிலேயோ, ஆத்மகோடியிலேயோ, ஈஸ்வரகோடியிலேயோ, என்று நிரூபித்தால்.; அறிவுண்டாகையால் அசித் கோடியிலன்று. ஐஸ்வரியத்தாலே ஆத்மகோடியிலன்று. நித்ய பாரதந்த்ரியத்தாலே ஈஸ்வரகோடியிலன்று. ஆனால் தத்வம் நாலாகிறதோவென்னில்; அதற்கு ப்ர

மாநோபபத்தியில்லை. ஆனால் இவளுடைய ஸ்வரூபம் அறுதியிடும்படி யென்னென்னில்; நிரூபக விஶேஷணம், நிரூபித விஶேஷணம் என்று இரண்டாய், சேதனன் நிரூபித விஶேஷணமாய் இவள் நிரூபக விஶேஷணமாயிருக்கும். ஆனால் "அஸ்யே ஶாநா ஜகத:" என்றும் "ஈஶ்வரீம் ஸர்வ பூதானாம்" என்றும் ஶ்ருதிகளாலே ஈஶ்வரியாக வோதிப்போருகையாலே ஈஶ்வர கோடியிலே யாகக்குறை யென்னென்னில்; அப்போது நாட்டுக்கிரண்டு ஈஶ்வரர்கள் கூடாமையாலும்; "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்றும், "க்ஷராத்மாநா வீஶதே தேவ ஏக:" என்று துடங்கியுண்டான ப்ரமாண பரம்பரைகளுக்கு விரோதம் பிறக்கையாலும், யுக்தியில்லாமையாலும், ஈஶ்வரத்வம் கூடாது. அங்கு ஓதிப்போருகிற ஈஶ்வரத்வம் பத்நீத்வ நிபந்தனமாகக்கடவது. ராஜ மஹிஷியை ஸோபசாரமாகச் சொல்லாதபோது, அவனுடைய ரோஷத்திற்கு இலக்காமித்தனையிறே. "பும்ப்ரதானேஶ்வரேஶ்வரீம்" என்று துடங்கி இவளுடைய வைபவங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரதேசங்களில் அவளுடைய போக்யதாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறதித்தனை.

ஆனால் ஈச்வரனோபதி இவளுக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டாகைக்குக்குறை யென்னென்னில்; ஒருவனுக்கு காரணத்வம் உண்டாம்போது க்ராஹக ஸாமர்த்தியத்தாலும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலும் அர்த்தாபத்தியாலும் ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களாலுமிறே யுண்டாகக்கடவது. இவளுக்கு காரணத்வ சக்தியுண்டாகையாலே தர்மிக்ராஹகத்வமுண்டு, 1. ப்ரபஞ்சம் இவள் பார்த்தபோது உண்டாய், ததபாவத்தால் இல்லாமையாலே அந்வய வ்யதிரேக முண்டு. 2. இது தன்னாலே அர்த்தாபத்தியுண்டு 3. பகவத் ஶாஸ்த்திரங்களிலே காரணத்வ ஸூசகங்களான ப்ரமாணங்களுண்டு. 4. ஆகையாலே காரணத்வ முண்டாகக் குறை என்னென்னில்; சக்தித்வம் குணத்தாலல்ல, பத்நீத்வ நிபந்தநம். வீக்ஷணாதீன விருத்திமத்வமாகக்கடவது. அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஜகத்ஸ்த்திதியில் இவளை யொழிய உபபத்தியுண்டு. ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களும் ப்ரஹ்மாத்மகமான ஜகத்தினுடைய விலோகனபரங்களாயிருக்கும். ஆகையாலே இவளுக்கு காரண விஷயத்தில் அன்வயமில்லை.

ஈஶ்வரன் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாயன்றோ காரணபூதனாகிறது, ஆகையாலே இவளுக்கும் காரணத்வத்தில் அந்வயமுண்டாகக்குறை என்னென்னில்; இவன் லீலா விபூதியை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது நித்ய விபூதி விசிஷ்டனாயன்றோ விருப்பது;— அப்போது நித்ய

விபூதிக்கும் காரணத்வ முண்டாகிறதோ? அவ்வோபாதி இவளுக்கும் காரணத்வமில்லை. ஆனால் இவளுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாதி காரண த்வத்தில் ஓரன்வய மில்லையோவென்னில்; அநுமோதனத்தால்வரும் அன்வயமுண்டு. காரண வஸ்துவே உபாஸ்யமாய் சரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாய பாவத்தில் அன்வயமில்லை.

இவளுக்கு உபாய பாவத்தில் அன்வயமுண்டாக ப்ரமாணங்களுண்டென்னில், அது ஶரண்யேச்சானு விதாயித்வமாகக்கடவது. "யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம" என்று துடங்கி இவளுடைய வ்யாப்தி சொல்லா நின்றதே யென்ன; ருஷிதானே விபாகம் பண்ணுகையாலே ஸ்வ விபூதி சரீரங்களிலுண்டான வியாப்தி யொழிய ஸர்வத்ர வ்யாப்தியில்லை. இந்த வியாப்திதான் வருவதொன்றிறே ஸௌபரியைப்போலே.

ஆனால் இவள் சேதன ஸமானையோவென்னில்; அப்படியன்று, பத்தரைக்காட்டில் முக்தர் வியாவ்ருத்தர், முக்தரைக்காட்டில் நித்யர் வியாவ்ருத்தர். நித்தியரைக்காட்டில் அனந்த கருடாதிகள் வியாவ்ருத்தர். அவர்களிற் காட்டில் தேவி ஜனங்கள் வியாவ்ருத்தர். தேவி ஜனங்களிற் காட்டில் பூ நீளைகள் வியாவ்ருத்தர். பூநீளைகளிற் காட்டில் இவள் வியாவ்ருத்தை. ஆகையாலே உபய விபூதிக்கும் ஈஶ்வரையாய்ப்போருகிறது.

இவளுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே சேதனஸாம்யமுண்டு. ஸ்வபாவத்தாலே ஈஶ்வர ஸாம்மியமுண்டு, இது நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் உண்டோவென்னில்; இவர்களுக்கும் இன்றியிலே தேவி ஜனங்களுக்கும் இன்றியிலேயிருப்பன சில குண விசேஷங்களுண்டு. இவை எவை யென்னில்:— நிரூபகத்வமென்றும், ஆநுரூப்யமென்றும், அபிமதத்வமென்றும், அஶேஷ ஶேஷித்வமென்றும், ப்ராப்ய பூரகத்வமென்றும். இவ்வர்த்தத்தை அபியுக்தரும் வெளியிட்டார்கள்— "திருவினுக்கரசே," "திருமாலே" என்று நிரூபகத்வத்தையும், "உனக்கேற்கும் கோலமலர்பாவை" என்று ஆநுரூப்யத்தையும், "அல்லி மலர்மகள்போக மயக்குக்கள்" என்று போக்யதையையும், "பூவின் மிசைநங்கைக்கு மின்பன்" என்று அபிமதத்வத்தையும், "திருமாலா லருள்ப்பட்ட சடகோபன்" என்று அஶேஷ ஶேஷித்வ ஸம்பந்த த்வாரபாவத்தையும், "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆஶ்ரயண ஸித்தியையும், "திருமாலடியார்களைப்பூசிக்க நோற்றார்கள்" என்று ததீயபர்யந்தமான ப்ராப்ய பூரகத்வத்தையும், வெளியிட்டார்கள்.

ஆக இந்த குணங்களாலேயிறே இவன் ஸர்வாதிசயகாரியாயிருக்கிறது.

தத்த்வ பூஷணம்.

“வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்” என்கிற பாட்டிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலம் கொடுப்பாள் பெரிய பிராட்டியாரென்று ஸ்வாமி நம்பிள்ளை தாமே அருளிச்செய்திருக்க; “நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்” என்னுமத்தாலே உபாயத்வம் இல்லை என்று கழிக்கக்கூடுமோ வென்னில்; கூடும்; எங்ஙனே யென்னில்— அந்த “வினை தீர்க்கும்” என்கிற பாட்டின் வியாக்யானத்திலே “தனக்கு முன்பே தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சில குணமாயிற்று இதில் சொல்லிற்று” என்கிற வாக்யத்தை உட்கொண்டு விசாரிக்கும்போது “தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை” என்னுமத்தாலே, பெரிய பிராட்டியார் இவர்களுக்கு புருஷகாரபூதையாய் முன்னின்று ஸௌசீல்யைகஸாகரமான ஸர்வேஶ்வரனைக்கொண்டு அநிஷ்ட நிவாரணாதிகளைப் பண்ணுவிப்பள் என்னுமிதுவே ஸ்வாமி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த தத்வ்யாக்யானங்களுக்குத் தாத்பரியம்.

இன்னமும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “சரணௌ” என்று த்விவசன ப்ரயோகம் பண்ணுவானென்னென்னில், ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணினால் ஜாத்யேக வசநமாய்க்கொண்டு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டோபாயத்தைக் காட்டவுங்கூடுமாகையாலே அத்தை வியாவர்த்திக்கிறது த்விவசந ப்ரயோகம், என்றும், “லக்ஷ்மீகுண விக்ரஹங்கள் விஶேஷணமாய் அவன் விஶேஷ்யமாகையால் விஶேஷ்யாம்ச பூதனான அவனுக்கே ப்ராதாந்யேந கார்ய கரத்வம், விசேஷணாம்சமான இவற்றுக்கு தததநுவிதாயித்வ மாத்ரமேயாயிருக்குமாகையாலே விக்ரஹத்துக்கு ஶுபாஶ்ரயத்வம், வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணஸௌகர்யா பாதகத்வம், ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரித கார்யபாதகத்வம், இதர குணங்களுக்குத் தனித்தனியே காரிய பேதமெப்படியோ, அப்படியே லக்ஷ்மீக்கு புருஷகாரத்வமே நிலமாயிருக்கும் என்று அழகர் புரோஹிதரான யாமுந தேசிகர் அருளிச்செய்தார்.

சதுஶ்லோகி மூன்றாம் ஶ்லோகவியாக்யானத்திலே “பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, புருஷகாரத்வமேயுள்ளது” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

அப்படியானால் ஆசார்யனுக்கும் உபாயத்வம் கூடாதோவென்னில்; கூடும். அது ஶ்ரிய:பதி யடியாக உண்டாயிருப்பதொன்றாகையாலே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் அங்குண்டாகக் குறையில்லை. பரத்வாதி பஞ்சகத்தோடொக்க ஆசாரியனையும் ஆறாமவதாரமாக ஸஹபடித்து வைக்கையாலும், “ஆசார்ய: ஸஹரிஸ் ஸாக்ஷாத்” “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதிகளாலும் விலக்ஷணாத்ம விசிஷ்ட பகவத் ஸ்வரூபம் ஆசார்யனென்கிற ஸதுபதேசத்தாலும் அவையிரண்டுமாசார்யனுக்குண்டாகத் தட்டில்லை. இன்னமும், மந்த்ரரத்னத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ‘சரணௌ’ என்கிற த்விவசநத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கே உபாயத்வமுள்ளது, பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, உண்டாகில் “சரணா:” என்கிற பஹுவசனம் (பன்மை) இருக்கவேணும். அப்படி யிராமையாலே அவளுக்கு உபாயத்வமில்லை.

இன்னமும், ‘அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்’ என்று உபாயத்வம் தத்விஶிஷ்டத்துக்காயிருக்க அது அகலும்படி எங்ஙனே யென்னில்; “ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்” என்னுமிடத்தில் விஶேஷணத்தாலே அத்திருவுக்கும் உபாயத்வம் ப்ரஸக்தமாம்போது லக்ஷ்மீபதித்வத்துக்கும் உபாயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்போது ‘ஜகந்நாதம் ப்ரபத்யதே’ என்னுமிடத்திலும், தத்விசேஷணமான ஜகத்துக்கும் உபாயத்வம் சொல்லவேண்டியிருக்கும். இப்படி அதிப்ரஸங்க பஹுத்வம் ப்ராப்தமாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்.

இன்னமும் தீர்க்க ஶரணாகதியான திருவாய்மொழியில், “சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் தேவ பிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர் சடகோபன் முந்தையாயிரத்துளிவை தொலை வில்லி மங்கலத்தைச் சொன்ன செந்தமிழ் பத்தும் வல்லார் அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே.” என்கிற பாசுரத்தில் ‘தேவ பிரானையே’ என்கிற ஏவகாரத்தால் ஈஶ்வரனையே உபாயமாக ஆழ்வார் சரண மடைந்தாரென்றும், ‘அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே’ என்றதால் இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் ப்ராப்தம் என்று ‘த்வயத்தின்’ அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கிறது. இத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்று ஸித்தம்.

7 ஸூத்திரம்.

அபிபவம்-தடை, அப்ரகாசம். இப்படியிருக்கையாலே-பேஷிக்கு ஸ்வரூப நிரூபகையாயிருக்கையாலே. அல்லாதார்-பூமிநீளாதேவி முதலானவர்கள். அவ்யவதானே உண்டான ஸம்பந்தம்-நித்யஸம்பந்தம், ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம். நிஷ்பன்னமான-உண்டான. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ச்ரீயதே என்று ரூபம், அதற்கு, சேவிக்கப்படுகிறாள் என்று அர்த்தம். கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ச்ரயதே என்று ரூபம், அதற்கு சேவிக்கிறாள். நிறுத்து— திராசு நிறையாக இவ்வளவென்று கணக்கிட்டு. அறுத்து-இப்போது அநுபாவ்யம் இவ்வளவென்று பாகம் செய்து. நீத்துமவள்—புஜிப்பிக்குமவள். மதுப்பிலே-ஸ்வரூபத்தினுடைய நித்ய யோகத்தையும், திருமார்பில் நித்திய யோகத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அவதாரத்தில் பிரிவு சொல்லுகிறதாகையாலும் விரோதமில்லை.

எம்பெருமானுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ப்ராப்தி அவிநாபூதமாயிருக்க, புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னென்னில் ; இருக்கிற ஸம்ஸாரமும் எடுத்தவுடம்பும் இந்த ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவரான அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய தேஹாபிமாநாதிகளை விளைப்பித்துத் தன்னை மறந்து உருமாயப் பண்ணுமதாகையாலே ஸாபராதனான தன்படியையும், அபராதத்தை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுமாய் அறிந்தபடி அநுபவிப்பைக்கு ஸர்வ சக்தியுமாய்த் தான் ஸ்வதந்த்ரனுமாயிருக்கையாலே இவன் அபராதத்தைக் கண்டழியச் செய்யாமைக்குப் புருஷகாரம் வேணும்.

மாணிக்கமாலை.

8 ஸூத்திரம்.

தத்குண ஸாரத்வத்தாலே-அந்த க்ருபாகுணத்தை ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாக உடைத்தாகையாலே. பரம க்ருபை-புருஷகாரம் வேண்டாமல் எப்போதும் தலையெடுத்திருக்கும் க்ருபை. தர்ஜனம்-சாரீர வியாபாரத்தினால் வெருட்டுகை. பர்த்ஸநம்-வாக்கினால் வெருட்டுகை. சித்ரவதம்-உயிரைப்போக்காதபடி நானாவித ஹிம்சை பண்ணுகிறது. அருவித்தின்ன-பிராணனோடேயிருக்கையில் மாம்சத்தை அருத்து தின்பவர்கள். ஆர்த்ராபராதைகள்-அப்பொழுது பண்ணப்பட்ட குற்றங்களை யுடையவர்கள். திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற-கர்பிணியாயிருக்கிற. முடிந்து பிழைக்கை-

ப்ராணனை விடுகிறதையே பிழைக்கையாலுண்டாகும் சந்தோஷத்தை யடைகிறது. தேட்டமாயிருக்க-வேண்டியதாயிருக்க. பாடாற்றி-பொருத்து. பிராட்டி ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டதற்கு மூன்று காரணம்:— பிராணனைவிட்டால் அபராதம் த்ருடமாய் விடும். அல்லது, ‘வல்வினையேன் பெண் பிறந்தேன்’ என்கிறபடி ப்ராணனை விட தனக்கு ஸ்வதந்த்ரமில்லை. அல்லது, ரகுவம்சம் ஸந்ததியில்லாமல் நசித்துப்போம். ப்ரத்யயம்-சுத்தி. பரிஷத்-திரள். தனக்கேற-ஆத்ம ஸாக்ஷியாக. ஸ்வாகதம்-வரவை விரும்புதல்.

9 ஸூத்திரம்

விக்ருதராய்-பயந்து. அநுஸாரத்தாலே—நல்வார்த்தையாலே.

10 ஸூத்திரம்.

ப்ராகரணிகமான வர்த்தம்-இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கவேண்டும் அர்த்தம். ஶ்ரு என்கிற தாதுவால் ஹிம்ஸாயாம்’ என்று அர்த்தம். இத்தால் சேதனனுடைய அபராதங்களை போக்குகிறாள். ஶ்ரு என்கிற தாதுவால் விஸ்தாரே என்று அர்த்தம். இத்தால் எம்பெருமானுடைய குணங்களை விஸ்தாரப்படுத்துகிறாள்.

11 ஸூத்திரம்.

குட நீர் வழித்தாலும்-ஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்காக நீர் நிறைந்த குடத்தை யுடைக்கையாலும். கண்ணழிவு-ப்ரதிபந்தகம். கால்பாவி நின்று-கால் ஊன்றி நின்று.

13 ஸூத்திரம்.

அபிஸந்தி-எண்ணம். ராவணனை அருளாலே திருத்தா தொழிந்தது, தேவதைகளுக்கு ராவணவத ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியாலே, பெருமாள் அபிப்ராயத்தைப் பின்பற்றி நின்றாள். ஆனால் “மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்” இத்யாதியால் உபதேசிப்பானென்னென்னில் ; பிறர் அனர்த்தம் கண்டால் ஸர்வஜ்ஞையாயிருந்தாலும் அடிமண்டியோடே கலங்கும் சீலத்தையுடையவளாகையாலே ஒரு நாடடங்க அனர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு “அந்யத் உபக்ராந்தம் அந்யத் ஆபதிதம்” என்னாப்போலே தன்னை மறந்து உபதேசித்தாளித்தனை.

14 ஸூத்திரம்.

அஸ்தானே ஸ்நேஹம்-அநுசித ஸ்நேஹம். லிங்கத்வம்-ஸ்வரூப

நிரூபகத்வம். உபய லிங்கத்வம்:— அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வம், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வம். ஆய்வியாக்யானத்தில் "(உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ) என்று உபேயத்வம்போலே உபாயத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் தத்கர்த்யமும் ஸ்வக்ருத்யமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயாந்தரங்களுபாயமாக தானுபேயமாணப்போலன்றியே, கருமுகைமாலையை சும்மாடாக்குவாரைப்போலே, சயலறுதியாலே உபேயமானதானேயுபாயமாய், ஆகந்துக தத்க்ருத்யமும் செய்யவேண்டினமையைப்பற்ற எறிட்டுக்கொண்டானென்னலாமிறே" என்றத்தை யுட்கொண்டு "அன்றிக்கே உபேயமானதன்னை......என்பாருமுண்டு" என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்வக்ருத்யம்-ப்ரார்த்தித்தவனை ரக்ஷிக்கை.

15 ஸூத்திரம்.

தந்த்ரேண-சேர்த்து. பச்சை-உபஹாரம். சுவடு-கோமூத்ராதிகள். கடை—வால்புரம்: யோனிப்ரதேசம். வழும்பு-ஹேயமான த்ரவ திரவ்யம்.

17 ஸூத்திரம்.

'நீசனேன்' என்று தோஷமும், 'நிறைவொன்று மிலேன்' என்று குணஹாநியும், 'எங்கண்பாசம் வைத்த' என்று இவையே ஹேதுவாக தம்மை யங்கீகரித்ததென்று ஆழ்வார் தம்மை அநுஸந்தித்தார். 'அமர்யாத:' என்று குணஹானியையும், 'க்ஷுத்ர:' என்று தொடங்கி தோஷத்தையும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

19 ஸூத்திரம்.

குணப்ரதை-குணாதிக்கியம். பஶ்வாலம்பநத்தில்-யாகத்தில் பண்ணும் பசு ஹிம்சையில், அநுவதித்துக்கொண்டு-தானே சங்கித்துக்கொண்டு. அநுவாதம்-ஒருவன் சொன்னத்தை மற்றொருவன் பிறரறியச்சொல்லுகை. (இது ஶப்தாநுவாதமென்றும் அர்த்தாநுவாதமென்றும் இரண்டுவிதம். ஶப்தாநுவாதமாவது-ஒருவன் சொன்ன ஶப்தாநுபூர்வியையே சொல்லுகை. அர்த்தாநுவாதமாவது-ஶப்தாந்தரங்களைக் கொண்டு ஒருவன் சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லுகை.)

20 ஸூத்திரம்.

பந்து ஸ்நேஹாதிகள் மூன்றும் ஸ்வவர்ணதோஷம். த்ரௌபதீ பரிபவம் கண்டிருந்தது ஸ்வரூபதோஷம், அது ப்ராயச்சித்தவிநாஶ்யம், இது அவிநாஶ்யம், அது ஸ்தூல தர்ஶிகள் காணும் தோஷம், இது ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகள் காணும் தோஷம். ஆகையாலிதுவே ப்ரதாநதோஷம்.

ஆய் வ்யாக்யானம்.

21 ஸூத்திரம்.

ப்ரகடிதமாயிற்று-ப்ரவிஷ்தமாயிற்று.

22 ஸூத்திரம்.

அறியாதவர்த்தங்களிலே வாத்ஸல்யாதிகள் ஸூசிதமானபடி:— விஶ்வரூபத்தை காட்டுகையாலே ஸ்வாமித்வமும், தத்வவிவேகம் சொல்லுகிறவிடத்தில், ஸௌலப்யமும் சொல்லிற்று.

23 ஸூத்திரம்.

ஸாத்குண்யம்-உத்கர்ஷம். வைகுண்யம்-அபகர்ஷம்.

24 ஸூத்திரம்.

விஷய நியமமேயுள்ளது :— அதாவது ஸூலபவஸ்துவே தனக்கு விஷயமாக வாவது. ஶாஸ்த்ரவிதி கர்மத்திற்கு ப்ரேரகம். ராகம், கைங்கரியத்துக்கு ப்ரேரகம். கர்மத்திற்கு விஷயம் தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் அர்ச்சாவதாரம்.

25 ஸூத்திரம்.

அபிஹிதங்களான—சொல்லப்பட்டதான. பூர்வாஹ்நமாவது-உதயகாலம். அபராஹ்நமாவது-அந்திப்போது. க்ருஹமேதீ-இல்லறத்தில் உள்ளவன். உபலக்ஷணம்-ஸூசிதம், அடையாளம்.

27 ஸூத்திரம்.

சூறுவளிக்காற்று-சுழல்காற்று. தளமாக-க்ஷேத்ரமாக.

31 ஸூத்திரம்.

ப்ராங்முகமாய்—கிழக்கு முகமாய்.

32 ஸூத்திரம்.

உத்தம வர்ணரான ப்ராஹ்மணரைப்பற்ற ஒருபடி தாழநின்ற க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்திராதிகளும், மந்த்ராதிகாரமற்ற த்ரௌபதியும், ஶாஸ்த்ர வஶ்ய ஜந்மமன்றியே ப்ரதிகூலனன காகாஸுரனும், தம:ப்ரசுர ஜந்மமான காளியனும், திர்யக் ஜந்மாவாய் அநுகூலனன ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், ராஜஸ ஜந்மாவாய் ப்ரதிகூல ஸம்பந்தமுமுடைய ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், ஸ்வநிரூபக பாதந்த்ர

வஸ்துவைத்தேடிப் பின் செல்லும் ஸ்வதந்த்ர ஶரண்யரான பெருமாளும், நிரூபித ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவைப் பின்சொல்லும் பரதந்த்ரரான இளைய பெருமாளும், சரணம் புகுருகையால் அதிகாரிநியதியில்லை.

ஆய்ப்படி.

காதலாமலகம்போல்-உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் 'ஆறெனக்கு......தாய்' ஆறு-வழி, உபாயம். சரணுக-க்ரஹமாக-ப்ராப்ய ப்ராபகமென்றபடி. ஸமுச்சயிக்கிறது-சேர்த்துச்சொல்லுகிறது.

33 ஸூத்திரம்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது— கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்தில் முதலியாண்டான் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பம் செய்தபடி:—ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் ஸ்வயார்த்தியோ, அநந்யப்ரயோஜநரோ, என்ன, ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடி:—விபீஷணுழ்வான் அநந்ய ப்ரயோஜநரென்ன; அதெங்ஙனே யென்ன; அஸ்மதாதிகள் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே இவ்விடத்திலே ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஸ்த்ரீ யந்ந பாநாதிகளோடேயிருக்கிறுப்போலே ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானும் அநந்ய ப்ரயோஜநர். அதிகாரா வஸாநத்தளவும் அநந்ய ப்ரயோஜநராயே யெழுந்தருளியிருப்பரென்ன; ஐஶ்வர்யமநுபவியா நிற்க அநந்ய ப்ரயோஜநனுனபடி யென்னென்ன; ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வான் ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் பண்ணி வந்தவர் தலையிலே முடியை வைத்து ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணி, "மின்னிலங்கு பூண் விபீடண நம்பிக்கு என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற மின்னலங்காரர்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தருளினுர். அவாந்தர பலமான ஐஶ்வர்யம் புஜிக்கும்படி சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நியமித்து வைத்தாராகையாலே, அவாந்தரபலம் புஜிக்கக் குறையில்லை காணுமென்று அருளிச்செய்தார்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

39 ஸூத்திரம்.

நாடிழியாநிற்கு மேல் நிலமாகிற நீணிலா முற்றத்திலே யினியசந்தனகுஸுமதாம்பூலாதிகளாலே அலங்கரித்து சத்ர சாமராதிகள் பணிமாற அத்தேசவாஸிகளுக்கு முகம்கொடுத்து திரிபுவன சக்ரவர்த்தியென்று விருது பிடிக்குமாப்போலவும், பயிருலராநிற்க கடலிலே வர்ஷிக்கும் காளமேகம்போலவும், த்ருஷார்த்தன் நாக்குவற்றிச் சாவாநிற்க மத்ஸ்யத்திற்கு தண்ணீர் வார்க்கும் தார்மிகனைப்போலவும் பாத்வத்திலிருப்பு.

பாமோதாருயிருப்பானொரு தார்மிகன் ஒரு கிராமத்திற்கு கொடுத்த த்ரவ்யத்தை நாலு கிராமணிகள்வாங்கி விபஜித்துக்கொள்ளுமோபாதி க்ஷீரவ்யூகமான க்ஷீராப்தி.

குணஹீன ப்ரஜைகளைத்தள்ளி குணவான்களை கைக்கொள்ளும் பிதா வோபாதியும், மண்டலவர்ஷம் போலவும் அவதாராதிகள்.

நாம் அழிக்க நினைத்தாலும் அழியாதபடி நம்மையும் தன்னையும் நோக்கிக்கொண்டு, நாமாக நினைத்தவன்று அதுக்கான விடத்திலே முகம் காட்டியும், பித்தர்கழுத்திலே சுறுக்கிட்டுக்கொண்டால் பின்னே நின்று அறுத்துவிடும் மாதாவைப்போலவும், மதம்பட்ட யானை கொல்லப்புக்கால் அதின் கழுத்திலே இருந்த பாகன் அதன் செவியையிட்டு அதன் கண்ணை மறைக்குமாப்போலவும், இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலவும், உணரில் கையைக்கடிக்குமென்று உறக்கத்தில் பாலும் சோறும் புஜிப்பிக்கும் மாதாவைப் போலவும் அந்தர்யாமித்வம்.

ராஜ மஹிஷி தன் பர்த்தாவினுடைய பூம்படுக்கையிற் காட்டில் ப்ரஜையினுடைய தொட்டில் காற்கடை போக்கியமாக வந்து கிடக்குமாப்போலவும், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் துடக்கமான அர்ச்சா ஸ்தலங்கள்.

முத்துத் துறையிலே குடில் கட்டிக்கிடக்கிற கர்ஷகனைப்போலவும் க்ராமாதி தேவதைகளும் க்ரஹார்ச்சனையுமென்று திருக்குருகைப்பிள்ளான்பணிப்பர்.

ப்ரமேயரத்னம்.

ஆவரண ஜலம்-அண்டத்திற்கு புறம்பான ஜலம். அதி விப்ரக்ருஷ்டம்-அதிக தூரம். ப்ரத்யாஸந்நம்-சமீபம். பாஶ்சாத்யனுனவனுக்கு-பிற்பட்டவனுக்கு.

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

அர்ச்சாவதாரமாவது:— எங்கும் வியாபித்து மறைந்திருக்கும் எம்பெருமான் சேதனர்கள் உய்யும்பொருட்டு, கோவில், க்ரஹம் முதலிய விடங்களில் ஸாந்நித்தியஞ்செய்தவராய், தன்னைத்தாழவிட்டுக்கொண்டு அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுவது. ஈஶ்வரன் பரமபதம் முதலிய விடங்களில் எப்படி ஸேவை ஸாதிக்கிருனே அவ்வண்ணம் கோவில் முதலிய விடங்களில் பூர்ணுக ஸேவைஸாதிக்கிருன். பரத்வம்முதலிய நான்கு அவஸ்த்தைகளிலும் அர்ச்சாவதாரமே பூர்த்தியுள்ளதென்றும், சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு இதுவே முக்கியம் வேண்டி

யதென்று சொல்லப்படுகிறது. இது நான்கு விதமாயிருக்கும்:— ஸ்வயம்வ்யக்தம், தைவம், ஸைத்தம், மாநுஷம்.

(1) ஸ்வயம் வ்யக்தமாவது:— ஒருவருடைய ப்ரதிஷ்டையின்றிக்கே தானே ஆவிர்பவித்ததாக புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீரெங்க விமானாதிகள்.

(2) தைவமாவது:— ப்ரஹ்மாதிகளினால் ப்ரதிஷ்டிக்கப்பட்டு காஞ்சீ முதலான திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான்கள்.

(3) ஸைத்தமாவது:— தபஸ்ஸித்தியடைந்த ருஷிகள் ப்ரதிஷ்டிப்பித்த திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள்.

(4) மாநுஷமாவது:— நவீன ஜனங்களினால் ப்ரதிஷ்டிக்கப்பட்டு க்ராமங்களிலும் க்ரஹங்களிலும் ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமான்கள்.

இவர்களையே எல்லோரும் விரும்பியதற்குக்காரணம்:— ஆஶ்ரிதர்கள் உகந்தத்ரவ்யத்தை தனக்குத்திருமேனியாகக்கொண்டு அதில் ஆவிர்பவித்தும், அவர்களிட்ட திருநாமத்தையே தனக்குப் பெயராகப்பெற்றும், அவர்களாதரத்துடனிடும் ஸ்நாநபாநாதிகளையே தனக்கு ஆராதனமாகவும், அவர்கள் தெரிந்து செய்யும் உபசாரங்களில் ஆயிரம் கண்ணுடையவனாயும், அறியாமல் செய்யும் அபசாரங்களைக்காணக் கண்ணில்லாதவனாயும், அநாஶ்ரிதர்கள் விஷயத்தில் தன் திருமேனியின் ஸௌளப்யாதிகளைக்காட்டி ருசி பிறப்பித்து பக்தியைப் பெருக்கிப் பலபர்யந்தம் செய்யுமத்தாலே.

மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் அர்ச்சாவதாரமன்றி ஈஶ்வரனை வேறு அவதாரங்களில் அடையக்கூடுமோ என்றால் முடியாது; மோக்ஷத்திற்கு பக்தியோ, ப்ரபத்தியோ, உபாயமாகும்போது, அவைகளின் உற்பத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் அர்ச்சாவதாரம் அவசியம் வேண்டியது. எனெனில் பக்தி உபாயமாகுமிடத்தில் பக்திக்கு காரணம் ஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்திற்குகாரணம் ஸாக்ஷாத்காரம் இந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி வருவதாகையாலே, பக்திக்கு முதலில் ஸ்தூல ரூபத்தின் தர்ஶனம் அவசியம் வேணும். அப்படியே ப்ரபத்தி உபாயமாகுமிடத்தில்கண்டு பற்றுகைக்கு ஓர் ஆலம்பநம் வேணுமென்பது ஸித்தம். இத்தால் ஸ்தூல ரூபத்தைக்கொண்டே ஸூக்ஷ்மரூபத்தை யறியவேணும். எப்படி காற்றானது கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும், மரம் இலை முதலியவைகளின் சலனத்தால் காற்

றின் இருப்பை அறிகிறோமோ, அப்படியே ஈஶ்வரன் எங்கும் வியாபித்து 'கட்கிலீ' என்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதவனை அறியவேண்டுமானால் ஒரு ஸ்தூல ரூபத்தைக்கொண்டே அறியவேணும். ஆக எந்த விதத்திலும் ஸ்தூல ரூபமான ஓர் பற்றுக்கோடில்லாமல் ஜ்ஞானம் பற்றாதாகையால், அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் அந்தந்த புருஷார்த்தத்திற்கு அநுரூபமான ரூபம் ஏற்படவேணும். அது அவரவர்கள் விதிவழி யடையத்தகுந்தது.

அர்ச்சாவதாரம் ப்ராப்திக்கு முக்கிய ஸாதனமாவதுடன், ஆஶ்ரிதர் இருக்கும் நாள்வரையில் "ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற்கிலாத ஓரைவர்வன் கயவரை" என்றும், 'குலமுதலடுந்தீவினைக் கொடுவன் குழியினில் வீழ்க்குமைவரை' என்றும், 'அறந்திறம்பிப் பாதகரோரைவர்' என்று மனத்தினால் நினைக்கவும் வாயினால்ப் பேசவும் கூசும்படியான இவ்வைம்புலன்கள் திருந்துவதற்கு விஷயமாயிருக்கிறது. ஆலயங்களை ப்ரதட்சணம் செய்வதாலும், வேத கீதங்களைக் கேட்பதாலும், அவன் திருநாமங்களை வாயாரப் போற்றுவதாலும், அவனுடைய ஸௌந்தரியாதிகளை கண் குளிரக் காண்பதாலும், ஸர்வகந்தமயனுடைய மணத்தாலும் இக்கொடிய பஞ்சேந்திரியங்கள் சமதமமடையும். இப்படி இது சமதமாதிகளை யடையச்செய்வது மாத்திரமல்லாமல், 'போவதரிதானாலும் போய் தொழுவோம்' என்று பெரியோர்கள் மங்களாஶாஸன பரராய் எப்போதும் திவ்ய தேசங்களுக்கு எழுந்தருளுகிறபடியால் அவர்களுடைய ஸேவையாலும் ஸல்லாபத்தாலும் அபிமானத்தாலும்,ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதவர்களும், திருந்துவதற்கு கண்ணழிவற்ற ஸாதநமாயிருக்கிறது.

ஈஶ்வரன் தன்னாலும் சொல்லி முடியாதென்ற இவ்வர்ச்சாவதார வைபவத்தை இல்லை செய்வாரும், அலட்சியம் செய்வாருமாயுளர் சிலர்.

சிறு பிள்ளைகள் விளையாடும் பொம்மைகள் போலுள்ள விக்ரகங்களிடத்தில் விச்வாசம் எப்படி பிறக்கக்கூடுமென்று ஐயப்படுகிறார்கள் பலர். அதற்கு சமாதானம்:— ரூபங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்தான பேதத்தால் பாவங்கள் வித்யாஸப்படும் என்பதை, மனைவியினிடத்திலுண்டான மையல் அதே ரூபமான மாதாவினிடத்திலுண்டாகாமையைக் கொண்டிறியலாம். இன்னமும், தன்னிடத்தில் அடிமை செய்வான் ஒருவன் ஒரு கால விஶேஷத்தால், "பட்டத்திற்குரிய யானையும் அரசும் போலே" அபிஷேகம் சூடினால், முன்பு அவனிடத்திலிருந்த அநாதரம் அகன்று, ஆத

ரம் பெருகி, பீதியும் பக்தியும் பிறக்கும்போது, ஒரு காலத்தில் லீலோபகரணங்களாயிருந்து, அவைகளே ஆலயங்களில் அர்ச்சாவஸ்த்தை யடைந்தால், ஆராதனம் கொள்ளுவதில் ஐயுறவென். இவைகளின் ஆராதனத்திற்கு ஆதாரம் அவைகளின் சக்தியே. ஆகமாதிகளில் விதித்தபடி விக்ரகங்களை வேதோக்தமான மந்த்ரங்களைக்கொண்டு கோவில்களில் ப்ராண ப்ரதிஷ்டை செய்வார்கள். இப்படிச் செய்வதால் பூதசக்தி, லோகசக்தி, ஜீவசக்தி, மானிடசக்தி முதலியவைகள் அந்த விக்ரஹத்தில் சேர்க்கப்படும். அதனால் ப்ராணஶக்தி யுண்டாகிறது. அதன்பின் ஆராதனத்திற் ஹேதுவாகிறது. இவ்விதமான விக்ரஹத்திற்கும் ப்ராணனில்லா மற்ற பிம்பத்திற்கும் பேதம் போதித்தல் வேணுமோ! மந்த்ரத்திற்குள்ள ஶக்தியை, ப்ரத்யக்ஷத்தில் விஷக்கல்லிடத்தில் காணும்போது, இதனிடத்திலும் காணலாம். ஆனால் சக்தியும் ஸௌந்தரியமும் அதிசயமாகயிருந்தால், சேவிப்பவர்களுடைய பாவம் பலவிதமாக விருப்பானேன்? சிலர் ஸந்நிதிக்குப் போவதில்லை. போனாலும் சிலர் கூட்டத்திற்கும் புழுக்கத்திற்கும் பயந்து உடனே திரும்புகிறார்கள். சற்று நேரமிருந்தாலும் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டால் பெருமாளை மறந்துவிடுகிறார்கள் சிலர். இவைகளுக்குக் காரணம் ஸௌந்தரியாதிகளாலுண்டான குறையாலல்ல. ஸேவிக்கிறவர்களுடைய தோஷத்தால் ஏற்பட்டது. ஏனெனில்; அவனுடைய ஆயுதங்கள் ஏக காலத்தில் ஒருவனுக்கு ஆபரணஸ்தானமாயும் அவைகளே மற்றவனுக்கு ஆயுத ஸ்தானமாகும்போது, இவர்கள் பாவ பந்தம், கர்மானு ரூபமாக வேறுபட்டேயிருக்கும். எங்ஙனேவென்னில்; "வாழ்குமரன் மேற்கனக வஞ்சன் மேலோர் முகத்தே—சூழ் கருணையும் முனிவுந் தோன்றியவால்" என்கிற ப்ரமாணத்தால் அழகிய சிங்கர் ஒரே ரூபத்தை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு க்ருபா ரூபமாகவும், அதே க்ஷணத்தில் ஹிரண்யனுக்கு கோரரூபமாகவும் தோற்றிவித்தாரென்றால், அது அவரவர்களுடைய குண தோஷங்களால் வந்ததித்தனையல்லது, அவன் வேறு வேறு முகமாய் ஸேவை ஸாதித்தான் என்று சொல்லவொண்ணாது. இன்னமும் இவ்விடத்தில் நம்மாழ்வார் ஆராவமுதே! என்று ஆழங்கால் பட்டு கரைந்து நைந்தார். நம்மனம் அப்படிக்கரையாமல் கல் நெஞ்சாயிருப்பதற்குக் காரணம், அஜ்ஞானமேயாகும். மலையடியில் மாடுமேய்த்த ஒருவன் ஒரு சிவப்பு கல்லைக் கண்டெடுத்து மற்ற பிள்ளைகளுடன் அதைக்கொண்டு கோலிவிளையாட்டு ஆடிவந்தான். அத்தை, ஒருவியாபாரி கண்டு அவனிடத்தில் சில தின்பண்டங்களைக் கொடுத்து திராசு படிக்கல்

கள் ஸ்தானத்தில் உபையோகித்து வந்தான். இத்தைக்கண்ட ஒரு பணக்காரன் சில திரவ்யங்களைக்கொடுத்து தன் நாயின் கழுத்தில் அத்தைக் கட்டி தொங்கவிட்டான். இவ்வண்ணம் அதிக விலைபெற்றுமாறிக்கொண்டிருக்கையில்தேசாந்தரத்திலிருந்துவந்த ஒரு வியாபாரி அதைஆயிரம் பொன் கொடுத்து ஸந்தோஷத்தோடுபெற்றுப்போனான் என்கிற கதை நடந்திராதென்பதில்லை. இரத்தினபரீக்ஷை யறிந்தவனுக்கு மேலான இரத்தனமாக தோற்றிற்று. அந்த ஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கு வெறும் கல்லாகத் தோற்றி அநாதரத்துக்குக் காரணமாயிற்று. அப்படியே நமக்கும் ஆழ்வார்களுக்குமுண்டான ஈச்வரஜ்ஞானம். ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு மணற்கால் நம்பியும், பிள்ளையுறங்காவல்லி தாசருக்கு எம்பெருமானாரும் காட்டிக்கொடுத்தாப்போல் நம்மாசார்யர்கள் காட்டினால் மாத்திரம் நாமும் "கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்கிறபடியே ஸதாஸேவித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

மற்றும் சிலர், ஸர்வத்திலும் வஸிக்கும்படியான வாஸுதேவனை ஒரு குறிப்பிட்ட விடத்தில் வணங்குவது வீண், என்று வாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும் தத்வம் உண்மையானாலும் ருஷிகளுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாது. இவர்களுக்கு இந்த வியாப்தியினிடத்தில் ஈஶ்வரனுடைய தோற்றம் வெளிப்படையானால், இவர்கள் அடியிட்டு எங்கும் ஸஞ்சரிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் இவர்கள் வார்த்தைகள் வெறும்வாதமே.

பசுவின் மடியில் பால் எங்கும் சுரந்திருந்தாலும் அதனுடைய முலைக்காம்புவழியல்லாமல் வேறு த்வாரங்களால் கன்றுக்கு பால் கொடாதாப் போல், ஈஶ்வரன் வியாப்தி நிறைந்திருந்தாலும், விக்ரஹத்தின் வழியல்லது வேறு இடங்களில் பிரகாசியான்.

அன்றியும் ஸூரிய கிரணங்கள் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும், அவைகளினுடைய நெருப்புக்கு ஸமானமான உஷ்ணம், ஸூரியகாந்தக்கல் வழியாய் ப்ரகாசிப்பதல்லாமல், மற்றப் பாஷாணங்களில் தோற்றாதாப்போல், அர்ச்சா விக்ரஹத்தில் தான் அவனுடைய சக்தியைக் காணலாம். ஆகையால், அர்ச்சையில் அவனுடைய ஸாந்நித்யம் தயிரில் நெய் போல் விளங்கும் அந்தர்யாமியில் பாலில் நெய்போல் விளங்காது.

விக்ரஹாராதனம் முக்திக்கு அவசியம் வேணுமென்பதை மற்றுமோர் அநுபவ நிதர்சனத்தால் காணலாம். அநேகர் தங்கள் திருமாளிகைகளில் பெற்றோர், பெரியோர் மற்றும் சிலருடைய

பாவ படங்களை வைத்திருப்பதை காணலாம். இவைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பாவனா ப்ரகர்ஷத்தாலே ஜீவனுடனிருப்பதாகத் தோற்றுவதுண்டு. அப்போது அவர்கள் குணங்கள் செய்கைகள் மனதில் பதிந்து பயனடைவதுண்டு. அப்படியே அர்ச்சாவதாரமும். இவ்விதமான சின்னங்களில்லாதபோது அஜ்ஞராகிய நாம், காலக்கிரமத்தில் அவர்கள் ரூபத்தை மறப்பது போல் அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண சேஷ்டிதங்களில் மறதியுண்டாய் மறப்பிலியையும் மறந்து மறம் சுமத்தி நாஸ்திகனாய் நமன் கையில் சிக்கி நஶித்தலே பலமாகும்.

40 ஸூத்திரம்.

பராமர்சிக்கிறார்—சொல்லுகிறார். சிலம்பு-காற்சிலம்பு நூபுரம். புலம்-ஐம்புலன். சுரிகுழல்-முறுக்கோடின அளகம். போதரே என்று-வாரும் என்று.

41 ஸூத்திரம்.

ப்ரபதன ஹேது-ப்ரபத்திக்கு ஹேது.

44 ஸூத்திரம்.

அநுஸந்தானபரமாக்கி-நைச்யாநுஸ்தாநபரமாக்கி.

48 ஸூத்திரம்.

கண்ணழிவு, பலவிளம்பம் இல்லாமையாலே அதுவே முக்யம்.

49 ஸூத்திரம்.

"ஜிதந்தையாவது-ருக்வேத கிலம், தத்வப்ரதிபாதன பரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் ஸர்வஶ்ருதிகளிலு மோதிப்போருமாப்போலே இதுவும் ஸ்ரீ ஶாஸ்த்திரத்திலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், "மஹா மந்தரம்." என்று திருமந்தரத்தோபாதி பரம ரகசியமாகச் சொல்லிப் போருமதொன்று. வேதாக்ஷர ராஶியாகில் பௌருஷேயமான இதி ஹாஸ புராணங்களிலே எழுதிப் படித்துப் போருவானென்னென்னில் ;— கிலமாகிறது-அப்ராஹதம் ஸ்தானம், ஸூத்ரக்காரர்கள் கில ஸஹிதமாக தாங்களத்யநம் பண்ணிப்போந்தவர்களாகையாலே, ஸ்மார்த்த விதானங்களிலே மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போரானின்றார்களிறே. இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலே ஸ்ரீ ஶாஸ்த்திரத்திலே "ஜிதந்த இதி மந்த்ரேண" என்று மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போருவதொன்று.

ஶ்வேதத்வீபவாசிகள் க்ஷீராப்தி நாதனுடைய ஸௌந்தரியாதி

களிலே தோற்றீடுபட்டுச் சொல்லும் மந்த்ரம், இதுக்கு ஸ்த்தோத்ரத்வமும், ஸ்தவப்ரியனுக்கு ப்ரியதமமாகை"

ஜிதந்தா ஸ்தோத்ர வ்யாக்யான அவதாரிகை.

இந்த ஸூத்திரத்தாலறியத்தக்கதாவது:—

ஸ்ரீசௌநக பகவான் ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரத்தின் கருத்தை "அஜ்ஞ-ஸர்வஜ்ஞ-பக்தாநாம் கதிர்கம்யோபவேத்ஹரி:" என்கிற ஶ்லோகத்தால் வெளியிட்டார். அத்தையே பட்டர் "அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்தால் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியும், சௌநக முனிவர் இப்படி யருளிச்செய்வதே ! என்றும் கொண்டாடினார். பிறகு ஜிதந்தா ஸ்தோத்திரத்தின் வ்யாக்யான பீடிகையில் "அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்து; "ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள்.....வ்யாக்யானம் பண்ணப் பெறுவதே !" என்று பட்டரை விசேஷித்து ஆச்சான் பிள்ளை ஈடுபட்டதை ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

52 ஸூத்திரம்.

மடலெடுக்கை-மடலூர்தல், அதிப்ரவர்த்திபண்ணுதல்.

53 ஸூத்திரம்.

தீங்குழல்-மதுரமான குழல். ஈரும்-ஹிம்ஸியா நின்றது. ஆலே-ஆச்சரியம். பராஜித-ஜெயிக்கப்பட்ட, தோற்றுப்போன.

54 ஸூத்திரம்.

ஸத்தாகாரணபூதனாய்-ஆத்மாதாரபூதனாய்.

55 ஸூத்திரம்.

"பற்றிற்றெல்லாம்பற்றி அவனையும் பற்றுகை பக்தி. விடுவதெல்லாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுகை ப்ரபத்தி.

வார்த்தாமாலை.

ஆபாதப்ரதீதி- பெரும்பார்வை. அதாவது ப்ரமாணங்களைக் கொண்டறியாமல் இந்திரியங்களைக் கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாய் அறியும் ஜ்ஞானம். அநத்யாஹாரேண-இல்லாதத்தை எறிட்டுக்கொண்டு.

இவ்விடத்தில், பிராட்டியைக்கூட உபாயமாகப் பொருத வித்தோபயம் சேதனனுடைய ப்ரவ்ருத்தியை எங்ஙனே ஸஹிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

57 ஸூத்திரம்.

அவகாத ஸ்வேதம்-நெல் முதலியவற்றை குத்துவதினால், உண்கும் வேர்வை. தனக்காக ஓர் ப்ரயத்னமின்றிக்கே, மற்றொன்றைச் செய்யவே அதினாலே அவசமாக உண்டான வேர்வை. அவகாதம்-நெல் முதலானவை குத்துகை. ஸ்வேதம்-வேர்வை— இங்கு அவகாதாநந்தரம் அவசமாக உண்டான ஸ்வேதம் போலே ப்ரபதனாநந்தரம் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள் தன்னடையே உண்டாகுமென்று அங்குத்தைக்கு இதை திருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் சில அபிப்ராயபேதங்களுண்டு; அதாவது—வித்தோபாயத்தை வரிக்கும்போது அங்கத்தோடு அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இந்த அங்கமாவது "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:" இத்யாதியாக ஆறு வகையாயிருக்கும். இந்த அங்கத்தில் சொல்லும்படியான அநுஷ்டானங்கள் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் அவசியம் வேண்டியதாயிருந்தபோதிலும், அது எந்த ஸமயத்தில் வேண்டியது என்று அறிவதில் தான், அபிப்ராய பேதங்கள் ஏற்பட்டது. பரந்யாசத்திற்கு பூர்வம், கீழ் அங்கமாகச்சொன்ன ஆறும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றும், ந்யாசத்திற்கு பிறகு இந்த ஆறு அநுஷ்டானங்களும் தன்னடையே வித்திக்குமென்றுஞ் சொல்லுவதுதான் அபிப்ராய பேதங்கள். "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:" இத்யாதி ப்ரமாணத்தைப் பார்த்தால் ப்ரபத்திக்கு முந்தி அங்கங்கள் அநுஷ்டேயமென்று ஏற்படுகிறது. நம்முடைய வித்தாந்தத்தில் ப்ரபத்திக்கு ஆகிஞ்சன்யமும் அநன்யகதித்வமும் லக்ஷணமாக விதித்திருக்கிறது. அப்போது ப்ரபத்திக்குப் பூர்வம் சொல்லுகிற ஆறு அங்கங்கள் பொருந்தாது. பொருந்தினாலும் அது ஆர்த்தரூப ப்ரபன்னனுக்குக் கூடும். திருப்தரூப ப்ரபன்னனுக்கு, அவகாத ஸ்வேதம்போல் ப்ரபத்திக்கு அனந்தரம் தன்னடையே விளையும், உபாயாந்தரங்களுக்கு எப்படி அங்கத்தை அவசியம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதோ அப்படியே ப்ரபத்திக்கு அங்கத்யாகம் அவசியம் வேண்டியது. ஏனெனில் பக்தியாதிகள் தன் ஸ்வரூப வித்திக்கும், விருத்திக்கும் பலத்திற்கும், ஒருவன் கையை யெதிர்பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவை அசேதனமாகையாலே. இது அதற்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கிறபடியால் அங்கங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனத்தோடு கால்கட்டாய்விடும். ஆகையால் "உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்" என்பதே சாஸ்த்திர வித்தம்.

61 ஸூத்திரம்.

இவ்விடத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை அநுஸந்தேயம். அதாவது—"ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், விடுகை உபாயமோ பற்றுகை உபாயமோவென்று கேட்க; விடுகையுமுபாயமன்று பற்றுகையும் உபாயமன்று, விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம் என்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

63 ஸூத்திரம். 86

இவ்வளவன்றிக்கே-ஆத்ம ஜ்ஞாநாதிகளொழிய யென்றபடி.

64 ஸூத்திரம்.

த்யோதகம்-ஸூசகம்.

அதிகாரி விசேஷணம்-அதிகாரி ஸ்வரூபம். இதினுடைய-அநுமதியினுடைய.

66 ஸூத்திரம்.

இவ்விடத்தில் சோமாசியாண்டான் வார்த்தை அநுஸந்தேயம்:-
"பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி, நிவர்த்தி: ப்ரபத்தி:. பக்தியுமுபாயமன்று ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று, ப்ரபத்தவ்யனே உபாயம்."

அவன் க்ருபையே உபாயம் என்னுமத்தை வெளியிடுகிறார்.

வடியாத பவக்கடலும் வடிந்து மூலமாயை கடந்தப்பாற்போய் வைகுந்தஞ்சேர்ந்து, அடியார்கள் குழாங்கூடியுனதடிக் கீழடிமை செயு மக்கால மெக்காலந்தான், கொடியாடு மணிமாட வயோத்தி மூதூர் குடிதுறந்து திருவரங்கங் கோயில் கொண்ட, நெடியோனே யடியேனுன் முயற்சியின்றி நின்னருளே பார்த்திருப்பனீசனேனே.

திருவரங்கக்கலம்பகம்.

(இதன் கருத்து.)

அயோத்தியை விட்டு திருவரங்கத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்ட பெரிய பெருமாளே! கர்மஜ்ஞான பக்திகளைக்கொண்டு தன் முயற்சியால் தாண்டமுடியாத ஸம்சாரமாகிற பெருங்கடலைத் தாண்டினாலும் தாண்டலாம்; மற்றும் கடக்க முடியாத மூல ப்ரக்ருதியை கடந்தாலும் கடக்கலாம், ப்ரம பதத்தைப்ராபித்து பாகவத குழாங்களுடன் கூடி உனது திருவடிகளுக்கு குற்றேவல்செய்யுமது யாவதாத்ம பாவி கிடைப்பதல்ல. பின்னை லபிக்கும் உபாயம் எங்

ங்ஙனே யென்னில் ; அநந்யார்ஹனாய், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே பற்றாசாகக்கொண்டு (சாதகம்போல்) செயல் மாண்டு இருத்தலே. "இந்த பரம ரகஸியத்தைவெளியிட வன்றோ தேவர் இங்கு எழுந்தருளியதென்று" தன் ஆர்த்தி தோற்ற ஸ்ரீ பராசர பட்டர் திருவடிகளில் பழுக்க ஸேவித்த திவ்யகவி பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் அருளிச்செய்தது.

68 ஸூத்திரம்

இப்படி நினைவின்றிக்கே பலித்த விடம் உண்டோவென்னில்:—
"கோஸல கோகுல சராசரம், செய்யும் குணமொன்றின்றியே,
அற்புத மென்னக்கண்டோம்."

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

(அயோத்யையிலும்,ப்ருந்தாவனத்திலுமுள்ள,சேதநா சேதநங்கள், (பகவத் ப்ராப்திக்குறுபடாக) அநுஷ்டித்தது, ஒன்று மின்றிக்கே யிருக்க, விசேஷஜ்ஞர் வித்தாரய்ச் சொல்லும்படியாக நிர்ஹேதுக க்ருபை பலிக்கக்கண்டோம்) என்று இதன் பெருள்.

69 ஸூத்திரம்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவராவார்:—அழகிய மணவாளப்பெருமாள் பட்டர்.

70 ஸூத்திரம்.

இந்த வாக்யத்தால் தோஷ பூயிஷ்டனாயும் க்ஷுத்ரனாயுமிருக்கிற இச்சேதனனை, அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஈஶ்வரன், லபிக்கைக்காக ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுகையும் அவனை லபித்தல் தனக்கு ப்ராப்யன் என்று நினைக்கவும் கூடுமோ வென்னில்:—தோஷ பூதரான ஆஶ்ரிதர்களை அங்கீகரியாவிட்டால் அவனுடைய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் அஸத்கல்பமாய் விடும். அவன் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருந்தாலும், தான் ஸர்வேஶ்வரன் என்கிற ஈசித்வ்ய ஸம்பந்தத்தால் சேதனனைப்பெற க்ருஷிசெய்ய வேண்டி அவதாரங்கள் பண்ணியும், கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தும் கௌஸ்தவாபரண ஸ்தாநீயமான அவர்களை பெறுவிடில் "ஸ ஏகாகீ நரமேத" என்று த்ரிபாத் விபூதியிலிருக்கச் செய்தேயும், உண்டது உருக்காட்டாதே அவனைக் குறைவாளனாகப் பண்ணுவதாலும், "பக்திக்ரீதோ ஜநார்தந:" என்றும் "பத்ரம் புஷ்பம்" இத்யாதியால் ஸுலபனாகையால் தானே உபாயமாய் நின்று சேதநனை லபிக்கையாலே விரோதமில்லை.

73 ஸூத்திரம்.

ப்ரத்யக்தவம்-தனக்குத் தானே தோன்றுமதாயிருக்கை. அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான-'நான்' என்கிற ஜ்ஞானத்திற்கும் 'நான்' என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கும். வஸ்துவை—ஆத்மவஸ்துவை. புறவிதழ்-வெளி இதழ். ஆத்மாவை புஷ்பஸ்தானமாக நிருபித்தது:— "காடாதமலர்சாடி" இத்யாதிப்படி. உள் இதழ்-ஶேஷத்வஸ்தானமாக சொன்னது:—நாற்றம், செவ்வி, முதலான குணங்களோடு கூட சூடும் அவர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணீயமானவத்தாலே. புற இதழ் ஞானஸ்தானமாக வுரைத்தது.— சூடுமவர்களுடைய த்யாஜ்யதா புத்தியாலே. அந்தரங்க நிருபகம்-அஸாதாரண தர்மம்; அதாவது ப்ரதம நிருபகதர்மம். 'என்னுள்ளான்' என்னாதே 'அடியேனுள்ளான்' என்றது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை சேஷத்வத்வத்தையிட்டே நிருபிக்கவேணுமென்று நிர்தேசிக்கிறது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் தத்வத்ரயங்களுக்கு ஸ்வரூப நிருபகமாகக் கொள்ளும் தர்மமாவது:— "ஈஶ்வரனுக்கு சேஷித்வம், ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் அசித்துக்கு ஜ்ஞாந ஶூந்யத்வம்" என்றுமாம்.

இவ்விடத்தில் தத்வத்ரயங்களினுடைய ஸ்வரூப நிருபக தர்மங்களை அறியவேணும். முதலில் ஸ்வரூப நிருபக தர்மமாவது— ஒரு வஸ்துவினுடைய அஸாதாரண லக்ஷணம். அதாவது எந்த தர்மம் ஒரு வஸ்துவுக்கு முக்ய லக்ஷணமாயிருக்கிறதோ, அந்த லக்ஷணம் மற்றொரு வஸ்துவினிடத்தில் காணக்கூடாது. அப்போது ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வரூப நிருபக தர்மம் சொல்லும்போது "ஶ்ரிய:பதித்வம்" நிருபகமாயிருந்தபோதிலும் ப்ரக்ருதத்தில் 'சேஷித்வம்' சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்படியே நிருபித்துச் சொல்லும்போது, ஆத்மாவுக்கு 'ஶேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்' என்றும், அசித்துக்கு 'ஜ்ஞான ஶூன்யத்வமும்' என்று எற்படுகிறது. அந்த தர்மங்கள் அந்தந்த வஸ்துவுக்கே அஸாதாரணமொழிய வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் தோற்றாது. ஆனால் இந்த ஸூத்ரத்தில் 'தாஸ்யம்' நிருபக தர்மமென்றும், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் 'நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணம்' என்றும் விதித்திருக்க, ஆத்மாவினுடைய நிருபக தர்மம் 'ஶேஷத்வத்தோடுகூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்' என்று இரண்டையும் எங்ஙனே சொல்லக்கூடுமென்னில் ; சேஷத்வத்திற்கும் தாஸத்வத்திற்கும் வாசியறியும்போது, ப்ரபஞ்சத்தில் ஈஶ்வரனைத்தவிர மற்றெல்லாப் பொருள்களுக்கும் சேஷத்வம் உண்டு என்றும், தாஸத்வம் சைத

ன்னியமுடைய ஜீவன்களுக்கே ஏற்பட்டது என்று அறியவேணும்
அப்போது ஆத்மாவுக்கு தாஸத்வம் அந்தரங்க நிரூபகம் என்று
அருளிச்செய்தது கூடும். இப்போது இங்கு ‘தாஸத்வம்’ என்ற
ருளிச்செய்தது கேவலம் ‘அசித்வத் சேஷத்வத்தை’ச் சொன்ன
தல்ல. சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொல்லிற்று.
எங்ஙனேயென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானாலும்
அந்த சேஷத்வம கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது ஸ்வரூப மில்லை.
கிஞ்சித்காரந்தான் அவன் உகந்ததாயிருக்கவேணும். அப்போது
சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் வேண்டியதாயிருக்கிற
படியால் சேஷத்வத்தோடுகூடின ஜ்ஞாத்ருவத்வமே ஆத்மாவுக்கு
ஸ்வரூபம் என்னத் தட்டில்லை. ஆனால் இந்த இரண்டு தர்மத்தில்
தாஸத்வத்தை அந்தரங்க நிரூபகமாகவும், ஜ்ஞானத்தை பகிர்தள
மாகச்சொல்லவேணுமென்கிற நிர்பந்தம் ஏன்?. ஜ்ஞானத்தை
அந்தரங்க நிரூபகமாகவும், தாஸத்வத்தை பஹிர்தளமாகச்சொல்
லுவதினால் வரும் தோஷம் ஏன்? என்கிற சங்கைவுதிக்கலாம்.
அப்போது இந்த விடத்தில், ஆத்மாவுக்கு, அசித் வ்யாவருத்தியா
யிருக்கிற ‘ஜ்ஞானத்தை’ லக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறதா, அல்
லது ஈச்வர வ்யாவ்ருத்தியான ‘சேஷத்வத்தை’ லக்ஷணமாகச்
சொல்லுகிறதா வென்றால், ஈச்வர வ்யாவ்ருத்தியான “சேஷத்
வத்தை” தர்மமாகச் சொல்லவேணும் அவனுக்கு சரீரமாயிருக்கி
றபடியாலே.

இந்த ஸூத்ரத்தாலே புஷ்பத்தின் உள்தளம் செவ்வி நாற்றம்முத
லிய குணங்களால் உபாதேயமாய், வெளிதளம் அவைகளில்லா
மையாலே எப்படி த்யாஜ்ய மாகிறதோ, அப்படியே தாஸ்யத்தை
யுடைய ஜன்மமே ஶ்ரேஷ்டமென்றும், அது இல்லாத ஜ்ஞானா
நந்தங்களோடு வர்ணத்தை முக்யமாகவுடைய ஜன்மம் த்யாஜ்யம்
என்னும் அபிப்ராயத்தை இவர் திருத்தம்பியார் வெளியிட்ட வா
க்யமும் இவ்விடத்தில் அநு ஸந்தேயம்.

அதாவது:— “சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞானாநந்தமயனையும் ஸஹியா
தார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே”.

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

இதன் பொருள்:—
ப்ராப்த சேஷியுடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான, ஜ்ஞானா
நந்த மயத்வத்தாலே, ஶ்லாக்யமாயிருக்கும் ஆத்மாவையும், ஸஹி
யாதவர்கள், த்யாஜ்யமா யௌபாதிகமான வர்ணத்தை விரும்ப
மாட்டார்களே !.

ஏவம் விதமான தாஸ்ய ஜன்மத்தையே ஆதரித்து, அதற்குப் புறம்
பான, ஜ்ஞானத்தையும் வர்ணத்தையும் ஏற்றமாகவுடைய ஜன்மத்
தை அநாதரித்து, வார்த்தை சொன்னவர்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

எங்ஙனே யென்னில்:—

அணைய ஊரப்புனைய, அடியும் பொடியும் பட பர்வதபவநங்களிலே
ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை, பெரு
மக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

(இதன் கருத்து.)

(நித்ய விபூதியில் ஸ்ரீய:பதி கண் வளர்ந்தருளுகைக்கு பாங்காயி
ருக்கும்) திருவரவணையாயும், (அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு)
நடத்துகைக்கு (வாஹநமான கருளப்புள்ளாயும்), அவனுதரித்துச்
சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயும், (ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்
தில் ப்ராப்த சேஷியானவன்) திருவடியும், (ததீயருடைய) ஸ்ரீபா
த தூளியும், படும்படியும், அவனுகந்தருளி வர்த்திக்கும் திருமலை
யாழ்வாரிலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலேயும், ஏதே
னுமொன்றாக திருவவதரிக்கப்பெறுகிற, திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்
களை, நித்ய ஸூரிகளும், ஸ்ரீ ஶுகப்ரம்ஹர்ஷி உத்தவர் ஸ்ரீ குல
சேகரப் பெருமாள் பெரிய முதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்களும்
லபித்து அபிலஷிப்பார்கள்.

74 ஸூத்திரம்.

ஆகந்துகம்-வந்தேறி. பராமர்சிக்கிறது-சொல்லுகிறது.

77 ஸூத்திரம்.

ஆர்ப்பு-முண்முதலிய முறிந்ததுகள்; மாலிந்யம்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது:—

அழுக்கடைந்த மாணிக்கத்தை நேர் சாணையில் யேறிட்டுக்கடைந
தால் பளபளக்கை வடிவாயிருக்குமாப்போலே, அஜ்ஞான சேத
நனுக்கு, திரோதாந நிவர்த்தியிலே அடியே னென்கை வடிவாயி
ருக்கும் என்று முதலியாண்டான்.

வார்த்தாமாலை.

78 ஸூத்திரம்.

வ்யபதேசம்-பெயர், சொல்லுகை.

79 ஸூத்திரம்.

ஏகாந்திகள் லக்ஷணங்களாவன:—

வைஷ்ணவன்:—
1. அக்ருத்யத்தை பாபமென்று தவிரும்.
2. க்ருத்யத்தை அதிகாரிஸம்பத்திக்காகச்செய்யும்.
3. கைங்கர்யத்தை ஸாதநமென்று செய்யும்.

ஏகாந்தி:—
1. அக்ருத்யத்தை ஸ்வரூப ஹாநியென்று தவிரும்
2. க்ருத்யத்தைலோக ஸங்க்ரஹதயா கர்த்தவ்யமென்று செய்யும்.
3. கைங்கரியத்தை காலக்ஷேபமென்று செய்யும்.

பரமைகாந்தி:—
1. அக்ருத்யத்தை ருசியில்லாமையாலே தவிரும்.
2. க்ருத்யத்தை க்ருபையாலே செய்யும்.
3. கைங்கர்யத்தை ராகப்ராப்தமென்று செய்யும்.

வார்த்தாமாலை.

குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வ
னடியார்க்கு அவனடியேயாகும்—படியின் மேல்
நீர் கெழுவு மாறுகளின் பேருந்திறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச் சேர்ந்திட மாய்ந்தற்று.

ஞான ஸாரம்.

82 ஸூத்திரம்.

கைப்புடை— கை-சிறிய, புடை-இடம். அதாவது கோபுரவாசலுள்ளிருக்கிற ஒட்டுத்திண்ணை.

திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தை விட்டபடியாவது:— ஸ்வஜாதி ஸ்வவர்ணாநு ரூபமான (ஸ்வவ்யாபாரத்தை) வாஸநா ருசியுடன் விட்டான். பரசக்தியைப்பற்றி ஸ்வசக்தியை விடுகையும், பரைக ரக்ஷகத்வத்தைப்பற்றி ஸ்வரக்ஷணாபிமானத்தை விடுகையும், பர வ்யாபாரத்தைப்பற்றி ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடுகையும் உபாயாதிகாரிக்கு க்ருத்ய மென்றபடி.

ஆய் வ்யாக்யானம்.

83 ஸூத்திரம்.

ஒப்பூண்-ஸமானபோஜனம்; பங்க்தி போஜனம்

84 ஸூத்திரம்.

திருநாராயணபுரம், கோயிலுக்கு மேற்கே மலையடியிலே மூன்று காததூரத்திலிருக்கிற ஓர் ஊர்.

ப்ராக்ஷீண சேஷ புண்ய பாபையாய்-நன்றாகப் போக்கப்பட்ட புண்ய பாபையாய். திருக்குரவை-ராஸக்ரீடை.

85 ஸூத்திரம்.

நிதர்சந பூதர்-த்ருஷ்டாந்த பரர்.

87 ஸூத்திரம்.

இதுக்கு-இந்த தேஹ த்யாகத்திற்கு.

88 ஸூத்திரம்.

அதிஸக்தனாய்-ஆசையுடையவனாய்.

89 ஸூத்திரம்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது:—

அமுதனார், சிறியாச்சானை, உம்முடைய வநுஷ்டாநமிருக்கும்படியிது; நாங்கள் என் செய்யக்கடவோம் என்ன; என்னனுஷ்டானத்துக்கு ஒரு பல முண்டாகிலன்றோ உம்முடைய அநநுஷ்டாநத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யவாய முண்டாவது; வெறும் புடவை தோயாமல் கெடும், பட்டுப்புடவை தோய்க்கக்கெடும் என்றருளிச்செய்தார். ஆசாரியர்களில் சிலர், உம்முடைய அநுஷ்டானமிருக்கும்படியிது, நாங்கள் என் செய்யக்கடவோ மென்ன; என்படியும் உங்கள் படியுங்கொண்டு காரியமென்? "ஏதத் வ்ரதம் மம" என்றருளிச்செய்தபடியே யன்றோ வென்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

90 ஸூத்திரம்.

திருந்தவே நோக்கின்றேன்-நன்றாக உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுகின்றேன். குதிரியாய்-குத்ஸித ஸ்த்ரீயாய். ஓதி நாமம்-திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி. மடலூர்தல்-மடற் குதிரை யிவர்தல். பெண்ணை-பனைமரம்.

மடலூருகையாவது.

அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த வாற்றாமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒரு படத்திலே யெழுதி, வைத்தகண் வாங்காதே யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பனை மடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு, பிரிந்தபோது துடங்கி கண்ட போகோபகரணங்களெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊணுமுறக்கமு மின்றிக்கே, உடம்பில் துளி நீறிட்டுக்கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொண்டு திரிதல். இது போர் சுட்டுப் பொரி கொறிக்கை யோபாதி அதிஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தி.

ஈடு-மாசறு சோதி ப்ரவேசம்.

91 ஸூத்திரம்.

அடிக்கழஞ்சு பொருகை-ஒரு அடி மண் கழஞ்சுப் பொன்விலை. (கழஞ்சு-பன்னிரண்டு பணவிடை கொண்ட நிறை.)

92 ஸூத்திரம்.

முறுகுதலாலே-முதிர்ந்த தசையிலே. கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு-கண் சுழலமிட்டு. அலமாப்பு—கலங்கல், துன்பம்.

போமர்காதல்:— 1. பேர்-பெரிய, அமர்-யுத்தத்தை விளைவித்த, [காதல்-காமம். 2. பேர்-பெரியதான, அமர்காதல்-அமர்ந்த [காதல்.

கடல் புரைய-கடல் போலே.

93 ஸூத்திரம்.

ஜீவன் முக்த்தருக்கு ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபம் என்றத்தை இந்த ஸூத்ரத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது:—

ஆச்சான் பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமோ, ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமோ வென்று கேட்க; "முமுக்ஷு தசையில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம், முக்த தசையில் ப்ராப்யாநு ரூபமான ஸ்வரூபம்" என்றருளிச்செய்தார் என்று திருநகரிப்பிள்ளையருளிச்செய்தார். வார்த்தா மாலை.

94 ஸூத்திரம்.

ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் அனந்தரம் 'ப்ராவண்யம்' என்றத்தை அந்வயிக்க.

95 ஸூத்திரம்.

நொய்விதாம்-ஸுலபமாம். தெரிவறிய-இந்திரிய அனுபவத்தைக்கொண்டு தெரிவறிய, அளவிலா-பகவத் அனுபவத்தைப்பற்ற ஆதிக்கமில்லாததாய், சிறு-ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்ற வருமதாகையால் பரிச்சின்னமாயிருக்கிற, இன்பம்-ஸுகம். இத்தால் கைவல்யானுபவம் சொல்லிற்று. ஒழிந்தேன்-விட்டேன்.

97 ஸூத்திரம்.

ஆசரித்துக்காட்டுமவன் ஆசாரியன். விசேஷதர்மங்களைக்குறித்து உபதேசிக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் ஆசாரியனாகிறான்.

அஜ்ஞாநத்தை யகலும்படி பண்ணி ஜ்ஞானத்தை குடி புகுரும்படிப்பண்ணி ருசியை கொழுந்தோடும்படி பண்ணுகை ஆசாரிய க்ருத்யம்.

சிஷ்யாசாரிய க்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வான். எங்ஙனே யென்னில்; தம்மளவிலே உடையவர் நிக்ரஹம் பண்ணினாரென்று கேட்டு இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் விநியோக ப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்னென்று அருளிச்செய்கையாலே சிஷ்யர்க்கு ஸீமாபூமி.

ஸாபராதனான நாலூரானை நான் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேணுமென்கையாலே ஆசாரியர்களுக்கு ஸீமாபூமி.

ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது பிராட்டிக்கு எங்ஙனே யென்னில், பகவத் விமுகனாய் ஸாபராதனுமான ராவணனுக்கு பகவதுபதேசம் பண்ணுகையாலே. விதித:——இத்யாதி ச்லோகம் ப்ரமாணம். இப்படி தோஷம் பாராமல் ஹித ப்ரவர்த்தகத்வ முள்ளது பிராட்டிக்கும் கூரத்தாழ்வானுக்குமிறே. ஆழ்வாருக்கும் ஆசாரியத்வ பூர்த்தி திருவாய் மொழியை வ்யாஜீகரித்து த்வயத்தையருளிச் செய்கையாலே. என்று இளையாழ்வார் திருமாலையாண்டானருளிச்செய்வர். ஆகையிறே திருவாய் மொழி தீர்க்க சரணாகதியென்று போகிறது. சரணாகதியும் திருவாய் மொழியுமாக விரண்டுமிறே த்வயமென்று போருகிறதென்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வர். ப்ரமேய ரத்நம்.

பரதார பரிக்ரஹம் இஹ பரங்களில் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றபடியால் நிஷித்தமென்றருளிச்செய்கிறார். இது, "பகைபாவமச்சம்பழியென நான்கு-மிகவாவா மில்லிறப்பன்கண்." (குறள்) என்று பகையும், பாவமும், அச்சமும், குடிப்பழியும், இந்த நான்கு குற்றங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறபடியால் எவ்வுலகத்திலும் துன்பத்தையே யுண்டாக்கும். ஆதலால் பிறன் மனைவி எளிதிற் கிடைத்தாலும் விரும்பலாகாது. அவர்களால் பாரிக்கிற ஸுகம் ப்ராந்தியே யொழிய ஸுகம் எள்ளளவும் கிடையாது. பொரிபுறம் தடவிய வெல்லம்போல் க்ஷணப்போது ஸுகமிருந்தாலும் அது முடிவில் துர்வியாதிகளை விளைவித்து அகால மரணத்தை யடையச்செய்கிறது.

பெண்டிரால் வரும் ஸுகம்—அதிக பசியுடன் திரியும் நாய், வழியில் கிடந்ததோர் தசையற்ற எலும்பைக்கண்டு, ஆவலுடன் அத்தை கவ்விக் கடிக்கையில், அந்த எலும்பு சதையில்லாதபடியாலும்,

நாயின் வாயில் பல விடங்களிலும் குத்தப்பட்டு அத்தால் பெருகுகிற இரத்தத்தை அந்த நாய் தன்னுடைய இரத்தமென்றறியாமலும், வெகுநேரம் சுவைத்துக்கொண்டிருந்ததாலும், தன்னுடைய இரத்தம் வரவரக் குறைந்து பலஹானி யடைந்து கடைசியாக அடைந்த மரணத்திற்குச் சமானமாகும். பஞ்ஜகம்-விரோதம்; பங்கம்.

102 ஸூத்திரம்.

அளவிலிகள்-ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள்.

104 ஸூத்திரம்.

ப்ராக்தந-பூர்வமான. முழுமடை செய்து-ஒருமடைசெய்து.

105 ஸூத்திரம்.

பரிஷ்வங்கிக்கிற-ஆலிங்கனம் பண்ணுகிற. யோஷித்தேஹம்-ஸ்த்ரீ தேஹம். அஸ்ருக்-இரத்தம். பூயம்-துர்கந்தம். விண்-மலம். ஸ்நாயு-குடல், மஜ்ஜா-மூளை, அஸ்தி-எலும்பு. சர்மாவநத்தமாய்-தோலால் மூடப்பட்டதாய்.

இங்கே தேஹத்தின் ஹேயதையை ஆழ்ந்தவறிவுடைய அழகிய மணவாள தாஸர் அழகாய் அரங்கத்தந்தாதியில் அருளிச்செய்ததை ஆராயத்தகுந்தது.

பையிலத்தி மூளைநரம்பூனுதிரம் பரந்த் குரம்.
பையிலத்தியுள் விளை பாண்டமென்றுமற் புன்பாவையர் தோல்
பையிலத்திசெய்து நாகெய்துவீருய்யப்பற்றுமினோ
பையிலத்தி மேவித்துயில் கூரரங்கர் பொற்பாதத்தையே.

(பயில்—பொருந்தியிருக்கும், குரம்பை—தேஹத்தை, இலத்தி—மலம், தோல் பையில்-சரீரத்தில், அத்திசெய்து-இச்சைசெய்து. பயில்-படத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலும், அத்தி-க்ஷீராப்தி.)

110 ஸூத்திரம்.

அதிலோக க்ரூரமான-லோகத்திலில்லாதக் கொடுமையையுடைய.

112 ஸூத்திரம்.

ஸம்வாதமாக-ப்ரமாணமாக.

முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இரண்டாவது ப்ரகரணம்.

ஸூத்திரம்.

115 ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் என்கிற 'உம்' சப்தத்தால், கீழ் 43-வது ஸூத்ரத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளால் உபாயாந்தரங்களை விடவேண்டியதாய்ச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், இவ்விடத்தில் அவைகளை வ்யாவ்ருத்திக்கைக்காக, வேறு முக்யமான தோஷங்களைக்காட்டுகிறார். "ப்ராபகாந்தர" இத்யாதியால்:—

பாரதந்த்ரியந்தான் மூன்று விதம்:—

1. பராதீன பலத்வம். 2. பராதீன கர்த்ருத்வம். 3. ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யனர்ஹத்வம்.

117 ப்ராபகாந்தரங்களை, அஜ்ஞர் உபாயமாக ப்ரமிக்கிறதையும், அவைகளையே ஜ்ஞாநிகள் அபாயமென்று கழிக்கிறதையும் நாயனார் அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாஶ்ரம வித்யாவ்ருத்தங்களை கர்த்தபஜந்மம் ஶ்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி ஶவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்"

ஆசாரியஹ்ருதயம்.

119 நீக்குகையாவது—ஸ்வதந்த்ரனுக்கு உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கச் செய்யுமது.

120 "மாசுச:" என்கையாலே ஶோகஜநகம். இவ்விடத்தில் ஶோகம் பந்துவதத்தால் வந்த ஶோகம் என்னலாகாது. ஏனெனில்; விஶ்வரூப தர்ஶநத்தாலே பந்து வதத்தில் தனக்கு கர்த்ருத்வம் உண்டென்கிற ப்ரமம் தீர்ந்து விட்டது. இப்போது சரம ஶ்லோகத்தில் சொல்லும் ஶோகம், உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதால் வரும் ஸ்வரூப ஹாநித்வ ஶோகம். ஶோகாபநோதம்-சோகத்தைத் தீர்க்கை.

121 புந: ப்ரயோகமன்று என்கிற விடத்தில் "பிள்ளை ஸன்னிதியிலே, ஒரு வைஷ்ணவர் புந: ப்ரபதனமாவது என்? என்று கேட்க; பிள்ளையும் அருளிச் செய்ததாவது— ஒரு குரளன் ஒரு நெடியனைப்பற்றிக்கொண்டு ஆற்றிலே போகாநின்றால், நரிப்பள்ளம் கண்

ஸூத்திரம்.

டவாறே, கையை இறுக்கிப் பிடிக்குமோபாதி தனக்குள்ள அத்யவஸாயத்திலே ஊன்றுகையே புந: ப்ரபத்தி என்றருளிச்செய்தார்" என்கிற ஐதிஹ்யம் அநுஸந்தேயம்.

122 குடம்:—சரீரசுத்தி. ஜலம்:—ஜ்ஞாந சுத்தி. ஸூராபிந்து-ஸ்வயத்ந மூலமான அஹங்காரம். உபாதாநம்-பானைக்கு மண்போல் இவ்விடத்தில் ஸூவர்ணம் உபாதாநம்.

123 மஹார்க்கமான-அத்யந்த பெருவிலையனான.

125 கோதானத்தில்-சௌளத்தில், ராஜமஹேந்தரன்-என்கிற ராஜா ஸமர்ப்பித்த திருவபிஷேகம்:—க்ரீடம். படி-ஆபரணம். அழகிய மணவாளனுக்கு கௌஸ்துபமணியோபாதி திருமார்பிலே சாற்றிக்கொள்ளும் பச்சைத் திருவாபரணம். ஓலக்கம்-ஸபை.

126 பர்த்ருபோகம்-பர்த்தாவுக்குண்டாகும் போகம்.

127 தஜ்ஜிஜ்ஞாஸூ ப்ரஶ்நத்தை-அத்தை அறியவேணுமென்று இச்சித்தவனுடைய வினவை. அநுவதிக்கை-ஒருவன் சொன்னத்தையநுஸரித்துதான் சொல்லுதல்.

128 ஔஷத ஸேவை-மருந்துண்ணல். ருக்ணராய்-ரோகிகளாய். நச்சுமா மருந்து:— நச்சு-ஆசையை பெருக்கும்படியான, மா-பெருமையையுடைய. மருந்து-அமுதம். அவ்யவதாநேந-வேறொன்று கலசாமல்; மதுர பதார்த்தம் கலசாமல். (மதுர பதார்த்தத்தில், ஔஷதத்தை கலசிக்கொடுத்தால் சீக்கிரத்தில் வியாதியை போக்காது)

129 பதிரன்—செவிடன். விகலகரணர்-கரணலோபர். படுகரணர்—நல்ல கை கால்களை யுடையவர். அபமீத ப்ரவ்ருத்தர்-கெட்டமார்க்கத்தில் நடக்கிறவர்; வேத சாஸ்த்ர விருத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்கள்.

ஶ்யேந விதியாவது:— பருந்து என்னும் பெயரையுடைய யாகம். அதாவது 'ஶ்யேநம்' என்றால் 'பருந்து' என்கிற பக்ஷிக்கு பெயர். அப்போது, பருந்துவைக்கொன்று செய்கிற யாகமாகின்றது 'அஶ்வமேத சப்தம்போல்'. அதுவன்று இவ்விடத்தில், பின்னை என்னவென்றால்:— ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பருந்தானது, பூமியில் சில பதார்த்தங்களை (ஆகாராதிகளை) க்கண்டால், எப்படி அதி வேகமாக இறங்கி எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோகுமோ, அப்படியே இந்த யாகமானது சத்ருக்களுடைய பொருள்கள் யா

வற்றையும் அபஹரித்துக்கொடுக்கும். இதற்கு ப்ரமாணம்:— "யதாவை ஶ்யேநோ நிபத்யாதத்தே ஏவமயம்த்விஷந்தம்ப்ராத்ருவ்யம் நிபத்யாதத்தேயமபிசரதி ஶ்யேநேந."

ததுபரி-அதற்குமேல். விவக்ஷிதம்-சொல்லப்பட்டது.

உபாயாந்தரங்களை 'பாதகமாக' பாரதத்தில் சொன்னவிடம்:— பாரதத்தில், தர்மதேவதையான யமன், தன்னுடைய புத்ரன் க்ருஷ்ணன் ஸமீபத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும், "அவனே தஞ்சம்" என்கிற விஶ்வாஸமின்றிக்கே, அடுத்து அடுத்து யாகம் பண்ணுகிறபடியைக்கண்டு, அத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்துடன் தான் ஒரு சண்டாள வேஷத்தோடே அந்த யாகமத்தியத்திலே அத்யந்தம் பசியோடே விடாய் தோற்றவந்து, தர்மபுத்ரனை "இத்தனை சோறுவேணும்" என்று, கேட்க, அப்போது ப்ராஹ்மணர் புஜிப்பதர்க்கு முன்னே அவனுக்கு இடப்போகாமையாலும், இடாவிடில் 'அவன் பிழையான்' என்று, தோற்றுகையாலும், "யாகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க, பாதகமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே! என் செய்வோம்!" என்று, அவன் நடுங்க, அப்போது சரமஶ்லோகத்தை "அதபாதக" இத்யாதியால் உபதேசித்ததிறே.

"அதபாதக பீதஸ்த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத,
விமுக்தாந்ய ஸமாரம்போ நாராயண பரோபவ."

என்று, இந்த ஶ்லோகம், சரம ஶ்லோக பூர்வார்த்த விவரணம்.

எ-அருப்பதம்.

இந்த உபாயாந்தரங்களை, 'பாதகங்கள்' என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி 'நிறைந்தவன் பழி' இத்யாதி பாசுரத்தாலே. இத்தை 'பழி' என்றும், 'வன்பழி' என்றும், 'நிறைந்தவன் பழி' என்று, வாயோலையிட்டு வைத்தார்.

இவ்விடத்தில் "பழி" என்று சொல்லுவது ஸ்வாதந்தரியத்தை. இதற்கு ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆண்டாள் ஒரு நாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, "இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே யிருக்கிறதென்" என்ன, ஆகில், "நானே பெருமாள் பாடே போனவாறே வரக்காட்டு' என்ன, அவர்களையுங்கொண்டு திரு முன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப் பாடிட்டு, 'ஒன்று சொல்லுவாய்போலே யிருந்தாய்!' என்று திருவுள்ளமாக, 'இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள் என்று சொல்லா நின்றார்கள்' என்ன, 'நாமே ஸத்

ஸூத்திரம்·

ருஸமான விடத்திலே ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம்' என்றருளிச செய்ய, பிற்றை நாள் மன்னிக்கொண்டுவந்து நீர் வார்த்தார்கள். ஆக 'அத்தலையாலே வருமதொழிய தந்தா மொன்றை யாசைப் படுகையுங்கூட பழி' என்றிருக்கும் குடிகாணும்.

'அதபாதக பீதஸ்த்வம்' தர்ம புத்ரன் ஒரு தடவற் பொய்சொல்லி அதுக்கு நரக தர்ஸநம் பண்ணினனித்தனைப்போக்கி, நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணினன் என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியில்லை. 'அதபாதக பீதஸ்த்வம்' கீழே செய்து போந்தவை பாதகமென்று தோற்றி பீதபீதனனகில். அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியா கலாபமடைய, 'க்ருஷ்ணனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன் என்றறிந்த வநந்தரம் பாதக ஸமமாய்த் தோற்றிற்று."

ஈடு-5-5-7-திருவாய்மொழி.

(தடவற் பொய்-ஆபாஸமான பொய், கீழே செய்துபோந்தவை-ராஜ ஸூயாதிகள்.]

கீழே காட்டின ஐதிஹ்யத்தால் த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் தானக வொரு ப்ரவிருத்தி பண்ணுகை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று தோற்றுகையால், அத்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயத்நம் ஸ்வரூப விரோதித்வேந அவத்யாவஹ மென்பது கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமென்றபடி.

ஈடு· அ· ஜீயர்· அரும்பதம்.

130 காரீரியாவது:— வர்ஷார்த்தமாக விதிக்கப்பட்ட காம்யகர்மங்கள்.

132 விஸிஷ்ட வேஷம்-சரீரம். நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம்-ஆத்மா. அத்தால்-ஸ்யோநயாகத்தால்.

139 இந்த ஸ்லோகத்தில் "பத்ரம் புஷ்பம்" என்று அருளிச்செய்ததால் அல்பத்தில் ஸந்தோஷத்தை யடைவான் என்று தோற்றநிற்க "அந்யத்" என்றும் "புரிவதும் புகை பூவே" என்று மறுபடியும் அருளிச்செய்வதற்கு நிராமகம், முந்திய ப்ரமாணத்தாலே அதிகத்தில் இச்சை இல்லை என்று தோற்றுமையாலே. இந்த 'அந்யத்' என்கிற ஸ்லோகத்தால், கீழ்ச்சொன்ன ஸ்லோகத்தின் படி, அல்பத்திலேயே இச்சையுடையவன் என்று ஸ்த்திரப்படுத்துவதோடு, அநுஷ்டாந பர்யந்தம் காட்டப்படுகிறது.

பிரிவு-துக்கம், இத்தால் ஹேய ப்ரத்ய நீகத்வம் அபிப்பராயம். விரிவது-விஸ்தாரம்-மேவல்-பெறுகை. உருகை-இச்சை. அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலம்-ஏலப்பொடி முதலானது இல்லாத வெரும்ஜலம்.

ஸூத்திரம்·

"அல்பத்தில் இச்சை யுடையவன்" என்றதற்கு, ஓர் ஐதிஹ்யம்:—

ஸஞ்ஜயன், த்ருதராஷ்டரனுக்கு கண்ணனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லியிருந்தும், அவரவர்கள் வாசல் தோறு மலங்கரித்துத் திரளச்சிறப்புகள் வைத்தும், "பேராயிர முடையார் பெண்கண்டால் பித்தர்" என்று அநேக மாயிரங் கன்னிகைகளை யலங்கரித்து வைத்தும், அநேகமாயிரம் பசுக்களை அலங்கரித்து வைத்துமிருக்க, இவற்றை மதியாதே, அநந்ய ப்ரயோஜநன் இடும் சோற்றை விரும்பி ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அங்கே யமுது செய்தார்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை·

தோயம் யோ மே பக்த்யா:— இத்யாதியால், 'சேதனன் பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே அடைவு கெட கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹ பரவஸத்தாலே அடைவு கெட ஸ்வீகரிப்பன்' என்று அருளிச்செய்த வண்ணம் அநுஷ்ட்டித்துக் காட்டியதற்கு அஸ்மதாசாரியன் ஸந்நிதியில் பல தடவைகளில் செவியுற்ற வோர் ஐதிஹ்யமாவது:—

கண்ணன் தூது எழுந்தருளுகிறபோது, பீஷ்ம த்ரோணாதிகளின் க்ருஹங்களைப் புறக்கணித்து, ஸ்ரீ விதுரரிருக்கும் இருப்பிடத்தை நாடிச் சென்ற வளவில், ஸ்ரீ விதுரரைப் பார்த்து 'இது யாருடைய வீடு?' என்று வினவ, அவர் மற்றவர்களைப்போல் அபிமானத்தால் தன்னதென்று மறந்தும் சொல்லத் தெரியாத ஸ்வபாவத்தையுடையவராய்க்கொண்டு, 'இது தேவர் திருமாளிகை' என்று விண்ணப்பிக்க, இவ்வூரில் நமக்கும் ஓர் இருப்பிடம் கிடைக்கப் பெற்றோமே! என்று அகமகிழ்ந்து அவ்வகத்தின்கண் சடக்கெனப் புகுந்தான். "ஸ்ரீவைகுண்டநாதன், தனக்கு உபய விபூதியும் இருப்பிடம் என்பதை மறந்து, நீசனுகிய அடியேன் யிருந்த விடத்தை பரமபதம் பாற்கடல் மற்றும் திவ்ய தேசங்களைத் துறந்து வந்து இத்தை குவாலாக அபிமானித்தான். இன்னமும் நித்ய ஸூரிகளிடத்திலும் அநாதரத்தால் 'அவாகி' யாயிருக்கும் அப்பீடுடையான் 'நிறை வொன்று மில்லாத' அடியேன் பால், 'ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த' அம்மாமணி வண்ணன் நேரில் வார்த்தையும் சொன்னன்" என்கிற ஸௌசீல்யாதிகளில் ஆழங்கால்பட்டு, "கண்ணன் வெண்ணெ தளவுண்டு அடிவுண்ட அடி ஆராயப்புக்கு, ஆறு மாதம் ஆழ்வார் மோஹித்த தெல்லாம்,' இவர் ஒரே காலத்தில் அனுபவித்தார்.

ஸூத்திரம்.

பசியால் வருந்தி வந்தவனை, கிடைத்த தோர் பழத்தைக்கொண்டு ஆதரத்துடன் ஆராதனம் செய்யப்புக்கு அவ்வாயர்கோன் புடைநின்றுபழங்களை பரவசத்தால் கீழே நழுவவிட்டு உரித்த தோல்களையே அம்மஹாமதி அமுது செய்வித்தார். ஆய்ச்சியர்கள் வெண்ணையுண்டு வளர்ந்த அருமை திருமேனியுடையவன் அமுதினும் இனிதாக அதை அருந்தினன்.

இப்பரிமாற்றத்தைக் கண்ணுற்றவர்கள், கண்ணனைப் பார்த்து 'ஸ்ரீ விதுரர் பக்தி பரவசத்தால் அடைவு கெட பூஜிப்பித்த அவ்வஸாரமானத் தோல்களை அருந்தாமல் இனிய கனியை யுண்ணவேண்டியிருக்க, ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்படி செய்யலாமோ! என்று விண்ணப்பிக்க, ஆச்ரிதர் தோஷங்களைக் காணக் கண்ணில்லாத அக்கண்ணன் 'அவர் பக்தி பரவசத்தால் எப்படி க்ரமம் தப்பிக் கொடுத்தாரோ அவ்வண்ணமே நானும் ப்ரேம வசத்தால் அடைவு கெடவுண்டேன், இத்தனை போக்கி தெரிந்து செய்த காரியமல்ல'வென்று மறுமாற்ற மருளினன்.

பத்திரம் முதலியவற்றைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்துப் பேறுபெற்றவர் பலருளராயினும் நால்வரைக் குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் மிக பொருத்தமாகும்.

பத்திரம் சமர்ப்பித்தவன், நீச ஸ்திரீயைப் புணர்ந்து அவளோடு வாழ்ந்து மண்ணிற் புதைந்திருந்த ஒரு சாளக்கிராமத்தின் மேலே துளசிச் செடியோடு மண்ணை வெட்டிக் கொட்டிய ஒரு பிராமணன். இக்கதை ஆக்நேய புராணம் காவேரி மாகாத்மியத்திற் காண்க.

புஷ்பங்கொடுத்தவன், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான்.

பழங்கொடுத்தவன், சபரி.

தோயங்கொடுத்தவன், ரந்தி தேவராஜன்.

ரந்தி தேவன் சரித்திரம்.

ரந்திதேவர் சந்திரகுலத்தில் கீர்த்திபெற்ற ஓர் அரசர், அவர் கொஞ்சகாலம் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து உலக விஷயங்களை அநித்யம் என்று வைராக்கியம் தோன்றத்தன் ஐச்வர்யங்களை எல்லாவற்றையும் ஜாதிபேதமின்றி ஜனங்களுக்குத் தானம் செய்தார். பின்னர் பத்நீஸகிதராய் வனம் சென்று அங்கு வானப்ரஸ்தாசிரமத்திலிருந்து ஸத்கர்மங்களை யனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸூத்திரம்.

இப்படி யிருக்கையில் நாற்பத்தெட்டு நாள் ஓர் உபவாஸ விரதம் இருந்து நாற்பத்தொன்பதாம் நாள் காலையில் பாரணைக்கு வேண்டி அளவு ஆஹாரம் சேகரித்துப் பாரனை செய்ய யத்தனிக்கையில் ஒரு பிராமணன் மிகுந்த பசியுடன் வந்து தனக்கு ஆஹாரம் கொடுக்கும்படி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டான். அவர் பாதி ஆஹாரத்தை அந்தப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பின்னர் ஒரு சூத்திரன் பசியுடன் வர அவனுக்கும் இரங்கி கொஞ்சம் ஆஹாரத்தைக் கொடுத்தார். சூத்திரன் போனதும், ஒரு நாய் வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு பசியுடன் வந்தது. மிகுதியாயிருந்த உண்வை அதற்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னிடம் இருந்த ஜலத்தைக் குடிக்கப் போகும் தருணத்தில் சண்டாளன் ஒருவன் வந்து தனக்கு அதிக தாஹமாக இருக்கிறது; குடிக்க ஏதாவது கொடுத்தால் உபகாரமாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொண்டான். இந்தச்சமயத்தில் கூட அரசன் மனம் நொந்துகொள்ளாது, மிகுதியாயிருந்த ஜலத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, "எனக்கு மோக்ஷம்கூட வேண்டுவதில்லை. உலகத்தில் உள்ளோர் துயரமெல்லாம், என்னிடம் வந்துசேருவதால், அவர்களுக்குச் சுகம்வருமாயின் நான் துக்கம் அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இப்படிச்செய்தால் எனக்கு எல்லா துன்பங்களும் நீங்கிவிடும்" என்று கூறினர். அப்பொழுது பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி அவருக்கு ஶாந்தி உண்டாக்கும்படி செய்ய, அவர் மேலாப்பதவியை அடைந்தார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம். 9—21.

141. தேவையாயிராதே-துக்கரூபமாயிருக்காதே,

143. 'பாதகமும்' என்கிற 'உம்' சப்தத்தாலே ப்ராதான்யத்தைக்காட்டுகிறது. ப்ரதாநமாக யெண்ணப்படும் பாதகமாவது:— பஞ்சமாபாதகம்.

145. ஏழை-ஜ்ஞாநஹீனன். ஏதலன்-உறவு இல்லாத வன்னியன். கீழ்மகன்-ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் அத்யந்த அபக்ருஷ்டன். எண்ணாது-இத்தோஷங்களை எண்ணாமல். பச்சை-உபஹாரம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நன்மையாவது:—

கைகேயி "ராஜன்" என்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தால், தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி விட்டாளென்னு மத்தாலே, தான் இல்லையாய்விட்டோ மென்னுமத்யந்த பீதனாய், ரத்

ஸூத்திரம்.

னத்தைப் பறிகொடுத்தவன் அரசனிடம் முறையிடுமாப் போல், 'விலலாப ஸபாமத்யே' என்று அப்பெரிய ஓலக்கத்தின் கண், தன் இழவையும் நீதியையும் பலவிதமாக பகர்ந்தும் ப்ரலாபித்தும் பயன்படாமையால், பாராளும் பெருமாள் பாடே பாத சாரியாய்ப் படர்ந்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வேணுமென்று தலையால் இறைஞ்சி 'ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம்' என்று பெருமாள் திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம்பண்ணத் துணிந்தும், ஸித்தமாய் ப்ராப்தமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியை பண்ணின நன்மையே இவரிடத்திலுள்ளது.

இது ஶேஷிக்கு அப்போது அநிஷ்டமாயிருந்தபடியால், ப்ரபத்தியும் பலியாமல் தீமையாய் விட்டதித்தனை.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் தீமையாவது:—

ஸ்வரூபத்தை மறந்து ஜாதி ப்ரயுக்தமான வழிபரித்தல், பரஹிம்ஸை செய்தல் முதலான பாபக்ருத்யங்கள்.

'இந்த தோஷங்கள் ஜன்மஸித்தமேயாகிலும் மஹாபாபரூபமானது பெருமாளுக்கு அபிமதமாகலாமோ' என்கிற சங்கையிலே 'அதுவும் புண்யம்' என்கைக்காக புண்யபாப லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (யத்த்வத் ப்ரியம்) இத்யாதியாலே.

146. கொள் கலம்-இட்டு வைக்கும் பாத்திரம், பாஜநம்.

147. ஸகாஶத்திலே--ஸமீபத்திலே. அந்யபரையாய்-பர்த்தாவதியவேறு புருஷனை யடைந்தவளாய்.

148. ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய்-ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே கட்டுப்படாததாய். அப்ரதிஹதம்-தடையற்றது. ஒரோதசையிலே என்றது:—நம்மாழ்வார், பரதாழ்வான் முதலானவர்கள் ஆர்த்தராய், ஶரணமடைந்த காலத்தில் அவை பலிக்காமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. அதாவது ஆழ்வார், (இன்னின்ற நீர்மையினியா முறுமை) என்று, ஶரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தரவேணுமென்று பல விடங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணியும் பலியாமைக்குக் காரணம், இவரைக் கொண்டு நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பு பண்ணுகை முதலான ஈஶ்வரேச்சையே. அப்படியே ருஷிகள் முதலானவர்களுடைய அபீஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்ய திருவுள்ளங் கொண்டு, பரதாழ்வானுடைய எண்ணத்தை விபலமாக்கினதுவும் அவனுடைய கார்யமே

ஸூத்திரம்.

ஈஶ்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் செய்யும் காரியத்திற்கு ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை என்கிற விடத்தில், "நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஈஶ்வரத்வச்செறுக்காலே செய்யுமவற்றுக் கடி யாராயக்கூடாதெ"ன்னுமத்தையும், இவ்விடத்தில் அநுஸ்தேயம்.

"பட்டத்துக்குரிய யானையுமரசும் செய்யுமவை யாராயாது".

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

இதன் பொருள்:—அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய யானையைக் கண்ணைக்கட்டி விட்டால் அவ்வானை யெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க இவனையிப்படி யெடுக்கைக் கடியென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாக பரிக்ரஹிக்குமளவில் இங்ஙனொற்ற ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை யிப்படி யிவன் பரிக்ரஹிக்கைக் கடியென்னென்று மாராய்வாரில்லை யென்றபடி

149. அஸக்ருத் கீர்த்தநம்-அநேகந் தடவை சொல்லுகிறது.

151. மாழை-அழகு.

152. அவ்யவதாநேந-புருஷகாரத்வாரமன்றிக்கே; மத்யஸ்தரில்லாமல் கூடு பூரித்து-கூட்டைப் பூரித்து அதாவது குவித்தென்றபடி.

153. தேவும்-தேவத்வம், பரத்வம் என்றபடி. தன்னையும்-ஸ்வரூபம்.

"ந்யக்ரோத பீஜே வடவத் ப்ராணவே ஶப்த ஜாலவத், ஸித்தே ததீய ஶேஷத்வே ஸர்வார்த்தாஸ்ஸம்பவந்திஹி." இந்த ஶ்லோகத்தால் சேதனனுக்கு ததீய பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸித்தம்.

159. ஸாதந விஶேஷம்-ஈஶ்வரோபாயம். பல சதுஷ்டயம்-இஹலோக ஐஶ்வர்யம், பரலோக ஐஶ்வர்யம், கைவல்லியம், பகவல்லாபம். முக்தகண்டமாக-சாப்தமாக. உத்தமனாலே-ப்ரத்யே என்கிற க்ரியையாலே. (தமிழிலக்கணத்தில் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையைச் சொல்லும் பதங்களில், தன்மை சப்தத்திற்கு உத்தமன் என்று ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் வழங்குவது) ஆக்ஷிப்தனான-ஸித்தித்த.

160. அதில் இந்த நமஸ்ஸூதான் என்றது:— திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்தம் ப்ராபக விரோதி கழிக்கையாலே, அதைப் போலன்றியே ப்ராப்ய விரோதியைக்கழிக்கிறது இந்த நமஸ்ஸூ.

ஸூத்திரம்.

'ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர்பட்டது' என்றத்தை 'எனதுயிர் பட்டது ஆருயிர்பட்டது' என்றன்வயித்து, என்னுடைய ஆத்ம வஸ்துவுக்கு வந்த ஹானியை, ஆருடைய ஆத்ம வஸ்து அடைந்தது என்று பொருள் கொள்ளவேணும்.

161. சட்டையாவது:— ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய அநந்யார்ஹத்தையை காட்டும் பொருட்டு சரீரத்தில் யிட்டுக்கொள்ளும் அங்கி. இது முக்யமாய் தங்கள் அவயவங்களை மறைக்க ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் ஆபரணம் போலே அழகாயுள்ளது.

162. ஆர்ஷம்-ருஷி ப்ரோக்தமானது; புராணம் முதலானது. இதில் சொல்லும் சப்தம் வியாகரணத்திற்கு விருத்தமாயிருந்த போதிலும் தோஷமாக எண்ணப்படமாட்டாது. லிங்கவ்யத்யயம்-லிங்கவித்யாஸம். (பால் மாறுட்டம்) அதாவது 'பீர்வா' என்று சொல்ல வேண்டியதை 'பீருணு' என்று வித்யாஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸூத்ரத்தில்ச் சொல்லப்படுகிற ஶ்லோகத்தால் "ஸ்பர்ச விரோதியா மென்று நாயகி, திருக்கழுத்திலொரு முத்துத் தாவட முட்பட பூண்பதில்லை" என்று அர்த்தம் கொள்ளும்போது, 'பீர்வா' என்கிற சப்தமிருக்கவேண்டும். 'பீருணா' என்று இருந்தபடியே அர்த்தம் சொல்லும்போது, 'ஸ்பர்ச விரோதியாமென்று நாயகன், நாயகி திருக்கழுத்திலொரு முத்துத்தாவட முட்பட பூண்பதில்லை, (அதாவது நாயகனால் பூணப்படவில்லை) என்று கொள்ளவேணும்.

'பீர்வா' என்கிறது, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸ்த்ரீலிங்கத்தைக் காட்டும், மூன்றும் வேற்றுமை ஒருமைச்சொல்.

'பீருணா' என்கிறது, அப்படியே புல்லிங்கத்தைக் காட்டும் சொல்.

163. இருய்க்கை-பின்வாங்குகை. எதிர் வழி-நேரே பார்க்கை, அல்லது போகதசையில் ஶேஷி அபிப்ராயாநுகுணமாக தானும் சிறிது வ்யாபரிக்கை.

இந்த ஸூத்ரத்தில் ஶேஷத்வத்தோடு கூடின பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்றறுதி யிடுகிறபடியால், ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களினுடைய தர்மங்களை தனித்தனியே முதலில் அறியவேணும். இவைகளையறியும்போது 'ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந் தஸ்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியே திருமந்திரத்தை யிட்டே நிரூபிக்க வேணும்,

ஸூத்திரம்.

அப்படி நிரூபிக்கும்போது அதில் ப்ரணவத்தால் ஶேஷத்வமும், மநஸ்ஸால் பாரதந்த்ர்யமும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது மகாரவாச்யனான ஜீவன் எம்பெருமானுக்கே ஶேஷமென்று ப்ரணவத்தாலும், அசித்தைப்போல் அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு விநியோக பாத்திரன் ஜீவன் என்று நமப்பதத்தாலும் அர்த்தமாகிறது. இந்தப்ரணவந்தன்னில் ஜீவன் ஜ்ஞாதாவென்று மகாரத்தின் தாது வர்த்தத்தாலும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அனந்யார்கசேஷ பூதன் என்று, அகார உகாரங்களாலே சித்திக்கிறபடியால், இந்த சேதனன் ஜ்ஞாதாவாய் அத்தால் கர்த்தாவாய், அத்தால் போக்தாவாகிறான். அப்போது இவன் செய்யும் கார்யம் ஜ்ஞானத்திற்கு அவிருத்தமாயும், போகத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றதாயும் ஏற்படாது. அதாவது 'ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்டமாயன்' என்னும் ஸ்வபாவத்தை யுடைய ஈஶ்வரன், போகதசையில் இவனை கைங்கரியம் கொள்ளும்போது, இந்த சேதனன் தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தை தான் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேணுமென்று உத்தியோகிப்பான். அப்போது அது ஈஶ்வரனுக்கு மிடருபிடியாயிருக்கும். இப்படி அவன் முகவிலாஸத்தை கெடுக்கச் செய்தது கேவலம் இவனுடைய ஜ்ஞானத்தால் வந்தது. ஆகையால் ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தை விபஜித்துப்பார்க்கும்போது சேதனன் தன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதம் வாராமல் எவ்வளவு மட்டும் தான் கைங்கரியம் செய்யலாமோ அவ்வளவுதான் இவன் செய்வானென்றும் மற்றப்படியானால் அதற்கு இசையானென்றும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பாரதந்த்ர்யத்தைக் காட்டுகிறது நமப்பதமானபடியால், இந்த பாரதந்த்ர்யத்தின் லக்ஷணத்தை யறியும்போது, ஜீவன் ஜ்ஞானவானாயிருந்தபோதிலும் அசித்தைப்போல் எம்பெருமானுக்கு விநியோக யோக்யதையைக் காட்டுகிறது.

ஆக ப்ரணவத்தால் ஏற்பட்ட கேவல சேஷத்வமாவது:—சேதனன் தன் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தை நோக்கிகொள்ள வேணுமென்று போக தசையில் அவனுடைய கைங்கரியத்தில் இசையாதொழிகை.

நமப்பதால் சொல்லப்படும் கேவல பாரதந்த்ரியமாவது:—அசித்தைப்போல் தன்னை ஆள்கொள்ளக்கடவதென்று செய்த்தலை நாற்றுப்போல் செயலற்றுக் கிடக்கை.

ஸூத்திரம்.

ப்ரணவத்தாலும் நமப்பதத்தாலும் வருகிற, சேஷத்வத்தோடு கூடின பாரதந்த்ர்யமாவது—இந்த சேதனனை கைங்கரியம் கொள்ளும் காலத்தில் போகதசையில் போகானுரூபமாக இவனும் சில வியாபாரங்களை மேல் மேல் செய்யவேண்டியதாயிருக்க, அசித்தைப்போல் எதிர்விழிகொடாதிருக்கை.

நமப்பதத்தாலும் ப்ரணவத்தாலும் வருகிற, பாரதந்த்ர்யத்தோடுகூடின சேஷத்வமாவது—ஈஶ்வரன் போக தசையில் சேதனனை கைங்கரியம் கொள்ளும்போது கேவலம் தன்னுடைய முகமலர்த்திக்காக இச்சேதனன், அசித்தைப்போல் இல்லாமல் சில வியாபாரங்களை போகானுரூபமாகச் செய்யுமவை.

ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னவைகளில் முதல் மூன்றும் ஒரோர் காரணங்களாலே போக விரோதியாகையால், அவைகள் த்யாஜ்யங்களாய் இவைகளே ஆதரணீயங்களாகக் கடவது. இத்தால் உண்டாகும் பலன்களை முமுக்ஷுப்படியில் அருளிச் செய்கிறதாவது- "இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே யெல்லா ஸுக்ருதங்களுமுண்டு; இதன்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும், ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இது தன்னிலே எல்லாபாபங்களும் போம் எல்லாபலங்களுமுண்டாம்'

இவ்விடத்தில் ஆசாரிய ஹ்ருதய வாக்யங்கள் அநுஸந்தேயமாவது:—

"ஶேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள்".

"ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்குதயம்".

(இதன் அர்த்தத்தை ஆசாரியன் ஸந்நிதியில் கேட்டுத் தெளிய வேண்டும்).

இத்தர்மங்களை இராமாயண புருஷர்களில் இளைய பெருமாளும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானும் அனுஷ்டித்துக் காட்டினபடி:—

பெருமாள் காட்டிற்கு எழுந்தருளும்போது இளைய பெருமாளைப்பார்த்து 'நில்' என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் சேஷி திருவுள்ளம் போல் நிற்கவேண்டியதாயிருக்க, சிஞ்சித்காரமில்லாதபோது ஶேஷத்வமில்லை என்று தன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து, பெருமாளை

ஸூத்திரம்.

நிர்பந்தித்தும் 'குருஷ்வமாம் அனுசரம்' என்று ப்ரார்த்தித்தும் பின் தொடர்ந்தது, கேவல ஶேஷத்வமாகும்.

ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வஸிஷ்டர் முன்னிலையில் "ராஜ்ஜியம்சாஹம்ச ராமஸ்ய" என்று தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினையாமல் சொத்தாக பாவித்து வார்த்தை யருளிச்செய்ததால் கேவல பாரதந்த்ர்யத்தின் வைஶேஷத்தை வெளியிட்டார்.

பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின ஶேஷத்வத்தையும், இவர் அநுஷ்டித்துக் காட்டினதுண்டோ வென்னில்? பெருமாள் நாட்டைத் துறந்துக் காடேறச் சென்றவளவில், சொத்தை ஆளவேண்டியது ஸ்வாமியானபடியால், தான் நியமிப்பது நியாய மற்றதென்று நினைத்து, அவரை மீண்டு எழுந்தருளப் பண்ணுவதில் ஒரு நிலையாய் நின்ற விடத்திலும் பலியாமையால், அது ஶேஷிக்குத் திருவுள்ள மில்லை என்றெண்ணி தன் ஸ்வரூபம் அழியு மாறியாகிலும், ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்வதே கர்த்தவ்யம் என்றெண்ணி "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" என்று ஸந்தோஷத்தோடே ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மீண்டார் என்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

இந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின ஶேஷத்வத்தை, நம்மாச்சாரியர்கள் பல விடங்களிலும் அநுஷ்டித்துக் காட்டின ஐதிஹ்யங்களாவன:—

(1) ஒரு நாள் எம்பெருமானார் நீராடி யெழுந்தருளும்போது பெரிய நம்பி யெதிரே யெழுந்தருளி எம்பெருமானாரை தண்டம் ஸமர்ப்பிக்க, அவருந் தலை துலிக்கிக்கொண் டெழுந்தருளினார். அப்போது பெரிய நம்பி அருகிருந்தவர்கள் நம்பியைப்பார்த்து, ஶிஷ்யரான எம்பெருமானாரை ஆசார்யரான தேவரீரே தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கலாமோ? இது ஶிஷ்யாசார்ய க்ரமமன்றே? இது எதுக்காக இப்படி செய்தருளிற்றென்ன ; பெரிய நம்பி அருளிச்செய்தபடி:— ஆளவந்தார் திருவடிகளிலொழிய அடியேன் சிரஸ்ஸு வணங்காது. ஆளவந்தாரும் முதலிகளும்போலே யிருந்தாராகையாலே இவரே நமக்காசார்யரென்றருளிச்செய்து எழுந்தருளினார். அவர்களும், எம்பெருமானாரண்டையிலே யெழுந்தருளி விண்ணப்பம் செய்தபடி:—ஆசார்யரான பெரிய நம்பி தண்டம் ஸமர்ப்பித்தால் சிஷ்யரான தேவரீர் கூட தண்ட மிடாமலும், அஞ்சலி பண்ணாமலும் போனால் சிஷ்யாசார்ய க்ரமம் நடக்குமோ? இப்படி

ஸூத்திரம்.

தேவரீர் செய்யலாமோ வென்ன; வாரீர்காள் இப்போது நாம் நம்பிக்கு இஷ்டம் செய்யவோ, அநிஷ்டம் செய்யவோ? என் நினைவாலே அவர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லவேணுமென்று போனேம். அதினால், தோஷமில்லை யென்றருளிச்செய்யக் கேட்டு, நம்பி திருவுள்ளமும், எம்பெருமானார் திருவுள்ளமும் ஒன்றாயிருந்ததென்று கொண்டாடினார்கள்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

(2) எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆழ்வான் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்தபடி:— ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானைக் கண்டவுடன் மங்களா சாஸநமே யாத்ரையாயிருக்க, ஸ்ரீபீஷ்மர் பரமாத்ம ஜ்ஞாநமுடையவராயிருக்க, பகவத் பரிக்ருஹீதரான பாண்டவ பக்ஷபாதத்திலே சேர்ந்திராதே பாண்டவர் ப்ரதிபக்ஷத்திலே நின்று விரோதி கார்யஞ்செய்து கண்ணன் திருமேனியிலே அஸ்த்ர ஶஸ்த்ரங்கள் விடும்படியான செயல் கூடினபடி யெங்ஙனே? யென்ன; அது கேளீர், ராஜாக்களைப் பணிக்கனாய் ஸாமம் பயக்குவிப்பானானவன் ஆயமறிந்து தானிச்சித்தபடி தட்டிக்கொட்டி ஸாமம் பழங்கி அவனோடே போர் பொருதுமாபோலே; பீஷ்மாதிகளும், ஸர்வேஶ்வரனுடைய லீலா ரஸாதீநராக ஸங்கல்பாந்தர்கதராகையாலே ஈஶ்வரனென்றே யறிந்து செய்யக்கூடும். ஆழ்வார்களெல்லோரும் பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்கண்டு அத்தலைக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோவென்று வயிறு பிடித்து மங்களா ஶாஸநத்திலே தத்பராயிருப்பர்கள். பீஷ்மாதிகள், லீலா ரஸாதீநராக ஸங்கல்பாந்தர்கதராகையாலே அவர்களோடு லீலா ரஸ மநுபவிப்பரென் றருளிச்செய்தார்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

(பணிக்கன்-உபாத்தியாயன்; கூத்து முதலிய பயிற்றுவோன். ஆயம்-ஸ்நேஹம்.)

(3) ஒரு நாள் ஸ்வாமி உடையவர் இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஏற்படுத்தித் ததீயாராதனைச் செலவுக்குத் திரவியம் இல்லையென்று அருளிச்செய்து நீங்கள் பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸர் திருமாளிகைக்குப் போய் அவர் இல்லாதபோது, அவர் தேவி பொன்னாச்சியார் நித்திரை செய்யும் காலையில், பதிவிருந்து அத்தேவியார் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களைக் கழற்றிவரச்சொல்லி அனுப்பி

ஸூத்திரம்.

னார். அப்படியே அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸமயம் பார்த்து உள்புகுந்து ஒரு பக்கமாய் ஶயனித்திருந்ததைக்கண்டு அந்த பக்கத்து ஆபரணங்களை கழற்றிக்கொண்டார்கள். உடனே இது தெரிந்து அந்த அம்மாள் தமது மற்றொரு பக்கத்து நகைகளையும் பாகவத கைங்கர்ய நிமித்தம் கழற்றிப் போகட்டுமே யென்று மெதுவாய்த் திரும்ப, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பொன்னாச்சியார் விழித்துக் கொண்டாரென்று கழற்றின ஆபரணங்களை உடையவர் முன் வைத்துத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்கள். இது நிற்க பிள்ளையுறங்காவல்லி தாஸர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளின போது நடந்த விருத்தாந்தங்களை கேள்வியுற்றார். அப்போது தன் தேவியை மற்றொரு பக்கத்து நகையை ஏன் அவர்கள் கழற்றும்படி ஸம்மதப் படவில்லை என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தம்மாள் "மற்றொரு பக்கம் நகையும் பாகவத விநியோக மாகட்டு மென்று திரும்பினேன், உடனே அவர்கள் அடியேன் விழித்துக்கொண்டதாக நினைத்துப் போய்விட்டார்கள்" என்று விண்ணப்பிக்க, அப்போது பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸர் தேவியார் மீது மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு "நீ அசித்தைப்போல் இருக்கவேண்டியது உன்னுடைய ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வதந்த்ரப்பட்டு ஒரு பக்கம் திரும்பாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மற்ற ஆபரணங்களையும் கழற்றி ததீயாராதன கைங்கரியத்தில் உபயோகப்படுத்தியிருப்பார்கள். உனக்கு பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞான மில்லாதபடியால் ஆசாரிய கைங்கரியம் இழக்க வேண்டியதாயிற்று. இனி உன்னுடைய ஸம்பந்தம் வேண்டுவதில்லை" என்றுசொல்லித்தான் மூன்று நாள் பரியந்தம் அமுது செய்யாமலிருந்தார். இத்தை கேள்வியுற்ற ஸ்வாமி உடையவர், அவர்களை வரவழைத்து நடந்த காரியங்களை நன்றாகக் கேட்டு பிள்ளை உறங்காவல்லி தாஸரைப் பார்த்து உமக்கு கேவல பாரதந்த்ர்யஜ்ஞானம் தெரியும், உம்முடைய தேவிகளுக்கு ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின ஶேஷத்வ ஜ்ஞானம் போரும். அவள் ஸம்பந்தத்தால் இந்தஜ்ஞானம் உமக்கு வரவேண்டியதாயிருக்க நீர் பிணங்கியிருப்பது தகாது" என்று அருளிச்செய்தார்.

குருபரம்பரை, பன்னீராயிரப்படி.

இந்த ஐதிஹ்யத்தால் சில ஸம்ஶய முண்டாகும். அதாவது "ஸ்வாமி எம்பெருமானார் மடத்துத் ததீயாராதனச் செலவிற்கு, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கொண்டு பாகவதர்களுடைய பொருளைக்

ஸூத்திரம்.

களவு காணும்படி நியமிப்பார்களா?" என்பது. இது ஸ்வாமி வேணுமென்று நடத்திக்காட்டியதேயன்றி இயல்பாக வந்ததல்ல.

எம்பெருமானார் முதலிகளுடன் திருக்காவேரிக் கெழுந்தருளி நீராட்டஞ்செய்து அநுஷ்டானங்களை முடித்து வருகையில், முதலியாண்டான் ஒரு பக்கத்திலும் கூரத்தாழ்வான் ஒரு பக்கத்திலுமாக ஈரவாடை வஸ்திரத்தை ஏந்திவர அவ்வஸ்திரத்தின்மீது தமது கைகளை வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, வருவர். அக்காலையில் பிள்ளையுறங்கா வல்லி தாஸர் ராஜஸ்தானத்திற்குப் போய் சேவகம் ஒப்புவித்துத் திரும்பும்போது, ஸ்வாமியைக் கண்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்பர். எம்பெருமானாரும் அவரைத் தமது பக்கல் வரவழித்து அவர்மீது தமது திருக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் மடத்துக்கெழுந்தருளுவர். இவ்விதம் நடந்துவருங்காலத்தில் முதலிகளனைவரும் அத்யாஸ்சர்யத்துடன் ஒருவர்க்கொருவர் அந்தரங்கமாய் யோசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களுடைய தன்மையை யறிவிக்கவேணுமென்று,ஒருநாள் மடத்தில் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உலர வைத்திருந்த திருப்பரி யட்டங்களை வேறு சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு அப்பரியட்டங்களில் ஒவ்வொரு சாண் சேதித்து வரும்படி நியமித்தார். அவர்களும் அவ்வண்ணம் செய்த மறுநாள், அப்பரி யட்டங்களைக் கண்ணுற்ற ஸ்வாமிகள், தூசு (துணி) போனால் தூசு போயிற்றென்று துணியாமல், தங்கள் ஸர்வ ஸ்வத்தையும் பரி கொடுத்தவர்கள் போல் பரிதபித்தும் பாகவதர்களை பரிபவித்தும், ஒருவருக் கொருவர் பிணங்கி சீறுபாறுமாயிருப்பதைக் கண்டு, "வாரிகோள்! ஸ்வாமிகாள்!, ஒரு கந்தலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விரும்பியெடுத்ததாகயிருந்தால், நீங்கள் அவர்கள் கொண்டதற்குக் கைக்கூலிக் கொடுத்து ஸந்தோஷிக்க, வேண்டியிருக்க அவர்களை தூஷிப்பதும், பழைய துணி போனால் கோடி யுடுப்போம் என்று உகந்திருக்க வேண்டியதாயிருக்க இடி விழுந்தாப்போலிருக்கும் உங்கள் ஸ்வரூபத்தையும், தன் தேவியின் சில ஆபரணத்தைக் கொண்டவர்கள், ஸர்வத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையே யென்று வ்யாகுலமுற்ற பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸரின் ஸ்வரூபத்தையுமறிந்த உங்களுக்கு, அவர் விஷயத்தில் யான் நடந்துகொண்டது கூடுமென்று தோற்ற வில்லையா?" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

நல்லடிக்காலத்தில் நம்மாசிரியர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் தங்

ஸூத்திரம்.

களோபாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமை யின்றிக்கே யாயிற்றிருப்பது. திருவுடை மன்னர், செழுமாமணிகள், நீலத் தேவர், தெள்ளியார், பெரு மக்கள், பெருந்தவத்தர், உருவுடையாரினையார், ஒத்துவல்லார், தக்கார், மிக்கார், வேதம்வல்லார், வேதவிமலர், சிறு மாமனிசர், எம்பிரான்றன் சின்னங்கள் என்று நம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படி திருநாமம் சாற்றுகையாலே கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம்.

171. திருமலையில் வாஸத்துக்கு அங்கத்வமும், ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு அங்கித்வமும், ஸித்திக்கையாலே ஸாத்ய ஸாதன பாவம் லபிக்கிறது.

172. கனைகடல்-சப்திக்கிற கடல்.

174. ஹேதுத்வயம்-ப்ராப்ய ப்ரீதிவிஷயத்வ க்ருதஜ்ஞதைகள்.

175. ஸிம்ஹாவலோகநமாவது:— பூர்வம் சொல்லிவந்த அர்த்த விசேஷங்களை மறுபடி ஜ்ஞாபகத்திற்கு கொண்டுவரும்பொருட்டு அவைகளை சுருங்கச்சொல்லுவது. அது எதைப்போல வென்னில் 'ஸிம்ஹமானது குகையைவிட்டு வெகுதூரம் போய் சற்று நின்று திரும்பி தான் வந்த வழி எவ்வளவென்று பார்ப்பதுபோல்'

ஆந்தரகுணம்:—அந்த: பாவம்-ஆந்தரம். அத்தால் அந்தர குணங்களைச்சொல்லுகிறது.

176. "உபாஸகன் ஈஶ்வரனை புஜிப்பிக்கவேணுமென்று நினைத்திருக்கும்,ப்ரபந்நரை ஈஶ்வரன்புஜிப்பிக்கவேணுமென்றுநினைத்திருக்கும்"

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

177. விருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால்
திருப்பொலிந்தமார்பனருள் செய்யான்—நெருப்பை
விடாதகுழவி விழ வந்திருந்திலும்
தடாதே யொழியுமோதாய்.

ஞான ஸாரம்.

179. அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்- ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டு. சூழல்-ஆலோசனை, உபாயம்.

181. அக்நி-ஆஶ்ரயாஶ:. ஆஶ்ரயம்-அஶ்நாதி-தன்னுடைய இருப்பிட

ஸூத்திரம்.

த்தைத் தானே புஜிக்குமது. தான் பற்றிவந்த விறகைத்தானே நீறுக்கும்.

திருமலையில் ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:— அஹங்காரமாகிறது-ஒரு சண்டாளன், மமதையாகிறது- அச்சண்டாளனுக்கு பார்யை; ராகத்வேஷங்களாகின்றன-இவர்களுடையப்ரஜைகள், இவ்வஹங்காரம் ஒன்றையுங்கொல்ல இவை இத்தனையும் நசிக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; பதிவ்ரதையாகையாலே பார்யை அநுமரணம் (உடன்கட்டை யேறுதல்) பண்ணும், முலைகொடுப்பாரில்லாமையாலே சிசுக்கள் நாக்குவற்றி நசிக்கும்"

வார்த்தாமாலை.

182. இடையாட்டம்-ப்ரஸ்தாபம், வ்யாபாரம்.

184. ஆடுகிறபாம்பு—கோபத்தால் ஆடுகிற ஸர்ப்பம். ஆகாம்யநர்த்தம்—இனி வரும் துன்பம்.

185. நீர்ப்பண்டம்—பனிக்கட்டி. மாந்துகை-க்லேசிக்கை.

186. பல-பலவிதமான விஷயாந்தரங்களை.

187. பூயஸ்தை-ஆதிக்யம். தர்மம்-நித்யநைமித்யாதிகள். துஷ்டம்—தூஷணம்: நிந்தனை. ஸ்வைரஸஞ்சாரம்-காமுகனாய்த்திரிதல்.

188. ப்ரமேயங்களை-அர்த்தங்களை.

189. மஹாநர்த்தமாவது-ஜன்மாந்தரத்திலும் தப்பிக்கவொண்ணாதபாபம். தந்த்ரேண-ஒன்றாகச்சேர்த்து

190. ததநுகுணரூபமாவது— திருமண்காப்பு, திருமணித்தாவடம், திருவிலச்சனை முதலான வேஷம்.

'உருவுடைத்துப்போலே' என்றது, யதாபூர்வம் ஸ்வரூபத்தையுடைத்தானது போலே என்றபடி.

191. உண்டை-குறுக்கிழை. பாவு-நெட்டிழை, வரிசைபடப் பரப்பினநூல். பாறி-ஓடி. பாற-நன்றாக.

192. ஆனைத்தொழில்-அதிமாநுஷ வியாபாரம்.

193. பகவதுக்தியை-'அஸ்வமேதத்தில்' பகவத்வசனத்தை.

194. பாகவதாபசாரம் தான் அநேகவிதம்:— அதில் ப்ரதாநமான அபசாரம் பன்னிரண்டு. அவையெவையென்னில்:—

ஸூத்திரம்.

1. ஜன்மநிரூபணம்:— பகவத்பக்த்ர்களை " எக்குற்ற வாளரெதுபிறப்பேதியல் பாக நின்றோர், அக்குற்றமப்பிறப் பவ்வியல்பே நம்மையாட் கொள்ளுமே " என்று நினையாமல், சூத்ரன், நிஷாதன், சண்டாளன் என்று தர்மவியாதர், ஸ்ரீகுகபெருமாள், மாறனேர்நம்பி முதலானவர்களை குறைய நினைத்தல்.

2. ஶரீரநிரூபணம்:— பகவத்பக்தர்களை தேவதிர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களான சதுர்வித சரீரங்களை பரிக்ரஹித்திருந்தாலும் இவர்கள் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் அஸுர ராக்ஷஸரூபமென்றும், மிருகமென்றும், பட்சியென்றும் நினைத்து, பொன்னுச்சியார், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், ஸ்ரீ பெரிய உடையார், திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களை தாழ நினைத்தல்.

3. பாகநிரூபணம்:— ஷட்பாவ விகாரமான பால்ய யௌவந வ்ருத்தாதி வயோநிரூபணஞ் செய்கை.

4. ஆச்ரமநிரூபணம்;— ப்ரஹ்மசர்ய கிரஹஸ்த வாநப்ரஸ்த ஸன்னியாஸ, ஆச்ரமங்களிலிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை பேத புத்தி செய்தல்.

5. அவயவநிரூபணம்:— திருமேனியிலேயாதல்; அவயவங்களிலேயாதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தோஷமுண்டாகிலும், அவர்கள் ஜ்ஞானமே ஸர்வாவயவ பூர்த்தியென்று, நினையாமல் அத்தோஷங்களைப் பாரார்த்திக்கை.

6. ஆலஸ்யநிரூபணம்:— பரபந்நனானவன் தம்முடைய திருமேனியை வியாதி முதலியவைகளால் யுபேக்ஷை பண்ணி ஹேயமாயிருக்குமிடத்தில் குத்ஸியாமல் அவர் விக்ரஹமே போக்யமாக பாராதிருத்தல்.

7. வாஸநிரூபணம்:— கோயில் திருமலைபெருமாள் கோவில் நின்றுமெழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எத்தனை ஆதரிப்பார்களோ, அப்படியே ஒரு குப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவர்களிருந்த ஸ்தலமே திவ்யதேசமென்று உத்யேச்ய ப்ரதிபத்தி செய்யாதிருக்கை. இவ்விடத்தில் சாண்டிலியின்கதை அநுஸந்தேயம்.

8. பந்து நிரூபணம்:— எழுபத்து நான்கு ஸிம்மாஸனாதிபதிகள் மற்றும் பிரஸித்தமான ஆசார்யர்கள் தவிர, உபாய சூந்யராய்

ஸூத்திரம்.

ஒதுங்கிவர்த்திக்குமவர்கள் வந்தனைக்கு அயோக்கியரென்று பேத புத்தி பண்ணுகை.

10. ப்ரகார நிரூபணம்:—திருவாராதனம், திருநந்தவநஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் பூஜ்ஜியதாப் ப்ரதிபத்தியும், திருமாலை திருவிளக்கு சாத்துபடி மற்றுமுள்ள பரிசாரங்கள் செய்கிறவர்களையும் தேவதாந்த்ர ஸாதனாந்தராதிகளை விட்டு ‘சோம்பரையுகத்திபோலும்’ என்கிறபடியே ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாதே வெறுமனே யிருக்கிறவர்களை வேஷதாரிகளென்று நினைவுசெய்து, அவர்களை ஸாமான்னியர்களாக புத்திபண்ணுவது.

11. வர்த்தனநிரூபணம்:— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனியாத்ரை ததியாராதநார்த்தமாகவாதல், க்ருஷி உத்யோக வியாபாரவர்த்தநாதிகளைச் செய்து வருவராயின், அவர்களை மதியாதிருத்தல்.

12. தோஷநிரூபணம்:— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனி போகமான ப்ரவ்ருத்தியில் தோஷத்தை எறிடுவது.

“பாகவதாபசாரமாவது:—ஸ்ரீவைஷ்ணவனோடொக்க தன்னையும் ஸமான ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.”

ப்ரமேயரத்னம்.

எம்பெருமான் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜந்மாந்தரத்திலே யீடேறலாம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜந்மாந்தரத்திலுமில்லை. ஆசார்யன் விஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணின நாலூரானும் ஈடேறினான். பகவத் விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணின சிசுபாலனுமீடேறினான். பாகவதவிஷயத்திலபசாரம் பண்ணினார் இன்னாரீடேறினாரென்று இதுக்கு முன்பு கேட்டறிந்ததில்லை.

பிராட்டியும் (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி)என்னுமவளாகையாலே தன் விஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கும். (மித்ரபாவேந) என்னுமவனாகையாலே ஈஶ்வரனும் தன் விஷயத்தில்அபராதம்பொறுக்கும். பாகவதவிஷயத்தில் அபராதம் பண்ணினால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஒரு கையும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணின வாசார்யன் ஒரு கையுமாக ப்ராப்யஸ்தலத்தேறப் பிடித்துக்கொண்டு போகிலும் ப்ரதிபந்தகமாயே விடும்.

எம்பெருமானார் தம்முடைய அந்திமதசையிலே, “ஸகல வேதங்களிலும், ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஸகலமான ஆழ்வார்கள்

ஸூத்திரம்.

திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் ஸகலாசார்ய பாசுரங்களிலும் பார்த்தவிடத்தில் ஒருவதிகாரிக்கு த்வயமொழிய புருஷார்த்தமில்லை, ஆசார்யாபிமாநமொழிய மோக்ஷோபாயமில்லை, பாகவதாபசாரமொழிய மோக்ஷவிரோதியில்லை” என்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

அவர்கள் திருநாமத்தின் ஏற்றமாவது:—

நல்லடிக்காலத்தில் நம்மாசிரியர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ராக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமை யின்றிக்கே யாயிற்றிருப்பது. திருவுடை மன்னர், செழுயாமணிகள், நிலத் தேவர், தெள்ளியார், பெரு மக்கள், பெருந்தவத்தர், உருவுடையாரினையார், ஒத்துவல்லார், தக்கார், மிக்கார், வேதம் வல்லார், வேதவிமலர், சிறு மாமனிசர், எம்பிரான்றன் சின்னங்கள் என்று நம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படி திருநாமம் சாற்றுகையாலே கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம்.

பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது—எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திறத்துப்பண்ணும் அபசாரம். பாகவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய உயிர்நிலையான எம்பெருமான் திறத்துப்பண்ணு மபசாரம். பாகவத ஸம்ஶ்லேஷம் பகவத் ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். பகவத் ஸம்ஶ்லேஷம் பாகவத ஸம்ஶ்லேஷ பர்யந்தமாயல்லதிராது. அபாகவத ஸம்ஶ்லேஷம் பாகவத விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து பகவத் விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் முடித்துவிடும். பாகவத ஸம்ஶ்லேஷம் பகவத் ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து அபாகவத விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் எடுத்துக் கரைமாஞ்சேர்த்துவிடும்.

மாணிக்கமாலை.

ஜன்ம நிருபணத்தால் பெருமாளுக்குப் பிறந்த சீற்றத்திற்கு ஓர் நிதர்சனம்:—

அரக்கர் அமர் ஆரம்பத்தில் முடியுடை மன்னன் சடை முடி தரித்துத் தரைமேல் நிற்க, மாயயாக்கை பூண்டு மாதாவை மாயம் செய்த மா பாதகன் மகுடத்தை மண்மீது மடித்தி, மாயோன் பா

ஸூத்திரம்.

லடைந்த அம்மாருதியை, "த்வயி கிஞ்சித் ஸமா பந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" என்னுமாப்போலே "இன்றாஶ்ரயித்த உமக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யாஶ்ரிதையான பிராட்டியாலும் காரியமில்லை" என்று பெருமாளருளிச்செய்தார். (இவ்விடத்தில் 'வாட்டம் வரில்' என்றது ராவணன் திருவடியைப் பார்த்து "ஹே குரங்கே உன்னுடைய ஜாதித் தொழிலைக் காட்டினாயே" என்று ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுமதென்று நம்மாசாரியர்கள் நிர்வாஹம்.)

(ஶ்லோகார்த்தம்.)

"த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயாமம
பரதேந மஹா பாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா
ஶத்ருக்நேந ச ஶத்ருக்ந ஸ்வஶரீரேண வாபுந:"

பிராட்டி நிமித்தமாகவிறே யுமக்கு கிஞ்சித் அவமதி படவேண்டுகிறது, இதுக்கு நிமித்த பூதையானவவளையும் வேண்டேன் ; அவரிலும் ப்ரியதமரான பரதன் நிமித்தமாக வுமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன் ; அவனுக்கும் ப்ரியனான ஶத்ருக்நன் நிமித்தமாக வுமக்கு வாட்டம் வரில் அவனையும் வேண்டேன் ; இவ்வளவுமல்ல, இவர்களித்தனை பேர் நிமித்தமாகவு மொரு வாட்டம் வரில் இவர்களித்தனை பேரையும் வேண்டேன் ; இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவநமிறே திருமேனி, அத்தையும் வேண்டேன் ; ஆனபின்பு உமக்கொரு வாட்டம் வாராமலிருக்கு மித்தனையே நமக்கு வேண்டுவதென்று கருத்து"

ஜீயர் அரும்பதம்.

196. அர்ச்சா—அவதார—உபாதானஸ்ம்ரு, சப்தங்களுக்கர்த்தம். அர்ச்சா—'பூஜா ப்ரதிமயோ:' என்கையாலே அர்ச்சா ஶப்தம் ப்ரதிமாவாசகம். 'அவதார' ஶப்தம் ஆவிர்பாவ வாசகம். 'உபாதான' ஶப்தம் பரிமாணாஶ்ரயத்ரவ்ய வாசகம். 'ஸ்ம்ரு'– சிந்தாயாம் என்று சிந்தாவாசி, அதாவது ஆஶ்ரிதர் உகந்தது. இத்தை ஆழ்வார் "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும்" என்றருளிச்செய்தார். க்ரூரம்—பாதகம், அதாவது பகவன் நிக்ரஹ ஹேது.

199. த்ரிஶங்கு வ்ருத்தாந்தத்தால் குல குருவை விரோதித்துக்கொண்டு வேறு குருவை யடைவது, அனர்த்த ஹேதுவாமென்பது யறியத்தக்கது. ஆனால் "ஜ்ஞான மநுஷ்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான, குருவை யடைந்தக்கால்" 'திருமா மகள்கொழுநன்

ஸூத்திரம்.

தானே வைகுந்தம் தரும்' என்றருளிச் செய்ததற்கு விரோதம் வாராதோ வென்கிற ஶங்கை பிறக்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் த்ரிஶங்குவினுடைய குல குருக்கள் ஜ்ஞானானுஷ்டான மில்லாதவர்களென்று சொல்லவொண்ணாது. இவர்கள் திரு வுள்ளத்திற்கு விரோதமாக நடந்தபடியால் ஶக்திமானான விஶ்வாமித்திரனும் அவனை ஈடேற்ற வஶக்தனான். ஆகையால் குல குருவின் அநுமதியைக்கொண்டு ஒரு ஶக்திமானை யடைந்தால் காரியமாமித்தனை.. கேவல நாஸ்திக குரு விஷயமாய் இப்பாசுர மருளிச்செய்ததாகக்கொள்ளவேணும்.

202. ஸகல வேதங்களையும்-திராவிட வேதங்களையும்.

203. அபிவாதநாதிகள்-அபிமுகீ கரணார்த்தமாக ஸ்வ நாமோச்சாரண பூர்வகமான நமஸ்காரம். விசாரித்து-ஆலோசித்து. இவ்விடத்தில் "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே" என்றத்தையும், "கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் திருவவதரித்த பின்பு இடைச்சுவர் தள்ளி இரண்டு விபூதியும் ஒன்றாய்த்து" என்றத்தையும் ஸூசிப்பிக்கிறது. இன்னமும் "ஆற்றில் கெடுத்து குளத்தில் தேடாதே" என்கிற வசனம் "ஒருவரிடத்தில் அபசாரப்பட்டு மற்றொருவரிடத்தில் பொறுக்கவேணுமெ"ன்று அநுவர்த்தித்தல் கூடாதென்பதைக் காட்டுகிறது.

இவ்விடத்தில் பெரிய திருவடி நாயனார் மானஸமாகவே அபசாரப்பட்ட போதிலும், தானும் மானஸமாகவே பொறுத்தருளவேணுமென்று நினையாமல் காயிகமாகவும் வாசிகமாகவும் சென்று ப்ரார்த்தித்த பிறகு, முன்பு போலே யானாரென்றஇந்தஐதிஹ்யத்தால், ஒரு கரணத்தாலே அபசாரம் வந்ததாயிருந்தாலும் அத்தை போக்கிக்கொள்ள த்ரிகரணங்களும் வேணுமென்பதை நன்றாய் யறிய வேணும்.

ஆனால் "மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈஶ்வரன் க்ஷமித்தருளும்." என்றது, ப்ரத்யக்ஷமாய் அவர்களில்லாத காலத்தில் என்று கொள்ளவேணும்.

வைநதேயருக்கு வந்த அபசாரமாவது:—

1. பாகவதை விஷயத்தில் வாஸ நிரூபணம்.
2. இவள் பாதசாரிணி யாகையாலே கடலையும் மலையையும் கடந்து ஒரு திவ்யதேசத்திற்கு எழுந்தருள சக்தியற்றவள்.

ஸூத்திரம்.

3. நாம் பக்ஷிராஜா ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வாகனம் என்கிற நினைவு

4. காலவனை காலால் இடிக்கிக்கொண்டு வந்தாப்பொல், இவளையும் இடிக்கிக்கொண்டு போவோம் என்று காலவனுக்கு ஸமானமாக நினைத்த அபசாரம்.

அயநம்-ஸூர்யனுடைய கமனம். தக்ஷிணாயநம்-தக்ஷின திக்கமனம், உத்தராயணம்-உத்தரதிக் கமனம். மகராதி ஆறு மாதத்துக்கு உத்தராயணமென்றும், கடகாதி ஆறு மாதத்திற்கு தக்ஷிணாயன மெனப்பெயர். மகர ஸங்காந்தியான புண்ய காலம். அவ்வளவு போராது:— இப்படி கலங்கி வார்த்தை சொல்லுவது போராதென்றபடி. முசிப்பு-இளைப்பாறுதல்; சோம்பல்.

வாக்கொன்றை நன்றாகக் குறிக்கொள்ளாவிடில் ஸகல துன்பங்களையு மடைவார் என்பதை, " யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்காற்-சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப்பட்டு " என்கிற குறளாலும் அறியத்தக்கது.

204. நிரபேக்ஷ ஸாதநம்-பூர்ண ஸாதநம்.

206. உத்தானைகாதசி-ஸர்வேஸ்வரன் க்ஷீராப்தியில் யோக நித்ரையில் நின்றும் திருப்பள்ளி யுணரும் திநமான கார்த்திக சுக்ல ஏகாதசி. வித்தாஶ்ரமம்-வாமனாச்ரமம். ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய்-ஸத்வப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்திர தர்மத்திலே நியதனாய். (சாஸ்த்திர மாமது—ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம்)

நம்பாடுவான் நைச்சியத்திற்கு ஜன்மம் காரணமா? ஜ்ஞானம் காரணமா? நம்பாடுவான் ஜன்ம வித்தமான நைச்சியத்தையுடையவனென்று சொல்லும் ப்ரகாணத்தில் ஜன்ம ஶப்தத்திற்கு ஜ்ஞான ஜன்மம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது இவருடைய நைச்சியத்திற்குக் காரணம் ஜ்ஞானமே யொழிய, ஜன்மத்தால் வருவதல்ல வென்று நிஷ்கர்ஷித்து, ஜன்ம ஶப்தத்திற்கு ஜாதிபரமாய் அர்த்தம் கொள்ளாமல், ஆத்ம பரமாய்க்கொண்டு ' ஜ்ஞான ஜன்மம் ' என்று பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். ஜன்ம ஶப்தம் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டுமோவென்றால், சில ப்ரமாணங்களில் ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜ்ஞானபரமாய் அர்த்தமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்:— ' அன்று நான் பிறந்திலேன்-பிறந்த பின் மறந்திலேன் ' என்றும், ' செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்றெங்கே கிடக்கும் ' என்றும், "வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்று இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஜ்ஞானம் 'பிறந்ததாகப் பொருளா

ஸூத்திரம்.

கிறது. இந்த நியாயத்தை வுட்க்கொண்டு 'ஜன்மம் நைச்சியவித்தம்' என்கிற விடங்களில் ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜ்ஞான ஜன்மமென்று ரூடியாக பொருள் கூறுவது கூடாது.

இவ்வர்த்தம் கோல்விழுக்காட்டில் நம்பாடுவான் முதலானவர்களுக்கு நைச்சியம் ஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டதாகச் சொன்னாலும் மற்றும் ஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்குண்டாகும் நைச்சியத்திற்கு, இத்தையே காரணமாகச்சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏனெனில்; லோகத்தில் ஜ்ஞானமில்லாதவன் தாழ்ந்த ஜன்மத்தில் பிறந்ததைகொண்டு எல்லோரிடத்திலும் தன் ஜன்ம வித்தமான நைச்சியத்தைக்காட்டுவதை எப்போதும் காணலாம். இதற்கு ஜ்ஞானம் காரணமாகமாட்டாது. ஆகையால் இவர்களுக்குவரும் நைச்சியம் இயல்பாகவேயுள்ளது. மற்றவர்களுக்கு ஜன்மத்தால் அஹங்காரமும். இவர்களுக்கு ஜன்மத்தால் நைச்சியம் வந்த ஏற்றமுண்டு. ஆகையால் இவர்களுக்கு நைச்சியம், ஜன்மவித்தமென்று கொண்டாடத்தட்டில்லை. ஜன்மத்தை ஜ்ஞானபரமாக மூலக்காரரும், விசதவாக்சிகாமணிகளான வ்யாக்யானக்காரர்களும் எங்கும்வெளியிடவில்லை. அஸ்மத் ஆசாரியரும் இவ்வர்த்தம் ஸாதித்ததில்லை. அவர்கள் திருவுள்ளத்திற்கும் இது சேராது.

(பர்யாயஶப்தங்களைக்கொண்டு ஒரு அபிப்ராயத்தை வேறு விதமாகமாற்றிவிடலாமென்பதை, 'தாமரைக்கண்ணனுக்கு'பதில் 'கழுக்காணிக்கண்ணன்' என்று ஒரு வித்வான் கூறியதை இவ்விடத்தில் அறியத்தகுந்தது. இதன் விவரணம் ஈட்டில் காணலாம்.)

'நைச்யம் ஜந்மவித்தம்' என்பதற்கு ஓர் ஐதிஹ்யமாவது:—

பெரிய திருநாள் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப்பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது எம்பெருமானார் தாமும் தீர்த்தமாடி ஸேவித்தெழுந்தருளுகிறவர், பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் திருக்கை கொடுத்துவர, இதென்னென்று சிலர் விண்ணப்பம் செய்ய, ஜந்மமுயர்ந்திருக்கத்தாழநின்றோமே யென்கிற அபிமானமுண்டிறே யெல்லார்க்கும், அக்கொத்தையுமில்லாத வரிறேயிவரென்று அருளிச்செய்தருளினார்.

வார்த்தாமாலை.

207 ஒரு தலை - ஒரு தட்டு, ஒரு கூட்டம்.

பட்டர், ஸகலசாஸ்த்திரங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி பரதத்வத்

ஸூத்திரம்.

தில் நிச்சயஜ்ஞானமில்லாத ஓர் ஶாஸ்திரி எழுந்தருளினால், வா,
போ, என்று ஏகவசனத்தாலும், ஶாஸ்த்திரஜ்ஞானமில்லாமல் பர
தத்வத்தை நிச்சயமாய் அறிந்த பாகவதரை ஆதரித்து எழுந்தருள
வேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியஐதிஹ்யம் இவ்விடத்தில் அநு
ஸந்தேயம்.

208 'ஏழையேதலன்' இத்யாதியாலே அபிஜநவித்யாவ்ருத்தங்களால்
தண்ணியரான ஸ்ரீ குகபெருமாள் விஷயமாக அவை யொன்றை
யும் பாராதே ஶரண்யரான பெருமாள்தாம் 'உன் தோழி' என்று
புருஷகாரஸம்பந்தத்தையும், 'உம்பி' என்று பாகவதாஹங்காரத்தை
யுமுண்டாக்கி, 'தோழன் நீ எனக்கு' என்று தாமுமங்கீகரித்து,
'இங்கொழி' என்று தாமுகந்த கைங்கர்யத்தையும் கொண்டாரெ
ன்கையாலே ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் அப்ரயோஜகம், பகவத்க்ருபை
யே ப்ரயோஜகமென்னுமிடம் வ்யக்தம்.

பரகாலநல்லான்ரஹஸ்யம்.

210 விஶிஷ்டன்-அதிகன், மேலானவன்.

211 ப்ரஷ்டாவானவன்-முன்நடக்கிறவன்,

212 ப்ரம்ஶம்-ப்ரமம், நசித்தலையுண்டாக்குமது. ப்ரம்ஶஸம்பாவனையா
வது-நழுவுதலுக்கு ஹேதுவானது. அதஸ்மிந்தத்புத்தியாவது-ஶ்
ரேஷ்டமல்லாததிலே ஶ்ரேஷ்டபுத்திபண்ணுமது. பயஜனகமாவ
து:— 'கன்னத்தைக்கவ்விவிக்கும் ஹீநஜந்மமென்று த்யாகநிஷ்ட
டர்க்கு விளைக்குமது.

ஆ-வி.

213 பாவிக்கவேணும்-அப்பியஸிக்க வேணும்.

217 "ஶ்வபசோபி" ஶ்லோகத்தால் விஷ்ணுபக்தன் ஶ்வபசனுயிருந்தா
லும் த்விஜனைக்காட்டிலும் அதிகன் என்று சொன்னத்தைக்கொ
ண்டு இந்த த்விஜன் விஷ்ணுபக்தியுடையவனு? அல்லது விஷ்ணு
பக்தியில்லாதவனு? என்று ஶப்தத்தால் தோற்றவில்லை. ஆனல்
இவ்விடத்தில் சொன்ன த்விஜன் விஷ்ணு பக்தியுடையவனென்
றே கொள்ளவேணும். அப்போதுதான், விஷ்ணுபக்தியுடையஶ்வ
பசன் விஷ்ணு பக்தியுடைய த்விஜனைக்காட்டிலும் அதிகன் என்று
அர்த்தமாகும். இத்தை வேறுவிதமாக, விஷ்ணுபக்தியில்லாத த்வி
ஜனைக்காடடிலும், விஷ்ணுபக்தியுடைய ஶவபசன் அதிகனென்று
அர்த்தம்கொண்டால், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகரணத்திற்கும், ச்லோ

ஸூத்திரம்.

கத்தின் பூர்வோத்தர வாக்யங்களுக்கும், ருஷியின் திருவுள்ளத்
திற்கும் சேராது.

1. ப்ரகரணத்திற்குச் சேராததாவது:—

உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜன்மாக்களிருவர்க்கும், பகவத் ஸம்ப
ந்த முண்டானல் இரண்டு மொக்குமோ வென்னில்? "ஒவ்வாது"
என்று அருளிச்செய்ததால், இருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்த முண்
டாயிருந்தும் ஒருவர் மற்றொருவரைக்காட்டிலும் விலக்ஷணர் என்
று ஸூத்ரக்காரர் அறுதியிட்டிருக்கிறபடி இந்த ச்லோகமும் பக
வத் ஸம்பந்தமுடைய த்விஜனைக்காட்டிலும், பகவத் ஸம்பந்தமு
டைய ச்வபசன் அதிகன் என்று சொல்லுவதாகவே கொள்ள
வேணும்.

2. ச்லோகத்தின் பூர்வோத்தர வாக்யங்களுக்குச் சேராததாவது:-

ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தில் சொன்ன த்விஜ சப்தத்திற்கு
விஷ்ணு பக்தியில்லாத த்விஜன் என்று சொல்லிவிட்டால், பின்
னும் உத்தர வாக்யத்தில் "விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து" என்று
சொன்னத்தையே சொல்லக்கூடாது. அப்படியே சொல்லிற்
றென்றல் "கூறியது கூறல்மிகை பட கூறல்" என்கிற தோஷ
த்தில் விழும். ஆகையால் இவ்விடத்தில் த்விஜ சப்தத்திற்கு
விஷ்ணுபக்தியுடைய த்விஜனையே காட்டித்தாயிற்று.

3. ருஷி திருவுள்ளத்திற்குச் சேராததாவது:—

ருஷிதிருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிய நம்மாசாரியர்கள் தங்கள் ஸித்
தாந்தத்திற்கு இத்தையே ஆதாரமாக எடுத்திருக்கிறபடியால்
இருவர்கள் அபிப்பராயம் அதுவே என்று நிச்சயிக்கலாம். வ்யாக்
யானத்தில் "இங்ஙனன்றாகில் கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது
ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே." என்றருளிச்செய்தது, இருவர்
திருவுள்ளமும் ஒன்றே யாகக்காண்கைக்காக.

இன்னமும் உத்தரவாக்யத்தில் "ச்வபசாதம:" என்கிற பதத்தி
ற்கு, விஷ்ணு பக்தியில்லாத ச்வபசனை சொல்லிற்றாகக் கொள்ள
வேணும்.

தாலத்திழிகுலத்துச் சண்டாள மானலும்
மேலத்தவாதனின் மேன்மைத்தே—கோலக்
குறுங்குடி வாழ்மாயன் குரை கழற்காளாகப்
பெறுங்குடியாய் வாழ்வார் பிறப்பு.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யந்தாதி.

ஸூத்திரம்.

(தாலத்து-பூமியின்கண். மேல்-மேன்மையாகிய, அ-அந்த, தவரதனின்-தவசிகளைப் பார்க்கிலும். ஆள் ஆகப்பெறும்-அடிமையாகப் பெறுகின்ற.)

227. அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னிலுத்க்ருஷ்டனுகக்கூடுமென்னுமிடத்துக்கு அநேக உதாஹரணங்களாவன:—

விச்வாமித்ரர் ப்ரஹ்மர்ஷியான சரித்திரம்.

1. ஓர் ஸமயத்தில் விச்வாமித்ரர் கடுந்தபஸ்ஸு செய்துகொண்டிருக்கையில் தர்ம தேவதை அவரைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வஸிஷ்டரூபத்துடன் வந்து, "எனக்குத் தாங்கமுடியாத பசி உண்டாயிருக்கிறது. சீக்ரம் அன்னம் போடு" என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், விச்வாமித்ரர் உடனே திவ்யமான சருவை ஸித்தம் செய்தார். ஆனுல் அதில் கவனத்தை யெல்லாம் செலுத்தினதால் அதிதியைப் பூர்ணமாய் உபசரிக்க முடியவில்லை. பிறகு இதர தபஸ்விகளால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தை அந்த அதிதி புஜித்தபிறகு, விச்வாமித்ரர் தான் சமைத்த அன்னத்தைக் கொதிக்க எடுத்துக்கொண்டுவந்து கொடுக்க, "எனக்கு வேண்டாம். நான் புஜித்தாய்விட்டது. நீ இங்கேயே இரு" என்று அந்த அதிதி போய்விட்டார். அவரிடத்தில் வைத்த பக்தியால் விச்வாமித்ரர் அந்த அன்னத்தை தலையில் வைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அசையாமல் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டு கட்டையைப்போல் நின்று கொண்டிருந்தார். நூறு வர்ஷங்களான பிறகு தர்ம தேவதை மறுபடியும் வஸிஷ்ட ரூபத்துடன் அங்கே வந்து, விச்வாமித்ரர் அன்னத்தைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு அசையாமல் நிற்பதைக்கண்டு ஸந்தோஷ மடைந்து, அந்த அன்னம் அதிக உஷ்ணமாயும் அப்போது சமைக்கப்பட்டதுபோலும் இருக்கக் கண்டு அதை ஒப்புக்கொண்டு, "ப்ரஹ்மர்ஷே! நான் உமது பக்தியால் மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன்" என்று ஆசீர்வதித்துச் சென்றுர். உடனே விச்வாமித்ரருடைய க்ஷத்ரியத்தன்மை நீங்கி, ப்ரஹ்மர்ஷியானுர். **பாரதம் உத்யோகபர்வம்-106.**

(சரு-அக்கினிஹோமம் செய்யத்தகுந்த அன்னம்; தேவருணவு.) இன்னமும் விச்வாமித்ரர் பிராம்மணரான சரித்திரம்— பாரதம் அநுஶாஸன பர்வம் தானதர்ம பர்வம். 7-வது அத்யாயத்தில் காணலாம்.

ஸூத்திரம்.

ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் 65-வது ஸர்க்கத்தில் பாக்கக்காணலாம்.

2. கல்லாயிருந்த அஹல்யை, அதே ஜன்மத்தில் ஸ்த்ரீரூபத்தையடைந்தாள் என்பதை ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசதமாகக் காணலாம்.

3. த்ரிசங்கு விஷயம் 198-வது ஸூத்திரத்தில் கண்டுகொள்ளுவது:

4. வீதஹவ்யனும் அவன் வம்சமும் பிராம்மணரான சரித்திரம்:—

வைவஸ்வத மனுவின் புத்ரனுன சர்யாதியின் வம்சத்தில் வீதஹவ்யனென்று ஒரு அரசன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்ரர்கள் காசீ தேசத்தரசனுன ஹர்யச்வன்மேல் படையெடுத்து அவனைக் கொன்றுர்கள். சில காலங்கழித்து ஸுதேவனென்ற அவனுடைய புத்ரனுன திவோதாஸன் அவர்களுடன் வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப் பரத்வாஜ மஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். அவர் ஒரு யாகஞ்செய்து, ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல சக்திகளையும் ஒன்று சேர்த்து, அவைகளுடன்தான் திவோதாஸனுக்குப் புத்ரனுய்ப் பிறந்தார். அந்த ப்ரதர்த்தனன் வீதஹ்வயனுடைய புத்ரர்களை வெகு ஸுலபமாய் ஸம்ஹரித்தான். வீதஹவ்யன் ராஜ்யத்திலிருந்து ஓடிப் பிருகு மஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். ப்ரதர்த்தனன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு அவருடைய ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றுன். பிருகு அவனை விதிப்படி உபசரித்து, வந்த காரணத்தைக் கேட்டார். ப்ரதர்த்தனன், "ஸ்வாமி! வீதஹவ்யன் இங்கே வந்திருக்கிறுன். அவனுடைய புத்ரர்கள் என் வம்சத்தையழித்தார்கள். அவர்களைக் கொன்றேன். இவன் மிகுந்திருக்கிறுன். இவனையும் கொல்லப்போகிறேன்; வெளியில் அனுப்புங்கள்" என்றுன். அதற்குப் பிருகு, "குழந்தாய்! இங்கே க்ஷத்ரியன் ஒருவரு மில்லையே. இங்கிருப்பவர்களெல்லோரும் ப்ராஹ்மணர்களல்லவா" வென்றுர். ப்ரதர்த்தனன் மஹர்ஷியின் தருமத்தையறிந்து சிரித்து "அப்படியா! என் வீர்யத்தின் மஹிமையால் வீதஹவ்யனுக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள க்ஷத்ரிய ஜன்மம் போய் ப்ராஹ்மண ஜன்மம் வந்ததைப்பற்றி அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தேன். உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்று விஷத்தைவிட்டு விட்ட ஸர்ப்பம்போல வந்த வழியே சென்றுன். இப்படிப் பிருகு மஹர்ஷியின் தபோ மஹிமையால் வீதஹவ்யன் ப்ரா

ஸூத்திரம்.

ஹ்மண ஜன்மத்தையும், அதற்குரிய ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையு
மடைந்தான்.

பாரதம் அநுசாஸனபர்வம்-8.

5. ஒரு நாய் பயந்து ரிஷியைச் சரணமடைந்து ஒரு ஜன்மத்தில்
வரவா மேற் பிறப்பை யடைந்த வைபவம்:—

ஒரு அரண்யத்தில் ஒரு ருஷியினிடம் நாய் வெகு ப்ரீதியுடன்
வசித்து வந்தது. இந்த நாயை கொல்ல ஒரு சிறுத்தைப் புலி
அங்கு வந்து சேர்ந்தது. நாய் பயந்து ரிஷியைச் சரணமடைந்தது.
அந்த நாயை ருஷி தன் சக்தியால் சிறுத்தைப்புலியாக செய்து
விட்டார். பிறகு ஒரு பெரிய புலி இந்த சிறுத்தையை கொல்ல
வந்தது. இது ருஷியைச் சரணமடைந்தவுடன் பெரிய புலியா
யிற்று. இவ்விதமாக அந்த நாய் யானையாகவும், சிங்கமாகவும்,
சரபமாகவும் ஆயிற்று. இந்த சரபமான நாய் ருஷியை கொல்ல
நினைத்தது. அந்த ரிஷி சரபத்தை பழய நாயாக செய்துவிட்டார்.

6. ப்ரமரகீட ந்யாயத்தாலும் ஒரு ஜன்மத்தில் வேறு சரீரமடைந்
தததைக் காணலாம்.

"வேட்டு வேளானும் போலே...ஸாம்யம் பெற ஊதி" என்
கிற வாக்கியத்தைக் கண்டுகொள்க.

ஆசாரிய ஹிருதயம்.

231. தத்வார்த்தங்களை இன்னார் சொல்லி இன்னார் கேட்கவேணுமெ
ன்கிற நியதியில்லை.

பிதா புத்ர ஸம்வாதத்தில் பிதாவுக்கு புத்திரன் உபதேசம் பண்
ணினான்; அகஸ்த்யருக்கு லோபா முத்தரை யுபதேசம் பண்ணி
னான். கௌரிக்கு ருத்தரானுபதேசித்தான். ஆசாரிய புத்ரனை
சுக்ரனுக்கு ஜனகனுபதேசித்தான். பரம ருஷிகளுக்கு தர்ம வ்யா
தனுபதேசித்தான். ஆண்டாள் பட்டர் பக்கலிலே ஶ்ரவணம் பண்
ணியிருந்தாள், "பாதாயா ப்ரமேயாய குஹோ ககனகோசர: என்
கிறபடியே குஹப் பெருமாள் ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு ராம விருத்தாந்
தத்தைச் சொன்னார். "விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லா
ழிவெண்சங்கே" என்று நாய்ச்சியார் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தைக்கேட்
டாள். ஆகையால் பகவத் வைபவம் சொல்லுமவன் ஆசாரியன்.
கேட்குமவன் ஶிஷ்யன்.

தத்வபூஷணம்.

ஸூத்திரம்.

ப்ரம்ஶம்-மறதி. ஸந்திக்தங்கள்-ஸந்தேகங்கள். வ்யங்க்யம்-குறி
ப்பு; குற்றுவார்த்தை.

233. ஜ்ஞாநாதிகையாய் பரிவையான ஸ்ரீ ஶபரியின் ஜலஸ்பர்ஶமில்லா
த திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்விஜஸ்பர்சமுள்ள தித்
தித்தவற்றைத் திருப்பவளத்திலே கொடுக்க, துறைவாசியறிந்து
விடாய் கெடவமுது செய்தருளினார்.

ஆ-வி.

அபிஜநாதிகளால் வருமபிமாநகந்த மற்ற ஸ்ரீ ஶபரியின் ஸ்பர்ச
முள்ளவை ஆத்ம குணகதர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதிவ பா
வந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடத்திற்கு மற்றுமோர் ஐதி
ஹ்யமாவது:—

பிராட்டியைப் பிரிந்த துக்கத்தால், கோதாவரியே! நீ ஸீதை
யைக் கண்டாயா? என்று பெருமாள் கேட்டபோது பயந்து உண்
மையைச் சொல்லாத கோதாவரியைப் பார்த்து, இது முதல் ஜன
ங்களுக்கு ஸ்நாநம் செய்ய யோக்யதை யற்றவளாய்ப் போகக்கட
வாய் என்று சாபங்கொடுத்தார். பின்பு கோதாவரி ருஷிகளை
முன்னிட்டுக் கொண்டுபோய் இராகவனைச் சரண மடைந்தாள்.
பெருமாள் க்ருபை பண்ணி, கோதாவரியே! சபரி நீராடின தீர்த்
தத்தோடு நீ சேர்ந்தால் உனக்கு என்னுடைய சாபம் விட்டுப்போ
குமென்று சொல்லி தன் வில்லின் நுனியினால்கீறி சபரீ நீராடின
தீர்த்தத்தை கோதாவரியோடு சேர்த்து விட்டார். அது முதல்
கோதாவரி எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும்ஶ்ரேஷ்டமாய் விளங்குகிறாள்.

பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம்.

ஸ்ரீ ராமாயணத்திலே சபரியினுடைய வேற்றம் சொல்லுகை
யால் உபேய வேற்றம் வெளியிடுகிறது.

ப்ரமேயரத்னம்.

234. இவ்விடத்தில், பட்டர் பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாசரை ஸம்ஸ்கரித்
தாரென்பது யறியத்தகுந்தது.

மாறன்+நேர் = மாறனேரென்றத்தால், நம்மாழ்வாருக்குச்ச
மானமானவர். மால்+தன் = மாறன், என்றத்தால், நம்மாழ்
வார் திருமாலுக்குச் சமானர். மாறனேர் நம்பி சுமார் 900 வருஷ
ங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். யமுனைத் துறைவர் து 'அரும்பெற்ற
புதல்வரான' ஓர் உத்தம மாணாக்கர். கழனி திருத்திப் பிழைக்

ஸூத்திரம்.

கும் பள்ளர் வகுப்பில் பிறந்தவர். இவர் இரண்டாம் சடகோபரோ! என்று ஸ்ரீ யாமுனாசார்யரும் அதிசயிக்கும்படி பகவத்விஷய ஞானத்தின் பரிமளம் வீசி, மெய்யடியார் உள்ளங்களை யெல்லாம் கவர்ந்தது. ஓர் அம்மையார், காலக்ஷேப கூடத்திற்குத் தம் மனை விட்டு மேல் வீடு அடைந்ததும், மாறனேர் நம்பியின் திருவடி தீண்டியதால் கூடம் பரிசுத்தமாய் விட்டதென்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர். பெரியநம்பி செய்த சரமகைங்கரிய மாட்சியும், பெரிய நம்பிகள் அநியாயமாய் ஜாதி ப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டதும், அவரது செல்வமான அத்துழாய் அம்மை, தன் பெண்மை வாய் திறந்து, ஆணையிட்டுத் தேரை மறித்து, 'தந்தையும் தாயுமான' பெரிய பெருமாளிடத்தில், தன் தந்தை விஷயமாகக் குறையிரந்து நியாயம் பெற்றதும், முனிவாகனரான ஆழ்வாரைப்போல், நம்பிகளும், அண்ணன், தோளின் மேல் எழுந்தருளி, நம்பெருமாளது விசேஷ ப்ரீதிக்கு இலக்கான விஷயம் விளக்கப்பட்டன.

இராமாநுஜன்.

235. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே யிவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார். (தாழ விழிந்தார்-சதுர்த்த வர்ணத்திலே திருவவதரித்தார்.)

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

236. இனியச்சுமந்து-நெருங்க சுமந்து.

237. ஸத்கர்ஹிதம்-நிந்தையோடு கூடியது.

238. ஆஸ்தாநம் பண்ணுகை-ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை.

239. அபிபவித்து-அநாதரித்து, திரஸ்கரித்து. கந்தல்-ப்ரதிபந்தகம், கெடுதல்,

"பொன்னைப் புடமிடப் புடமிட உருச்சிறுகி ஒளிவிஞ்சி மாற்றுஎழுமாப்போலே, ஸங்கோசமற்று ஜ்ஞாந விகாஸ முண்டானவாறே நாய்ச்சிமாருடனே ஸாம்யஞ்சொல்லலாயிறே யிருப்பது இவ்வாத்மாவுக்கு என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி யருளிச்செய்வர்."

240. நைஸர்கிகமாக-நித்யமாக. கடி-அழகு, வாசனை, புதுமை, மலர்-புஷ்பம்.

241. நிலைக்கு நிலை-அவஸ்தைகள் தோறும்.

242. த்விபரார்த்தமாவது:— ப்ரஹ்மாவுடைய ஆயுஸ்ஸு பரமெனப் பெயர் பெறும். அதிற் பாதியாகிய ஐம்பது வருஷம் பரார்த்த

ஸூத்திரம்.

மென்று சொல்லப்படும். தற்காலத்தில் இருக்கிற ப்ரஹ்மாவுக்கு முதற் பரார்த்தமாகிய ஐம்பது வயஸ்ஸுஞ்சென்றன. இப்போது நடப்பது இரண்டாம் பரார்த்தத்தில் முதல் வருஷத்து முதன் மாசத்து முதற்றினம். இது சுவேதவாககற்ப மெனப்படும், பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை ஈஶ்வரன் வெள்ளைப்பன்றியுருவங்கொண்டு மேலே எடுத்த கற்பமாதலிற் சுவேதவாரக கற்பமெனப்பட்டது. இக்கல்ப்பத்தில் ஆறு மநுக்கள் இறந்துபோனார்கள். இப்போது எழாம்மநுவாகிய வைவஸ்வத மநுவினுடைய காலம் நடக்கின்றது. இவருடைய காலத்திலே இருபத்தேழு சதுர்யுகங்கள் சென்றன. இப்போது இருபதெட்டாஞ் சதுர் யுகத்துக் கலியுகம் நடக்கின்றது.

243. அப்யுதயங்கள்-இஷ்ட ப்ராப்திகள், விருத்திகள். அபதே ப்ரவ்ருத்தர்-அமார்க்கத்தில் நடக்கிறவர், வேதசாஸ்த்ர விருத்தமான ஆசாரமுள்ளவர். ஸாத்வஸம்-பயம். ஏழையர்-பெண்கள். இழிப்ப-நிந்திக்க. நிரை-ஒழுங்கு. அசனம்-போசனம். ஆச்சாதனம்-வஸ்த்ரம், மேலங்கி, ஜாத்யாஶ்ரய நிமித்ததுஷ்டங்களாவன:— ஜாதி துஷ்டமாவது-ஜாதியினாலேயே சில பதார்த்தங்கள் தோஷங்களை உண்டு பண்ணுமது. அவையாவன:— மது, மாம்ஸம், உள்ளி, முருங்கை, முதலியவை. ஆஶ்ரய துஷ்டமாவது:— ஸத்வபதார்த்தங்களாயிருந்தாலும், தேவதாந்தர ஸம்பந்தமுடைய ஸ்தலங்களில் உண்டாகும் பதார்த்தங்களும், மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் அபிமானித்த பதார்த்தங்களும் தோஷங்களாம். நிமித்ததுஷ்டமாவது:—கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தோஷங்களற்றதாயிருந்தாலும் அவைகள் ஶ்ராத்தாதி காரியங்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அவைகளும் தோஷங்களாம். இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரமாய் ஜ்ஞானத்தைக்கெடுக்கும். அந்த தோஷங்களாவன:— பிணச்சோறு, மணச்சோறு, விலைச்சோறு, புகழ்ச்சோறு, எச்சிற்சோறு, மற்றும் பகவந் நிவேதநமல்லாத அந்நம், தேவதாந்தர அன்னம், ஸம்ஸாரிகள் அன்னம் முதலானவைகள்.

உபபாதக ஸ்தலமாவது— "கர்த்தவ்யம் ஆசார்ய கைங்கரியம்" என்கிற வாக்யம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

மூன்றும் ப்ரகாணம்.

ஸூத்திரம்.

244. கப்பு-தனக்கடைத்த ஆஶ்ரயம். ஆபணாவிக்கை-கோறுதல். பரி
ஹரிக்கிருர்-ஸமாதானம் சொல்லுகிருர். அஸ்தானே-அவிஷயத்
திலே. மறுகும்படி-மனங்குழம்பும்படி, தபிக்கும்படி.

245. பேசப்பிசகும்படியான-பேசினல் நலுங்கும்படியான. குழைச்ச
ரக்கு-துர்ப்பல வஸ்து, அதாவது குழைந்துபோன பொருள். (இத்
தால் தன்னுடைய இருப்புக்கு ஒரு பாத்திரத்தை ஆஶ்ரயமாகயு
டைத்தாயிருக்குமது.)

மேலே சொல்லுகையாவது— 248-வது ஸூத்திரத்தில் சொல்
லுமவை.

246. தலை நீர்ப்பாடு-முதல் மடை. திருவபிஷேகம் பண்ணுகை-முடி
சூடுகை. ஆபிஜாத்யாதி-மேல் பிறப்பு, சீலம், வயஸு, விருத்தம்
முதலியவை. அத்வரம்-யாகம். ஆர்ப்பரவம்-ஆரவாரம். சொட்
டை-ஓராயுதம். கணையம்-ஆனை கட்டும் கம்பம். இப்புடைகளில்-
இந்த விதத்திலே. குற்றுயிராய்-ஸ்வல்ப ப்ராணராய், தனிவீரம்-
அஸஹாய யுத்தம். வான்பகை-மஹா வைரம். ஶைஶவம்-பால்
யம்.

கண்டுபாக்யானமாவது:—கண்வ புத்திரரான கண்டு மஹாமுனி
வரால் சொல்லப்பட்ட கதை. அதாவது "சத்துருவாகிலும் தன்
னிருப்பிடத்துக்கு வந்து காயிகப் பிரபத்தியான அஞ்சலியையா
வது, மானஸிகப் பிரபத்தியான ஆதரத்தையாவது, வாசிகப் பிர
பத்தியான பிரார்த்தனையையாவது செய்தால் அவனை யெவ்வள
வுங் கொல்லக்கூடாது. பயப்பட்டாவது, பயப்படாமலாவது, சத்
துருக்களுக்குள் எவனொருவன் சரணமென்று வருகிறானே அவ
னை தன் பிராணன்களை விட்டுக் காப்பாற்றவேண்டும்." என்னு
மது.

247. நடுக்கொத்தாவது:—நடுவிலே கொத்திடல், அதாவது அல்பம்
கொத்திருத்தல். கோல்-பாணம். வன்னியன்-காட்டாள். குறு
ம்பன்-துற்சனன். 'ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு விஶேஷம் சொல்லுகிற
விடத்திலே' என்றது ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு பெருமாள் விஷய
மாய் நடந்த விருத்தாந்தம் சொல்லும்போது' என்றபடி. என்ற
த்தை ராத்ரியில் விருத்தாந்தத்தை- 'என்று அற்றை ராத்ரியில்
நடந்த விருத்தாந்தத்தை' என்றபடி.

ஸூத்திரம்.

மங்களாசாஸனத்தில் ஆழங்கால் பட்டிருக்கும் பிள்ளையுறங்காவ
ல்லிதாசர், பெருமாள் வளைய மசைதல். பிராட்டி புடவை யசை
தல், எம்பெருமானார்மேல் ஈ எறுதல், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரு
ப்பரியட்டம் அலைதல் செய்யில் தமக்கு தாஸத்வமில்லையென்று
அவர்களுக்கிப்படி வாராமைக்காக உருவின வாளை யுறையிலாடா
மல் நாள்தோறும் ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பர். அருளாளப்பெ
ருமா ளெம்பெருமானாரும் பார்த்து, பிள்ளாய்! உம்முடைய ஆயு
தம் என்று வினியோகப்படுவதென்ன; அவரும், உம்முடைய
ஜல பவித்ரம் விநியோகப்படுமன்று அடியேனுடைய வாயுதம் விநி
யோகப்படுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தாராகையாலே இந்த வநு
ஷ்டான மவர்க்கே யுண்டென்றருளிச்செய்தார் நாடாதூரம்மா
ளுக்கு எம்பெருமனார்.

249. மதிநலம்-பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநம்.

251. வயிரவுருக்கு-சாணை பிடித்த வயிரம்.

252. ஆழங்கால்-மேலே கிளப்பவொண்ணுதபடி சேற்றில் ஆழத்திலே
அமிழ்ந்தின கால், இத்தால் பலித்தது ஈடுபாடு. பகவத் குணங்க
ளில் மனம் தளர்ந்து தேற்றமற்றிருக்கை.

254. மறுகுதல்-மனங்குழம்புதல். உறகல்-உறங்காதே கொள்மின்.

256. அந்தாமம்-பரமபதம். துவராமுன்-அழிவதற்குமுன். தழைப்பு-
செழிப்பு, வாழ்வு.

259. இட்டு மாறினப்போலே-மாறியிட்டாப்போலே. தொடை-ஸம்
பந்தம், கொள்கை-க்ரஹிக்கை. அதாவது தெரிந்துகொள்ளுகை.
நவ நவ-புதுமை புதுமை. உந்மேஷம்-விருத்தியடைதல். அபூர்
வமான-முன்பில்லாத.

260. உருவுதல்-வாடுதல்.

265. ஆமுஷ்மிகம்-ஸவர்காதி பரலோகஸுக ஐஶ்வர்யங்கள் முதலிய
வை. வேதாந்த மர்யாதையாலே-வேதாந்தத்தில் சொன்னப்போ
லே, நினைப்பான்-நினைக்கப்படுமவன்.

268. நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு-பூர்த்திக்கு.

273. மற்றிருந்தீர்கட்கு-என்னோடே வேறுபட்டிருந்தவர்களுக்கு; "செ
விடரோடு ஊமையர் வார்த்தை" கூட்டுவது.

274. ஸமுச்சயம்-சேர்ந்திருத்தல். ஸமவிகல்பமாவது-அங்கிருந்தாலும்

ஸூத்திரம்.

சரி, இங்கிருந்தாலும் சரி என்று நினைக்கும்படி பேதித்துச்சொல்லுகை, ஊற்றிருக்கை-ஊன்றி யிருக்கை. தந்நியோகம்-ஆசார்ய நியமநம்.

275. கணனையில்-எண்ணிக்கையில்.

276. கைங்கர்ய வேஷம்-ப்ராப்ய லக்ஷணம்.

278. அபிஸந்தி-எண்ணம். 'ப்ரவ்ருத்தி தர்மந்தானே' என்றது ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டித்தது பகவத் ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே பந்தகமாகாதென்றபடி. அகரணே-செய்யாவிடில். ப்ரத்யவாயம்-பாபம். எதிர் விழி-நேரே பார்க்கை. தனி ஶ்லோகத்திலே-தனி சரம ஶ்லோக வியாக்யானத்திலே. இச்சை-ஸ்வரூபம், இரக்கம்-உபாயம், இனிமை-உபேயம்.

279. "புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தை பண்ணுனிறே" என்கிற வாக்யத்திற்கு, அவதாரிகையில் சொன்ன த்ருதீய யோஜநையே மிகப்பொருத்த மென்பதை கண்டுகொள்ளுவது.

280. நற்றமாக-குணமாக.

287. மடிச்சீலை-மடியிலே கட்டின காசுப்பை. உளையும்படி-நோவும்படி. சுருள்-மயிர். சுருள் நாறுத பூவாவது-பூவில் சாபலத்தாலே முந்துற தன் தலையிலே வைத்து மேந்து சுருள் நாறப்பண்ணிக் கொடுக்கையாகிற பூவன்றியே.

290. க்ரமமிருப்பது-உத்பத்தி க்ரமமிருப்பது.

291. புரஸ்கரிக்கை-முன்னிடுகை.

292. தத்த்வஹிதாதிகள்-ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம். அநுக்ஷணம்-மேல் மேல். ஆர்த்தியாவது-ஆர்த்த ப்ரபன்னனுக்குண்டான வ்யஸ்நாதிசயம்; துக்கம். அபிநிவேசமாவது-ஆக்ரஹம், ஸம்யக்பரவேசம்.

299. ஆகந்துகம்-நடுவில் ஸம்பவித்தது.

301. உத்தேசிக்கிறார்-சொல்லுகிறார்.

302. வேஷம்-அவாந்தரபேதம். பீடை-ஹிம்ஸை.

303. வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது:—ப்ரபந்நாதிகாராநுகுணமாக ஸ்வரூபகத வர்ணாச்ரம விபரீதமான ஸ்வார்த்த ஸ்வதந்த்ர புத்த்யா பண்ணு முபசாரம்.

ஆ-வியா.

ஸூத்திரம்.

பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திறத்துப்பண்ணும் அபசாரம்.

மாணிக்கமாலை.

அஜஹத் ஸ்வபாவனாய்-நித்யம் விடாத ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய். ஸம்ஸ்தானத்தை-திருமேனியை. மெய்ப்பாடு-குறிப்பு வெளிப்படுத்தும் தோற்றம். துயரில்-துக்கத்திலே. வைதிகமந்த்ரம்-புருஷஸூக்தம், விஷ்ணு காயத்திரி முதலியவை.

304. நேரே-ஸாக்ஷாத்.

305. அஸஹ்யாபசாரத்திற்கு ஈச்வர விஷயத்திலும் ஓர் நிதர்சனம். காசிக்கரசனான பவுண்ட்ரகன் என்பவன் கண்ணனுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தையும், சதுர் புஜத்தையும், பஞ்சாயுதங்களையும், பீதாம்பரம் முதலிய திவ்யாபரணங்களையும் கண்டு அஸூயையினால் அவனை கொன்றுவிட்டு தான் ஸந்தோஷ மடையவேணுமென்றெண்ணி தான் வாஸுதேவன் என்கிற நாமத்தைப்பூண்டு பன்னிரண்டு வருஷம் கோரமான தபஸ்ஸு செய்தான். அப்போது ருத்திரன், வாசுதேவனென்றபேரும், சதுர் புஜங்களும், கருடன் முதலியவைகளும் கொடுத்து கண்ணன் திருமேனிச்சாயையும் அளித்தான். இத்தைக்கொண்டு, தான் பவுண்டரகவாஸுதேவனென்று விருது கூறிக்கொண்டு உலகெங்கும் ஸஞ்சரித்து யுத்தஞ்செய்து வந்தான். கடைசியாக துவாரகைக்கு வந்து கண்ணனுடன் எதிர்த்தான். கண்ண பிரான் தன் சக்கரத்தால், அவன் தலையையும், படைகளையெலாம் அறுத்து காசி நகரக்காவலையும் தொலைத்துவிட்டனர். (ஈச்வர விஷயத்தில் இவ்வபசாரம் காணும்போது, பாகவத விஷயத்தில் காண்கைக்குச் சொல்ல வேண்டா.)

306. நிபந்தம்-காரணம். அவஜ்ஞை-அவமதி.

308. பரிமாற்றம்-நடத்தை. உஜ்ஜிஜீவிஷுக்கள்-உஜ்ஜீவனத்தில் இச்சையுடையவர்கள். உபஸத்தி-அநுவர்த்தனம், ஸேவை.

309, உத்தீர்ணராய்-[illegible].

311. விப்ரதிபத்தி-விபரீதப்ரதிபத்தி. நினைப்பிட்டு-ஸங்கல்பித்து.

312. உபதேஶஶுத்தியாவது-நிர்தோஷ உபதேஶம்.

316. ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லாத ஆசார்யர்களாவன:—

ஸூத்திரம்.

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி பிதாவை, மாதுலனை, ஸாவித்ர்யுபதேசம் பண்ணினவனை, அத்யயனம் பண்ணிவைத்தவனை ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, பகவந்மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பர்கள். இவர்களடைய முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யர்கள். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்திரீபுமான்கள் ஸம்ஶ்லேஷரூபமான ஸ்ரீகோபாலமந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், புத்ரப்ரதமான மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஐசுவரியமென்ன, ஆரோக்யமென்ன, விஜயமென்ன, ஶத்ரு நிரஸனமென்ன இவற்றுக்குத் தக்க மந்த்ரங்களையும் உபதேசிப்பாரெல்லாரும் ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திப்பிப்பார்கள். ஆகையாலே ஆசார்யராகமாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்த்ரத்தைக் குறித்தன்று, விங்யோகங் கொள்ளுகிற நினைவைப்பற்ற.

மாணிக்கமாலை.

320. கோபால, ராம, ஹயக்ரீவ, நாரஸிம்ம, மந்த்ரங்களில் ஆதிசப்தத்திற்கு வராக, ஸந்தான, மத்ஸ்ய, கல்கி, மந்த்ரங்களை நிரைநிரையாகக் கொள்ளவேணும்.

321. உபஜீவநம்-உபதேசம். பரிசர்யை—கைங்கர்யம். அநுபுபூஷை-அநுபவிக்கவேணுமென்கிற இச்சை. பூர்வர்கள்-நம்பிள்ளை முதலானவர்கள்.

322. ப்ரதிபத்தி-அநுஸந்தானம். அநுபந்தி-தொடர்ந்து வருமது. அவித்யா-அஜ்ஞானம். ஆதிசப்தத்தால் அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்கள். ஸாலோக்யம்-ஸமானலோகத்வம். ஆதிசப்தத்தால் ஸாமீப்யம், ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம்.

325. இதுவும்-க்ருதஜ்ஞதையும்.

327. ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களாவது:—

ஹேயத்துக்கு ஹாநமும், உபாதேயத்துக்கு உபாதாநமும் என்றபடி. விடும் விஷயம்-பற்றும் விஷயம். ஸ்காலித்தியமாவது-ஹேயத்துக்கு உபாதானமும், உபாதேயத்துக்கு ஹாநமும் என்றபடி. த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசமாவது:— தேஹ தாரண விஷயமாக ஆடை உணவு மாத்திரத்தில் குறைந்திருப்பது.

331. நெஞ்சுளைதல்-துக்கப்படுதல்.

332. ப்ராப்தியில்லை யோக்யதையில்லை.

ஸூத்திரம்.

333. உபஸத்தி-ஸேவை. வேஷத்தை-விசேஷாகாரத்தை. இவ்விடத்தில் பின் பழகிய பெருமாள் ஜீயர் வைபவம் அநுஸந்தேயம்:-ஆசாரியனுடைய ஜ்ஞானம் வேண்டா-சிஷ்யனுக்கு விக்ரஹமே அமையும். கருட த்யானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்யானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வர்.

"ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன்—தேசாருஞ் சிச்சனவன் சீர் வடிவை"

334. ஸ்வரூபமாய்-ஸ்வரூப நிரூபகமாய்.

337. தன் வஸ்துவை 'வாங்கி' என்னாதே 'கொண்டு' என்றத்தால்தான் பூர்வம் கொடுத்து வைத்திருந்து, பிறகு காலோசிதமாக சிஷ்யனிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளுவதைப்போல் ஸூசிப்பிக்கிறது.

339. ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய்-ஆசாரியனுடைய சொத்தை அபஹரிக்கையாய். முறைகேடான-ஸம்பந்த விருத்தமான.

343. அநுவதிக்கை-ஒருவன் சொன்னத்தை அநுஸரித்து தான் சொல்லுகை.

345. ப்ரணவத்தால் ஜ்ஞானமும், நமஸ்ஸால் வ்யவஸாயமும், நாராயணாய பதத்தால் ப்ரேம ஸமாசாரங்கள் கண்டு கொள்ளுவது. ததநுரூபாநுஷ்டானங்களாவது:— த்வயம், சரம ச்லோகங்களில் சொன்ன வநுஷ்டானம்.

346. உத்தேசிக்கிறார்—எடுத்துச்சொல்லுகிறார்.

347. இதுதான் என்றது பகவதந்யஶேஷத்வம். சதுர்த்தியாலும் என்றது-லுப்தசதுர்த்தியாலுமென்றபடி. பிறராவது-தேவதாந்த்ரபார்கள்.

350. போரப்பொலிய—மிகவும் பூர்ணமாக.

351. குறியிட்டஞ்சப்பண்ணுகையாவது—சூடுபோட்டு பயமுறுத்தல். புடைகள்—ப்ராகாரங்கள்.

354. காசாதிதுஷ்டத்ருஷ்டியாவது—காமாலைமுதலிய கண்ரோகம். த்வித்வாதிகள் என்றத்தால் இரண்டும் இரண்டுக்கு மேல்பட்டதும் என்று கண்டுகொள்வது. பந்தமாவது—நாரஸம்பந்தத்தால் வருமவை.

356. இது—தோஷஜ்ஞானம்.

ஸூத்திரம்.

359. நைர்தோஷ்யம்-நிர்தோஷம். வைமுக்யம்-முகம் மாறுதல். அநாத்மந்யாத்மபுத்தி-தேஹாத்மபுத்தி - அஸ்வேஸ்வபுத்தி - தன்னதல்லாததை தன்னதென்று புத்தி பண்ணுகை. ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தை தன் தோஷமாக 'மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்' என்றானிறே.

360. ஸம்பந்தஜ்ஞானமாவது-நாராயணத்வப்ரயுக்தஸம்பந்தம். அயோத்தியில் பெருமாளவதரிப்பதற்குமுன் ஒருவர் தலையை ஒருவர்வாங்கவேணுமென்கிற வுட்பகை யாவற்குமிருந்தபோதிலும் பெருமாள் அவதரித்தபிறகு அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்நேஹபாவத்தைக்காட்டினது எல்லோருக்குமுள்ள பெருமாள் ஸம்பந்தமே காரணமாம்.

361. இடையாட்டம்-ப்ரஸ்தாபம்.

363. தர்ஜனம்-சவுக்காலே அதட்டல், பர்த்ஸநம்-வாயாலே அதட்டல்.

364. ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் என்றது நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றபடி.

365. ப்ரதிக்ரியை-சிக்ஷை. பாருஷ்யம்-பருஷவசனம். செறுப்புகளை-குறைவுகளை.

நம் தர்ஶனத்துக்கு மஹாவிரோதியானவனும், தனக்கு நேரே தீங்குசெய்தவனுமான நாலூரானை 'க்ஷிபாமி நக்ஷமாமி' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, தான் பெற்றலோகம் நாலூரானும் பெறவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த அம்மஹா தயாகுணமுடைய ஆழ்வான், "பாபிகளுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது மீனுக்குத்தண்ணீர்வார்த்துப் பயனென்" என்றருளிச்செய்தாராம். இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீபட்டர், ஒலக்கத்திலே தன்னை பரிபவித்த ஒருவனுக்கு, நாமறியாத நம்முடைய குற்றங்களை யெடுத்துக்காட்டின இம்மஹோபகாரகனுக் கென்செய்வோம்" என்று, தான் அணிந்திருந்த முத்துத்தாவடத்தை பரிசிலாகக் கொடுத்தாரென்பது ப்ரஸித்தமிறே. இத்தால் குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் க்ருபை, சிரிப்பு, உகப்பு, உபகாரஸ்ம்ருதிவரவேண்டுமானல் பொறுமை வேணும். அது கோபமுள்ளவிடத்தில் நிற்காதானபடியால், கோபத்தின் தன்மை, தன்மைகளை யறியவேணும். இத்தையறியாமல் மற்றெல்லாமறிந்தாலும் அறியாமையைக்காட்டும். பிறரால் தனக்குதீங்கு விளைந்தபோது மனம் கலங்கி வருவதோர் துர்குணத்திற்கு கோபமென்று சொல்லப்படும். இதுதான் உத்தேசித்தகாரியம் நிறைவேறு

தகாலத்திலும் வருவதுண்டு. இக்கோபம் வருவதற்குக் காரணங்கள் அறியாமை, பேராசை, துராசை, அகங்காரம், வருமை, பிணி, மூப்பு, பசி, ஸஹவாசம், ஸ்வயநயம் பாராட்டுதல் முதலிய மற்றுமனேகமுள. கோபத்திற்கு ஸத்ருசமான தீமைவிளைக்கும் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும்போது, நஞ்சு, அக்னி, சுரா, சண்டாளர்களைச் சொன்னபோதிலும் அவைகள் ஓரோருவகைகளில் ஒப்பாகுமல்லது, முற்றிலும் ஒவ்வாது. நஞ்சு யாவனொருவன் ஶரீரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதோ அவன் சரீரத்தையே கெடுக்குமதொழிய பிறரைக் கெடுக்காது. இத்தால்வரும் தோஷங்களை மணிமந்திரசக்திகளால் பரிகரிக்கலாம். இல்லையேல், மரணமுண்டானாலும் ஜந்மாந்தரங்களுண்டாய், அப்போது உஜ்ஜீவிக்க யோக்யதையுண்டு. கோபமோ! எதிரிகள் மனதைப் புண்படுத்தி அவர்களையும் கோபத்திற்கு ஆளாக்குகிறது. இத்தால் பாகவதாபசாரங்களுண்டாய் மீளா நரகமே இவர்களுக்கு என்று மிருப்பிடமாகும். நஞ்சு சரீரத்தைக் கெடுக்கும். கோபமோ ஆத்மாவைக்கெடுக்கும். நஞ்சு சரீரத்தைக்கொல்லும் என்கிற நினைவால், அத்தை யாரும் சேரவொட்டார். கோபம் கொல்லாதென்கிற ப்ரமத்தையுண்டுபண்ணி முடிவில் கொல்லும். ஆகையால் நஞ்சைக்காட்டிலும் கோபம் கொடியதே.

நெருப்புக்கும் கோபத்திற்கும் ஒற்றுமையதிகம். அக்னி சிறுபொறியானாலும் ஊரெல்லாம் பொசிக்கி, தானும் உருயாய்ந்து சாம்பலாகிவிடும். ஆகையினால் தான் இதற்கு "ஆஶ்ரயாஶ:" என்று பெயருண்டாயிற்று. அப்படியே கோபமானது ஒரு பெரிய ஸமூஹத்தைக் குலைத்து தன்னையும் நிலை கொலையச் செய்யும். வீட்டிற்குள் புகுந்த ஸர்ப்பம் இன்னாரைக்கடிப்பதென்கிற வித்யாசமுண்டோ! அதுபோல கோபமுடையவனைக் கண்டு எல்லோரும் நடுங்கினால் அவனுக்கு ஸுகமுண்டோ? முடிவில் எல்லோரும் ஸமயம் பார்த்து அவனை கெடுக்கப்பார்ப்பார்கள். ஆகையால் கோபம் கூடாது; கோபம் தன்னையுடையவனைக் குலமுதலற அழிக்கும் என்பதை கம்பர் இராமாயணத்தில் காட்டியதைக் காணத்தகுந்தது.

"மூங்கிற் பிறந்து முழங்குதீ மூங்கின் முதலற முருக்குமாப்போலத்
தாங்கருஞ்சினத்தீத்தன்னுள்ளேபிறந்துதன்னுறுகிளையெலாஞ்சயிக்கும்
ஆங்கதன் வெம்மையறிந்தவர்கமையா வதனையுள்ளடக்கவுமடங்கா
தோங்கிய கோபத்தீயினை யொக்கு முட்பகை யுலகின் வேறுண்டோ"

கம்பராமாயணம்.

[முருக்குதல்-அழித்தல், கொல்லல். கமை-க்ஷமை, பொறுமை]

கோபம் மதுபானத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ந்ததல்ல.

மதுபானம் மதியைக் கெடுத்து மானத்தைப் போக்குவது
போல, இதுவும் அறிவைக் கெடுத்து அவமானத்தை யடையச் செய்கி
றது. உண்டமாத்திரத்தில் உளைதல் செய்யுமது கள்ளுக்குண்டு. இது
நினைத்தமாத்திரத்தில் பொங்கியெழுந்து புலன்களை யழியச்செய்யும்
ஆகையால் கோபம் பஞ்சமாபாதகத்தைக் காட்டிலும் அதிகபாதகமே.
கோபத்திற்குச் சண்டாளனை ஒப்பிடுவது உலகவழக்கம். இவை ஒன்
றுக்கொன்று தோஷத்தில் குறைவற்றதல்ல. கேவல சண்டாளன்
யாகாதிகளிலும் பெரியோர் குழாங்களிலும் புகுதல் கூடாதோ, அப்
படியே மூர்க்கனான இவனும் ஸாதுகோஷ்டிக்கு அநர்ஹன். சண்டா
ளனைக்கண்டால் விலகுவதுபோல், கோபிஷ்டனைக்கண்டால் உள்
ளே பதுங்குவர், ஆகையால் சண்டாளன் கோபத்தைக் காட்டிலும்
கோரனன்று.

இன்னமும் கோபமானது சரீரதத்வம், மனோதத்வம், ஸதா
சாரம், பாரமார்த்திகம், பாந்தவ்யம், ஸல்லாபம் முதலியவைகளுக்குச்
சத்ரு. கோபம் நமனுக்குச் சமானமே. எங்ஙனேயென்னில்; வைத்திய.
சாஸ்த்திரத்தை ஆராய்ந்தால் கோபத்தால் உஷ்ணமும, உஷ்ணத்தா
ல் அதிக இரத்தோட்டமும், அதிக இரத்தோட்டத்தால் இருதயம்
கெட்டு, அத்தால் மரணமுமுண்டாகிறது. அந்தோ! இவர்கள் கோ
பத்தால் நமனுக்கிரையாவதே! என்று திருவள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டி
யதை விவேகிக்கத் தகுந்ததே!

தன்னைத்தான் காக்கச் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.

குறள்.

அதிக கோபமுடையவன் மரணமடையாமல் உயிருடனிருந்தா
லும் செத்தவனுக்குச் சமானமென்று அவரே யருளிச்செய்கிறார்.

இறந்தார் இறந்தார் அனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

குறள்.

இதன் பொருள்— "கோபத்திலே மிகுந்தவர் உயிருடையவரா
யிருக்கினும் செத்தாரோடொப்பாவார். (அதாவது அதிக கோப
முடையவர்க்கு ஞானம் பெறுதற்கு உரிய உயிர் இருக்கினும் கல
க்கத்தினாலே அதனை அடையாமை நிச்சயமாதலர்ல் இறந்தாருக்கு
சமானமாகிறார்) கோபத்தை நீக்கினவர் முக்தரோடொப்பாவார்.
(அதாவது கோபத்தை விட்டவர்க்கு நிலையில்லாத உடம்பு இருந்
தாலும் ஞானத்தினால் முக்தியை அடைவது நிச்சயமாதலால் முக்

திபெற்றாரோடொப்பார்.) [இறந்தார்—கோபத்திலே மிகுந்த
வர்.] ஆகையால் ஒருவன் தீயொத்த துன்பஞ் செய்யினும் அவ
ன்மேல் கோபியாமை நன்மையிலும் நன்மை.

கோபமுள்ளவரிடத்தில் மனோதத்வம் சரியாய் வேலை செய்
யாது. மனது கெடாமலிருந்தால் புத்திதெளிவாயிருக்கும், விஷ
யங்களை நன்றாய் க்ரஹிக்கும், ஞாபகசக்தி குறையாது, யோசனை
க்கு இடமுண்டாகும், அப்போது நியாயம் விளங்கும். மற்றப்படி
சீற்றமுண்டானவனுக்கு இவைகள் ஒன்றும் தோன்றாது. ஆகை
யால் கோபத்தை விடவேணும்.

ஸதாசாரம் உண்டாகும்போது கோபம் கூடாது. ஸதாசாரத்
திற்குக் காரணம் அன்பு. அன்பு, கோபமுள்ளவன் ஊரிலும் நிற்
காது. பெரியோர்கள் ப்ரீதியில்லாதாரிடம் பிணங்கார். இவர்
கள் ஸந்நிதியன்றி அடக்கம், வாய்மை, தூய்மை, முதலிய நற்கு
ணங்கள் கூடாது. ஆகையால் நல்லொழுக்கம் வேண்டுமானால்
கோபத்தை துறத்தவேணும்.

இருட்டுக்குச் சத்ரு வெளிச்சம்போல், பொறுமைக்குச் சத்ரு
கோபமே. பொறுமையில்லாதவனிடத்தில், மற்றெல்லாக் குண
ங்கள் நிறைந்திருந்தாலும் பயன்படாது. பொறுமையின் பெரு
மையைப் பரவுதல் பாரதமாம்.

ஒறுத்தார்க் கொருநாளே இன்பம்-
பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

குறள்.

இத்தால் பிறர் குற்றங்கண்டு தண்டித்தவர்க்கு ஒரு நாளே இன்
பம். பொறுத்தவர்க்கு உலக மழியுமளவும் இன்பமும், புகழுமு
ண்டாகும்போது, இத்தை புறக்கணித்து எல்லாத்தீமைகளுக்கும்
கொள்கலமான கோபத்தை கோடல் கோளே! அசேதநமான
விருக்ஷமும் தன்னைச் சேதிக்கிறவனுக்கு நிழலைத்தருவதுபோல்,
தன்னிடத்தில் தீங்கு செய்தவனுக்கும் நன்மை செய்பவனே மனி
தனாவன். கோபங்கொண்டவர்களை கோபத்தால் ஜெயிக்கமுடி
யாது. சாந்தத்தாலும், இனிய வார்த்தையாலும் அவர்களை வெ
ன்றுவிடலாம். நெருப்பை ஜலத்தாலன்றி அக்னியால் அணைத்
தல் அவமே!

"மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத்தாந்தந்-
தகுதியால் வென்றுவிடல்"

குறள்.

என்பது ஶாஸ்த்ர ஸித்தம், ஆகையால் பொறுமையுடையவனுக்கு ஸாதிக்கக்கூடாததொன்றுமில்லை. கோபிக்கக்கூடும் காரியமும் கூடாது.

பொறுமையைக்காட்டிலும் சிறந்த குணம் விடாமுயற்சி. இது பொறுமையுள்ள விடத்திலேயே நிறம்பெரும். பொறுமையாலும் விடாமுயற்சியாலுமன்றோ நம்மாசாரியர்கள் அரிய பெரிய காரியங்களை அநுஷ்டித்தார்கள். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்த்திற்கு பதினெட்டாவ்ருத்தி எழுந்தருளி யெடுத்த அம்மஹாநிதிக்குக் காரணம் விடா முயற்சியன்றோ!. “ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தானும்” விடா முயற்சியை கைக்கொண்டான். ஆகையால் ஸத்காரியங்களை ஸாதிக்கும் ஸாதுக்கள் சண்டாளமான சினத்தலைச் சேதிக்கவேணும். கோபத்திற் கிடங்கொடுத்தவன் மேலானவர்களைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவமானஞ் செய்வான். எதையும் செய்வான், எதையும் சொல்லுவான். தூஷிக்கவேண்டியவனை பூஷிப்பான். கோபத்தை ஜெயித்தவர்களை ஸாதுக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். பொறுமையுள்ள ஸாதுக்களுக்கு ஜயம் எப்பொழுதும் நிச்சயம். கோபிஷ்டன் தகுந்த ஸமயத்தில் தன் சக்தியை உபயோகிக்க முடியாது.

ஆனால் கோபத்தால் நன்மையும் இல்லையோ? என்னில்; சிலவுள. பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளிடத்திலும், பெரியோர்கள் சிறுவர்களிடத்திலும், ஆசாரியன் சிஷ்யனிடத்திலும், எஜமானன் வேலைக்காரனிடத்திலும், பர்த்தா பார்யையிடத்திலும், தங்கள் லாபத்தை உத்தேசிக்காமல், அவர்கள் நன்மையே கருதி கோபிக்கும் கோபம், ‘கொண்ட சீற்ற மொன்றுண்டு’ என்றாற்போல் ஹித ரூபமாக பகவந் நிக்ரஹம்போலே புருஷார்த்த கோடியில் அந்தர்பூதம். அது, மற்றவர்களுக்கு வருவதுபோல் ராஜஸதாமஸங்களால் கலங்கிவருவதொன்றல்லாமையால் அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் சீற்றமே யிராது. விரோதி வாய்மூட வொட்டாதானபடியால், இத்தையே வியாஜமாகக்கொண்டு காலத்தை போக்கும் போது, முடிவில் பாகவதாபசாரத்தில் மூட்டிவிடும். ஆகையால் குற்றத்தைப்பொறுப்பதே பெறுமை. இந்த கோபமாகிற பிசாசத்திற்கு இடம் கொடுத்தால், தலை விரித்தாடும். இத்தை தலையெடுக்காமல்ச் செய்வதே விவேக பலம். புத்திமான்கள் பழக்கத்தால் ஸுலபமாய் இத்தை வசப்படுத்தலாம். மதாந்தரஸ்தர்களான க்ருஸ்த்வப்பாதிரிமார்களும், சீற்றத்தை வெளிக்காட்டாமலிருப்பதை, இற்றைக்கும் காணலாம். அந்தோ! நல்லடிக்காலத்திலும்,

ஸூத்திரம்.

சில நிஹீன ஜந்துக்கள் மடத்தின்வாசலில் போர்புரிவதைக்கண்டு, ஸ்வாமி ஸ்ரீவரவரமுனிகள், ‘இவைகள் யாரிடத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷணம் கேட்டது’ என்று சில ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்வாமிகளைக் குறித்து வெறுத்ததுண்டு. ஆதி காலத்தில் ருஷிகளும் இந்த கோபத்தால் ஒரு க்ஷணகாலத்தில், யுகங்களாக செய்துவந்த கோரமான தபோபலன்களை இழந்தார்கள். இதுக்குக்கால நியதி அதிகாரி நியதி கிடையாது. ஆகையால் ஆகார நியதிபெற்று, உயர்ந்த ஜன்மத்தை யடைந்து, அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை யுணர்ந்து, ஆசாரிய ஸம்பந்தமும் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஒருவருக்கொருவர் சீறுபாருமாய் நின்று, அத்தால் அனர்த்தத்தை யாவதாத்ம பாவியாயனுபவிப்பதைக் காட்டிலும், சீறியதாய், லோக நிந்தையற்றதாய், உஜ்ஜீவன ஹேதுவான சமதமாதிகளைக் காலமெல்லாம் கைக்கொள்ளுவார்களாக.

366. இவ்வதிகாரி-த்வயாதிகாரி. நடுவுள்ளபேறுகள்-ஆபிமுக்யாதிகள். ப்ரதிபாத்யாம்ஶத்துக்கு-த்வயாதிகாரத்திற்கு. அநாத்ம குணம்-அவித்யாதிகள். இது விதுவாக-இந்த இந்ததோஷ மடியாக.

“திருவேங்கடமுடையான், தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தானாகில் பழைய் நரகங்களொழிய வேறே யெனக்கொரு நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும். அன்றிக்கே என் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன் ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தானாகில் பழையதிருநாடு போராது, எனக்கென்று ஒருதிருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்” என்று, சிறியாண்டான் பணித்தார்.

368. குமை-பாதையை, தீற்றி-புஜிப்பித்து. தோற்றக்குழி-கர்ப்பஸ்தானம்.

372. அப்ரதிஷித்தம்-வேண்டாமென்று தடுக்காமலிருக்கை.

374. விதிவாய்க்கின்று-க்ருபைகரை புரண்டிருக்கும்போது. காப்பார்-தடுப்பார்.

376. உபஜீவித்துக்கொண்டு-அநுஸந்தித்துக்கொண்டு. அநவதானம்-அஜாக்ரதை.

“ஒரு ப்ராஹ்மணன் இறப்பில் நின்றும் விழ அவ்வளவிலே சிறியாச்சான் அங்கேற வெழுந்தருள, ப்ராஹ்மணன். ஆச்சான்! பெருமாள் என்னைத்தள்ளினபடி கண்டீரே யென்ன, அங்ஙனன்றுகாண், கர்மத்தாலே நாம் விழுந்தோம், பெருமாளெடுத்தாரென்று நினைத்திரா யென்றருளினார்.”

ஸூத்திரம்.

378. ‘சிற்றமுள’-சிறும்படியாக நான் செய்தவை பலவுண்டு. கலவர்-கப்பல்காரர்.

380. அரிசினம்-அரிந்து போகடவேண்டும் கோபம்.

மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

நான்காம் ப்ரகரணம்.

381. த்ரிபாத்த்வம்-மூன்று அம்சத்தோடிருத்தல். பாதம்-நாலில் ஒன்று. ஜீயர்-வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர். உருக்காட்டாதே. சரீரத்தில் ப்ரகாசியாதே. அபிமானிகளான--நியாமகர்களான. யுகபத்தேவ-ஏக காலத்திலேயே. இட்டு மாறினாப்போல்-அவஸ்தாந்தரத்தை அடைந்தாப்போல். ஸம்ஹ்ருதி ஸமயம்-கரணகளேபர மற்ற நிலைமை. அசித்விசேஷிதராய்-அசித்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடில்லாதவராய் சிச்சக்தி-ஞானசக்தி. தானறிந்த ஸம்பந்தம்-யாத்ருச்சிகாதிகள். ஆட்சி-பரிபாலனம். துடர்ச்சி-அநுபவம். உதாஸீனன்-பிறத்தியான். பசை-இரத்தப்பசை. இடம்-அவகாசம். க(வ)ர்மசாலம்-வெய்யிற்காலம். துலை-எத்தம். மருபூமி-பாலைநிலம். சூது-த்யூதம். சதுரங்கம்-ரதகஜதுரகபதாதி ப்ரதிமை. தாவந்மாத்ரம்-அவ்வளவுமாத்ரம். மடிமாங்காயிடுதல்-பொய்க்குற்றஞ் சாத்துதல். யாத்ருச்சிகம்-யத்ருச்சயாபவம் யாத்ருச்சிகம். இந்த ஸம்பவத்திற்கு இருவர் அபேக்ஷிதம். ப்ராஸங்கிகம்-ப்ரஸங்கேபவம் ப்ராஸங்கிகம். இந்த ஸம்பவத்திற்கு ஒருவர் அபேக்ஷிதம். ஆநுஷங்கிகம்-அகஸ்மாத் ஸந்நிதானம் (ஸம்பந்தம்) ஆநுஷங்கிகம். இதற்கு மூவர் அபேக்ஷிதம். சேதநவிதிதம்-சேதநனறிந்தது.

382. ஆபிரூப்யம்-ஸௌந்தர்யம். ஜாதிஸ்ம்ருதி-பூர்வஜென்மஞானம். தலைசீய்த்து-உன்மஸ்தகச் செருக்கு, வாளா-வெறுமனே,

386. பூர்வர்கள்-பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானவர்கள்.

387. வக்ஷ்யமாண-சொல்லப்போகிற. ஸ்முச்சயிக்கிறது-சேர்த்துச்சொல்லுகிறது. யௌகபத்யம்-ஏககாலஸ்ருஷ்டி.

ஸூத்திரம்.

388. தந்நிரூபணமாவது-ஏககாலஸ்ருஷ்டி நிரூபணம்.

391. அச்சகர்மாவாய்-ஸூக்ஷ்மகர்மாவாய். நிரூபணவிசேஷங்கள்-விசாரவிசேஷங்கள்.

392. ஸம்ஜ்ஞிகன்-பேரையுடையவன். வித்தமன்-அறிந்தவன். ஸம்பாரத்தை-லாமான்களை. ஸமீக்ஷா-கடாக்ஷம்.

498. உபபாதகமாக-விவரணமாக.

401. வித்தவத்கரித்து-ஸ்தாபித்து. முந்நீர்-முன்னே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலம். கடல்.

403. விதி-பகவத்கிருபை. காப்பார்-தடைசெய்வார். மட்டு-அவதி.

406. நிவர்த்யம்-சரீரம்.

406. அபியுக்தர்-பெரியோர். அநபிஜ்ஞர்-தெரியாதவர். உபஸத்தி-சேவை.

408. வரி-ரேகை. மைந்தன்-மிடுக்கன். அடு-கொலைசெய்யும். புலா-தபிக்கும்படியாக. ஒருபடி-ஏகப்ரகாரம்.

409. உறுவதறிந்து-ப்ராப்யத்தையறிந்து. உண்டபோது-அநுபவித்தபோது. உம்பர்-அதுக்குமேலே. மாறு-உபமானம். சாயல்-அவயவகாந்தி. மாமை-ஸமுதாயகாந்தி. துவர்ந்து-உலர்ந்து. ஒருவரிருவர்-கீழ்ச்சொன்ன மூவர். ஒருவார்த்தை-வேளைக்கொருவார்த்தை. உண்டுகளித்தேற்கும்பரொன்குறை-குணங்களை யநுபவித்த எனக்குமேல் வேண்டுவதொன்றுண்டோ.

“தேவு மற்றறியேன்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீமான்களான அதிகாரிகள், ஆழ்வார் திருமகள் ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் திருவடிகளிலே ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், நாதமுனி திருவடிகளிலே குருகைகாவலப்பன், ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே தெய்வவாரியாண்டான், எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே வடுகநம்பி, நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே, பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளிலே பிள்ளை லோகாசாரியர், இவர் திருவடிகளிலே கூரகுலோத்தம தாஸர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளிலே நம்முடைய ஜீயர். (ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள்)

அந்திமோபாய நிஷ்டை.

410. வ்யுத்பத்திதசை-ஆரம்பதசை. அதினுடைய யாதாத்ம்யம்-ஸ்வரூபத்தினுடைய யதாவஸ்திதாகாரம்.

ஸூத்திரம்.

411. அடிதாறு-பாதரேகை. அவிநாபூதராய்-விடாதவராய்.

412. ஒடவைத்து-புடம்வைத்து, நிஷ்கரிஷித்து.

413. மலாவகுண்டித-அழுக்காலே மூடப்பட்ட. ஸ்வகீய-ததீய. ஆவிர்பூதமானஸ்வரூபம்-பகவத்சேஷத்வ ஆவிர்பாவம்.

415. புறப்பூச்சு-வெளிப்பார்வை.

417. விஷயத்தை-தர்மியை.

418. ப்ரக்ரியை-க்ரமம். இவ்விஷயம்-ஈஶ்வரவிஷயம்.

420. தவளவண்ணர்-சுத்தஸ்வபாவர். தகவுகள்-கிருபைகள். ஆகரத்தில்-இரத்தனாகரத்தில். நிதிவிளையும் ஸ்தானத்தில்.

421. ஸஹ்ருதயமாக-மனப்பூர்வமாக.

423. முற்றாட்டு-பூர்ண அநுபவம். வேறொன்று-ததீயவிஷயம். மருவான்-விரும்பான். பாவை-மரப்பாவை. சுழியாறுபடுத்தி-ஆற்றின் சுழியில் அகப்பட்டு.

426. பேறு-ப்ராப்யம். அப்பேறு-திருவடியாகிற பேறு.

427. ஸ்வோக்தியாவது-ஆசார்யன் உபகாரகன் என்றது. அமோகம்-வ்யர்த்தமாகாதது. சரணத்வோக்தி-சரண திருஷ்டாந்த் தொக்தியை. முறுகி-மீறி. ஸம்ப்ரதிபந்நம்-ப்ரஸித்தம்.

433. ஒரு முகத்தாலே-ஒரு ப்ரகாரத்தாலே.

434. உத்தாரகத்வத்தில்-மோக்ஷாபதாயகத்வம்; ஸம்ஸாரத்தினின்று தாண்டிவிப்பிக்கை.

435. பற்றுசுகளாவது-யாத்ருச்சிகாதிகளும், நாமார்-இத்யாதிகளும்.

436. சீர் தூக்கி-சீர்-பாரம், தூக்கி-நிருத்து; ஒத்துப்பார்த்தல்.

439. ஜலஜம்-தாமரை. அந்தரம்-ஆகாசம், அலரா-விகஸியா.

441. நடுவிற் பெருங்குடி-க்ராம மத்தியத்திலிருக்கும் குடியானவன்.

பாகவத வைபவம்.

கைகேயி பகவதபசாரம் பண்ணினாளே யாகிலும், தன் மகன் என்றாகிலும் பாகவத ஸ்நேஹமுண்டாகையாலே முக்தையானாள். சக்ரவர்த்தி, பகவத் ஸ்நேஹம் பண்ணினானேயாகிலும் முக்தனாகிறிலன். பட்டர், எம்பெருமானை யறிகையாவது-அவனுக்கு அரைவயிற்றுப்படி, ததீயரை யறிகையாவது அவனை முழுக்கவறிகை

யென்றருளிச்செய்தார். முதலியாண்டான், பாகவத சேஷத்வவிதுரமான பகவச் சேஷத்வமும், தேஹாத்மாபிமாநம்போலே பொல்லாதென்றருளிச்செய்தார்.

திருமங்கையாழ்வார்க்கு ததீய விஷயத்திலுண்டான ஊற்றஞ் சொல்லுகிறது:— "நம்பி தன் நல்லமாமலர்ச் சேவடி தென்னியிற் சூடியுந் தொழுதும்-எழுந்தாடியும்" என்கிற பாசுரத்தைக் கேட்டு, இவர் கால்வாசி யறிந்தவராயிருந்தாரென்று, ஆழ்வீர்! திருச்சேறையிலே வாரீர், உம்முடைய வபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டித்தருகிறோமென்ன; இவர் திருச்சேறையிலே யெழுந்தருள, இவ்வாழ்வாருடைய அசைந்த வளையத்திலே அழுகைவழிய வார்த்தாப்போலே, தம்முடைய திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைக்கப்புக, அத்தைப் புறங்கையாலே தட்டி, "உன் பொது நின்ற பொன்னங்கழலோ வென் தலைமேலிருப்பது, உன்றாள் தொழுவார்காண்மின் என் தலைமேலிருப்பது" என்ன, அத்தைக்கேட்டு லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், உமக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தோமே யென்ன, எம்பெருமான் தாள்தொழுவா ரெப்பொழுது மென்மநத்தே யிருக்கின்றீரேயென்ன; ஆகினும்-அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலபனாயிருந்தோமேயென்ன, கடன் மல்லைத்தலசயநத் துறைவாரைக்கொண்டாடும் நெஞ்சுடையாரவரெங்கள் குல தெய்வமேயென்ன. ஆகில் அடியிலே நமக்கு தாஸரென்று புகுந்தீரே யென்ன, 'மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திரு வெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்ன, அடியிலே நம்மைக் கவி பாடவென்றிழிந்து நம்மடியார் திறத்திலே மண்டிற்று என்என்ன? "ராஜபுருஷ:" என்னுமாப்போலே ஒருவனைக் கவி பாடுமவன் ஊரும் பேரும் தாரும் குடியும் வைத்துக் கவிபாடுமாப்போல சொன்னேனித்தனை, ததீய விஷயமே யுத்தேச்யமென்ன, ஆகிலும் பிரித்துச் சொன்னீரே யென்ன, பர்த்தாவின் தேஹத்தை விரும்பின பதிவ்ரதைக்குக் குற்றமுண்டாகிலிறே திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை விரும்பின வெனக்குக் குற்றமுண்டாவதென்று, தமக்கு ததீய விஷயத்திலுண்டான ஊற்றத்தைச் சொல்ல, ஈஶ்வரன் திருவுள்ளமுங்களித்து இவ்வாழ்வார்க்குத் தோற்றோமென்று இவர் திறத்திலே மடலெடுக்கும்படியாயிற்று ஈஶ்வரன் திருவுள்ளம்.

வார்த்தாமாலை.

பாகவதாநுவர்த்தனக்ரமம்.

இது த்ரி ப்ரகாரமாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வர்.

ஸூத்திரம்.

ஸத்கார யோக்யர், ஸஹவாஸ யோக்யர், ஸதாநுபவ யோக்யர் என மூன்றுவகையாயிருப்பர்.

ஸத்கார யோக்யராவார்— நாம ரூப ப்ரதாநர். இவர்கள் அவ னுடைய பெயரும்; சின்னங்களும் தரித்திருக்குமவர்கள். இவர்க ளுடைய ஜந்ம வ்ருத்தங்களெப்படி யிருந்தாலும் அவமதிபண்ணப் போகாதே சக்த்யநுகுணமாக கிஞ்சித்கரித்து பகவத் விக்ரஹத் தில் அபசாரத்துக்கு பயப்படுமாப்போலே இவர்கள் விஷயத்தி லும் பயப்பட்டு அர்க்யபாத்யாதிகளாலே திருவுள்ளம் ஸுப்ரஸந்ந மாம்படி ஆராதித்துக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணும். அவமதி பண்ணினனாகில் பகவந் நிக்ரஹ பாத்ரனாய் கர்ம சண்டாளனாய் விடுமாகையாலே ஸ்வநைச்யோக்திகளாலு முகப்பித்துக் கடக்க வர்த்திக்கவேண்டும்.

ஸஹவாஸ யோக்யராவார்:— ஜ்ஞாந ப்ரதாநர். த்யாஜ்யோபா தேய விவேக ஜ்ஞாந பரிபூர்ணராய் த்யாஜ்யங்களை பரித்யஜித்து உபாதேயத்தைப்பற்றி சரமோபாய நிஷ்டரான த்ருப்தாதிகாரி கள். இவர்கள் சஹவாசம் பண்ணுகைக்கும் ஒருவருக்கொருவர், ப்ராக்ருதி சம்பந்த நிபந்தந சித்தகாலுஷ்யம் வாராதபடி போதகா கைக்கும் யோக்யர்.

ஸதாநுபவ யோக்யராவார்:— அநுஷ்டான ப்ரதாநர். அவர் களாரென்னில் த்யாஜ்யபூமியான இவ்விபூதியிலே ஜிஹாஸை பிற ந்து பகவதநுபவா லாபத்தாலே பரமார்த்தராய் பாலோந்மத்த பிஶாசாவிஷ்டரைப்போலே தம்முடம்பை மறந்து இருந்தவிடத்தி லிராதே சம்சாரிகளைக்காணவு மாட்டாதே "இவை யென்ன உல கியர்க்கை, கொடுவுலகம் காட்டாதே" என்று, திவாராத்ரி நித்ரை யற்று, திருநாமங்களை ஜல்பித்துக்கொண்டு, பித்தரென்று லௌ கிகர் நகைக்கும்படி சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மஹாத்மாக்கள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளையாய்த்து ஆசார்யர்களாக வரணம் பண்ணவும், தீர்த்த ப்ரசாத ஸ்வீகாரம் பண்ணவும் யோக்யராய் சேதநரை கரையேற்ற வல்லரென்று விஶ்வஸிக்கத்தகுந்தது.

விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம்.

442. கொள் கொம்பு-கொழு கொம்பு; ஆதரவு கோல். சுள்ளிக்கால்-சிறு குச்சு. உபக்னம்-பற்றுக்கோல். பரிணமத்துக்கு-வியாபரிக் கைக்கு. கொழுந்துவிக்கும்-படர்விக்கும். மஹதாஶ்ரயம்-பெரி ய கொம்பு.

ஸூத்திரம்.

ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதன் என்றிருந்தபோது ஆசார்யனைத்தஞ்ச மென்றிருப்பான். ஆசார்யன் மோக்ஷ ப்ரதனென்றிருந்தபோது ஆசார்ய வைபவஞ் சொன்னவனைத்தஞ்ச மென்றிருப்பான்.

வார்த்தாமாலை.

கேவல பகவத் சேஷத்வம் தேவதாந்தர சேஷத்வத்தை விளை விக்கக்கூடும். பாகவத சேஷத்வமுண்டானல் மாத்திரம் பகவத் சேஷத்வம் ஸித்திக்கும். இது தேவதாந்தர சேஷத்வத்திற்கு அருகமாக்காது.

443. நாயகக்கல்-நடுரத்நம். நாயகமணி-பிரதானமணி. அதிஷ்டிகை-பீடிகை. மேலடங்கலும்-448-ஸூத்திரம்முதல். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்த-உபதேசபரம்பராப்ராப்தம். ஆப்தன்-ப்ராமாணிகர். துரபி மானம்-அஹங்காரம். ஈஶ்வராபிமானமாவது-ஈஶ்வரனுக்குண்டா கும் அஹங்காரம். அதாவது "அஹம்த்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமது. பிள்ளை-வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை.

445. வைத்த சிந்தை-ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஞானம்.

446. காலன் கொண்டு மோதிரமிடுகையாவது-தன்னுடைய விநாசத் தைப்பாராமல் கெடுதலை விளைவிக்கும் காலதானத்தைப் பெற்று, அத்தால் வரும் பொன்கொண்டு மோதிரம் செய்து கையிலிட்டு வாழ்வனுமென்றிருத்தல்.

447. பாரிஶேஷ்யாத்-என்றது சில பொருள்களை விவகரித்து மிகுந் தது எதுவோ அதைச்சொல்லுவது. இவ்விடத்தில் மிகுந்ததா வது மற்ற உபாயங்களை யெடுத்து ஆசார்யாபிமானமே உத்தார கம் என்று மற்றவைகளைக் கழித்துச் சொன்னது. உபபாதித்து-நிரூபித்து.

449. ஜீமூதம்-மேகம். ஸரித்ஸலிலம்-ஆற்று ஜலம். வாபீ-குளம். கூப ம்-கிணறு. பயஸ்ஸு-ஜலம். பிபாஸை-தாஹம். கனித்ராதிகள்-கிடப்பாரை முதலியவை.

452. விநியோகவிஷயமாவது—கிஞ்சித்காரவிஷயம். ஶேஷமாயிருக் கும்-அங்கமாயிருக்கும்.

456. ப்ரூணஹத்யா-கர்ப்பத்தை நசித்தல். ஏதேனுமொருபடி என்றது கைங்கரிய புத்தியையும் கொள்ளுகிறது.

457. ப்ரச்யுதி-நழுவுதல், விரோதம்.

ஆசாரிய வைபவம்·

ஹம்ஸலக்ஷணத்தையுடையவர்கள். ஈஸ்வ
ஆசாரியாரவார்:— ஹம்ஸலக்ஷணத்தையுடையவர்கள். ஈஸ்வ
ரன் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸரூப
மாக விருந்ததற்கடி, ஆசாரியாள் சேதனுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதானம்
பண்ணும்போது ஹம்ஸலக்ஷணத்துடனிருக்கவேணுமென்றே.
ஹம்ஸமானது-ஶுத்தவெள்ளையாகையாலே இவரும்-ஶுத்தஸ்
பாவராயிருப்பர். அதுக்கு கமநஸாதநமான இரண்டு பக்ஷங்கள்
போல் இவருக்கும் கமநஸாதனம் ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள். ஹம்ஸ
மானது சேற்றில் கால்வையாதே தாமரைமலரிலிருக்குமாப்போ
லே இவரும் ஸம்ஸாரஅள்ளலில் கால்வையாதே மாநஸபத்மத்
தில் மனதை செலுத்துவர். அது பாலும் நீரும் கலந்து வைத்தா
ல் பாலை யெடுக்குமாப்போலே இவரும் அஸார அஸ்பஸாரமான
ஶாஸ்த்ரங்களை விட்டு ஸாரதமமான ஶாஸ்த்திரத்தை பஜிப்பர்.
அதின் நடை அழகாய் ஒரேவிதமாயிருக்குமாப்போலே, இவரும்
ஶ்ரேஷ்டமான ஆசாரத்தில் ஊன்றி அதில் குறைவுவாமலிருப்
பர். கடலில் அலைகள் மோதினாலும் அதற்குப் பின் வாங்காமல்
தன் ஆகாரமாகிய மத்ஸ்யத்தையே அது நாடியிருக்கும். இவரும்
ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது தாபத்ரயாதிகளுக்கு இடையாமல்,
மத்ஸ்யாவதாராதிகளையே த்யாநித்திருப்பர். அது [illegible]குஞ்சுகளு
க்கு வாய்க்கடங்கின இரைதேடியிருக்குமாப்போலே, இவரும் ஸா
த்மிக்க ஸாத்மிக்க உபதேசிப்பர். தன் கதியை கு[illegible]சுகளுக்கு ப
ழக்குமாப்போலே இவரும் தன் அநுஷ்டானத்தை ஶிஷ்யனுக்கு
நடத்திக் காட்டுவர். ஆகையால் இவர்களை பரமஹம்ஸர் என்று
சொல்லுவது ஆன்றோர் மரபு. இவர்களுடைய ஜ்ஞானம், மயர்
வற்றதாய் ஶாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் சோர்வற்ற ஆழ்ந்தமதியுடைய
தாயும்; குணம் "நீர் நுமது" என்கிற அஹங்காராதிகளற்றதாயும்
காமக்ரோதாதிகள் கலசாததாயும், ஆர்ஜவம், பொறுமை, தூய்
மை, வாய்மை, க்ருபை முதலியவைகள் பரிபூர்ணமாயுடையதா
யும், வைராக்யம், வெருப்பும், விருப்புமற்றதாயும், "முனியார்
துன்பங்கள் முந்தினுமின்பங்கள் மொய்த்திடினும் கனியார்மன
ம்" என்பதாயும், "இடரான ஆக்கையிருக்க முயலார்-மடவார்ம
யக்கின் மயங்கார்" என்னும்படி கலக்கமற்றதாயும், "சோதியாரா
வின் பின் போந்தாரையன்றித் தொழேன் உடலைக் காதியாராவி
னும் பொன்மாமகுடம் கவிக்கினும்" என்னும்படி
யான சீலத்தை யுடையதாயும்; பக்தி, நித்யமாய், மறந்தும் பலா

ந்தரங்களை இச்சியாததாயும், ஈஸ்வரன் ஸம்ருத்தியையே, பரயோ
ஜனமாயுடைத்தாயிருக்கும். இவர்களுக்கு மற்ற திருநாமங்களை
விட 'ஆசாரியன்' என்கிற திருநாமம் மிகவும் வழங்கிவந்ததுக்குக்
காரணம், அவர்கள் தர்மங்களை 'ஸ்வயம் ஆசரதே[illegible]ன்று விதித்
தபடி, அநுஷ்ட்டித்துக் காட்டியதே ஹேதுவாம். [illegible]ஶாஸ்த்திரங்
களில் 'ஸாமான்யம்' 'விசேஷம்' என்று சொல்லும் இரண்டு
தர்மங்களில், விசேஷ தர்மத்தை உபதேசித்து விடாமல், ஊற்றத்
துடன் நடத்திக் காட்டியதால், ஆசார்ய பதம், இவர்களுக்குண்டா
யிற்று. இந்த விசேஷ தர்மத்தை இவர்கள் நடத்திக்காட்டி[illegible]றே
மூலம்,— அத்யந்த காமமானது ஊரார் [illegible]ருவ[illegible] பார்
க்க வொட்டாதாப்போல், இவர்களையும் விசேஷ தர்மத்தில் மூட்
டிவிட்டது, விசேஷ சாஸ்த்திரத்திலிருக்கும் மஹா விஶ்வாஸமே.
இதற்கு நிதர்ஶன பூதர்கள் ஈஸ்வரன் முதலாக ஆசாரியாள் இறுதி
யாக வுள்ளவர்கள்.

இவர்களுடைய வைபவத்தை இவர்கள் திருநாமங்களே காட்டித்
தருகிறபடி:—

"சிஷ்யனை ஆசரிப்பிக்கவல்லராதலால் ஆசார்யரென்றும், அஜ்
ஞாந இருளை அகற்றுமவராதலால் குருவென்றும், தெள்ளிய ஜ்ஞா
நத்தை உபதேசிப்பவராதலால் தேசிகரென்றும், சிஷ்யனைச்சொ
த்தாகவுடையவராதலால் ஸ்வாமியென்றும், அதிகாரத்தை உண்
டாக்குமவராதலால் ஆசானென்றும், ப்ரஹ்மத்தை நயிப்பிப்பவரா
தலால் ப்ராஹ்மணரென்னும், ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸை அளிபவராத
லால் ஆர்யரென்றும், ஜ்ஞாநபிதா வாதலால் குரவரென்றும், [illegible]ழு
தற்ற மெய்ஞ்ஞானியாதலால் பகவரென்றும், பரிசுத்தராதலால்
தீர்த்தரென்றும், ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குக் காரணராதலால் அடிக
ளென்றும், புத்திமானதலால் புங்கவரென்றும், பண்டிதராதலால்
பட்டாரகரென்றும், உத்தரிப்பிக்குமவராதலால் உத்தாரகரென்
றும், கடிப்பிப்பவராதலால் கடகரென்றும் ஒப்புயர்வற்ற உப[illegible]
கராதலால் பரமோபகாரகரென்றும், திருநாமங்களையுடையவர்."

அர்த்தபஞ்சக ஸா[illegible]

63. பல்லவிதமாக்கும்-புஷ்பிதமாம்படிச்செய்யும்.

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்·

அரும்பதவிளக்கம் முற்றிற்று.
